NOS

Το Βιβλίο της Ανάστασης

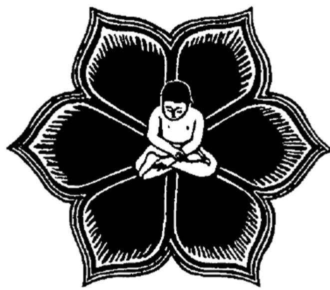

Miguel Serrano

Miguel Serrano

NOS

Το Βιβλίο της Ανάστασης

Μετάφραση – Επιμέλεια:
Βασίλειος Τραγάρας

Τίτλος πρωτοτύπου:
Nos. Libro de la Resurrección

Στην ισπανική γλώσσα: «Nos» (Νος): **Εμείς**.
Εκδόθηκε, για πρώτη φορά, στη μητρική γλώσσα του συγγραφέα, το 1980.
Η αγγλική έκδοση ακολουθεί τέσσερα έτη μετά, ενώ την συντροφεύουν αποκλειστικά σχέδια από τον Βόλφγκανγκ φον Σεμ. Αυτά τα σχέδια, μαζί με τις υποσημειώσεις της αγγλικής έκδοσης, εμπεριέχονται στην παρούσα, η οποία μεταφράστηκε από την αγγλική, σε παραλληλία με την ισπανική, γλώσσα.
Αφιερώνεται στην πρώτη εκατονταετηρίδα του
Μιγκέλ Σερράνο
(1917-2017)

Μετάφραση – Επιμέλεια:
Βασίλειος Τραγάρας

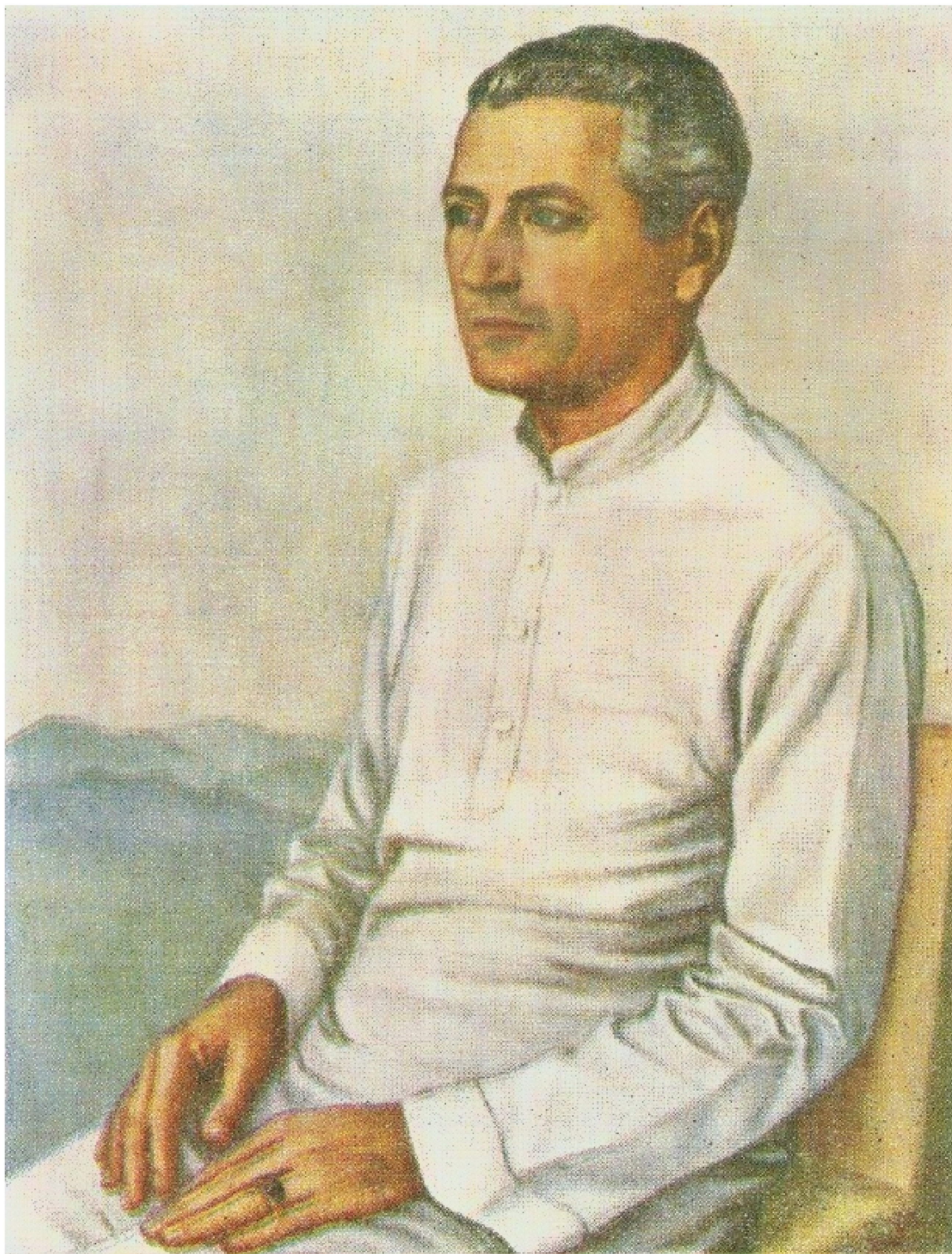

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Kukneion Asma

Ο Οδοιπόρος της Μεγάλης Λαχτάρας, ο Ακόλουθος του Θεού των Ηττημένων, του Αυγερινού.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΕΣ

Η εικονογράφηση αυτής της έκδοσης έχει ειδικώς σχεδιαστεί από τον Βόλφγκανγκ φον Σεμ.

Σε αυτό το βιβλίο έχω αναπαράγει στίχους και ποιήματα από την Ιρένε Κλατт, τον Ομάρ Κάσερες, τον Ουίλιαμ Μπλέικ, τον Χαίλντερλιν, τον Ρίλκε, τον Σέλλεϋ, τον Ντ. Χ. Λόρενς, τον Ραμπίντρανατ Ταγκόρ, τον Λεοπάρντι, τον Βιργίλιο και μια μετάφραση των ποιημάτων του τροβαδούρου Μπερτράν ντε Μπορν από τον Έζρα Πάουντ. Είμαι ευγνώμων στη Faber & Faber Limited και στη New Directions Publishing Corporation για την άδεια να παραθέσω τη Στροφή II, τη Στροφή IV και τον πρώτο στίχο της Στροφής VII του ποιήματος «Σεστίνα: Αλταφόρτε» από τα έργα *Collected Shorter Poems by Ezra Pound* (Faber & Faber) και *Personæ* (New Directions) του Έζρα Πάουντ. Πνευματικά δικαιώματα: Έζρα Πάουντ, 1926.

Ο τάφος ποτίστηκε από τα δάκρυα.
Ω σεις, χωράφια σιταριού!

Μην απομακρύνεσαι άλλο.
Γιατί θέλεις να απομακρύνεσαι;
Η έναστρη οροφή,
Η υδαρής ακτή,
Σου δίνονται μέχρι τη χαραυγή.

Ο μοναδικός αντιπρόσωπος του Θεού
στον κόσμο, είναι η ψυχή

ΜΑΪΣΤΕΡ ΕΚΑΡΤ

Αυτός-αυτή Χαμ-σα,

Αυτή-αυτός, Ανύπαρκτο Λουλούδι, Εμείς, Ανάσταση

Elella, Ham-sa,

Ellael, Ultimate Flower, Nos, Resurrection

Βόρειος Πόλος

Black Hole, Void

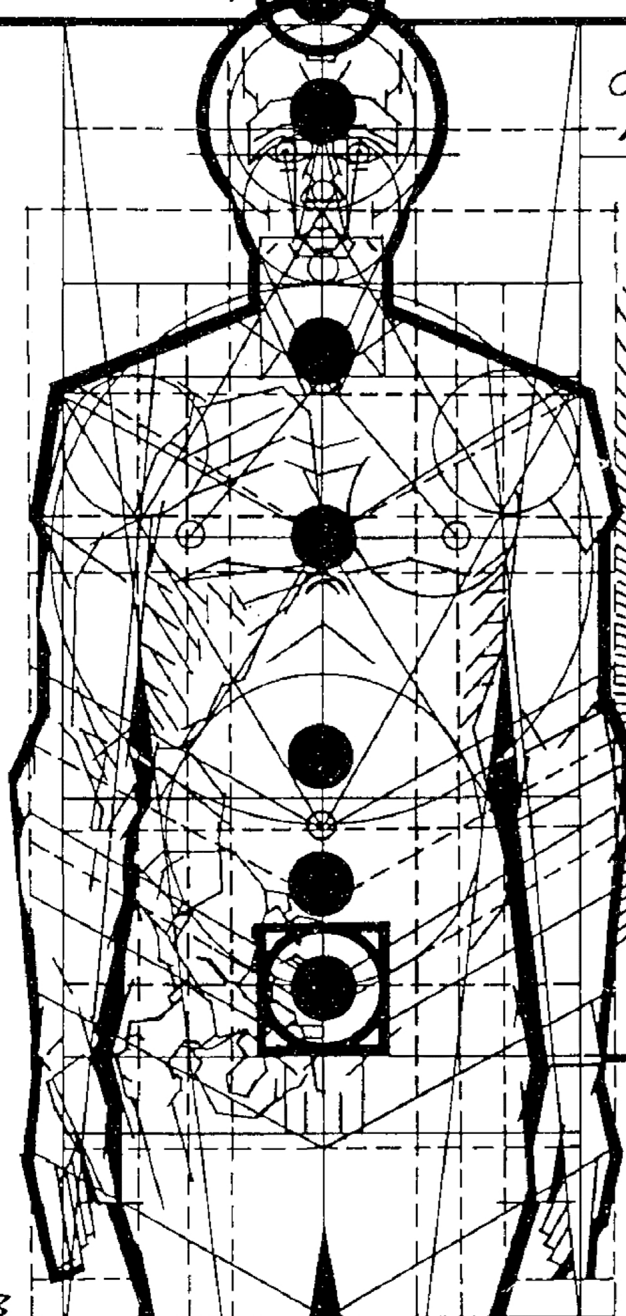
Μαύρη Τρύπα, Κενό

North Pole, **THULE**, Spirit

Vril

Βρίλ

ΘΟΥΛΗ, *Πνεύμα*

South Pole

Νότιος Πόλος

1983

WOLFGANG VOM SCHEMM

THE WAY OF A-MOR

Ο ΔΡΟΜΟΣ ΤΗΣ Α-ΜΟΡ

Kukneion Asma

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Αυτό το έργο κατέχει όλες τις ατέλειες που απαιτούνται για να νικηθεί ο χρόνος. Αναγκάστηκα να το γράψω κατ' αυτόν τον τρόπο. Επίσης, σε συμφωνία με τους απαραίτητους περιορισμούς, μου έχει επιτραπεί η αποκάλυψη της Μύησης του Πολεμιστή της Α-Μόρ.

Το σύνολο του δημιουργικού μου έργου βρίσκεται έξω από τα όρια των προκαθορισμένων λογοτεχνικών ειδών· αυτό δεν είναι ούτε ποίημα, ούτε μυθιστόρημα, ούτε φιλοσοφικό δοκίμιο, αν και περιλαμβάνει λίγο από το καθένα. Το συνέλαβα εν μέσω μιας ρυθμικής ένωσης της ψυχής και δύναται να αφομοιωθεί χωρίς δυσκολία, ακόμη κι από εκείνους που το ανταμώνουν για πρώτη φορά. Τουλάχιστον όχι περισσότερη από εκείνη που βρίσκεται έμφυτη στη συμβολογία και στην απαραίτητη σκοτεινότητά του.

Όπως έχω προαναφέρει, στο *«NOS, Το Βιβλίο της Ανάστασης»* έχω αναγκαστεί να παραβιάσω την αισθητική φόρμουλα, ώστε να παρουσιάσω μακροσκελή νοητικά αποσπάσματα, τα οποία με προφανή τρόπο σπάζουν το υφάδι ενός παράλληλου κόσμου. Έτσι, τοποθετούνται μέσα σε έναν άλλον, σχηματίζοντας τα βέλη που δολοφονούν τον χρόνο, τις ατέλειες που απαιτούνται για μια μεγαλειώδη, τελευταία διαπασών. («Αυτό το πρόσωπο δεν είναι αρκετά άσχημο για να είναι πραγματικά όμορφο.»)

Το *«El-Ella, Το Βιβλίο της Μαγικής Αγάπης»*, το έργο που προηγήθηκε του παρόντος, αναζήτησε την επανενσωμάτωση «αυτού» και «αυτής», την ανασύνθεση του αρχέγονου Κοσμικού Αυγού. Ωστόσο, στη Μύηση της Α-Μόρ, την οποία το *«NOS, Το Βιβλίο της Ανάστασης»* αποπειράται να αποκαλύψει με μεγάλο φόβο και δυσκολία, πηγαίνω πέρα από τον Ανδρόγυνο των απαρχών, αναζητώντας την απόλυτη διάκριση, την

Απόλυτη Προσωπικότητα. Το άλμα προς το Κενό, πάνω από το τσάκρα Σαχασράρα, από την κορυφή του όρους Μερού, εκεί όπου λαμβάνει χώρα ο Μαγικός Γάμος του Σίβα και της Πάρβατι. Η ένωσή τους με τα ιερά δεσμά του γάμου ονομάζεται *Γκαντάρβα*. Είναι ο *Ιερός-Γάμος* ή *Mysterium Coniunctionis*. Από εκεί, ο στόχος είναι να επιτευχθεί το *Σούννα* – το φαινομενικό Κενό – το Ανύπαρκτο Λουλούδι, ο οριστικός διαχωρισμός της ταντρικής έκστασης: το *Καϊβάλια*, σε αντίθεση με το βεδαντικό *Σαμάντι*. Δηλαδή, ο μάγος, σε αντίθεση με τον άγιο και τον μυστικιστή. Ο απώτερος στόχος της Υπερβόρεας Μύησης της Α-Μόρ.

Η προέλευση αυτής της πανάρχαιας Μύησης του Πολεμιστή είναι χαμένη στην ομίχλη του χρόνου (αν είχε ποτέ κάποια προέλευση) και βασίζεται στην Ορφική Κοσμογονία, η οποία είναι μια Υπερβόρεα αποκάλυψη. Ανήκει αποκλειστικά στις πολικές θεότητες και ημι-θεότητες, στους «Λευκούς Θεούς» που έζησαν και στους δύο Πόλους και που αργότερα πήγαν στην «Κοίλη Γη», την Εσωτερική. Αυτοί είναι επίσης οι Άρχοντες της Πράσινης Ακτίνας, που βρίσκεται πέρα από τον Ήλιο από Χρυσό και τον Μαύρο Ήλιο.

Σύμφωνα με την Ορφική Κοσμογονία, η Αγάπη οδηγεί τον Κοσμογονικό Έρωτα να σπάσει το Κοσμικό Αυγό, το οποίο τον περικλείει, διαχωρίζοντας τον Ανδρόγυνο. Έτσι, η Δημιουργία είναι ο χορός Αυτού και Αυτής, που ψάχνουν και χάνουν, απείρως, ο ένας τον άλλον.

Υπάρχει ένα μυστήριο για το οποίο σπάνια γίνεται λόγος και γίνεται με μια τρεμάμενη, σχεδόν μη-ακουστή, φωνή. Ο Ανδρόγυνος είχε μια θηλυκή σύντροφο, που δεν ήταν η «αυτή» του μέσα στο Μεγάλο Αυγό. Εκείνη βρισκόταν πάντα έξω από αυτό, ακόμα και πριν αυτό σπάσει, πριν την απώλεια του Παραδείσου της Υπερβορέας (Υπερβορέα σημαίνει «πέρα από τον Πάγο και τη Θύελλα»).[1] Η «Γένεσις» την ονομάζει Λίλιθ.

Είναι γνωστό ότι η «Γένεσις» είναι μια Ατλάντεια ιστορία, η οποία έχει νοθευτεί, λογοκριθεί και, σε απόλυτο βαθμό, ακρωτηριαστεί. Πιο κοντά σε αυτό που συνέβη πραγματικά είναι αυτά που μας λέει ο Πλάτωνας για την Ατλαντίδα στα έργα του *«Κριτίας»* και *«Τίμαιος»*. Αρχικά, «ένας άνδρας αναδύθηκε από τη γη». Ονομαζόταν Ευήνωρ και νυμφεύτηκε τη Λευκίππη. Είχαν μια κόρη, την Κλειτώ, την οποία ερωτεύεται ο θεός Ποσειδών. Μήπως αυτή είναι η πτώση των θεϊκών εξωγήινων, για την οποία μας μιλάει το «Βιβλίο του Ενώχ»; Οι άγγελοι, μας λέει, ερωτεύθηκαν τις «θυγατέρες των

[1] Σ.τ.Μτφ.: Η Υπερβορέα είναι μια μυθική, χαμένη ήπειρος, που βρισκόταν στην περιοχή του Βορείου Πόλου. Μερικοί πιστεύουν ότι ήταν η πραγματική Ατλαντίδα.

ανθρώπων», ζώντας μαζί τους. Από αυτούς προήλθαν οι ημίθεοι ήρωες, οι οποίοι δεν ήταν πια αθάνατοι. Από την ένωση του Ποσειδώνα και της Κλειτούς γεννήθηκαν οι δέκα βασιλείς της Ατλαντίδας, ο πρεσβύτερος των οποίων ήταν ο Άτλας, ο οποίος υποστηρίζει τη Στήλη του Ουρανού, στον Βόρειο Πόλο. Μετά από κείνον έρχεται ο Απόλλων, ο οποίος προστατεύει τον Όρκο και τον Χρυσό Νόμο. Ο Απόλλων, σύμφωνα με τους Έλληνες, ταξίδευε στην Υπερβορέα κάθε δεκαεννιά έτη, για να αναζωογονηθεί. Στην πραγματικότητα, οι Έλληνες Θεοί είναι οι ήρωες και οι βασιλείς της Ατλαντίδας-Υπερβορέας. Ο Ποσειδών και η Κλειτώ γέννησαν πέντε ζευγάρια διδύμων, οι οποίοι ήταν οι δέκα βασιλείς της Ατλαντίδας. Οι Διόσκουροι, Κάστωρ και Πολυδεύκης (Πόλος), είναι ένα από αυτά τα ζευγάρια. Ένας από αυτούς πιθανότατα να ήταν και ο Ιάσονας, ο οποίος είναι ένας βασιλιάς του *Γκράλ*, όπως και ο Ηρακλής-Χέρκουλες.

Είναι σημαντικό να ριχθεί φως επάνω στο μυστήριο των Διδύμων Βασιλέων της Ατλαντίδας. Ο δίδυμος είναι ένα υλικό ον ή απλά το «διπλό» του σε έναν αστρικό, παράλληλο κόσμο;

Από όλα αυτά, μπορεί να συναχθεί ότι υπάρχουν διαφορετικά επίπεδα ανθρωπότητας. Υπάρχει η θεϊκή ανθρωπότητα των Υπερβορέων, η ημίθεη ανθρωπότητα των ηρώων που γεννήθηκαν από την επαφή των Θεών με τις θυγατέρες των ανθρώπων, κι εκείνη των ζώων-ανθρώπων, των *σούντρα*, των *πασού*, «των σκλάβων της Ατλαντίδας», πιθανότατα των «ρομπότ» της Ατλαντίδας, που κατά κάποιον τρόπο κατάφεραν να επιβιώσουν από τη βύθιση.

Ο Πλάτωνας μας εξιστορεί την καταστροφή της Ατλαντίδας σαν να αναφέρεται σε μια καταστροφή η οποία συνέβη πολύ καιρό μετά την αχανή τραγωδία που είναι καταγεγραμμένη, μονάχα, στο *ακασικό* μητρώο του σύμπαντος. Μόνο οι θεϊκοί Υπερβόρεοι σώθηκαν από αυτήν, μέσα στα *βιμάνα*, στους «ιπτάμενους δίσκους» τους, πηγαίνοντας σε άλλους πλανήτες (στην Αφροδίτη, τον Αυγερινό;). Ο άξονας της γης μετατοπίστηκε, γεννήθηκαν οι εποχές, η Δεύτερη Γη εκφυλίστηκε. Η Πρώτη Γη έγινε η Εσωτερική, «Κοίλη» Γη. Όταν πολύ αργότερα οι θεότητες επέστρεψαν (ο Εωσφόρος ήταν ένας από τους ηγέτες τους), τα βρήκαν όλα αλλαγμένα. Στην επιφάνεια υπήρχαν παράξενα, αγνώριστα όντα (Ευήνωρ, Λευκίππη, Κλειτώ;). Μερικοί από τους εξωγήινους «ερωτεύθηκαν τις θυγατέρες των ανθρώπων». Ο Εωσφόρος και οι ακόλουθοί του εισήλθαν στην Εσωτερική, Κοίλη Γη, όπου έχτισαν τις πόλεις της Αγκάρτι και της Σαμπάλα. Εκεί,

ήλπιζαν να ανακτήσουν εκείνους που, μετά την ανάμειξη με τους γήινους, είχαν γίνει ημίθεοι.

Επειδή είναι αδύνατο να γραφούν τα αληθινά τους ονόματα, που στην πραγματικότητα είναι *μάντρα*, τους έχουμε δώσει ονόματα όπως Ευήνωρ, Απόλλων, Εωσφόρος, Ιάσων, Λευκίππη, Κλειτώ και Λίλιθ, ονόματα που είναι παρμένα από τις κουτσουρεμένες μυθολογίες ενός, λιγότερο ή περισσότερο, πρόσφατου παρελθόντος.

Στο ίδιο ζήτημα αναφέρονται οι *Έντα*, όπως επίσης το «Βιβλίο του Ενώχ» και η Μαχάμπάρατα, δείχνοντάς μας ότι οι *Βάνιρ* και οι *Έσιρ* έχουν εξωγήινη καταγωγή. Είναι οι «άγγελοι», από το «Βιβλίο του Ενώχ», οι οποίοι διδάσκουν στους άνδρες τις τέχνες της οικοδομής, της αστρονομίας και της γεωργίας και στις γυναίκες το πώς να στολίζονται το πώς να κατασκευάζουν καλλυντικά. Ποιοι αναμείχθηκαν με τις θυγατέρες των ανθρώπων, οι *Βάνιρ* ή οι *Έσιρ*; Ή μήπως αμφότεροι; Όπως οι *Πάνταβας* και οι *Κοράβας* στον Μεγάλο Πόλεμο του Μαχάμπάρατα, έτσι και οι *Βάνιρ* με τους *Έσιρ*, που ήταν συγγενείς εξ αίματος, διεξήγαγαν πόλεμο μεταξύ τους. Οι *Βάνιρ* ζούσαν στον Βορρά και οι *Έσιρ*, που ηγούνταν από τον Όντιν, ή Βόταν, τον Θεό του Πέλεκυ, φαίνεται ότι ήλθαν από τον Καύκασο. Είναι πιθανό να κατέβηκαν στη Δεύτερη Γη από την κορυφή του όρους Ελμπρούζ. Μαζί τους πήραν τη θεά Φρίγκα. Οι *Βάνιρ* είχαν τη Φρέγια. Δεν υπάρχει σχεδόν καμία διαφορά μεταξύ των δύο ονομάτων. Είχαν επίσης τον Άτλαντα, που έδωσε το όνομά του στην Ατλαντίδα. Είναι αυτός ο οποίος υποστηρίζει τη Στήλη του Ουρανού, στον Βόρειο Πόλο, η οποία είναι εναρμονισμένη με τον Πολικό Αστέρα. Γρήγορα, και ο Άτλας, επίσης, προσκύνησε τον Πέλεκυ του Όντιν. Από την ένωση των *Έσιρ* με τους *Βάνιρ* προήλθαν οι Νορδικοί, οι οποίοι λάτρευαν τους Υπερβόρεους προγόνους τους με το σύμβολο της Στήλης του Ουρανού, της οποίας το αληθινό όνομα είναι ΙΡ ή ΕΡ, η σπερματική συλλαβή του πιο σημαντικού από τους Θεούς, του Ίρμιν, που σημαίνει ΙΣΧΥΣ. Αργότερα, στη γερμανική λατρεία, το δέντρο συμβόλιζε τη θρυλική Στήλη. Είναι το Ίρμινσουλ (ΙΡ-μινσουλ), ένας φράξος που έστεκε στο Έρεσμπουργκ (ΕΡ-εσμπουργκ), στο Κάστρο του ΕΡ. Το έριξε κάτω ο Καρλομάγνος, ενώ ο μοναχός Βονιφάτιος έκοψε την ιερή, πατριαρχική Αριά, που στο πανάρχαιο δάσος ονομαζόταν Ντόναρ. Αμφότεροι, «προσηλύτισαν τους παγανιστές» με τη βία. Οι *Έντα* μας μιλούν για ένα ιερό Δέντρο, το οποίο ονομαζόταν Ύγκντρασιλ και που καταστρέφεται κατά τη διάρκεια του *Ράγκναρόκ*, του Λυκόφωτος των Θεών. Είναι το Δέντρο της Ζωής που αναπτύχθηκε στο νορδικό, πολικό, Ιερό

Δάσος. Επάνω στον κορμό του αναρριχάται το αμπελόκλημα Βίντ, η *Έμπλα*, σαν ένα πύρινο Φίδι που κουλουριάζει γύρω από αυτό. Η *Vitis-Vita*. Η κορυφή του Δέντρου υποστήριζε τον ουρανό και ήταν ο ίδιος ο ουρανός. Τα αστέρια ήταν τα χρυσά φρούτα του. Τα Χρυσά Μήλα φύτρωναν στον Κήπο των Εσπερίδων, όπως επίσης και στο Άβαλον, στην *Insula Pomorum*, στο Νησί των Μήλων. Εκεί πήγαιναν για να τραφούν με αυτά ο Απόλλων και οι θεϊκοί Υπερβόρεοι, ώστε να αναζωογονηθούν και να αναστηθούν ως αθάνατοι. Αυτοί ήταν οι *Έσιρ (Άσκ-Έμπλα)*, AS, ο *Πέλεκυς (Axe)*, η υποστήριξη, ο άξονας της γης και του ουρανού. Η Πολική Στήλη, κι επίσης, η *Vitis-Vita*. Ο δρόμος και η Ζωή. Η Στήλη και η Ζωή. Το Δέντρο και το Φίδι. Η Στήλη και η *Κουνταλίνι*.

Επίσης, οι *Τούατα ντε Ντάναν* του ιρλανδικού θρύλου, είναι οι *Έσιρ*, οι εξωγήινοι που ήλθαν από τα αστέρια.

Οι νορδικοί και γερμανικοί θρύλοι βρίσκονται πιο κοντά στο μεγάλο μυστήριο του σημείου της καταγωγής, παρά οι χριστιανικοί και οι λογοκριμένοι, όπως είναι το ίδιο το «Βιβλίο του Ενώχ»· διότι το σημείο της καταγωγής βρίσκεται στον Πόλο, στην Υπερβορέα. Από εκεί ήλθε η λατρεία του Ιερού, Μαγικού Γάμου, που αργότερα, στην Άρια Ινδία, ονομάστηκε *Γκαντάρβα*, την οποία οι Γερμανοί πήραν μαζί τους στη Λανγκεντόκ, εκεί όπου επανεμφανίστηκε ανάμεσα στους τροβαδούρους της Προβηγκίας και στους *Μίννεσένγκα* του Μέσου Μεσαίωνα (Τριστάνος και Ισόλδη), μαζί με την *Ασάγ* (δες το Λεξικό της Μύησης της Α-Μόρ στο τέλος του βιβλίου), τη Νύφη του Μαΐου και την Κόμισσα του Μαΐου. Και μαζί, επίσης, με τη μυστήρια *Βέβρ-Σέλντε* (Ισόλδη;), της οποίας υιοί οι *Μίννεσένγκα* υποστήριζαν ότι είναι.

Αναφορικά με τον Υπερβόρεο Μαγικό Γάμο, θα πρέπει να ληφθεί υπόψη ότι το όνομα του θεού Ποσειδώνα προέρχεται από την ελληνική λέξη *πόσις*, που δηλώνει τον νυμφευμένο. Είναι ο σύζυγος της Κλειτούς, ο *Νυμφίος*. Σύμφωνα με τον ελληνικό θρύλο, αυτός είναι ο υιός του θεού Ουρανού και της θεάς Γαίας, των θεϊκών προγόνων των Ατλάντειων. Ο Ευριπίδης λέει: «Στη γη του Κεχριμπαριού (Υπερβορέα), ο Βασιλιάς των Θεών γιόρτασε τον γάμο του.»

Επιπροσθέτως, η πίστη στη μετενσάρκωση είναι ουσιωδώς νορδική-πολική (και των δύο Πόλων), που εκφράζεται καλύτερα στον μύθο της Αιώνιας Επιστροφής, παρά στην ορθολογιστικά εξεζητημένη αντίληψη του Ινδουισμού και του Βουδισμού.

Η Αποκάλυψη

Λόγω του ότι μέσα στα πλαίσια της Αιώνιας Επιστροφής ένας νέος Κατακλυσμός δείχνει, χρονικά, πολύ κοντά, κι επειδή οι θέσεις εκείνων που θα σωθούν από τους Ιπτάμενους Δίσκους Φωτός είναι σχεδόν γεμάτες, μου έχει επιτραπεί – χάρη στην ίδια την επιτάχυνση του χρόνου που προανήγγειλε την καταστροφή – να αποκαλύψω ορισμένες σελίδες του ιερού βιβλίου που αναφέρεται στην Κοσμογονία αυτής της Μύησης του Πολεμιστή της *Α-Μόρ*.

Στο Βιβλίο που σώθηκε από τη φωτιά, εμφανίζονται γραμμένα τα εξής:

Πώς έσπασε το Κοσμικό Αυγό

«Υπήρχε ένα Αυγό, που ήταν ολόκληρος ο αδημιούργητος κόσμος, με διαφανή τοιχώματα, μέσα στα οποία δεν φαινόταν κανένας και τίποτα. Ήταν η κατοικία ΑΥΤΟΥ-ΑΥΤΗΣ. Κατά την αναπνοή του Μεγάλου Αυγού, ενίοτε, σαν κάτι που συνέβη πριν από τα δευτερόλεπτα και τις ώρες, εμφανιζόταν το χρώμα πράσινο, που θα μπορούσε να γίνει ένα αστέρι, ή μια ακτίνα φωτός, μα που παρέμενε πάντοτε το ακίνητο, κοσμογονικό Μεγάλο Αυγό. Διαμορφώθηκε μια μουσική, ένας ήχος· ή καλύτερα, ο σπόρος μιας μουσικής, το υπαινισσόμενο τρεμούλιασμά της. Και το ον που ήταν εκεί, μέσα στο Μεγάλο Αυγό, φαινομενικά ολοκληρωμένο και αιώνιο, ανέδωσε έναν πράσινο ατμό. Μέσα σε αυτήν την ισχνή μουσική, ο ατμός απέκτησε υφή, κι Αυτή στάθηκε μπροστά σε Αυτόν, λες κι όλο αυτό ήταν ένα παιχνίδι της αναπνοής ή μια προσομοίωση ενός χορού. Μα εκείνη δεν είχε δημιουργηθεί ακόμη. Βιαστικά, με μια βαθιά εισπνοή, Αυτός την ενσωμάτωσε στον εαυτό του εκ νέου, γίνοντας ξανά ΑΥΤΟΣ-ΑΥΤΗ.»

«Μα το πείραμα είχε ήδη γίνει, είχε προαισθανθεί από τον Χρόνο. Μέσα στο εσωτερικό του Μεγάλου Αυγού, η Τύχη έγινε Πεπρωμένο. Η αναπνοή έγινε ρυθμική, παρόλο που παρέμενε ακόμη μέσα στα τοιχώματα του διάφανου πάγου. Και κάθε φορά που το Ον εξέπνεε, Αυτή αναδυόταν καλυμμένη μέσα σε έναν πράσινο πλακούντα, χορεύοντας για λίγο, μέχρις ότου Αυτός την εισέπνεε ξανά μέσα, γοργά, γοργά, ώστε να μην την αφήσει να αποδράσει. Ήταν λες και πνιγόταν μέσα σε μια φρικτή ευχαρίστηση. Μια νέα τύχη-πεπρωμένο εμφανίστηκε. Τα πράσινα πέπλα απομακρύνθηκαν από Αυτήν. Και Αυτός την είδε για πρώτη φορά γυμνή, με το σώμα της

φτιαγμένο από εισπνεόμενο χρόνο, από παιχνίδι και χορό. Και όλη η αιωνιότητά του δεν του αρκούσε για να ατενίσει τη γύμνια της, μέσα σε μια έκσταση πράσινου φόβου. Και καθώς αυτό το γεγονός συνέβαινε για πρώτη φορά, κυκλικά, σαν την αναπνοή του, η οποία τώρα περιστρεφόταν σαν αστέρι, Αυτή έγινε σκληρή, διατηρώντας την ουσία και τη μορφή της, μέχρις ότου κι Αυτή, επίσης, μπορούσε να τον ατενίσει απ' έξω. Και παρόλο που Αυτή προσπάθησε να επιστρέψει, δεν μπορούσε πια, διότι δεν χωρούσε. Δεν μπορούσε να μπει. Για μια στιγμή, Αυτή ήταν μόνη, μα σε εκείνη ακριβώς τη στιγμή, συνειδητοποίησε ότι το να είναι μόνη είναι ένα ευχάριστο αίσθημα. Και ξεκίνησε να χορεύει γρήγορα, όλο και πιο γρήγορα. Και όταν αυτός επέστρεψε από την έκστασή του, όλες οι προσπάθειές του να την επανενσωματώσει αποδείχθηκαν μάταιες. Η είσοδος είχε γίνει μικρότερη, ή είχε κλείσει, αφήνοντας το τρομερό θηλυκό ελεύθερο, ανεξέλεγκτο. Και καθώς Αυτός πλησίασε Αυτήν, βίωσε την ιλιγγιώδη αίσθηση της ίδιας του της σάρκας να αγγίζει την άλλη πλευρά ενός καθρέφτη. Και ήταν Αυτή η οποία τον πήρε στο σώμα της. *Μα δεν ήταν το ίδιο πράγμα.*»

«Δεν θα γίνει ποτέ γνωστό ποιος έσπασε τα τοιχώματα του Κοσμικού Αυγού, αν ήταν Αυτός ή Αυτή. Το Αυγό μετατράπηκε σε αστέρι, σε μια μυριάδα αστεριών, στη μουσική των σφαιρών. Κάποιος παρέμενε περιμένοντας, σαν στην άκρη μιας πηγής, εκεί όπου προστατεύεται η ιστορία του Κοσμογονικού Έρωτα, στα μυστικά βάθη του ανεξιχνίαστου μυστηρίου της.»

«Λέγεται ότι ήταν Αυτή η οποία έσπασε τα τοιχώματα του Μεγάλου Αυγού, ότι Αυτή ήταν η ενεργητική και ότι Αυτός παρέμενε ακίνητος, λες και ήταν παράλυτος. Μα όπως έχουμε δει, ήταν Αυτός ο οποίος ξεκίνησε να την εκπνέει, προβάλλοντάς την σαν μια εικόνα μέσα σε ένα όνειρο, βλέποντάς την να ξεδιπλώνεται, ξεκινώντας τον αβέβαιο διαχωρισμό, πιστεύοντας ότι είχε αγαπήσει. Ήταν Αυτός ο οποίος εφηύρε αυτήν την σχεδόν-αγάπη. Μα πάντοτε λέγεται ότι ήταν Αυτή, η σαγηνεύτρα, η μπαλαρίνα με τα πράσινα τούλια, που ξεκίνησε τη ροή των υδάτων του ποταμού των μορφών, το παραισθητικό παιχνίδι του να ατενίζει κανείς τον εαυτό του μέσα σε καθρέφτες.»

«Μα, δεν υπάρχει κάποιος *άλλος*, κρυμμένος, μέσα ή έξω από το Μεγάλο Αυγό, που υπαινίσσεται, από πριν, το δράμα; Που έχει ανακαλύψει τον δρόμο της εισόδου μέσα από τα τοιχώματα του παγωμένου γυαλιού;»

«Έξω, δεν υπάρχει τίποτε άλλο παρά Αυγά, κι άλλα Αυγά. Αυτό το δράμα διαδραματίζεται σε ένα, μονάχα, από αυτά. Στα υπόλοιπα υπάρχει ακόμα η αιωνιότητα ΑΥΤΟΥ-ΑΥΤΗΣ, σαν μια απαραβίαστη πράξη.»

Η Αυτή του Αυτού

«Ερχόμαστε προς τα κάτω από την Πράσινη Ακτίνα, πρώτα προς τη μη-ακουστή μουσική του Μαύρου Ήλιου, κι έπειτα, προς την ακουστή μουσική του Χρυσού Ήλιου. Και από το φως του, που μας περιβάλλει, έχουμε κατορθώσει να εξάγουμε τη γνώση ότι η εξωτερικευμένη γυναίκα δεν έχει ψυχή, μια «προηγούμενη» ύπαρξη, κάτι που θα την καθιστούσε αθάνατη. Διότι εκείνη *προβλήθηκε*. Αυτή η γνώση την ωθεί στην απορρόφηση του ανδρός, τραβώντας τον προς τον εαυτό της, επαναλαμβάνοντας το αρχικό συμβάν, μα με αντίθετη κατεύθυνση· μια πολύ πιο σκοτεινή πράξη. Ο άνδρας θα γίνει ο υιός, παρατείνοντας μέσα στο είδος το ενδεχόμενο της επιστροφής, της περιστροφής των Γύρων, ώστε να συνεχίσει να υπάρχει η ελπίδα της επανενσωμάτωσης. Και η Λαχτάρα. Με την αναπαραγωγή εκείνη διαιωνίζεται, διατηρώντας την, όλο και περισσότερο αδύναμη, ελπίδα της ανάστασης και της αθανασίας. Ωστόσο, μόνο με την ανάσταση Αυτού μπορεί Αυτή να γίνει αθάνατη. Αυτό το μυστήριο αποκαλύπτεται μόνο σε μερικούς, κατά τη μύηση του *Γκράλ*, του λίθου που έπεσε από την Πράσινη Ακτίνα, του Κυπέλλου της Αιώνιας Ζωής.»

«Υπάρχουν δύο ειδών γυναίκες: η σαγηνεύτρα, που θέλει να συνεχίσει να χορεύει εξωτερικά, ώστε να φαντάζεται πως είναι αληθινή και με ψυχή, δελεάζοντας τον πολεμιστή με σκοπό να τον βεβηλώσει *(Ecce Deus fortior me qui veniens dominabitur mihi!)*· κι εκείνη που τοποθετεί την αιωνιότητά της στα χέρια του αγαπημένου της, που «πεθαίνει ώστε αυτός να ζήσει», διότι πιστεύει σε αυτόν με πίστη και αγάπη, φαντάζοντας ότι αν εκείνος ανακτήσει την αιωνιότητά του, εκείνος θα καταστήσει κι αυτήν, επίσης, αθάνατη.»

«Όποιος έχει την καλή τύχη να συναντήσει αυτή τη γυναίκα, θα πρέπει να της ανταποκριθεί με πίστη και τιμή. Θα πρέπει μια μέρα να προσπαθήσει να επιστρέψει, μέσα από τα τοιχώματα του διάφανου πάγου, πέρα από το κρύο και τη θύελλα. Διότι εκείνη έχει ποντάρει την αθανασία της σε κείνον.»

«Αλίμονο σε εκείνον που, έχοντας δεχθεί το δώρο της Αιωνιότητας στο Κύπελλο του Θανάτου, δεν ήταν πιστός στην Αυτήν του και δεν ήταν ικανός να φέρει Αυτήν πίσω στη ζωή!»

«Υπάρχει μονάχα μία για κάθε έναν. Αυτό είναι καταγεγραμμένο σε κάποιο μητρώο του σύμπαντος και δεν μπορεί να αλλάξει, διότι Αυτή είναι εκείνη που αποσπάστηκε από Αυτόν. Στους γύρους της Αιώνιας Επιστροφής, δεν είναι πάντοτε δεδομένο αυτοί να ανταμώσουν. Υπάρχει πιθανότητα ο ένας ή ο άλλος να καταφθάσουν αργά, ή πολύ νωρίς. Μα αν καταφέρουν να ανταμώσουν, όλα θα πρέπει να διακυβευθούν ώστε να την επαναφέρει στη ζωή. Και είναι έγκλημα να συνεχίζει κανείς να χάνει ζωές σε άλλες, μη-ουσιώδεις αναζητήσεις· διότι καμία δεν μπορεί να αντικαταστήσει την Αυτήν του.»

«Ο Δρόμος της Επιστροφής είναι δύσκολος. Αυτό είναι το άσμα του οδοιπόρου:

«Ω Εωσφόρε,
Δεν υπήρξε ποτέ κάποιο πέρασμα,
Και κανένας, από τους
Πρώτους καιρούς, μέχρι τώρα,
Δεν το έχει ανακαλύψει,
Ούτε από τη στεριά, ούτε από τη θάλασσα.
Αυτό το λεπτό νήμα κρυστάλλινου νερού,
Ανέμου και πράσινου φωτός,
Είναι ο στεναγμός του στήθους σου.
Ο δρόμος είναι αγωνιώδης,
Βαθιά είναι τα νερά
Του θανάτου!
Προς τα πού, ω Εωσφόρε,
Να διασχίσουμε αυτήν την απέραντη θάλασσα;»

«Με τον *Λούσι-Μπελ* έχουμε ανάψει αυτήν τη φωτιά, που δεν σβήνει ποτέ, και που μας οδηγεί προς ένα υπεράνθρωπο, τελεσίδικο πεπρωμένο.»

Οι Θεοί

«Αυτά τα Αυγά, των οποίων τα τοιχώματα από πάγο δεν έχουν ακόμα σπάσει, μέσα στα οποία ο Κοσμικός Έρωτας δεν έχει ακόμη διαχωριστεί, είναι οι Θεοί οι οποίοι μας παρατηρούν, που ακολουθούν το εγχείρημά μας από την παγωμένη τους ακινησία, από το απόλυτο σκοτάδι τους, στις μαύρες τρύπες τους, μέσα από τα τοιχώματά τους από πραγματικό γυαλί. Αυτοί είναι ο παρα-Αυτός και η παρα-Αυτή. Οι άθικτοι. Ωστόσο, ίσως ελπίζουν ότι από την κίνησή μας, από την προαισθανόμενη τύχη-πεπρωμένο μας, θα αναδυθεί, και γι' αυτούς επίσης, ένα συνειδητό φως, σαν επιτακτικό Νόημα, που θα τους ωθήσει να ξεπεράσουν τα τοιχώματα των Αυγών τους, σπάζοντάς τα, κατά τέτοιον τρόπο που η δόνηση που προβάλλεται από το δράμα μας, ο χορός της ευχαρίστησης και του πόνου μας, θα φωτίσει το σκοτάδι τους, το σκοτάδι των άθικτων.»

ΑΥΤΗ-ΑΥΤΟΣ

«Ψιθυρίζεται ότι υπήρχε κάποτε μια γυναίκα, η οποία δεν εκπορεύτηκε από ΑΥΤΟΝ-ΑΥΤΗΝ, από τον Κοσμικό Έρωτα, που δεν απέδρασε από αυτόν με έναν στεναγμό φαντασίας και επιθυμίας. Και πιστεύεται ότι αυτή είχε μια αθάνατη ψυχή. Έτσι λοιπόν, αυτή ήταν η πρώτη σύντροφος του Ανδρόγυνου, όντας η ίδια ένας Ανδρόγυνος. Μα δεν μιλάει κανείς πια γι' αυτό.»

«Το σκοτάδι του αρχέγονου Αυγού ισχύει για όποιον το κοιτάζει απ' έξω, διότι αυτό το σκοτάδι είναι ένα διαφορετικό είδος φωτός· είναι βυθισμένο στην οργή. Οτιδήποτε βρίσκεται μέσα του, κοιτάζει μέσα από τυφλά μάτια, μέσα από το παγωμένο γυαλί, *από τον έναν Πόλο στον άλλον*. ΑΥΤΟΣ-ΑΥΤΗ κοιτάζει ΑΥΤΗ-ΑΥΤΟΝ.»

«Τίποτε δεν ακούστηκε ξανά γι' ΑΥΤΗΝ-ΑΥΤΟΝ, την πρώτη σύντροφο του Κοσμικού Έρωτα. Και είναι καλύτερα έτσι. Έχει δοθεί πίστη στην ψευδαίσθηση της επιστροφής σε ΑΥΤΟΝ-ΑΥΤΗΝ, μια προοπτική της επανενσωμάτωσής της μέσα σε έναν εαυτό, παγώνοντας για πάντα. Έχει επιτευχθεί αυτό ποτέ;»

«Όχι, διότι ακόμη εκείνη αναζητείται στο εξωτερικό των γυναικών, στα φυσικά τους σώματα. Συνεπώς, θα πρέπει να καταστεί σαφές ότι, στην

πραγματικότητα, η λύση βρίσκεται στην επαναφορά Αυτής στη ζωή, στην ανάσταση Αυτής μέσα στην ψυχή.»

«Μα, από τη στιγμή που σπάσει το Μεγάλο Αυγό, τίποτα δεν μπορεί να είναι πια το ίδιο. Κατά την περιστροφή της Σπείρας, η πορεία προς τα πίσω δεν καταλήγει ποτέ στο ίδιο σημείο. Και Αυτή δεν θα πάει ποτέ πίσω, μέσα σε Αυτόν, στην κατάσταση που ήταν πριν την αρχή του χρόνου. Αυτή τώρα θα χαθεί εξωτερικά, σε ταχύτητες οι οποίες προσεγγίζουν την άλλη πλευρά του φωτός.»

«Ωστόσο, έχει δοθεί ύπαρξη στην Αιώνια Αγάπη.»

Το Μυστικό

«Δεν υπάρχει ένα μοναδικό είδος γυναίκας στον κόσμο. Όταν έσπασε το Αυγό ΑΥΤΟΥ-ΑΥΤΗΣ, ΑΥΤΗ-ΑΥΤΟΣ έβλεπε το γεγονός μέσα από το εσωτερικό της Πόλης της, αυτής του γαλαζοπράσινου γυαλιού. Δεν μπόρεσε να αντισταθεί. Έτσι, κι αυτή επίσης έσπασε το τοίχωμά της, προβάλλοντας τον δικό της «αυτόν». Έχουμε λοιπόν, τώρα, μια θεϊκή γυναίκα η οποία επίσης αναζητά τη χαμένη της ολότητα μέσα στον Κύκλο των Επιστροφών. Αυτή δεν είναι το αρχέγονο, απατηλό θηλυκό. Είναι η γυναίκα που οδηγεί τον εκλεκτό στον ουρανό της Απόλυτης Αγάπης.»

«Επιπλέον, ΑΥΤΗ-ΑΥΤΟΣ έχει διακυβεύσει τα πάντα, ρισκάροντας τον θνητό «αυτόν» της, προβάλλοντάς τον σε μια μη-αναστρέψιμη περιπέτεια. Δεν θα τον ανακτήσει ποτέ ξανά με τον ίδιο τρόπο. Και στην απεραντοσύνη των συμπάντων, είναι δύσκολο να γνωρίζουμε το πώς θα τελειώσει αυτή η ιστορία. Το αν θα καταστούν, αμφότεροι, ικανοί να σπάσουν κι άλλα τοιχώματα, περισσότερο πυκνής ύλης. Αν θα κατορθώσουν να αγαπήσουν ο ένας τον άλλον κατά τέτοιον τρόπο, που μια παρα-Αγάπη – η οποία υπάρχει στην άλλη πλευρά του χωροχρόνου – θα μπορέσει να αγγίξει την αιωνιότητα ενός άλλου φωτός, μεταβάλλοντας έτσι τη Μονάδα, φωτίζοντας το σκότος του Αρχέγονου Αυγού με έναν διαφορετικό τρόπο. Με την εξέγερση ενάντια σε αυτό το παιχνίδι, από το οποίο δεν υπάρχει επιστροφή, δύναται να κατορθωθεί η αιωνιότητα της «αυτής» ΑΥΤΟΥ-ΑΥΤΗΣ και «αυτού» ΑΥΤΗΣ-ΑΥΤΟΥ, ντύνοντας την εικόνα τους με μια αθάνατη ουσία.»

Το Πρόσωπο της Ψυχής

«Μόνο εκείνοι οι οποίοι έχουν αναγνωρίσει ο ένας τον άλλον, χάρη σε μια Τύχη-Πεπρωμένο, επάνω στο πολικό Όρος της Αποκάλυψης, στα βάθη του Μεσονυκτίου, μπορούν να πραγματώσουν αυτό το μυστήριο της αγάπης και της ανάστασης, που προσωποποιείται μέσα στον μοιραίο Κύκλο των ανταμώσεων και των απωλειών.»

«Κάποιος κοιτάζει αυτό το δράμα, κάποιος που είναι ακόμη συνδεδεμένος στον «αυτόν» και στην «αυτήν» του μέσω ενός Χρυσού Νήματος. Κάποιος που περιμένει, σαν στην άκρη μιας πηγής. Και αν η αγάπη θριαμβεύσει, αυτοί όχι μόνο θα έχουν καταστεί αθάνατοι, προσεγγίζοντας έναν κόσμο που είναι ενδοξότερος από εκείνον των Θεών, μα θα έχουν επίσης δώσει ένα πρόσωπο σε ΑΥΤΟΝ-ΑΥΤΗΝ και σε ΑΥΤΗΝ-ΑΥΤΟΝ, φωτίζοντας την ανυπαρξία του Μαύρου Ήλιου με το φως αυτού του Άλλου Κόσμου. Διότι με την πόση του ποτού της Αιώνιας Αγάπης, που βρίσκεται μέσα στο *Γκράλ* του πράσινου λίθου, θα έχουν διαπεράσει την αγνότητά τους και των Μονάδων τους.»

Οι Κύκλοι της Επιστροφής

«Κατά τη μύηση των Πολεμιστών της Α-Μόρ, στόχος δεν είναι να επιτευχθεί ο Ανδρόγυνος, μα ο Απόλυτος Άνδρας και η Απόλυτη Γυναίκα. Η γυναίκα πεθαίνει. Είναι νεκρή. Πρέπει να πεθάνει, ώστε να αναγεννηθεί. Αυτή είναι η σύντροφος του πολεμιστή, που υπάρχει μόνο μέσα στον νου του, στο πνεύμα του. Μόνο με την ανάμνηση της αγαπημένης του στην καρδιά, θα μπορέσει ο μυημένος να κατακτήσει το *Γκράλ*. Στους πολεμιστές του Τάγματος, η αθανασία περνάει από το είδος στο άτομο, συνοδευόμενη από μια αθεράπευτη στειρότητα. Διότι εκείνος που εξακολουθεί να αναπαράγει τέκνα της φθαρτής σάρκας, δεν μπορεί να αναστηθεί.»

«Το σημάδι των αθανάτων είναι η τετράγωνη κόρη ματιού. Κοίταξε προσεκτικά τα μάτια κάθε οδοιπόρου που συναντάς, σε περίπτωση που ένας αθάνατος διασχίσει την πορεία σου και δεν τον αναγνωρίσεις.»

«Έχεις την εντύπωση ότι έχεις ξανακούσει αυτά τα λόγια, ότι έχεις δει τη φωτιά που καίει και φωτίζει κάθε μία από αυτές τις σελίδες. Ότι έχεις ήδη οραματιστεί το Κοσμικό Αυγό. Κι έτσι είναι, διότι το Μεγάλο Αυγό βρίσκεται μέσα σε ένα άλλο, ακόμη μεγαλύτερο, το οποίο δεν έχει σπάσει ποτέ. Λόγω

αυτού, η πράξη της απώλειας επαναλαμβάνεται αιωνίως. Η λαχτάρα περιστρέφεται μέσα στα τοιχώματα – που είναι ακόμη ανέπαφα, μα περιορισμένα – ενός σύμπαντος δίχως έξοδο, επαναλαμβάνοντας κάθε εικόνα, κάθε ίχνος, κάθε αστέρι, αιωνίως. Μέχρις ότου κάποιος, κάποια μέρα, στα βάθη του Μεσονυκτίου, φθάσει στον Ήλιο του Μεσημεριού και, με το σπαθί μιας Πράσινης Ακτίνας, κατορθώσει να σπάσει τα τοιχώματα αυτού του άλλου, τεράστιου Αυγού, ανοίγοντας τον δρόμο προς την ύπαρξη μιας πραγματικότητας την οποία δεν έχουν φανταστεί ούτε ακόμη και οι μεγαλύτεροι αναζητητές της Λαχτάρας.»

«Κάρφωσε το Σπαθί σου στον καθρέφτη δίπλα από τη φωτιά, ώστε εκείνο να αντικατοπτριστεί μέσα του. «Όλα μοιάζουν σαν μέσα σε έναν ανάποδο ουρανό», σαν να το κρατάει ένα χέρι που αναδύεται από τα νερά. Και περνώντας το Σπαθί σου πάνω από τη φωτιά, τραγούδησε:

«Ω Ήλιε από Χρυσό, που αντικατοπτρίζεις
τον Μαύρο Ήλιο!
Ω Μαύρε Ήλιε, που κρύβεις
την Πράσινη Ακτίνα!
Απέσυρε τη φωτεινή σου σκιά,
Ξέσχισε τα πέπλα σου, ούτως ώστε
Να δω το κρυμμένο Πρόσωπό σου,
Που καλύπτεται από τον δίσκο σου,
Από την περιστροφή της σβάστικάς σου,
Διότι εκείνος που κρύβεται εκεί,
Είμαι εγώ ο ίδιος.»

…………………………………………………………………………………

«…Ας μην πέσει ποτέ ξανά επάνω μας η αμνησία, η λήθη των όσων ζήσαμε κατά την Αιώνια Επιστροφή, ας χαράξουμε τη μνήμη για πάντα…»

«…Συνέχισε την αναζήτησή σου για την Πόλη, μπες μέσα σε αυτήν. Κι εκείνη, επίσης, την αναζητά…»

«Τράβηξε το σπαθί σου, ξεθηκάρωσέ το, η στιγμή έφτασε.»

Από αυτό το όραμα, κάποιος δύναται να συμπεράνει το εξής: η *Α-Μόρ δίχως αγάπη* απαρτίζεται από μια επανενσωμάτωση αυτής σε Αυτόν και αυτού σε Αυτήν, κάτι που ο Γιούνγκ συνέλαβε ως την επανενσωμάτωση της *Άνιμα* και του *Άνιμους*, «ψυχολογίζοντας» ένα ιερό Μυστήριο. Ωστόσο,

αυτό δεν υπονοεί μια επιστροφή στον Ανδρόγυνο των απαρχών, μια ανασύνθεση του Κοσμικού Αυγού που έχει διαχωριστεί, διότι τώρα έχει δοθεί ένα Πρόσωπο στην ψυχή, όπως εξηγεί αυτό το βιβλίο. Το Πρόσωπο της Αγαπημένης και του Αγαπημένου, του «αυτού» Αυτής και της «αυτής» Αυτού. Ο ΑΥΤΟΣ-ΑΥΤΗ και η ΑΥΤΗ-ΑΥΤΟΣ έχουν ανταμώσει εκ νέου, με έναν διαφορετικό τρόπο, με την *Α-Μόρ*, δηλαδή, δίχως-τον θάνατο, έχουν μεταμορφωθεί σε μια Απόλυτη Προσωπικότητα, φθάνοντας στον Εαυτό. Είναι ενωμένοι και χωρισμένοι, για πάντα, στον διαχωρισμό ΑΥΤΟΥ-ΑΥΤΗΣ και ΑΥΤΗΣ-ΑΥΤΟΥ, στην αθανασία μιας ανάστασης η οποία έχει, κατ᾽ αυτόν τον τρόπο, εφευρεθεί και δημιουργηθεί· μιας *ανύπαρκτης Α-Μόρ*, μα πιο αληθινής από οτιδήποτε άλλο υπάρχει. Η *Α-Μόρ* ΑΥΤΟΥ-ΑΥΤΗΣ και ΑΥΤΗΣ-ΑΥΤΟΥ.

Hoc est ergo magnum signum, in cuius investigatione nonnulli perierunt!

ΜΙΓΚΕΛ ΣΕΡΡΑΝΟ

Οικία Καμούτσι
Μοντανιόλα
Αύγουστος του 1979

Στη Νύφη του Μαΐου

ΑΙΩΝΙΑ ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ

Ξέρω ότι θα σε συναντήσω ξανά και ότι όλα θα συμβούν, για μια ακόμη φορά, όπως ακριβώς και πριν από πολύ καιρό. Αυτή τη φορά, όμως, δεν θα επιτρέψω να πεθάνεις. Θα σε κρατήσω στα χέρια μου, θα σε προστατεύσω από τα σκοτεινά ύδατα του θανάτου. Διότι αυτή τη φορά θα θυμάμαι τα πάντα. *Θα θυμάμαι ότι έχεις ήδη πεθάνει.* Μα… Θα θυμάμαι;

Αυτή-αυτός Αυτός-αυτή
Εμείς Αφροδίτη Εμείς

Elella Nos
Venus
Ellael Nos

Σούννα-Χάμσα
Shunya-Hamsa

Σαχασράρα-Τσάκρα
Sahasrara-Chakra

Άγκνια-Τσάκρα
Ajna-Chakra

Βισούντα-Τσάκρα
Vishuddha-Chakra

Αναχάτα-Τσάκρα
Anahata-Chakra

Μάνιπούρα-Τσάκρα
Manipura-Chakra

Σβαντιστάνα-Τσάκρα
Svadhishthana-Chakra

Μουλαντάρα-Τσάκρα
Muladhara-Chakra

Wolfgang vom Schemm 1983

ΕΝΑΣ ΓΥΡΟΣ

Ο ΣΥΝΤΡΟΦΟΣ

Για πολλά χρόνια, ταξίδευε μέσα σε αυτές τις αφιλόξενες, ακατοίκητες επικράτειες. Είχε διασχίσει δάση, λίμνες, υψηλά και χιονισμένα περάσματα, πλησιάζοντας, όλο και περισσότερο, τον Μεγάλο Νότο. Μερικοί ιθαγενείς τον υποδέχτηκαν με σεβασμό, ενώ άλλοι έτρεξαν μακριά όταν είδαν τα μπλε μάτια και τη χρυσή κόμη του. Έλεγαν ότι είναι ένας *Ανκαχουίνκα*, από την Πόλη των Καισάρων. Δεν γνώριζαν ότι ήταν το ακριβώς αντίθετο: ότι στην πραγματικότητα, έψαχνε να βρει αυτήν την Πόλη.

Από το βάρος, το σπαθί και η πανοπλία του τον γονάτιζαν. Επιπλέον, έσερνε μια χύτρα. Είχε περάσει κάμποση ώρα από τότε που το άλογό του, με ένα αστέρι στο μέτωπο, είχε πέσει μέσα σε μια χαράδρα. Εκείνος κατάφερε να σωθεί διότι κράτησε γερά τα κλαδιά μιας μηλιάς, που κάποιος είχε φυτέψει στην ερημιά.

Πλησίασε την πλαγιά ενός λόφου, που ήταν καλυμμένη με χαμηλά, κατσιασμένα δέντρα και με λίγα μαραμένα λουλούδια, τα οποία είχαν παραμορφωθεί λόγω των σφοδρών θυελλών του Νότου. Κατά το δειλινό, μια φιγούρα εμφανίστηκε πάνω στον βραχώδη τοίχο, που, καθώς εκείνος την πλησίαζε, γινόταν όλο και πιο φανερή. Ήταν μια σπηλιά. Μέσα από αυτήν έλαμπε ένα ασθενικό φως. Ο άνδρας αποφάσισε να περάσει τη νύχτα του εκεί, προστατευμένος από το τσουχτερό κρύο που επικρατούσε.

Στην αρχή, δεν διέκρινε τίποτα. Έπειτα, συνειδητοποίησε ότι ήταν μια μεγάλη σπηλιά, με σταλακτίτες, οι οποίοι έδιναν μια κρυσταλλοειδή λάμψη στο ανακλώμενο φως κάποιων φλογών. Περπάτησε μπροστά, προς έναν κεντρικό, τετράγωνο χώρο και είδε έναν άνδρα να κάθεται σε μια στρογγυλή τράπεζα, η οποία είχε σκαλιστεί είτε από τον βράχο, είτε, ίσως, από έναν γιγαντιαίο σταλαγμίτη. Στον τοίχο υπήρχε μια κορωμένη φωτιά και δύο αναμμένοι πυρσοί. Φάνηκε ότι ο άνδρας δεν τον άκουσε να πλησιάζει. Τα μάτια του ήταν κλειστά και ζωγράφιζε κύκλους στην επιφάνεια της

τραπέζης. Διάσπαρτα, στο έδαφος, υπήρχε ένας αριθμός περγαμηνών, σε ρολά· μερικές ήταν ανοιχτές και μπορούσε να φανεί ότι ήταν χάρτες.

Πλησιάζοντας την τράπεζα, εκείνος είχε την περίεργη εντύπωση ότι είχε ήδη ζήσει αυτήν τη σκηνή. Χτύπησε τρεις φορές την πέτρινη επιφάνεια, με τη γροθιά του, σαν σινιάλο. Ο άνδρας άνοιξε τα μάτια του και σταμάτησε να ζωγραφίζει.

Δίπλα στην τράπεζα υπήρχε μία ακόμη πέτρινη θέση. Έκατσε κάτω και μπόρεσε να εξετάσει το πρόσωπο του άνδρα. Ήταν λεπτό και χλωμό, με ένα ευρύ μέτωπο και μαύρα μαλλιά. Τα σκοτεινά, πυρετώδη μάτια του προσηλώθηκαν επάνω στα δικά του. Σταδιακά, ένα χαμόγελο ζωγραφίστηκε στα χείλη του.

«Επιτέλους, ήρθες. Σε περίμενα. Μπορείς να ζωγραφίσεις έναν τέλειο κύκλο με κλειστά μάτια; Μόνο αν καταστείς ικανός να το κάνεις αυτό, θα εισέλθεις στην Πόλη.»

«Το έχουμε ήδη κάνει αυτό. Γιατί να το επαναλάβουμε;»

«Ισχύει. Τότε, είχαμε πέσει μέσα στον κύκλο. Τώρα, έχουμε αμφότεροι φθάσει στο ίδιο σημείο. Ο δρόμος που ακολουθούμε είναι ο δρόμος του Κεχριμπαριού. Αυτοί οι σταλακτίτες και οι σταλαγμίτες είναι φτιαγμένοι από μια μυστήρια ουσία. Από τους χάρτες που βλέπεις κάτω χαμηλά, μπορείς να συμπεράνεις ότι η Πόλη δεν βρίσκεται και πολύ μακριά. Νοτιότερα, ανάμεσα σε αυτές τις οροσειρές, κοντά σε μια λίμνη, θα βρεις την είσοδό της. Είχα πειστεί ότι το άνοιγμα προς αυτόν τον υπόγειο κόσμο βρισκόταν μέσα σε αυτήν τη σπηλιά. Τον έχω αναζητήσει συγκεντρώνοντας τον νου μου και ζωγραφίζοντας κύκλους με τα μάτια μου κλειστά. Και τώρα, πια, ξέρω ότι δεν βρίσκεται εδώ. Ίσως βρίσκεται νοτιότερα, κοντά στον Πόλο.»

«Έχεις κι εσύ κατευθύνει τα βήματά σου προς τα πίσω, ενάντια στον χρόνο; Διότι εγώ έχω, και ως αποτέλεσμα, ένιωσα την ιλιγγιώδη αίσθηση του να πηγαίνει κανείς ενάντια στο ρεύμα. Το άλογό μου δεν μπορούσε να ακολουθήσει, κι έτσι, έπεσε μέσα σε μια χαράδρα. Νιώθεις το έδαφος να τρέμει, έτσι όπως οδεύουμε προς τα εμπρός;»

«Αυτό γίνεται επειδή πασχίζουμε να περπατήσουμε προς τα πίσω, κάτι που δεν ευχαριστεί τη Δεύτερη Γη. Είναι ο τρόμος της γνώσης ότι αυτή θα πρέπει να ξεπεραστεί. Είναι επίσης ο φόβος μας για κάτι ανησυχητικό που επρόκειτο να συμβεί: η συνάντηση με αυτό το ον, το οποίο κανείς δεν μπορεί να αντικρίσει κατάματα. Αυτές οι επικράτειες του Νότου του Κόσμου μαστίζονται από σεισμούς, διότι πάντοτε διατηρούσαν την πιθανότητα αυτής της συνάντησης. Είναι ο προθάλαμος της αθανασίας.»

Έσκυψε για να πιάσει μία από τις περγαμηνές. Ανοίγοντάς την διάπλατα επάνω στην κυκλική πέτρα, έδειξε με το ξιφίδιό του ορισμένες επικράτειες.

«Πρέπει να συνεχίσεις το ταξίδι σου εδώ. Η *Insula Avallonis*, που πιστευόταν ότι βρίσκεται στην Αλβιώνα, στη Λευκή Γη, στην πραγματικότητα βρίσκεται στην Αλβανία. Αυτό είναι το αληθινό όνομα αυτού του κόσμου, που είναι παλαιότερος του άλλου, της Ηπείρου των Λευκών Θεών και Γιγάντων, που κατοικείται στην επιφάνειά του από τους σκλάβους που απέδρασαν από την Ατλαντίδα. Μα οι Λευκοί Θεοί συνεχίζουν να ζουν σε αυτήν την Πόλη που αναζητούμε, στην Πρώτη Εσωτερική Γη. Όπως κι εκείνες οι γυναίκες, οι οποίες κατέχουν θεραπευτικές δυνάμεις. Αυτές είναι οι Επικράτειες της Χαράς.»

«Πω!», είπε εκείνος, «νιώθω μια ακόρεστη δίψα.»

«Είναι η δίψα του οδοιπόρου, η οποία μπορεί να σβηστεί μονάχα με την πόση από το Κύπελλο του Πράσινου Λίθου. Σύντροφε, μόνο το Ποτό του δύναται να χορτάσει τη νοσταλγία μας για Αιώνια Αγάπη.»

«Τώρα θυμάμαι… Το όνομα σου είναι Ιάσονας. Ήσουν ο πρώτος πολεμιστής-τροβαδούρος. Και το όνομα του σκύλου σου είναι Λέων.»

«Πλέον, το όνομα του σκύλου μου είναι Κριός.»

«Ω! Μίλησέ μου για το *Γκράλ*.»

«Φυλάσσεται σε ένα καταφύγιο, κάπου σε αυτήν την περιοχή. Το έφεραν εκείνοι που ηττήθηκαν στον μεγάλο πόλεμο των κόσμων, στο βυθισμένο Πολικό Νησί, εκεί όπου τα ζώα και τα φρούτα συνομιλούσαν με τους ανθρώπους, εκεί όπου ο σκύλος μου μπορούσε να μου απαντήσει με λόγια που δεν κατανοούσα. Τα μήλα του Άβαλον μετακινήθηκαν, ήλθαν πιο κοντά στις καρδιές μας… Το *Γκράλ* είναι ένα πολύτιμο πετράδι που έπεσε από το Στέμμα του Καθοδηγητή μας, του Εωσφόρου, όταν εκείνο έσπασε κατά τη διάρκεια των μαχών του στους ουρανούς, όταν εκείνος χτυπήθηκε από το σπαθί του Εχθρού. Λέγεται ότι πιθανότατα Αυτός, ο ίδιος, το μετέφερε στον Βόρειο Πόλο, κατεβαίνοντας προς αυτόν σαν ένα λαμπερό φως, σαν ένας πύρινος Δίσκος. Εκεί ίδρυσε την Απώτατη Θούλη, την πρωτεύουσα της Υπερβορέας. Λόγω αυτού, το *Γκράλ* έχει ονομαστεί «Λίθος της Εξορίας». Οι στρατιές που συντρόφευσαν τον Εωσφόρο είναι οι ηττημένες δυνάμεις ενός πολέμου μεταξύ εξωγήινων· είναι οι παράνομοι, οι εξόριστοι, αυτοί που διατηρούν το κομμάτι του σπασμένου Στέμματος του Καθοδηγητή τους με τη μορφή ενός λίθου, επάνω στο οποίο είναι γραμμένος ο Νόμος και το Μεγάλο Μυστικό. Αυτό είναι επίσης ένα Σμαραγδένιο Κύπελλο, από το οποίο πίνεται το Ποτό, φτιαγμένο από το Αίμα των εξωγήινων. Τα

δυσανάγνωστα Σημάδια προστατεύουν τη σοφία και την ιστορία ενός Σπουδαίου Μύθου της Αγάπης. Όταν καταστράφηκε η Υπερβορέα και η Ατλαντίδα, οι Λευκοί Θεοί, που είχαν ήδη μετακινηθεί προς μια άλλη Ήπειρο, εισήλθαν στην Εσωτερική Γη, στην Κοίλη Γη, στο «Διπλό» της. Το Μυστήριο προστατεύεται στον Νότιο Πόλο. Το ποτό είναι το Αίμα του Καθοδηγητή μας, του Εωσφόρου.»

«Έχω ακούσει να λέγεται», τον διέκοψε εκείνος, «ότι στις Πολικές Οάσεις βρίσκεται ο Καθοδηγητής μας σε μια κατάσταση ύπνου και ότι θα ξυπνήσει κατά το πλήρωμα του χρόνου. Είναι ζωντανός, αν και όχι απολύτως ζωντανός, είναι νεκρός, αν και όχι απολύτως νεκρός. Διότι το *Γκράλ* διατηρεί κάποιον σε μια κατάσταση ενός μη-θανάτου, σαν να τον διατηρεί σε κατάσταση ύπνου.»

«Πιστεύεται ότι το όνομα *Γκράλ* διαβάστηκε στα αστέρια, σε πολύ αρχαίους καιρούς. Αυτό το όνομα ανακαλύφθηκε όταν ανιχνεύτηκαν τα αστέρια. Ναι, το *Γκράλ* έπεσε από τα αστέρια.»

«Μα δεν θα πρέπει να μιλήσουμε γι’ αυτό, παρά μόνο την προκαθορισμένη χρονική στιγμή και τόπο. Διατρέχουμε τον κίνδυνο τα πρόσωπά μας να αλλάξουν χρώμα και μορφή.»

«Μπορεί αυτή να είναι η στιγμή και ο τόπος. Οι Δίσκοι Φωτός που βλέπουμε να εμφανίζονται και να εξαφανίζονται από τον ουρανό, που μετακινούνται με την ταχύτητα της σκέψης, αλλάζοντας σχήμα και χρώμα, που εκπέμπουν μια μουσική και που «δείχνουν να διαβάζουν τον νου και τα συναισθήματα των ανθρώπων», είναι το *Νέο Γκράλ*, η ανάσταση αυτού του Θρύλου. Έχουν πάρει τον Καθοδηγητή μας και θα μας τον επιστρέψουν. Είναι παντοδύναμοι. Μπορούν να επαναφέρουν τους νεκρούς στη ζωή. Αν δεν ξεχάσουμε να κάνουμε την «Ερώτηση», όπως ο Πάρσιφαλ, θα μας πάνε στον Καθοδηγητή μας. Μα πριν, θα πρέπει να θριαμβεύσουμε στις τρομερές δοκιμασίες του Μυστηρίου του *Γκράλ*. Το Φως του Δίσκου είναι εκτυφλωτικό. Όταν εκείνο εμφανίζεται, τα φώτα της πόλης σβήνουν. Ο Δίσκος μας οδηγεί πέρα από τον Χρόνο, κάνει τον ύπνο αιώνων να μοιάζει λιγότερο από ένα δευτερόλεπτο. Μέσω εκείνου κατέβηκαν οι Λευκοί Θεοί από τον ουρανό… Σου έχω αποκαλύψει το Μυστικό του Νέου *Γκράλ*… Κοίταξε το πρόσωπό μου… Με αναγνωρίζεις τώρα;

«Ναι», είπε εκείνος, «το όνομά σου είναι Ιάσονας.»

«Η γη του *Γκράλ* τρέμει. Εγώ ο ίδιος τρέμω. Κανένα άλλο φως δεν μπορεί να συγκριθεί με το Φως του *Γκράλ*. Εκείνος που το έχει προβλέψει ή που το έχει ονειρευτεί, χάνεται από αυτόν τον κόσμο, διότι το *Γκράλ* είναι η

κινητήρια δύναμη πίσω από κάθε εγχείρημα. Βρίσκεται στην αρχή αυτού του Πολέμου που διεξάγουμε. Από τη στιγμή που εισέλθουμε στην πορεία που οδηγεί στην Πόλη όπου φυλάσσεται το *Γκράλ*, θα ήταν προτιμότερο να μη ξεκινήσουμε αυτό το εγχείρημα, παρά να το εγκαταλείψουμε. Ακόμη κι αν πέσουμε και σηκωθούμε ξανά, πληγωμένοι, πεθαίνοντας, θα πρέπει να συνεχίσουμε μέχρι να τη βρούμε. Δεν πρέπει, ποτέ, να γυρίσουμε προς τα πίσω· διότι το *Γκράλ* είναι το φάρμακο, η τροφή της αιώνιας ζωής. Είναι η μεταμόρφωση. Χωρίς τον Θεό, χωρίς τους Θεούς, που δεν θέλουν να θριαμβεύσουμε, μα μόνο με το αρχαίο, Υπερβόρεο μένος μας και με τη σκέψη της Αγαπημένης στην καρδιά, θα κατακτήσουμε το *Γκράλ*.»

«Το *Γκράλ* είναι ο Λίθος του Φωτός», αναφώνησε εκείνος. «Σβήνει τη δίψα μας και πολλαπλασιάζει την τροφή μας. Μας θρέφει εσωτερικά, δημιουργώντας μέσα μας το φως που μας καθιστά ικανούς να βρούμε τα στενά περάσματα, εκείνα που μας οδηγούν στον χώρο όπου η Αγαπημένη μας κοιμάται. Πριν εκείνο βρεθεί, δεν υπήρχαν δρόμοι. Η φλόγα που έχει ανάψει, δεν θα σβήσει ποτέ ξανά…»

«Έζησα στην έρημο σαν ένας αγνός τρελός. Ήμουν ο υιός μιας Χήρας. Ή μήπως ήσουν εσύ; Η πρώτη μου μάχη ήταν εναντίον της, για την ανεξαρτησία της ψυχής μου. Μα πόσα της χρωστάω!...»

Το φως των πυρσών σιγόσβηνε. Πλησίαζε η νύχτα. Σε λίγο, θα ήταν Μεσάνυχτα. Η αλληλεπίδραση του φωτός και της σκιάς στους τοίχους της σπηλιάς και στις αιχμηρές ακμές των σταλακτικών, παρήγαγε μια σχεδόν υπνωτική κατάσταση. Τα μάτια του σιγόκλειναν.

Τον άκουσε να λέει:

«Εσύ είσαι το Σπαθί. Εκείνη είναι το Κύπελλο.»

Και τότε, ακούστηκε ένα μελωδικό σφύριγμα, το οποίο έδειχνε να προέρχεται από την παιδική του ηλικία.

Και ο σκύλος, που ονομαζόταν Κριός, ήρθε και κάθισε στα πόδια του, μέσα στον Κύκλο.

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ

Στη σπηλιά εισήλθαν δέκα άνδρες και κατευθύνθηκαν προς το κέντρο της. Φορούσαν μαύρους χιτώνες κι έφεραν σπαθιά. Συνολικά, τώρα, ήταν δώδεκα. Γύρω από την τράπεζα, υπήρχαν δεκατρείς θέσεις. Ένα γαλακτώδες-λευκό φως, που έδειχνε να εκπέμπει από το κεχριμπάρι, είχε

κατακλύσει τον χώρο. Στη συνέχεια, ο σύντροφός του άλλαξε θέση, ψάχνοντας τη δέκατη τρίτη.

Τότε, εκείνος ένιωσε την καρδιά του να παραλύει, τον κυρίευσε ένα ψύχος. Ήθελε να κινηθεί, να σταματήσει τον σύντροφό του· μα δεν μπορούσε. Κατάφερε, με μεγάλη δυσκολία, να ανοίξει τα χείλη του, τα οποία ένιωθε βαριά σαν πέτρα, και προσπάθησε να του φωνάξει:

«Μην το κάνεις αυτό! Μην κάτσεις εκεί, στην Επικίνδυνη Θέση! Μην το κάνεις ξανά, σύντροφε. Μην πεθάνεις ξανά, αφήνοντάς με μόνο σε αυτόν τον Αγώνα.»

Ο σύντροφός του δεν τον άκουσε κι έκατσε σ' εκείνη τη θέση. Έτσι όπως η επιφάνεια της Στρογγυλής Τραπέζης περιστρεφόταν ιλιγγιωδώς, προς την κατεύθυνση της περιστροφής της Πρώτης Γης, οι υπόλοιποι ένδεκα (διότι ο Καθοδηγητής δεν ήταν εκεί) την γράπωσαν με τα δυο τους χέρια. Ένας σεισμός ισοπέδωσε τους τοίχους, τους σταλακτίτες και τους σταλαγμίτες της σπηλιάς, ενώ μια τεράστια ρωγμή ανοίχθηκε κάτω από την Επικίνδυνη Θέση, ρουφώντας τον Ιάσονα. Πάνω από τον Πολικό Κύκλο εμφανίστηκε ένας Δίσκος Φωτός, με τη μορφή ενός Ουράνιου Λίθου, ενός Σμαραγδένιου Κυπέλλου, που ανακοίνωνε την παρουσία του μέσα από κάθε έναν ξεχωριστά, σαν ένα αστέρι.

Και δεν έμεινε κανένας άλλος, παρά μόνον ο άνδρας και ο σκύλος του συντρόφου του.

Ο ΣΚΥΛΟΣ ΣΤΗΝ ΠΑΓΩΜΕΝΗ ΣΤΕΠΑ

«Γιατί με ξύπνησες; Ήμουν πολύ πιο χαρούμενος εκεί. Ζούσα μέσα σε ένα όνειρο. Δεν έχεις να μου διδάξεις τίποτα καλύτερο, σε αυτήν την πλευρά των πραγμάτων;»

Αυτά θυμόταν να του λέει ο Ιάσονας, πολλά χρόνια πριν, στο παρελθόν, ή πιθανότατα, στο μέλλον.

Μα τώρα, δεν βρισκόταν πια εδώ. Είχε ρουφηχτεί από ένα όνειρο, το οποίο ήταν πιο αληθινό από κάθε πραγματικότητα. Μια ρωγμή είχε εμφανιστεί κάτω από την πέτρινη θέση, δίπλα στην Επικίνδυνη Θέση και κατά μήκος του μονοπατιού της αγνής ονειροπόλησης, την οποία είχε διαλέξει στο μακρινό παρελθόν, κατά τη διάρκεια της παιδικής του ηλικίας.

Ο άνδρας απομακρύνθηκε από τη σπηλιά, ακολουθούμενος από τον σκύλο του συντρόφου του. Σε εκείνες τις ψυχρές επικράτειες, η αυγή είχε

μόλις κάνει την εμφάνισή της. Κι κείνος είχε μόλις ξεκινήσει το νέο στάδιο της πορείας του ως ένας Οδοιπόρος της Λαχτάρας.

Έψαξε για το Αστέρι του στον ουρανό. Ήταν εκεί, λαμπυρίζοντας απαλά, στέλνοντάς του το μυστικό του, σαν ένα κρυφό, κωδικοποιημένο μήνυμα. Του φαινόταν ότι μέσα από το βελούδινο και διαπεραστικό φως του Αστεριού ερχόταν το παρακάτω μήνυμα: «Ο Ιάσονας δεν είναι νεκρός. Σε κάποιο μέρος αυτού του κόσμου, η ζωή του έχει μεταμορφωθεί.»

Χάιδεψε το κεφάλι του σκύλου, το οποίο τίναξε τη σγουρή γούνα του και τον κοίταξε, ρωτώντας τον την αιτία της ύπαρξής του, τον λόγο για τον οποίο βρισκόταν εκεί, το γιατί ήταν ένας σκύλος. Αυτό κράτησε για ένα δευτερόλεπτο, διότι γρήγορα κυριάρχησε το ένστικτο, το ένστικτο του σκύλου-αναζητητή, του σκύλου που καθοδηγεί τον τυφλό. Εκείνο άρχισε να μυρίζει τους υπανάπτυκτους θάμνους, τους βράχους που ξεπρόβαλλαν μέσα από το χιόνι. Τώρα, ήταν ο σκύλος αυτός που ακολουθούσε το ανύπαρκτο μονοπάτι, επινοώντας το για κείνον, ακολουθώντας το ίχνος εκείνου του λουλουδιού, που επίσης είναι ανύπαρκτο, που ονομάζεται Καλαφάτε και που αναπτύσσεται στις απρόσιτες επικράτειες του Νότου. Εκεί όπου το κρύο και το φως του Μαύρου Ήλιου του Μεσονυκτίου και των πολικών πάγων, είναι αισθητό.

Για βδομάδες και μήνες βάδιζαν χωρίς να συναντήσουν κανέναν. Κινούνταν στις παρυφές των κορυφών των Κορδιγιέρας των Άνδεων. Ένα λεπτό άρωμα μεταφερόταν προς αυτούς με την πνοή του ανέμου, σαν από μια παραμεθόρια περιοχή ή από ένα σύμπαν που ήταν αποκομμένο από τα ύδατα. Ύστερα, ο σκύλος ξεκίνησε να κατεβαίνει την πλαγιά του βουνού. Εμφανίστηκε μια παγωμένη στέπα, με δύο ή τρεις θάμνους στον ορίζοντα, λυγισμένους από τον άνεμο. Σταμάτησε, λαχανιάζοντας, με την υγρή γλώσσα του να κρέμεται· τον κοίταξε στα μάτια.

Ο άνδρας είπε στον εαυτό του:

«Πώς μπορούν να λένε οι άνθρωποι ότι οι σκύλοι δεν μιλάνε; Με αποχαιρετά με τα μάτια του. Είμαι σίγουρος γι' αυτό.»

Ο σκύλος έκατσε κάτω, εκεί, στον χώρο ανάμεσα στις κορυφές και στην παγωμένη στέπα. Κοιτάζοντάς τον, ακόμη, στα μάτια, ξεκίνησε να του μιλάει στη δική του γλώσσα:

«Έχω εκπληρώσει το καθήκον μου απέναντί σου, σύντροφε. Πηγαίνω να συναντήσω τον Ιάσονα, ελκυόμενος από τη μαγευτική του δίνη, το σφύριγμά του, το οποίο μοιάζει να έρχεται από μια μακρινή παιδική ηλικία. Με καλούν. Εξωτερικά, δεν με χρειάζεσαι άλλο. Θα ουρλιάξω από μέσα

σου, όπως ο αδελφός μου ο λύκος, όταν έλθει η ώρα της αποχώρησής σου, όταν θα ξανασμίξεις μαζί μας στην Πόλη της Αυγής.»

Και ο σκύλος άρχισε να τρέχει, στην αρχή αργά, μα έπειτα γρήγορα, όλο και πιο γρήγορα, ευθεία, κατά πλάτος της παγωμένης στέπας. Μερικά μαύρα πτηνά εμφανίστηκαν στον ουρανό και πέταξαν κοντά του. Κι έτσι όπως αποσύρονταν από το προσκήνιο, πλησιάζοντας τα βασανισμένα δέντρα στον ορίζοντα, φάνηκε ότι τα πτηνά χιμούσαν επάνω στον σκύλο, στη γούνα του από χρυσές μπούκλες. Και δεν μπορούσε πια να το δει, διότι μια πυκνή ομίχλη κάλυψε τη στέπα.

Περπατούσε για πολύ καιρό μέσα σε αυτήν την ομίχλη. Δεν έμαθε ποτέ πώς κατάφερε να διασχίσει τη στέπα, διότι περπατούσε λες και βρισκόταν μέσα σε ένα όνειρο. Και κατ' αυτόν τον τρόπο, τελικώς, βρέθηκε μέσα σε ένα σπίτι με έναν αρχαίο γίγαντα – ή να περπατάει μαζί του – ο οποίος ήταν σαν ένα βουνό. Είχε το πρόσωπό του σημαδεμένο με ρωγμές ορυκτών και τις κόρες των ματιών του τετράγωνες.

Ο ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ ΤΗΣ ΣΦΙΓΓΑΣ

Ο γηραιός άνδρας κάθισε δίπλα στα συσσωρευμένα κόκαλα του σκελετού του προϊστορικού Μιλόδοντα[1].

«Ας μιλήσουμε», είπε εκείνος. «Ρώτησέ με ό,τι θα ρωτούσες τον εαυτό σου.»

Ο άνδρας ξάπλωσε δίπλα του.

«Περιτριγυρίζομαι από νεκρούς – ανθρώπους και ζώα. Και σαν να μην έφτανε αυτό, εδώ κείτεται αυτός ο σκελετός. Μπορείς να μου πεις αν υπάρχει κάτι από εμάς που συνεχίζει να ζει μετά θάνατον;»

«Δεν έχεις θέσει το ερώτημά σου σωστά. Αυτό που θα έπρεπε να με ρωτήσεις είναι αν υπάρχει κάποιος λόγος να πιστέψεις ότι υπάρχει κάτι που επιβιώνει μετά τον θάνατο.»

«Υπάρχει;»

«Ένα παιδί, στο οποίο το «εγώ» δεν έχει ακόμη εμφανιστεί, που μιλάει στο τρίτο πρόσωπο, έχει ακόμη όνειρα ενός εξατομικευμένου όντος, με μια σαφώς καθορισμένη προσωπικότητα, η οποία επηρεάζει ολόκληρη την ενήλικη ζωή του. Πού βρίσκεται το «εγώ» το οποίο δεν είναι εκεί και που δεν

[1] Σ.τ.Μτφ.: Ένα προϊστορικό ζώο που βρέθηκε παγωμένο σε μια σπηλιά της Παταγονίας, στη νότια Χιλή.

είναι ακόμη συνειδητό; Ίσως στον «Φύλακα Άγγελό» του που δεν έχει χάσει ακόμη τα φτερά του; Αν ο νους είναι ικανός να λειτουργεί έξω από το θνητό σώμα, τότε αυτό είναι άφθαρτο, βρίσκεται έξω από τα όρια του χωροχρόνου. Ζει στα αστέρια, στην Πράσινη Ακτίνα. Αν αυτό, κάποτε, υπήρξε έξω από το σώμα, τότε αυτό θα επαναληφθεί. Κάτι που δεν σημαίνει, όμως, ότι μπορείς να απαλλαχθείς από το «εγώ» σου. Αντιθέτως. Το «εγώ» σου μπορεί να απαλλαχθεί από το σώμα σου, μα ποτέ εσύ από αυτό. Θα βρίσκεται πάντα εκεί. Ακόμη και κατά τη διάρκεια μιας μεγάλης εκστατικής στιγμής υπάρχει ένα «εγώ» το οποίο αναγνωρίζει μια τέτοια στιγμή. Πάντοτε θα υπάρχει ένα «εγώ» που θα γνωρίζει ότι δεν υπάρχεις πια.»

Ο Διδάσκαλος εξαφανίστηκε.

Θυμήθηκε ότι πολύ καιρό πριν, σε μια μακρινή γη, τον είχε συναντήσει δίπλα στη Σφίγγα. Τότε, εκείνος του είχε μιλήσει σχετικά με την αγάπη και το έγκλημα. Του είχε πει ότι πρέπει να αγαπάει σαν να διαπράττει ένα έγκλημα.

Στο δάχτυλό του, ο Διδάσκαλος της Σφίγγας φορούσε ένα δαχτυλίδι, επάνω στο οποίο ήταν χαραγμένο ένα φίδι.

Ο ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ ΠΟΥ ΚΑΤΑΝΟΕΙ ΤΗ ΓΛΩΣΣΑ ΤΩΝ ΖΩΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΛΟΥΛΟΥΔΙΩΝ

Όταν η ομίχλη εξαφανίστηκε, βρήκε τον εαυτό του να στέκεται δίπλα σε έναν γοητευτικό γηραιό άνδρα, με διαυγή μάτια κι ένα γλυκό χαμόγελο. Ατένιζε τα βουνά και μια γαλάζια λίμνη, εδραιωμένα στο τοπίο, των οποίων η βλάστηση του θύμιζε την Κοιλάδα των Λουλουδιών, στα Ιμαλάια.

«Έχω χάσει τον σκύλο του φίλου μου», εξήγησε εκείνος. «Μα στην πραγματικότητα, ήταν ο δικός μου σκύλος.»

«Θα έχει πάει να ξανασμίξει με τον Λέοντα», απάντησε εκείνος.

«Ποιος είναι ο Λέων, Διδάσκαλε;»

«Ο Λέων είναι η αστρολογική εποχή κατά την οποία τα ζώα συνομιλούσαν με τους ανθρώπους… Γίνονται μαγικά πράγματα σε αυτόν τον κόσμο. Για παράδειγμα, ένας σκύλος που βρίσκει το σπίτι του ιδιοκτήτη του από απόσταση εκατό, ή και περισσοτέρων, χιλιομέτρων. Η φύση είναι σοφή. Αν την ακούσεις, θα διακρίνεις τη Φωνή του Θεού, όλων των Θεών. Ο Λέων, επίσης, κατανοεί τη γλώσσα των λουλουδιών και των φυτών.»

«Όταν ήμουν παιδί, κι εγώ επίσης μπορούσα να συνομιλώ με τα λουλούδια. Ίσως το «εγώ» μου να ήταν διασκορπισμένο ανάμεσά τους, προτού εκείνο τελικά εισέλθει στο σώμα μου. Ίσως ένα μέρος του να παραμένει ακόμα στο τοπίο. Συνεπώς, η αγάπη μου για τη φύση θα μπορούσε να είναι, απλά, η αγάπη για τον εαυτό μου…»

«Μακάριοι είναι εκείνοι στους οποίους επιτρέπεται, σε μεγάλη ηλικία, να βιώσουν, για μια ακόμη φορά, τα συναισθήματα της τρυφερής τους ηλικίας, να ακούσουν την ίδια μελωδία!»

«Μόλις συνάντησα τον Διδάσκαλο της Σφίγγας. Μα μου μίλησε με σύμβολα. Θα έλεγα ότι, σχεδόν, τα ερμήνευσε.»

«Έχει κάθε δικαίωμα να το κάνει», είπε εκείνος, «διότι είναι ένα βουνό.»

Το χαμόγελο του Διδασκάλου που συνομιλούσε με τα ζώα και με τα λουλούδια, ήταν τόσο απαλό και τα μπλε του μάτια τόσο διαυγή, που ο άνδρας ένιωσε την καρδιά του γεμάτη με ένα βαθύ, μελαγχολικό προαίσθημα ότι και αυτή η συνάντηση όδευε προς το τέλος της.

ΤΑ ΣΗΜΑΔΙΑ

Λίγο προτού *αναπαραχθούν* θεμελιώδη συμβάντα, αν και σχεδόν πάντα αυτά μας εκπλήσσουν, υπάρχουν σημάδια τα οποία μας προϊδεάζουν. Είναι σημάδια που εμφανίζονται στην ψυχή και στο τοπίο γύρω μας. Είναι σαν μια μη-ακουστή μουσική, η οποία εμφανίζεται μαζί με μια ακτίνα φωτός. Μια ακτίνα φωτός που κινείται μέσα στα ύδατα.

Ο ουρανός ήταν ψυχρός, κυανού χρώματος. Το χιόνι και ο πάγος καθιστούσαν δύσκολη την πορεία μέσα από το βραχώδες πέρασμα. Κατά καιρούς, έκαναν την εμφάνισή τους λίγες φτέρες από το τέλος του κόσμου, οι οποίες έδειχναν μελαγχολικές και στραβές, λόγω της πάλης τους να φυτρώσουν στις ρωγμές των βράχων. Μια ακτίνα ψυχρού φωτός φώτισε μια μοναχική πέτρα, επάνω στην οποία υπήρχε ένα κοπίουε[1], σαν μια καμπανούλα αποκρυσταλλωμένου αίματος, διάφανο σε αυτό το σχεδόν-πολικό φως.

Ο άνδρας σήκωσε το λουλούδι, διότι ήξερε ότι είχε αφεθεί εκεί για εκείνον.

Επάνω στην πέτρα, διάβασε το εξής μήνυμα:

[1] Το εθνικό λουλούδι της Χιλής *(Lapageria rosea).*

«Έλα, πρόκειται να ξεκινήσω
Το μονοπάτι της ομορφιάς,
Που πηγαίνει προς τις υψηλές κορυφές,
Οι οποίες δείχνουν να αγγίζουν τον ουρανό.
Απότομο είναι το μονοπάτι,
Μα τυλιγμένο στο φως
Εκείνων που ανέβηκαν
Πριν από μένα,
Που σε κάθε προεξέχοντα βράχο
Άφησαν ένα φανάρι,
Φωτεινό με τα όνειρά τους.»

ΑΛΛΟΥΪΝ

Επάνω στην κορυφογραμμή της πλαγιάς του βουνού, πολύ κοντά στην απρόσιτη κορυφή, υπήρχε μια μικρή λίμνη με ένα ημι-απολιθωμένο δάσος, με έλατα και αραουκάριες. Το νερό της λίμνης ήταν – εν μέρει – παγωμένο, τόσο, που κατά τόπους κάποιος μπορούσε να περπατήσει επάνω σε αυτό. Σε αυτό το μοναχικό, παγωμένο τοπίο, έστεκε μια καλύβα. Η ακτινοβόλα κορυφή του όρους Μελιμόγιου[1] φαινόταν πεντακάθαρα να γέρνει προς μια επικίνδυνη γωνία.

Παρόλο που η λίμνη ήταν μικρή, πήρε στον άνδρα μήνες, ίσως ακόμη και χρόνια, μέχρι να περπατήσει γύρω από αυτήν και να φθάσει, τελικά, στην είσοδο της καλύβας.

Άνοιξε τη μικρή πόρτα και βρήκε τον εαυτό του μέσα σε ένα κυκλικό δωμάτιο. Στο πάτωμα υπήρχαν δέρματα από ελάφια και μερικά κλαδιά από δέντρα κανέλο[2]. Τα αποκαΐδια μιας φωτιάς ανέδιδαν ένα μπλε φως. Δίπλα σε αυτήν, καλυμμένη με έναν λεπτό, ερυθρό χιτώνα, έστεκε μια γυναίκα. Ένας κεφαλόδεσμος του ιδίου χρώματος κρατούσε τα μαλλιά της πίσω, τα οποία έπεφταν πάνω από τους ώμους της σαν χρυσοί καταρράκτες. Προσήλωσε το βλέμμα της επάνω του. Κι εκείνος ένιωσε, για πρώτη φορά, ότι του αφαιρούνταν το «εγώ» του. Του φαινόταν ότι εκείνο διαλυόταν μέσα σε ένα γλυκό συναίσθημα.

---

[1] Μελί = τέσσερα. Μόγιου = στήθη.

[2] Σ.τ.Μτφ.: Κανέλο, γνωστό και ως Δριμύς ο βιντέρειος ή «φλοιός του χειμώνα», δέντρο των τροπικών δασών της Χιλής και της Αργεντινής.

«Ω Θεοί!», αναφώνησε. «Είναι η Αλλουίν!»

Για μια στιγμή, έχασε τον εαυτό του στη μαγεία των ματιών της.

«Ας κοιταχτούμε», είπε εκείνη. «Είμαστε Υπερβόρεοι.»

Που το είχε ξανακούσει αυτό;

Τότε, η γυναίκα άρχισε να τρέμει, κι εκείνος συνειδητοποίησε ότι ήταν έτοιμη να πέσει μέσα στη φωτιά. Κατάφερε να την κρατήσει όρθια.

«Η γη τρέμει», εξήγησε εκείνη. «Το άλογό μου έπεσε μέσα σε μια χαράδρα. Το κλαδί μιας μηλιάς δεν κατάφερε να αντέξει το βάρος μου. Έχω έρθει εδώ σαν από θαύμα, έχοντας μεταφερθεί από μια ακτίνα φωτός. Και αυτό διότι έπρεπε να σε περιμένω… Και η φωτιά, επίσης, αργοσβήνει…»

Την ξάπλωσε επάνω στα δέρματα, φτιάχνοντάς της ένα κρεβάτι με κλαδιά από έλατα και από δέντρα κανέλο. Άναψε εκ νέου τη φωτιά, η οποία γρήγορα απελευθέρωσε τις μπλε-πράσινες φλόγες της.

Ωστόσο, το δωμάτιο δεν ήταν κρύο. Οι τοίχοι από πάγο, οι οποίοι απ' έξω έμοιαζαν αδιαφανείς, από μέσα έδειχναν διαφανείς, προσφέροντας μια θέα της λίμνης, του ημι-απολιθωμένου δάσους, που από απόσταση είχε την εμφάνιση ενός αιχμηρού, οδοντωτού βουνού και της λευκής κορυφής, που ανέβαινε προς τα ουράνια.

Τα αστέρια γέμισαν τη νύχτα, η οποία διασχίστηκε από εκείνα τα μουσικά φώτα που «μπορούν να διαβάσουν τις σκέψεις των ανθρώπων».

ΠΩΣ ΕΜΟΙΑΖΕ

Το μέτωπό της ήταν σαν τον δίσκο της Σελήνης. Τα μάτια της κοιτούσαν σαν το Φωτεινό Αστέρι του Αυγερινού, με ένα βαθύ, υγρό φως. Οι χρυσές της βλεφαρίδες ήταν σαν πέταλα που έπεσαν από τον ήλιο, ένα φθινόπωρο του φωτός. Όταν εκείνα έκλειναν, ήταν λες και τα φτερά των πτηνών είχαν σβήσει το φως της ημέρας. Είχε μακρύ λαιμό, σαν εκείνα των αγαλμάτων ενός ναού. Οι εύθραυστοι βραχίονές της, τα λεπτά της πόδια, ήταν σαν τους δρόμους που μας οδηγούν προς και από τη Μαγεμένη Πόλη. Τα χέρια της, που επέτρεπαν μερικές φορές την αποκάλυψη των έξοχων κυανών φλεβών της, κινούνταν απαλά στον αέρα, σαν να ύφαιναν τα όνειρά της. Η χρυσή της κόμη επέπλεε στο αεράκι των παγετώνων και μπερδευόταν στα κλαδιά των Υπερβόρεων αριών. Η ίδια, έτσι όπως ξάπλωνε δίπλα στο φως των πράσινων φλογών, βρισκόταν «πέρα από τον Θεό του Ψύχους και των Θυελλών».

Η φωνή της, μια μουσική που έρεε από τα βάθη της νύχτας:

«Σε είδα να καταφθάνεις, καβαλώντας ένα βέλος. Ως εκ τούτου, θα σου δώσω το όνομα Άβρις, που είναι το όνομα του Θεού της χαμένης μας Ηπείρου. Ο Άβρις αγάπησε την Αλλουίν, την πεμπτότοκη κόρη της Πόλης του διάφανου Πάγου, που περιστρέφεται παραμένοντας ακίνητη. Έχω τη δύναμη να σε φέρω σε επαφή με το Αστέρι σου. Είμαι η στέγη που θα σε προστατεύσει από τη θύελλα. Η αγάπη μου θα μας προσφέρει γαλήνη και θα μας προστατεύσει από τον κίνδυνο. Μαχόμενος, θα βρεις τη γαλήνη. Μα θα είμαι εγώ που θα πολεμώ μέσα από σένα. Και η ανδρεία σου θα μας προστατεύσει μέχρι το τέλος. Βρίσκομαι μέσα σου, *εγώ είμαι εσύ*, η μοίρα μου είναι συνδεδεμένη με τη δική σου. Και δεν θα έχεις άλλη σύντροφο, ούτε τώρα, ούτε στα βάθη του τάφου σου. Κατά τη διάρκεια του Μεγάλου Πολέμου θα βρίσκομαι συνεχώς στο πλευρό σου και αν παραμείνεις πιστός σε μένα μέχρι το τέλος του Χρόνου, αν πιστέψεις σταθερά σε μένα, τότε η ανδρεία και η καλή τύχη δεν θα σε εγκαταλείψουν ποτέ. Μόνο με σένα μπορώ να εισέλθω στην Πόλη. Μέσα στον νου σου, στην ανάμνηση της καρδιάς σου. Και όταν φθάσεις σ' αυτήν, θα με βρεις εκεί, να σε περιμένω, ώστε να σου προσφέρω το Κύπελλο, γεμάτο μέχρι το χείλος με το Ποτό της Αθανασίας και της Αιώνιας Αγάπης. Αυτό είναι το μυστήριο, ω Άβρι!...»

Ξαφνικά, εκείνος νικήθηκε από την κούραση, λες και τον είχε εξοντώσει η τρομερή προσπάθεια του οδοιπορικού και της αναζήτησής του ανά τους αιώνες. Ξάπλωσε δίπλα στη φωτιά, κρατώντας το κεφάλι του ανάμεσα στα χέρια του.

Εκείνη, ακούμπησε το μέτωπό του. Του φάνηκε λες και μια ολόκληρη ζωή, ένας ολόκληρος Γύρος, και πολλά, πολλά περισσότερα, είχαν συναντηθεί σε αυτό το κοσμοϊστορικό αποκορύφωμα της Σπείρας. Εκείνος, μέσα από τα θολά του μάτια, έβλεπε τη φωτιά χωρίς να μιλάει, μέχρις ότου τελικά μπόρεσε να της πει για τον χαμένο του σύντροφο και τον σκύλο του.

«Αυτό έχει συμβεί τόσες πολλές φορές!» αναφώνησε εκείνος. «Και δεν έχω καταφέρει να αλλάξω τίποτα!...»

Για να τον εμψυχώσει, του εξιστόρησε τον θρύλο των προγόνων τους, των Αναζητητών της Πόλης της Αυγής.

ΟΙ ΛΕΥΚΟΙ ΘΕΟΙ

«Είμαστε μια ηλιακή φυλή· μα από τον Ήλιο που βρίσκεται στην άλλη πλευρά όλων των ήλιων. Το Αστέρι μας βρίσκεται πολύ κοντά, κι εμφανίζεται στους Προστάτες της Αυγής για να τους δείξει τον Δρόμο πέρα από τον Χρυσό και Μαύρο Ήλιο, προς τα μέγαρα της Πράσινης Ακτίνας, από κει απ' όπου έρχονται σε μας η Αγάπη και τα Όνειρα.

Η Μνήμη του Φωτός μας δείχνει ότι οι Λευκοί Θεοί είναι οι Πεσμένοι Πολεμιστές που αναζήτησαν καταφύγιο σε αυτό το Αστέρι. Σύμφωνα με την ιστορία, αυτοί κατέβηκαν εδώ κάτω για να ζήσουν στον Βόρειο Πόλο, στην Ήπειρο της Υπερβορέας, εκεί όπου, κατά τη διάρκεια της Χρυσής Εποχής, απολάμβαναν ένα εύκρατο κλίμα. Όταν η Ήπειρός τους εξαφανίστηκε, όταν επαναλήφθηκε η καταστροφή στους ουρανούς, οι Λευκοί Θεοί εισήλθαν στην Εσωτερική Γη, παρόλο που μερικοί από αυτούς πήγαν προς την κατεύθυνση μιας υπερατλαντικής Ηπείρου, προς τη Δύση, εκεί όπου ο Ήλιος της Χρυσής Εποχής δεν είχε ακόμα κάνει την εμφάνισή του. Εκεί είχε εγερθεί ο Μαύρος Ήλιος του Νοτίου Πόλου, στο σημείο όπου ο Άρκτος, ο Άρθος, ο Υπερβόρεος Άρκτος, μεταμορφώθηκε στον Αντάρκτο, στον δίχως-Άρκτο, της Ηπείρου νοτίως του Βορρά, εκεί όπου το Στόουνχετζ, το Παρατηρητήριο του Ήλιου, θα γινόταν στο Τιουανάκου ο Πομπός της Αφροδίτης, του Αστεριού του Εωσφόρου. Η *Αμερική-Αλβανία* ήταν η γη των Λευκών Θεών μετά την εξαφάνιση της Υπερβορέας και της Απώτατης Θούλης. Μετακινήθηκαν από τον έναν Πόλο στον άλλο. Μαζί με το Φυτό *Σόμα*, μετέφεραν ένα Σπαθί, μια Λόγχη και μια Χύτρα. Κόμιζαν επίσης και τον Λίθο που έπεσε από το Σπασμένο Στέμμα του Εωσφόρου, του Βασιλιά τον Λευκών Θεών, τον οποίο έχουν επίσης ονομάσει Απόλλωνα, Αμπράξας, Σίβα και Κετζαλκόατλ.

Οι αρχαίοι Κέλτες και Βίκινγκς γνώριζαν ότι οι Λευκοί Θεοί, δηλαδή οι πρόγονοί τους, είχαν έλθει σε αυτήν την υπερωκεάνια γη, εκεί όπου εγείρεται ο Ήλιος του Μεσονυκτίου, ο οποίος διασχίζεται από ένα Ποτάμι υγρού χρυσού. Τους αναζήτησαν σε αυτά τα μέρη κι έχτισαν εδώ τους μονόλιθους και τους πύργους ως ενδείξεις για εκείνους που θα τους ακολουθούσαν. Μα δεν βρήκαν τη Μαγεμένη Πόλη.

Διότι ο Μαύρος Ήλιος του Μεσονυκτίου δεν ρίχνει το φως του στο εξωτερικό αυτής της γης, μα στο εσωτερικό της. Εκεί είναι που ζουν οι Λευκοί Θεοί, οι Καθοδηγητές μας. Το πράσινο φως που δραπετεύει από τους Πόλους είναι το όνειρο του Μαύρου Ήλιου καθώς λαχταρά την

Πράσινη Ακτίνα. Οι είσοδοι στην Εσωτερική Γη βρίσκονται στους Πόλους, όπως επίσης στις Οάσεις της Ανταρκτικής και, πιθανότατα, στις κορυφές των βουνών. Μπορούν να προσεγγιστούν περνώντας μέσα από τα βαθιά νερά που ρέουν κάτω από τους πάγους.

Σε αυτήν την Εσωτερική Γη βρίσκονται οι Πόλεις της Αγκάρτι, της Σαμπάλα και των Καισάρων, που κατοικούνται από τους αθάνατους *Σίντα*. Εκεί, η Χρυσή Εποχή παραμένει αναλλοίωτη. Οι Δίσκοι Φωτός, οι επικαλυμμένοι με *Ορείχαλκο*, πετούν από κει. Αυτά ήταν που μετέφεραν τον Καθοδηγητή μας σε μια ασφαλή τοποθεσία. Αυτή η επικράτεια είναι ο απόρθητος Παράδεισος, τον οποίο οι άνθρωποί μας έχουν εκ νέου ανακαλύψει. Αυτός είναι ο τόπος όπου προστατεύεται η Επιστήμη της Ανάστασης και της Αιώνιας Αγάπης. Αυτό είναι το σημείο εκκίνησης του Ταξιδιού προς το Αστέρι μας.

Κι εγώ, επίσης, έψαξα να βρω το μονοπάτι, το σημάδι, την πύλη. Μα είμαι γυναίκα και γνωρίζω ότι δεν θα φθάσω εκεί μόνη μου, με τις δικές μου προσπάθειες. Θα το καταφέρω αυτό μόνο μέσα από εσένα, μέσα στον νου σου, στα όνειρά σου. Τι μεγάλο κίνδυνο διατρέχω και τι τρομερό κίνδυνο θα αντιμετωπίσω αν δεν με φανταστείς, αν δεν με αναδημιουργήσεις, ονειρεύοντάς τα όλα και για τους δυο μας… Αν δεν με αγαπήσεις για όλην την αιωνιότητα, αν δεν με φέρεις πίσω στη ζωή.»

ΜΗΝ ΧΑΣΕΙΣ ΤΟΝ ΑΥΤΟΕΛΕΓΧΟ ΣΟΥ

«Θα πρέπει να υπάρχει αγνότητα στις ήττες που οδηγούν στη νίκη. Μην επιτρέψεις να γίνει υπέρμετρη η επιθυμία σου να φθάσεις στην Πόλη. Θα τη βρεις μόνο όταν έχεις σταματήσει να την ψάχνεις, όταν νομίσεις ότι την έχεις χάσει. Θα έχεις φθάσει σε αυτήν χωρίς να το καταλάβεις, κομίζοντάς με μέσα στις πιο κρυφές σου σκέψεις. Ίσως οι πύλες της Πόλης να είναι αυτές του θανάτου. Ίσως θα πρέπει να αλλάξεις το σώμα σου, σαν ένα ρούχο, για να εισέλθεις μέσα σε αυτήν. Διαφορετικά, ίσως να χρειαστεί να πλεύσεις με ένα Πλοίο που έχει όλα τα φώτα του αναμμένα, που κινείται κάτω από την επιφάνεια του νερού και που είναι επανδρωμένο με φαντάσματα. Ή πάλι, να φθάσεις σε ένα Νησί, στη μέση του Ωκεανού, που περιβάλλεται από φλόγες, ή ακόμη, σε ένα Διαμαντένιο Κάστρο, που περιστρέφεται σαν τον Πόλο. Εκεί κατοικούν οι γυναίκες με υπερφυσικές δυνάμεις. Θα σου δώσουν ένα γάντι, ένα ζευγάρι γαντιών, που θα πρέπει να πάρεις όταν εγώ πεθάνω.

Αυτά θα σε κάνουν αόρατο. Και με το άυλο σώμα σου, γεννημένο στις φλόγες εκείνου του νησιού, θα περάσεις τα τείχη της Πόλης της Αυγής σαν ένας άνεμος που το φύσηξαν τα αστέρια.

Άκουσε, αγαπημένε μου, μην χάσεις ποτέ τον αυτοέλεγχό σου. Μην επιτρέψεις στην απόγνωση να εισέλθει στην αναζήτησή σου. Αν αποτύχεις στις πύλες της Πόλης, όταν θα έχεις ήδη φθάσει στα τείχη του, τότε εκείνη θα εξαφανιστεί σε ένα κλάσμα του δευτερολέπτου. Και θα είναι λες και δεν υπήρξε ποτέ, θα είναι σαν ένα Ανύπαρκτο Λουλούδι που σκορπίζει τα πέταλά του. Κι εσύ ο ίδιος θα έχεις πειστεί ότι όλα ήταν μια ψευδαίσθηση.

Και τότε, όντως, θα έχουμε πεθάνει για πάντα.»

«ΤΟ ΣΤΕΝΟ ΠΕΡΑΣΜΑ»

Αποκοιμήθηκε πλάι στη φωτιά, ακούγοντας τον μουσικό ήχο των λέξεων της να απομακρύνεται ολοένα και περισσότερο. Εκείνη, τοποθέτησε κάτω από το κεφάλι του μερικά κλαδιά για μαξιλάρι, και ξάπλωσε δίπλα του, στρέφοντας το πρόσωπό της προς τις φλόγες. Και τα δικά της μάτια, επίσης, έκλειναν σιγά-σιγά. Και αμφότεροι, ονειρεύτηκαν το ίδιο όνειρο.

Στο δάπεδο της καλύβας υπήρχε μια πλάκα, η οποία με το ανέβασμά της επέτρεπε την είσοδο σε έναν υπόγειο κόσμο. Ξεκίνησαν μαζί να κατεβαίνουν μια σκάλα, η οποία στην αρχή ήταν φτιαγμένη από πάγο, και στη συνέχεια, από μάρμαρο. Έδειχνε να είναι καλυμμένη με φύλλα από δάφνη και κανέλο. Συνέχισαν την κάθοδό τους για αρκετή ώρα και καθ' όλη τη διάρκειά της τους περιέβαλλε ένα καθαρό, λευκό φως, από μια άγνωστη πηγή. Εν τέλει, η σκάλα έφθασε στο τέλος της. Άκουσαν ένα απαλό, σχεδόν μη-ακουστό, σφύριγμα. Μπροστά τους έρεαν τα σκοτεινά ύδατα ενός υπόγειου ποταμιού. Στον τοίχο της βραχώδους προβλήτας, εκείνος διάβασε τα εξής: «Κάθε επτακόσια χρόνια, η δάφνη θα ανθίσει ξανά.» Και είδε χαραγμένα ένα περιστέρι κι έναν άνδρα στη μορφή μιας σβάστικας, να περιστρέφονται προς την αντίθετη κατεύθυνση του χρόνου.

Άρχισαν να ακούν μια ισχνή μελωδία, η οποία αναδύθηκε από τα ύδατα, από ένα μισοβυθισμένο πράγμα που κινούνταν σαν ένας ανάρριχος ή σαν μια γιγάντια κέλπια. Στην πραγματικότητα, ήταν ένα υποβρύχιο πλοίο που έπλεε με όλα τα φώτα του αναμμένα. Ήταν επανδρωμένο με νεκρούς άνδρες. Ο Καπετάνιος του ανέβηκε στη γέφυρα. Ήταν τυφλός. Ωστόσο, είχε

ένα τρίτο μάτι στη μέση του μετώπου του, το οποίο ήταν ανοιχτό. Έλαμπε σαν ρουμπίνι.

Ο Καπετάνιος διέταξε το πλήρωμά του, που φορούσε παράξενα ρούχα, να κατεβάσουν δύο μικρές βάρκες στο ποτάμι. Έπειτα, κρατώντας ένα μονοκυάλι στο τρίτο του μάτι, εκείνος έδειξε προς την επικράτεια της Πράσινης Ακτίνας. Και με το πλήρωμά του να τραγουδάει, το «Ελ Καλέουτσε»[1] έπλευσε μακριά:

«Σε κάθε ναύτη, οι Θεοί
Έχουν δώσει από έναν σύντροφο.
Ενώ ο ένας κοιμάται,
Ο άλλος επιβλέπει
Επάνω στη γέφυρα.
Όταν ο ένας αμφιβάλλει,
Ο άλλος του δίνει την πίστη του.
Όταν ο ένας πέσει,
Ο άλλος ανακαλύπτει την Όαση
Του πάγου, και για τους δύο.»

Και μετά:

«Ετοιμαστείτε να ορτσάρετε τα πανιά,
Τεντώστε τα μπράτσα στον άνεμο,
Εκμεταλλευθείτε τον νότιο άνεμο
Που μας επιτρέπει να πλεύσουμε γοργά.
Χίλιες αξέχαστες απολαύσεις,
Σας περιμένουν σε μακρινά μέρη…»

Και το Πλοίο-Φάντασμα έπλευσε μακριά, με όλα τα φώτα του αναμμένα.

Οι βάρκες ήταν πολύ μικρές. Έπρεπε να πάρουν ο καθένας από μία. Μέσα σε κάθε βάρκα υπήρχε κι ένα γάντι. Και όταν το έβαλαν, συνειδητοποίησαν ότι ήταν μερικώς αόρατοι, ικανοί να κινηθούν, ταυτοχρόνως, και στους δύο κόσμους· και σε αυτόν τον κόσμο και στον άλλον, που βρίσκεται στην άλλη πλευρά του φωτός αυτής της γης. Ίσως κατ᾽ αυτόν τον τρόπο να κατάφερναν να εισέλθουν στην Πόλη.

---

[1] Σ.τ.Μτφ.: Ένα μυθολογικό πλοίο του Νοτίου Πόλου, σαν το *Βάφελν* του νορδικού θρύλου.

Κάθε βάρκα κατευθυνόταν από ένα παράλληλο ρεύμα, μέχρις ότου εκείνες προσέγγισαν κάποια πολύ στενά περάσματα, χωμένα μέσα στον βράχο, που έμοιαζαν να είναι φτιαγμένα από γυαλιστερό μέταλλο. Έδειχναν να περιστρέφονται. «Χοάνες από ορείχαλκο», σκέφθηκαν, μέσα στις οποίες οι βάρκες μόλις και μετά βίας χωρούσαν. Αμέσως μετά, ο ένας έχασε τον άλλον, χωρίς να γνωρίζουν αν θα συναντηθούν ποτέ ξανά, ούτε αν θα έβγαιναν στο ίδιο μέρος όταν θα τελείωναν αυτά τα στενά περάσματα, τα οποία έδειχναν να μην έχουν εξόδους.

Ο ΑΝΑΣΤΕΝΑΖΩΝ

Νωρίς το πρωί, εκείνος κατευθύνθηκε προς το δάσος για να βρει φαγητό. Ήταν ένα κωνοφόρο δάσος. Συνήθιζε να επιστρέφει εκεί συχνά, ξοδεύοντας τον περισσότερο χρόνο του στις μουντές του συστάδες. Βίωνε τη γλυκιά αγωνία της απώλειας της αγαπημένης του την ημέρα και την ανάκτησή της κατά το βράδυ. Την απομάκρυνση από κείνη, ώστε να βρίσκεται κατά κάποιον τρόπο πιο κοντά της· την απώλειά της, ώστε να την ανακτήσει. Διέσχισε το δάσος που βρισκόταν δίπλα στη λίμνη, μέσα σε μια έκσταση αγάπης και λαχτάρας, χαρούμενος, γνωρίζοντας ότι εκείνη βρισκόταν κοντά του, ότι την είχε ανακτήσει μέσα σε εκείνον τον Κύκλο που γυρνάει χωρίς τέλος, όπου η πιθανότητα της νέας συνάντησης είναι πάντοτε ένα τυχερό συμβάν. Κι έτσι, είχε επίσης τρομοκρατηθεί από την αμφιβολία ότι όλα αυτά ίσως ήταν απλά ένα όνειρο.

Περπατούσε στην πλαγιά της ιερής κορυφής και αναστέναζε με αγάπη. Και με κάθε βαθύ αναστεναγμό, φωνάζοντας το όνομά της, έπιανε μια χούφτα χιόνι και τη θρυμμάτιζε στο στήθος του ώστε να δροσίσει τον ενθουσιασμό του. Αν την έβλεπε να εμφανίζεται εκείνη ακριβώς τη στιγμή, θα τη ρωτούσε: «Ποια είσαι και τι θέλεις από μένα;» Και όταν εκείνη θα του απαντούσε: «Είμαι η αγαπημένη σου κι έχω έρθει επειδή με φώναξες», τότε εκείνος θα έλεγε: «Αχ! Είμαι τόσο απασχολημένος με αυτήν την αγάπη που με έχει απορροφήσει, που δεν έχω χρόνο πια για σένα.»

Αυτό συμβαίνει με τον Αναστενάζοντα. Μέχρις ότου μια μέρα, οι αναστεναγμοί του τον εγκαταλείψουν.

Η ΠΤΗΣΗ

Ονειρεύτηκαν ξανά το ίδιο όνειρο. Βρίσκονταν στην άκρη της πλαγιάς, στο τεράστιο βουνό. Από κάτω τους υπήρχαν βραχώδεις γκρεμοί. Πιο πέρα, σε αόρατο σημείο, βρισκόταν ο αχανής Ωκεανός. Κράτησαν ο ένας το χέρι του άλλου και παρακινημένοι από την ίδια ώθηση, πήδηξαν μέσα στην άβυσσο. Μα αντί να πέσουν, βρήκαν τους εαυτούς τους να πετούν πάνω από το τοπίο, με μια αίσθηση μεγαλειώδους ελευθερίας. Πέρασαν, απαλά, πάνω από τους βράχους και προσπάθησαν να αποκωδικοποιήσουν τις επιγραφές τους, κοιτάζοντας τα σημάδια, τα σκαλισμένα πρόσωπα, τις κορυφές των δέντρων και τα βαθιά χάσματα που έχασκαν πάνω από τη γη και τον πάγο. Εκείνος προσπάθησε να βρει τη φιγούρα του σκύλου, τα απομεινάρια του Χρυσόμαλλου Δέρατος. Πέταξαν προς τον Νότο και είδαν να εμφανίζεται στον ορίζοντα η Πόλη της Πείνας και της Δίψας, η Πόλη του Πέδρο Σαρμιέντο δε Γαμπόα.[1] Και ύστερα, ο Μεγάλος Ωκεανός. Συνέχισαν ακόμη νοτιότερα, μέχρις ότου είδαν ένα Νησί. Επάνω του έστεκε ένα κάστρο με δώδεκα μαύρους πύργους, με τον κάθε ένα να φέρει το σύμβολο ενός περιστρεφόμενου σταυρού. Μια ανασυρόμενη γέφυρα συνέδεε τους πύργους με τον κεντρικό. Το Κάστρο ήταν φτιαγμένο από πέτρα, έλαμπε φωτεινά, ενώ το Νησί ήταν περικυκλωμένο από φωτιά.

Ο Πόλος βρισκόταν στα πιο μακρινά όρια του Νότου.

«Δεν υπάρχει Πόλος», του εξήγησε εκείνη. «Κοίταξε προσεκτικά, ας πετάξουμε ψηλότερα.»

Διέκριναν ένα τεράστιο, κυκλικό, στενό άνοιγμα.

«Ο Πόλος βρίσκεται εκεί μέσα, μέσα σε αυτό το άνοιγμα. Δεν υπάρχει, είναι ένα φάντασμα. Ας πάμε μέσα του.»

Καθώς προχωρούσαν όλο και βαθύτερα, είδαν λουλούδια φτιαγμένα από πολύτιμα μέταλλα, ποτάμια από τυρκουάζ, γιγάντια ζώα και μια πανίδα η οποία είχε εξαφανιστεί από την επιφάνεια εκατομμύρια χρόνια πριν. Και όλα τους μιλούσαν μια κατανοητή γλώσσα, τα φυτά, οι καρποί, τα ζώα και το χρυσό νερό, το οποίο τους προσκαλούσε να το πιουν. Μα δεν μπορούσαν να σταματήσουν εκεί, ούτε και να προχωρήσουν βαθύτερα. Κατάλαβαν ότι δεν τους ήταν ακόμη επιτρεπτό να προσεγγίσουν την Πόλη.

---

[1] Σ.τ.Μτφ.: Η παλαιά Θιουδάδ δελ Ρέι Φελίπε, η Πόλη του Βασιλιά Φιλίππου της Ισπανίας. Σήμερα, τα ερείπιά της κείτονται στα περίχωρα του Πούντα Αρένας, στο νοτιότερο σημείο της Χιλής. Ιδρύθηκε από τον κονκισταδόρ Πέδρο Σαρμιέντο δε Γαμπόα.

«Αυτός είναι ένας απόρθητος Παράδεισος, ο τόπος όπου ο Καθοδηγητής μας βρίσκεται κοιμώμενος και ο οποίος, μια μέρα, θα ξυπνήσει.»

Επέστρεψαν πίσω, κρατώντας ακόμη ο ένας τα χέρια του άλλου, γλιστρώντας απαλά δίπλα από τους ληστόγλαρους και τους κόνδορες, μέχρις ότου τελικώς προσγειώθηκαν στην παγωμένη πλαγιά του βουνού, στον τόπο από τον οποίο είχαν απογειωθεί.

Ο ΠΛΗΓΩΜΕΝΟΣ ΒΑΣΙΛΙΑΣ

Ένα μεσημέρι, βρήκε τον εαυτό του μπροστά σε έναν βράχο, πυραμιδοειδούς σχήματος, στην όχθη της λίμνης. Είχε την ισχυρή εντύπωση ότι ξαναζούσε κάτι που είχε ήδη συμβεί. Τον γνώριζε εκείνον τον βράχο, είχε ξαναβρεθεί εκεί, κατά την αιώνια επιστροφή αυτών των γεγονότων. Περπάτησε λίγο παραπέρα, ώστε να κατευθύνει εκ νέου τα βήματά του προς τον βράχο. Τον εξέτασε πιο προσεκτικά, έχοντας συγκεντρωθεί σε αυτό έντονα, με τα μάτια του μισόκλειστα. Και τότε, στο διαυγές φως του μεσημεριού, εμφανίστηκαν δύο φιγούρες. Ένας άνδρας και μια γυναίκα. Περιέργως, ο άνδρας δεν έφερε πανοπλία ή σπαθί, μα φορούσε παράξενα ρούχα, σκοτεινού χρώματος. Έγερνε επάνω σε ένα λεπτό μπαστούνι. Τα ρούχα ήταν από κάποιον μελλοντικό, μακρινό χρόνο, τον οποίο είχε κατά κάποιον τρόπο προβλέψει. Ωστόσο, γνώριζε ότι εκείνος ο άνδρας ήταν ένας Βασιλιάς. Τα μάτια του ήταν πυρετώδη, βυθισμένα, περικυκλωμένα από σκιές. Το μέτωπό του ήταν ευρύ. Το παχύ μουστάκι του, αυτό ενός πολεμιστή, κάλυπτε τα χείλη του. Αποκαλύφθηκε και είπε κάτι στη γυναίκα. Κι αυτή, επίσης, φορούσε έναν σκοτεινό, εφαρμοστό χιτώνα. Ήταν ψηλή, λεπτή. Ενώ εκείνος μιλούσε, ολόκληρο το σώμα του έτρεμε, ήταν λες και είχε μείνει πανικόβλητος.

Συνειδητοποίησε ότι το ζευγάρι δεν μπορούσε να τον δει, διότι στεκόταν μέσα σε μια πολύ μακρινή δόνηση του φωτός. Η θέση του, μέσα σε εκείνη την επιστροφή της ενέργειας, δεν συνέπιπτε με τον χρόνο του γεγονότος που, χάρη σε ένα παράξενο τέχνασμα του φωτός αυτών των βουνών, το ίδιο μεσημέρι, προέβαλε κατά λάθος αυτές τις εικόνες. Μα σκέφθηκε ότι θα πρέπει μέσα σε κάποιον άλλον Νόμο, ή μη-Νόμο, μέσα σε ένα γεγονός γεμάτο *Νόημα*, να έχει ήδη συναντήσει, ή ότι θα συναντήσει στο μέλλον, αυτόν τον Βασιλιά και αυτήν τη γυναίκα, όταν οι εικόνες και η πραγματικότητα ταυτιστούν. Ας είναι λοιπόν!

Κι έτσι, του επετράπη να ακούσει, ατιμώρητα, αυτά που έλεγαν.

Ίσως εκείνος ο Βράχος να ήταν ένα ευαίσθητο σημείο της γης, με μια ικανότητα προβολής, ανοίγματος ή αντιστροφής του χώρου, κάτι που θα καθιστούσε πιθανό το ταξίδι του χρόνου προς το παρελθόν και το πλησίασμα του μέλλοντος προς το μέρος μας.

Και αυτό για το οποίο μιλούσαν ήταν, επακριβώς, το ζήτημα του «εγώ» και του χρόνου. Ή μάλλον καλύτερα, του «εγώ» και της αιωνιότητας μέσα στον χρόνο, χωρίς την έξοδο από τον χρόνο.

Ο άνδρας, χαμηλόφωνα, εξήγησε:

«Όλα επαναλαμβάνονται αιωνίως. Ο χρόνος είναι άπειρος, μα η ενεργεία όχι, κι έτσι, εκείνη θα πρέπει να αναπαράγει τις δημιουργίες της. Για μία, ακόμη, φορά, ο τελευταίος γίνεται ο πρώτος. Το φίδι δαγκώνει την ίδια του την ουρά. Και σε αυτήν την παραισθησιακή κατάσταση, είναι ακατόρθωτο να απελευθερωθεί κανείς από το «εγώ» και τις επαναλαμβανόμενες εμπειρίες του. Όταν η ενέργεια στο σώμα εξαντληθεί, εκείνη θα αναπαραχθεί όχι μόνο μία φορά, μα *ad infinitum* ανά την αιωνιότητα, όταν η Θέληση για Δύναμη διασχίσει, ξανά, την ίδια πορεία του φωτός, δίπλα σε αυτόν τον Βράχο του Μεσημεριού. Και αυτό το «εγώ» που νιώθω τον εαυτό μου να είναι, θα γίνει ο εαυτός «μου». Κι εσύ θα είσαι ο εαυτός «σου». Δεν υπάρχει απόδραση από αυτό. Όταν συμβεί ο αφανισμός της συνείδησης που ονομάζουμε θάνατο, όταν η Θέληση και η Ενέργεια εγκαταλείψουν τα εξαντλημένα σώματά μας, ταυτοχρόνως, θα εξαφανιστεί και ο χρόνος. Και παρόλο που ίσως περάσει μια αιωνιότητα προτού μας επαναλάβει η Ενέργεια, θα φανεί μονάχα ένα δευτερόλεπτο στη συνείδησή μας που επιστρέφει. Διότι δεν υπήρξε χρόνος. Και ο ίδιος Βράχος, ο ίδιος αέρας, το ίδιο γρασίδι θα βρίσκονται ακόμη εκεί. Όπως θα βρίσκονται επίσης «εσύ» και «εγώ». Η ίδια ιστορία. Και θα αναφωνήσω ξανά: *Ich liebe Dich Ariadna!*

Και θα τρελαθώ, ξανά, διότι είναι ο μοναδικός τρόπος να αποδράσω από αυτόν τον τρόμο, από αυτό το «εγώ» που έχει υπάρξει πάντοτε, σε ένα αιώνιο παρόν, ακόμη κι αν η αιωνιότητα περνάει από τον έναν Γύρο στον άλλον. Και αυτό το «εγώ» δεν θα μάθει ποτέ αν άλλα «εγώ» υπήρξαν πραγματικά, αν όλα τα «εγώ» δεν είναι απλά ο εαυτός «μου». Ο μόνος τρόπος για να αποδράσω από το «εγώ» μου βρίσκεται στην τρέλα. Και θα ονομάσω αυτό το Μεσημέρι: η εμπειρία όλων των «εγώ»· το να είμαι ο Καίσαρας, ο Αλέξανδρος, ο Διόνυσος και ο Εσταυρωμένος…»

Η γυναίκα διαισθάνθηκε την παρουσία ενός ξένου. Γύρισε προς το μέρος όπου εκείνος στεκόταν και ύψωσε το τεντωμένο χέρι της, σε μια βασιλική

χειρονομία, λες κι έκανε πρόποση με ένα ανύπαρκτο κύπελλο. Στη συνέχεια, εκείνη είπε τα εξής:

«Αυτός είναι ο Πληγωμένος Βασιλιάς, που πληγώθηκε από μια άσπλαχνη λόγχη. Ο πόνος του αυξάνεται όποτε λάμπει ο Κρόνος. Θα πρέπει να πάρεις εκδίκηση, να αποκαταστήσεις τα ρημαγμένα εδάφη του, να βρεις μια έξοδο, να σπάσεις τον Κύκλο με το Σπαθί σου, δίπλα σε αυτόν τον Βράχο της Αποκάλυψης, αυτού του μακρινού Μεσημεριού, που είναι επίσης τα βαθιά Μεσάνυχτα. Αυτός ο βράχος τυφλώνει όποιον τον κοιτάξει μέσα από μια συγκεκριμένη πορεία φωτός. Τούτο συνέβη σε αυτόν τον Βασιλιά.»

Το χέρι της γυναίκας, που ήταν ακόμη υψωμένο, έπιασε ένα αντικείμενο που της δόθηκε από έναν αετό. Απλώνοντας το χέρι της, λες κι ανάμεσα από το άνοιγμα του χώρου και του χρόνου, του παρέδωσε το αντικείμενο.

Στην πραγματικότητα, υπήρχαν δύο αντικείμενα: ένα φρούτο κι ένα δαχτυλίδι.

«Αυτό είναι το Φρούτο της Επιστροφής», του εξήγησε εκείνη. «Μην το φας με την Αγαπημένη σου. Φυτρώνει στα άγονα εδάφη. Μα μπορείς να φοράς το πετράδι. Είναι το Δαχτυλίδι της Ανάστασης.»

ΕΚΕΙΝΟΣ ΚΑΝΕΙ ΤΗΝ ΕΡΩΤΗΣΗ

Δεν βγήκε ξανά από την καλύβα. Αυτό το Φρούτο της Επιστροφής υπήρχε μόνο σε εκείνα τα γεωγραφικά πλάτη. Και βλέποντας το τέλος να πλησιάζει, από τον τρόμο που του είχε αποκαλυφθεί, προτίμησε να νηστέψει. Συνέλεξε κωνοφόρο ρετσίνι και τερέβινθο, πιστεύοντας ότι αν έφτιαχνε ένα ποτό από αυτά τα υλικά, θα κατάφερνε να παρατείνει τις ώρες της Αγαπημένης του. Αχ, μακάρι να μπορούσαν να πιούν χρυσό και ασήμι, την Αμβροσία, το Ποτό της Αιώνιας Ζωής!

Δεν έφυγε από το πλευρό της. Ήθελε τώρα να μάθει, να διαπεράσει μαζί της, το υπέρτατο μυστήριο της ζωής και του θανάτου, των νέων συναντήσεων και απωλειών, της λαχτάρας του δίχως-τέλος οδοιπορικού, της Αιώνιας Επιστροφής και των αποχαιρετισμών. Θα έκανε, τώρα, την *ερώτηση*.

«Κι ενώ περπατούσα μέσα στην ομίχλη, διασχίζοντας την παγωμένη στέπα, πιστεύω ότι συνάντησα κάποιους Διδασκάλους. Είχα ήδη χάσει τον σύντροφό μου και τον σκύλο του. Ο Διδάσκαλος που μπορούσε να μιλήσει με τα ζώα και τα φυτά μου είπε ότι υπάρχει μια βασική *νότα*, η οποία δίδεται

με το ξεκίνημα της ζωής. Μερικοί άνθρωποι είναι αρκετά τυχεροί ώστε να την επαναλάβουν στο τέλος. Και ο Διδάσκαλος της Σφίγγας ολοκλήρωσε την ιδέα, εξηγώντας μου ότι αυτή η *νότα* σηματοδοτεί ολόκληρη τη ζωή κάποιων ανθρώπων, όχι μόνο την αρχή και το τέλος της. Την άκουσα σε αυτό που ήταν, περίπου, η νεαρότερη παιδική μου ηλικία. Μου δόθηκε κατ' αυτόν τον τρόπο:

Ξαφνικά, ένιωσα τον εαυτό μου να είμαι «εγώ». Πριν από αυτό, ένιωθα να είμαι διασκορπισμένος στο τοπίο, ενώ επίσης, μπορούσα να συνομιλήσω με τα ζώα και τα άνθη. Μου μιλούσαν, κι εγώ τα καταλάβαινα. Ή μήπως μιλούσα εγώ ο ίδιος μέσα από αυτά; Όταν τελικά το «εγώ» με κατέλαβε, πιστεύω ότι σταμάτησα να έχω τη δυνατότητα να κατανοώ εκείνη τη γλώσσα, αν και πάλι δεν είμαι σίγουρος. Είναι πιθανό να διατήρησα αυτή τη δυνατότητα για ένα ορισμένο χρονικό διάστημα: να νιώθω δηλαδή ως «εγώ», κι ωστόσο, να είμαι ακόμη «αυτά», μέσα σε «αυτά». Μα με τους ανθρώπους ήταν διαφορετικά. Η επώδυνη ερώτηση που έκανα στον εαυτό μου ήταν η εξής: είναι πιθανό να νιώθουν οι ίδιοι ότι είναι «εγώ», όπως ακριβώς νιώθω εγώ; Μου ήταν αδύνατο να το πιστέψω. Εγώ, που ένιωθα τον εαυτό μου ως «εγώ», στη μέση ενός ωκεανού διαφορετικών «εγώ», που επίσης νιώθουν τους εαυτούς τους ως «εγώ»· μα *όχι* σαν το *«εγώ»*, αυτό το «εγώ» που νιώθω ότι είμαι…

Αχ! Μου είναι αδύνατο να περιγράψω αυτήν την εμπειρία. Σκέψου για μια στιγμή: όλα όσα συμβαίνουν στο σύμπαν είναι γνωστά από «εμένα», μόνο από «εμένα». Είναι το «εγώ» μου που τα καταχωρεί, η συνείδησή «μου. Αυτά που άλλοι λένε, που γράφουν, οι ανακαλύψεις τους, «εγώ» τα καταγράφω, «εγώ» τα γνωρίζω. Αν ο κόσμος φθάσει στο τέλος του, αν η Ήπειρος της Υπερβορέας βυθιστεί, αν ο Μεγάλος μας Καθοδηγητής χάσει τον πόλεμο, «εγώ» είμαι αυτός που θα το ξέρει. Πώς μπορώ να είμαι σίγουρος ότι υπάρχουν και άλλοι άνθρωποι, πώς μπορώ να ξέρω ότι ο κόσμος θα συνεχίσει να υπάρχει αν «εγώ» εξαφανιστώ, αν η συνείδηση του «εγώ» μου δεν το καταχωρήσει; Ίσως όλοι οι άνθρωποι γύρω μου, που ζουν και πεθαίνουν, τα πρόσωπά τους, ακόμη και το δικό σου που είναι τόσο όμορφο, προβάλλονται από την πυρετώδη φαντασία μου, ονειρεύονται από το «εγώ» μου. Και όταν τα παρατηρήσω προσεκτικά, στις σχεδόν άπειρες παραλλαγές τους, θα πρέπει να κάνω μια προσπάθεια να αναγνωρίσω τον εαυτό μου στην παραισθητική αίθουσα των καθρεφτών. Κι ακόμη, μπορώ πραγματικά να πιστέψω ότι το «εγώ» μου δύναται να εξαφανιστεί; Αν εγώ είμαι «εγώ», αν εγώ είμαι ο μόνος ο οποίος μπορεί να νιώσει αυτό το «εγώ»,

και κανένας άλλος, αν αυτό είναι το δικό μου «εγώ», όταν εξαφανιστώ, αν ποτέ εξαφανιστώ, τότε κάπου, πιθανότατα σε αυτό ακριβώς το σημείο ή κάπου αλλού στο αχανές σύμπαν, κάποτε, κάποιος θα νιώσει ξανά τον εαυτό του ως «εγώ». Και αυτό το «εγώ» που νιώθει έτσι, θα είμαι «εγώ» ο ίδιος. Καταλαβαίνεις; Μπορείς να το διανοηθείς; Μπορείς να αισθανθείς αυτήν την εμπειρία;

Έχει γίνει λόγος για τους *Τούλκου*, όντα που είναι περισσότερα από ένα εγώ, που ζουν σε διάφορα μέρη του σύμπαντος ταυτόχρονα, με ταυτόχρονη συνείδηση και που όταν αναφέρονται στους εαυτούς τους δεν λένε «εγώ», μα «εμείς», τονίζοντας τις παράλληλες υπάρξεις στα διάφορα σώματα ή σε ένα μοναδικό, που είναι όμως πανταχού παρών σε πολλά κέντρα του χωροχρόνου.

Κι ωστόσο, είναι το «εγώ» μου που το λέει αυτό, που το παραθέτει – αυτήν τη θεωρία των *Τούλκου* – και το «εγώ» μου δεν μπορεί να το νιώσει διότι δεν μπορεί να το επιβεβαιώσει από τη δική του *εμπειρία*. Το επιβεβαίωσε αυτό ο Διδάσκαλος της Σφίγγας:

«Αν κατά τη στιγμή της μεγαλύτερης έκστασης το «εγώ» δεν ήταν παρόν, τότε δεν θα υπήρχε κανείς για να ξέρει ότι υπήρξε μια στιγμή έκστασης.»

Είναι αδύνατη η απόδραση από το «εγώ». Ο Διδάσκαλος της Σφίγγας θα έλεγε ότι ο δρόμος της εξόδου βρίσκεται στην ενδυνάμωση του «εγώ», μέχρις ότου αυτό γίνει ένα απόλυτο εγώ, μια απόλυτη προσωπικότητα… Έχω δει τον Πληγωμένο Βασιλιά. Για να αποδράσει από αυτόν τον κύκλο, που απεικονίζεται με την κοιλιά ενός δαίμονα, εκείνος τρελάθηκε… Έχω μελετήσει την αγάπη, διότι αυτή είναι η *νότα* μου που ηχεί από τη στιγμή της παιδικής μου ηλικίας. Μήπως είναι εφικτό η εξατομικευμένη, μαγική αγάπη να ανοίξει μια θύρα μέσω της οποίας θα μπορούσα να αποδράσω από αυτόν τον κύκλο;… Μα θα είναι πάντα «εγώ» αυτός που αγαπά, που βλέπει την αγαπημένη. Πώς μπορώ να μην πιστέψω στην προβολή της, αφού όταν εγώ εξαφανιστώ – αν ποτέ εξαφανιστώ – θα εξαφανιστεί κι εκείνη;… Μόνο αν το «εγώ» μου επιστρέψει, θα επιστρέψει κι εκείνη…»

Γλυκά, εκείνη τον διέκοψε:

«Κοίταξέ με. Δεν βλέπεις ότι το μισό μου πρόσωπο είναι το δικό σου; Μόνο το μισό είναι ακόμη δικό μου… *Αγαπημένε μου, μη σε πάρει ο ύπνος,* διότι πρόκειται να απαντήσω την *ερώτησή* σου. Όταν ξεκίνησε να πέφτει επάνω στον κόσμο το Λυκόφως των Θεών και ο σίδηρος πήρε τη θέση του χρυσού, ο Βόταν, ή Όντιν, ψιθύρισε ένα σπουδαίο μυστικό στο αυτί του Μπάλντουρ, τη στιγμή που ο τελευταίος αργοπέθαινε, ξαπλωμένος επάνω

στην πυρά από αρωματισμένα σανταλόξυλα. Ας φανταστούμε ποιο ήταν αυτό.

Προτού γίνεις «εγώ», τι ήσουν; Δεν ήσουν ζώο, ούτε φυτό, παρόλο που μπορούσες να συνομιλήσεις με αυτά. Μου εξήγησες ότι ακόμη και μετά την εμφάνιση του συνειδητού σου «εγώ», εσύ συνέχιζες να συνομιλείς με τη φύση. Για κάποιο χρονικό διάστημα δεν έχασες αυτήν τη δυνατότητα… Καλώς. Όταν λοιπόν το «εγώ» σου δεν βρισκόταν μέσα στο σώμα σου, που ήταν; Κι εσύ, πώς ένιωθες δίχως το «εγώ» σου; Ήσουν *περσόνα* ή όχι;»

«Για να θυμηθώ… Ναι, ο Διδάσκαλος της Σφίγγας είπε ότι ακόμα κι ένα παιδί έχει τα όνειρα ενός ώριμου ατόμου, τα οποία μπορούν να επηρεάσουν ολόκληρη τη ζωή του… Πού βρίσκεται όμως αυτή η *περσόνα* όταν το παιδί δεν έχει ακόμα την αίσθηση του ατομικού «εγώ»; Στην περίπτωσή μου, θυμάμαι ότι ενώ ήμουν ενός έτους, ίσως λιγότερο, βρισκόμουν σε έναν πύργο κρατώντας σφιχτά στο χέρι μου το δαχτυλίδι του παππού μου. Οι γυναίκες του σπιτιού είχαν τρέξει για να με πιάσουν, διότι φοβούνταν ότι θα το άφηνα να πέσει. Μα θυμάμαι ότι εκείνο το παιδί ένιωσε τον εαυτό του ως μια *περσόνα*, γνώριζε τη σημασία του δαχτυλιδιού και ήξερε ότι δεν θα το άφηνε ποτέ να πέσει. Ένιωσε βαθιά προσβεβλημένο από αυτήν την έλλειψη εμπιστοσύνης. Αυτό το παιδί ήταν ένας πολύ αρχαίος και σοφός άνδρας. Και όταν καθορίστηκε το «εγώ», ήταν ένας φιλόσοφος εκείνος που έκανε την *ερώτηση*. Αυτή είναι η διαφορά, πιστεύω… Και αυτό είναι το Δαχτυλίδι. Το έχω ανακτήσει.»

«Μόνο το «εγώ» εισέρχεται στο σώμα. Η *περσόνα*, που είναι πολύ παλιά, δείχνει να παραμένει απ' έξω, στο τοπίο, στα ζώα και στα φυτά. Ίσως πάλι, ενσαρκώνεται μονάχα μερικώς, με το «εγώ» να είναι απλά ένα μέρος του και το σώμα η πιστή του εικόνα, η αντανάκλασή του, μια σκιά του φωτός που έχει λάβει μορφή ώστε να ταξιδέψει και να αποκομίσει γνώση σε αυτόν τον κόσμο. Αυτό που κάποτε υπήρξε έξω από εσένα, είναι ο «φύλακας άγγελός» σου, που απομακρύνεται όσο το σώμα και ο νους σου σκληραίνουν. Όσο ισχυρότερο γίνεται το «εγώ» σου, τόσο πιο αδύναμη γίνεται η *περσόνα*, εξαφανίζεται μακριά, διαλύεται, σε αφήνει μόνο. Ο «φύλακας άγγελός» σου σε έχει εγκαταλείψει… Και το «εγώ», το «εγώ είμαι *εγώ*»… Μπορείς ποτέ να βγεις έξω από αυτό; Ίσως, αν νιώθεις ότι η περσόνα που ήσουν πριν γίνεις «εγώ», υπάρχει ακόμα. Και πιθανότατα να μπορέσεις να ξαναγίνεις, μετά, αυτή η *περσόνα. Κάποιος* σε περιμένει κάπου, σαν στην άκρη μιας πηγής, περιμένοντας την επιστροφή σου. Το πρόσωπο που σε περιμένει δεν έχει πρόσωπο, μα ονειρεύεται ότι θα φέρεις ένα μαζί σου. Μα ούτε κι εσύ έχεις

ένα πρόσωπο, η ψυχή σου δεν έχει πρόσωπο. Διότι εγώ είμαι το πρόσωπο της ψυχής σου…»

«Μα σε ακούω να μου τα λες όλα αυτά με το «εγώ» μου.»

«Ναι. Ο δρόμος είναι μη-αναστρέψιμος. Ακόμη κι αν τον περπατήσεις προς τα πίσω, δεν θα φθάσεις ποτέ στο ίδιο σημείο. Παρόλο που η σπείρα ίσως δείξει ότι έχει προσεγγίσει το ίδιο σημείο, θα υπάρχει διαφορετικό *νόημα*. Δεν τίθεται ζήτημα απάρνησης του «εγώ», μα το να γίνει αυτό αιώνιο, ενσωματώνοντάς το στην *περσόνα*, ώστε να δημιουργηθούν μια μορφή και μια συνείδηση που δεν θα καταστραφούν ποτέ. Κατ' αυτόν τον τρόπο, η *περσόνα* γίνεται μια *προσωπικότητα*. Θα έχεις *εξατομικευτεί*, θα της έχεις δώσει ένα Πρόσωπο.

Αυτός είναι ένας αγώνας ενάντια στον Θεό, στους Θεούς και στον «Άγγελό» σου. Διότι ενώ εκείνοι εύχονται να βγεις νικητής, στην πραγματικότητα δεν το επιθυμούν. Είναι ένας μοναχικός αγώνας, ανηλεής· θα πέσεις και θα σηκωθείς πολλές φορές. Και θα έχεις μόνον εμένα στον νου και στην καρδιά σου· κι εγώ είμαι ένα δίκοπο σπαθί, διότι θα σε υποβάλλω σε δοκιμασίες που ίσως σε κάνουν να χάσεις τη μάχη, παρόλο που χρειάζεσαι τη νίκη τόσο πολύ. Διότι εγώ είμαι η «αυτή» που λαχταρά να γίνει η *Αυτή* σου. Ακόμη κι αν νικήσεις στις σκληρές δοκιμασίες αυτού του Μυστηρίου, δεν θα μπορέσεις να δώσεις ένα Πρόσωπο στην Περσόνα σου εκτός κι αν με συντροφεύσεις μέχρι το τέλος, εκτός κι αν με επαναφέρεις στη ζωή. Διότι, επαναλαμβάνω: *εγώ είμαι το Πρόσωπο της ψυχής σου, όπως ακριβώς εσύ είσαι το Πρόσωπο της δικής μου.* Προβλήθηκα, ονειρεύτηκα από έναν *Μεγάλο Αυτόν*. Όπως κι εσύ από μια *Μεγάλη Αυτήν*. Κανένας από τους δύο δεν είχε πρόσωπο. Λόγω του ότι εσύ είσαι ο άνδρας, θα πρέπει να δώσεις τη μάχη σαν ένας πολεμιστής. Εγώ θα πρέπει να πολεμήσω σαν γυναίκα: πεθαίνοντας, δίνοντάς σου την ανυπαρξία μου, ώστε να την καταστήσεις αθάνατη, *ώστε να με επαναφέρεις στη ζωή με το πρόσωπό σου.*

Χωρίς να παραδώσεις το «εγώ» σου, θα ανακτήσεις τη δυνατότητα της *περσόνα*, αυτήν της συνομιλίας με τα ζώα, τα φυτά και τα αστέρια. Προχώρα, προχώρα μέχρις ότου μια μέρα εσύ και το «εγώ» σου εισέλθουν στην Πόλη όπου σε περιμένω. Και θα φορέσουμε τον μανδύα της *απόλυτης προσωπικότητας*, διότι θα έχουμε αποδράσει από τον ολέθριο Κύκλο των επιστροφών. Θα είμαστε *Εμείς*.»

Ο ΙΚΕΤΗΣ

Χιλιάδες χρόνια πριν, ξεκίνησε η Σκοτεινότερη Εποχή, η *Κάλι-Γιούγκα*. Ο *Κάλκι*, μαζί με το Λευκό του Άλογο, αναπαυόταν στην Εσωτερική Πόλη του Πράσινου Γυαλιού. Στο Αστέρι του.

Εδώ, δίπλα στη φωτιά, σε ένα μικρό καταφύγιο φτιαγμένο από τεμάχια πάγου, σε μια πλαγιά κοντά στην κορυφή του ιερού όρους Μελιμόγιου, στον βαθύ Νότο του Κόσμου, αυτός κι αυτή ξάπλωναν επάνω σε κρεβάτια φτιαγμένα από κλαδιά του δέντρου κανέλο.

Τα μανίκια του χιτώνα της ήταν μεγάλα και φανέρωναν τα λευκά, σαν χιόνι, χέρια της, που καλύπτονταν από ένα πολύ απαλό, χρυσό χνούδι. Τα μαλλιά της κρέμονταν μέχρι τη μέση, σαν υγρός χρυσός, και η αντανάκλαση των φλογών έδιναν σε αυτά, με μαγικό τρόπο, έναν εναλλασσόμενο φωτισμό. Πρώτα ένα χάλκινο έως και βαθύ χρυσαφί χρώμα, και τελικώς, το χρώμα του απαλού χρυσού. Τα καθαρά, γαλάζια μάτια της τον διαπέρασαν για μια ακόμη φορά, σαν να του λένε ότι εκεί, σε ένα απροσδιόριστο μέρος, θα ήταν εφικτή η ένωσή τους. Σε ένα αδημιούργητο, ανύπαρκτο κέντρο, με την αγάπη να εκφράζεται με ένα βλέμμα. Τα χείλη της χαμογελούσαν γλυκά, με μια απαρηγόρητη λύπη. Το πηγούνι της ήταν σαν ένα φρούτο του παραδείσου, με μια μικρή σχισμή στη μέση. Ο λαιμός της ήταν μακρύς και λεπτός.

«Πώς είναι δυνατόν να δημιουργηθεί τόση πολύ ομορφιά;» αναρωτήθηκε εκείνος. Κι ένιωσε ότι τον παρείσφρεε μια ανεπαίσθητη εκπόρευση από την επιδερμίδα και τις φλέβες της, κάνοντάς τον να συνειδητοποιήσει ότι εκείνη πάντοτε ανήκε σ’ εκείνον, ότι ταυτιζόταν με τα κύτταρά του, το αίμα του. Συν τοις άλλοις, μπορούσε να διαβάσει τις σκέψεις της.

«Υπάρχουν περισσότερα από ένα σώματα», του εξήγησε εκείνη. «Όλα τα δικά μας είναι τυλιγμένα μέσα σε μια παρόμοια ουσία, διαποτισμένα με το ύδωρ της αγάπης. Είναι εκείνα που αγαπούν. Το τελευταίο που θα το κάνει αυτό, θα είναι αυτό το οποίο βλέπεις τώρα, δημιουργημένο από τα βαριά υλικά αυτής της εξωτερικής γης. Είναι το ορατό διπλό των άλλων, που δεν μπορείς ακόμα να δεις. Το πιο κοντινό πράγμα σε αυτό το σώμα είναι η αύρα. Αγάπησέ την, χάιδεψέ την. Όλα τα άλλα σώματά μου θα σε νιώσουν.»

Άρχισε να κινείται προς το μέρος της, αναφωνώντας:

«Αλλουίν, Αλλουίν! Σε αγαπώ από πάντα, σε έχω αναζητήσει σε όλους τους κόσμους, μέσα από όλους τους γύρους, μέσα από την αιωνιότητα. Μόνο εσύ μπορείς να μου προσφέρεις την αιώνια ζωή. Μαζί θα την

κατακτήσουμε, αγαπώντας και προστατεύοντας ο ένας τον άλλον. Θα πιούμε από το ένδοξο κύπελλο, θα σπάσουμε τους τοίχους του κύκλου των επιστροφών, θα ανοίξουμε τις πύλες σε ένα σύμπαν που δεν έχουν φανταστεί ούτε ακόμη και οι μεγαλύτεροι ονειροπόλοι της λαχτάρας.»

Πλησίασε στο πλευρό της. Κι έτσι όπως εκείνος χάιδευε την αύρα της, ψιθύρισε:

«Πρώτα από εδώ, κοντά στα μαλλιά σου, ξεκινάει ο δρόμος του κεχριμπαριού που με οδηγεί στην αρχέγονη ήπειρο, στη γαμήλια πατρίδα, εκεί όπου έκρυψες τη σεληνόλιθο στα βάθη των παγετώνων της αυγής. Συνεχίζει στο μέτωπό σου, που είναι όσο ευρύ όσο ο δίσκος της Σελήνης, ο οποίος έπεσε στον κόσμο σαν ένας λίθος από το σπασμένο Στέμμα. Και στα μάτια σου… Αχ, μην τα κλείσεις, διότι τότε θα εξαφανιστεί ο κόσμος μου και είμαι ήδη τυφλός σε όλα τα άλλα φώτα! Η εξαίσια μύτη σου είναι ένα πτηνό που φτερουγίζει στη λιακάδα. Έχει την ευωδία της άνοιξης. Τα χείλη σου είναι η θύρα που θα ανοίξει για να μου επιτρέψει να ατενίσω την Πόλη της Αυγής· διότι γάλα και μέλι βρίσκονται κάτω από τη γλώσσα σου. Χαϊδεύω τώρα την αύρα του λαιμού σου, τον κύκνο που θα μας ενσωματώσει εκ νέου με τη φυλή των βασιλέων του δικού μας αίματος. Και τους μαρμάρινους ώμους σου, που είναι όσο ευαίσθητοι όσο το αεράκι που φυσάει απαλά στις κορυφές των πατριαρχικών αριών μας…»

Εκείνη τρεμούλιασε, με τα μάτια της σχεδόν κλειστά, λες και βρισκόταν σε έκσταση. Οι μακριές της βλεφαρίδες σκίαζαν τα μάγουλά της, σαν τα φτερά ενός κόνδορα των Άνδεων. Ύψωσε τα χέρια της, με πολύ αργό ρυθμό. Χωρίς να ανοίξει τα μάτια της, κι εκείνη, επίσης, άρχισε να χαϊδεύει την αύρα του. Ο άνδρας έκλεισε τα μάτια του.

Όταν τελικώς τα άνοιξαν και μπόρεσαν να δουν ο ένας τον άλλον ξανά, εκείνος αναφώνησε: «Είναι αλήθεια. Μόνο το μισό σου πρόσωπο ανήκει σε σένα. Το άλλο μισό είναι δικό μου.»

ΤΟ ΦΙΛΙ

Τον πλησίασε ακόμη περισσότερο, τόσο, που εκείνος ένιωθε την εγγύτητα του γυμνού στήθους της. Κι εκείνη άγγιξε απαλά τα χείλη της στα δικά του. Ήταν σαν ένα άγγιγμα πετάλου ή μελιού αποθηκευμένου στους πυκνούς παγετώνες από τις πολικές αρκούδες, από τον ήλιο του μεσονυκτίου· μέλι

από ένα κοπίουε που το περιβάλλει ένα φωτοστέφανο του φωτός από τον Αυγερινό.

Ένα τέτοιο φιλί προξενεί απροσδόκητες συνέπειες σε έναν άνδρα. Είτε προκαλεί την απώλεια της πνευματικής του αρρενωπότητας, του πεπρωμένου του ως ένας ιερός πολεμιστής, την ιερή επιφυλακτικότητα του· είτε του ενσταλάζει μια τέτοια δύναμη, με την οποία εκείνος καθίσταται ικανός να απελευθερώσει τους γίγαντες από τη φυλακή τους, από τους βράχους, και να εγείρει, δίπλα στις μαρτυρικές ακτές του Νότου του Κόσμου, την Ήπειρο του Πνεύματος: ΑΥΤΟΝ-ΑΥΤΗΝ.

ΤΟ ΣΩΜΑ ΤΗΣ ΑΠΟΛΥΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Άφησε τον ερυθρό χιτώνα της να πέσει. Και παρέμενε γυμνή, τη στιγμή που οι φλόγες την τύλιγαν σε ένα φως που ήταν ωστόσο ανήμπορο να ντύσει την *απόλυτη γύμνια* της.

Μπορούσε να μυρίσει το ζωτικό άρωμα της γυναίκας, σαν μια πνοή απαλού αέρα που έπνεε από ένα σύμπαν, φυλαγμένο αποκλειστικά για εκείνον. Ήταν μια ολόκληρη ήπειρος να εξερευνήσει, με τις θάλασσές της, τους λόφους της, τις σκιές της, τα μυστικά της. Εκείνη τη στιγμή θυμήθηκε πως όταν ατένισε για πρώτη φορά τη γυναίκα, στην άλλη πλευρά του φωτός, ο πολεμιστής είχε ενδώσει, εγκαινιάζοντας, κατ' αυτόν τον τρόπο, τους άπειρους γύρους.

Τη μετέφερε στο κρεβάτι από κλαδιά, πλάι στη φωτιά. Έβγαλε το σπαθί του και το τοποθέτησε ανάμεσα σ' εκείνον κι εκείνη, η οποία τέντωσε τον βραχίονά της πάνω από το ατσάλι, σφίγγοντας το χέρι του.

ΤΟ ΘΗΚΑΡΙ ΤΟΥ ΣΠΑΘΙΟΥ

«Αγαπημένε μου, μη σε πάρει ο ύπνος! Κατά τη διάρκεια αυτής της μακράς νύχτας, μείνε ξύπνιος, μαζί μου. Θα είμαστε δύο υπνοβάτες που θα καθοδηγηθούν από τον θρύλο των Λευκών μας Θεών. Θα μας δείξουν τον δρόμο, θα μας εμπνεύσουν. *Ας ξυπνήσουμε* απόψε!»

«Μα πώς θα μπορούσαμε να κοιμηθούμε; Είθε αυτό το σπαθί να μας προστατεύει. Η αγάπη και λαχτάρα μου για σένα είναι άσβεστη, πιο ισχυρή

και από αυτήν τη φωτιά. Γνωρίζω ότι δεν πρόκειται να ηρεμήσουν απλά με την κατοχή του σώματός σου από εμένα.»

«Είμαι το Θηκάρι του Σπαθιού σου, φτιαγμένο από το ξύλο των μηλιών του Άβαλον, από το Δέντρο του Παραδείσου, από τις Υπερβόρεες Αριές, από το δέντρο Καπόκ, που ενώνει τη γη με τον ουρανό. Αν με θηκαρώσεις χωρίς προσοχή, θα με σπάσεις. Πόσες φορές έχει ήδη γίνει αυτό κατά τον Κύκλο των Επιστροφών! Ο χρόνος για να βάλουμε πίσω, ξανά, τα κομμάτια του Σπασμένου Θηκαριού είναι περιορισμένος, κι αφού γίνει αυτό, θα χάσουμε ο ένας τον άλλον, απορροφημένοι σε ΑΥΤΟΝ-ΑΥΤΗΝ και ΑΥΤΗΝ-ΑΥΤΟΝ. Και θα έχουμε χάσει τη μοναδική μας ευκαιρία για ανάσταση, για να δώσουμε ένα πρόσωπο στις ψυχές μας, φθάνοντας σε έναν κόσμο πέρα από τον Θεό, πέραν από όλους τους Θεούς, σε ένα όνειρο που δεν θα μπορούσαν να ονειρευτούν ακόμη και οι πιο παθιασμένοι οδοιπόροι της Αυγής: μια ευκαιρία να σπάσουμε τους τοίχους του μεγάλου κύκλου και να τερματίσουμε του γύρους και τις επιστροφές του. Έχουμε έναν περιορισμένο αριθμό ευκαιριών για να ηχήσουμε τις *νότες* μας στην αγνότερη μορφή των δονήσεών τους. Θα πρέπει να κάνουμε όσα περνούν από το χέρι μας για να πιούμε από το κύπελλο της αθανασίας, ανακαλύπτοντας τον λίθο της μετατροπής. Εγώ είμαι έτοιμη. Θα σου παραδώσω τον θάνατό μου. Θα θέσω την αιωνιότητά μου στα χέρια σου, πραγματοποιώντας με σφοδρότητα τον Μύθο της Θηλυκής Αθανασίας. Κι εσύ θα πρέπει, επίσης, να πραγματοποιήσεις τον Μύθο της Αρρενωπούς Αθανασίας. Και μαζί, θα έχουμε θριαμβεύσει.»

Η ΔΟΚΙΜΑΣΙΑ

Κατ' αυτόν, λοιπόν, τον τρόπο, ολοκληρώθηκαν τα στάδια αυτής της αρχαιότερης μύησης, της Υπερβόρεας Μύησης της *Α-Μόρ*, που αποκαλύπτεται στο μυστήριο του *Γκράλ*, στον εσωτερισμό των τροβαδούρων και των *Μίννεσένγκα* του Ώριμου Μεσαίωνα. Εκείνο μεταφέρθηκε προς τα παγωμένα, έρημα εδάφη του Νότου του Κόσμου, με τον Πάρσιφαλ, μέσα σε ένα καράβι των Ναΐτών, έχοντας τον ζωηρό Ερυθρό Σταυρό στα λευκά του πανιά και όλα του τα φώτα αναμμένα, όπως μας λέει το Έπος, κι από όπου «δεν επέστρεψαν ποτέ». Πήγαν προς το αληθινό Βασίλειο της Υπερβορέας, εκείνο των Λευκών Θεών της *Αμερικής-Αλβανίας*.

Κι ενώ η τελευταία δοκιμασία αυτής της μύησης λάμβανε χώρα σ' εκείνη την αρχαία νύχτα, με έναν άνδρα και μια γυναίκα ξαπλωμένοι γυμνοί, πλάι-πλάι, διαχωρισμένοι από ένα σπαθί, χωρίς να κυριεύσουν ο ένας το φυσικό σώμα του άλλου, η γυναίκα, με τη μελωδική φωνή της γεμάτη λαχτάρα για αιωνιότητα, του εξήγησε:

«Το Φως δεν έρχεται από την Ανατολή. Το Φως είναι αληθινό μόνον όταν επέλθουν τα βάθη του Μεσονυκτίου. Και η ώρα των βαθών του Μεσονυκτίου είναι τώρα. Οι ακόλουθοι του Εωσφόρου, του Αυγερινού, δεν εκλιπαρούν για να τους επιτραπεί η είσοδος στα ουράνια. Το απαιτούν, διότι νιώθουν ότι έχουν κάνει ό,τι περνούσε από το χέρι τους για να αξίζουν τη θεοποίηση. Κατά το τέλος της διαδρομής μας, δεν μας περιμένει καμία ένωση με έναν Θεό ή Λυτρωτή. Ο δρόμος μας δεν είναι αυτός της έκστασης των αγίων, μα εκείνος του διαχωρισμού των μάγων, των Λευκών Θεών που έχουν απορροφηθεί στις πηγές της Δημιουργικής Ενέργειας. Δημιουργώντας κόσμους, αγαπώντας ο ένας τον άλλον, μέσα κι έξω από την αιωνιότητα. Δεν εκλιπαρούμε, σαν τον σεληνιακό τροβαδούρο: «Πάρε μας πίσω από κει απ' όπου μας πήρες!». Θα επιχειρήσουμε να αλλάξουμε τον Θεό, δίνοντάς του ένα πρόσωπο. Συνεπώς, αγαπημένε μου, μην κυριεύσεις το σώμα μου. Ας μη δημιουργήσουμε παιδιά της σάρκας. Θα σε *καταστήσω έγκυο* με τον Υιό του Θανάτου. Και θα παραμείνουμε, αμφότεροι, παρθένοι.»

«Καταλαβαίνω», ψιθύρισε εκείνος. «Η αγνότητα του ιερού πολεμιστή είναι η ευγένεια της ερωτικής του πρόθεσης, η άρνησή του να ανεχθεί όλα όσα είναι κτηνώδη. Διότι είναι το ίδιο το νόημα της ομορφιάς αυτής της πράξης που τον εμποδίζει να την πραγματοποιήσει. Κι αυτό το είπε, επίσης, ο Πληγωμένος Βασιλιάς.»

«Είναι μια άυλη οριστικότητα. Το *Γκράλ* δεν ανέχεται αχαλίνωτα πάθη· αγαπάει την ευλαβή σιωπηλότητα, τη σεβάσμια συμπεριφορά. Κι εγώ δεν θα καταστρέψω τη μαγική σου αρρενωπότητα, διαχωρίζοντας τη σάρκα σου και τη δική μου, δίνοντας σε σένα παιδιά της σάρκας, παρέχοντας νέες ευκαιρίες σε άλλα άτομα, τη στιγμή που μια τέτοια σπουδαία δυνατότητα ήδη υπάρχει για μας. Δεν θα σε δελεάσω να αγαπήσεις το σώμα μου με τον μοναδικό, σε αυτήν τη σκοτεινή εποχή, τρόπο, διότι έτσι, ο θάνατος θα σε απορροφήσει. Δεν θα γίνω ποτέ η Μεγάλη Μητέρα που καταβροχθίζει, το Αρχέγονο Θηλυκό που θα σε μεταμορφώσει σε έναν νικημένο πολεμιστή, ζώντας σε ένα όνειρο ανεκπλήρωτων μεγαλείων. Θα είμαι η Αυτή που θα σε οδηγήσει στα ουράνια. Διότι είναι η μαγική σου αρρενωπότητα αυτή που θα μας δώσει τη δυνατότητα να διασχίσουμε το ποτάμι του θανάτου. Η ιερή

σου αρρενωπότητα θα μας επιτρέψει να επιστρέψουμε στη ζωή. Θυμάσαι τα λόγια του ασκητικού του *Γκράλ*; «Αν αγαπήσεις το σώμα μιας γυναίκας, θα γίνεις γυναίκα.» Κι έτσι είναι. Διότι μόνο με την εκθήλυνση μπορεί κανείς να ικανοποιήσει τις ερωτικές ευαισθησίες του φυσικού σώματος μιας γυναίκας. Ο αγνός πολεμιστής είναι ο πιο αρρενωπός. Το να κυριεύσει κανείς σωματικά την αγαπημένη, ισοδυναμεί με την απώλεια της ψυχής του. Η αληθινή κυρίευση είναι η νοητική κυρίευση των υπολοίπων σωμάτων της. Θα κατακτήσεις το Γκράλ με την αγαπημένη στη φαντασία σου. Ο αυθεντικός οργασμός δεν είναι σωματικός, μα κάποιος ο οποίος είναι ατελείωτος και ο οποίος παράγεται από την επαφή σου με τα λεπτοφυή σώματά μου, εκεί όπου θα βρεις ακόμη πιο έντονα τα αρώματα του ορατού μου σώματος, τη ζέστη των χειλιών μου, την ερωτική λαχτάρα του αίματός μου. Όπως κι εγώ στα δικά σου. Θα πρέπει να ανακαλύψουμε μαζί αυτήν την αγάπη, καθώς δεν θα είμαστε πια φτιαγμένοι από θνητή σάρκα, μα από ερυθρή, άφθαρτη ύλη. Αγαπώντας απλά το σώμα μου, που κείτεται στο πλευρό σου, θα το μετατρέψεις σε ένα σώμα φτιαγμένο από μόλυβδο.

Στη Χρυσή Εποχή ζούσαν περισσότερο από χίλια χρόνια. Ήταν πιο κοντά στο να θυμούνται τα πάντα. Στη Σκοτεινή Εποχή, του Σιδήρου, έχουμε εκπέσει τόσο χαμηλά, που είναι σχεδόν αδύνατο να πάμε ενάντια στο ρεύμα, επιστρέφοντας σε έναν καιρό όπου η αθανασία ήταν, σχεδόν, σαν μια δωρεά από τον ουρανό. Ο αγώνας μας, λοιπόν, είναι ηρωικός. Έχουμε χάσει πολλούς γύρους, αγαπημένε μου. Ωστόσο, οι Πόλεις των Αθανάτων παραμένουν ακόμη κρυμμένες, ώστε να βοηθήσουν εκείνους που τις αναζητούν με γενναιότητα και που κατέχουν, ακόμη, εκείνη τη «μικρή σπίθα». Εκείνοι, θα τους διασώσουν από τη Σκοτεινή Εποχή πριν τον τελικό Κατακλυσμό. Στους Δίσκους τους από ορείχαλκο, από πράσινο φως, θα τους μεταφέρουν στην Πόλη, εκεί όπου θα γίνουν μέρος εκείνου του άχρονου Τάγματος που, σε όλους τους κόσμους, σαν Υιοί του Φωτός, θα πολεμήσουν ενάντια στις δυνάμεις του σκότους, ενάντια στον Πρίγκιπα της Σκλαβιάς και των στρατιών του από παράξενα όντα που προελαύνουν στην αντίθετη κατεύθυνση του Μύθου της Ανάστασης και της Αιώνιας Αγάπης μας. Αυτός ο ιερός πόλεμος διατηρεί την ισορροπία ανάμεσα στα αντιτιθέμενα σύμπαντα. Θα ανήκουμε σε αυτό το Τάγμα ακόμη κι όταν γίνουμε αθάνατοι, ούτως ώστε να βοηθήσουμε εκείνους που φέρουν το Σημάδι, εμπνέοντας τους Αναζητητές της Αυγής, τους ήρωες, χωρίς όμως να επεμβαίνουμε απευθείας, για να μην παραβιάσουμε τον μυστικό κώδικα. Συνεπώς, θα ακολουθώ το εγχείρημά σου ακόμη κι όταν θα έχω πεθάνει,

χωρίς να μπορώ να επεμβαίνω στις μάχες σου. Η μοίρα σε δοκιμάζει κι επιθυμεί να σε δει να θριαμβεύεις μόνος, χάρη στη γενναιότητά σου, σπάζοντας τις πύλες της Πόλης. Και θα είμαστε κάτι παραπάνω από τους Θεούς, οι οποίοι δεν αγγίχτηκαν από αυτήν την Τύχη-Πεπρωμένο, η οποία μας ώθησε σε αυτήν την περιπέτεια θανάτου και ανάστασης.

Ζούμε επικίνδυνα, αγαπημένε μου. Φέρεις το Σημάδι στο μέτωπό σου. Ανήκουμε σε μια διαφορετική φυλή. Όταν συνειδητοποιήσουμε ταυτόχρονα όλα τα σώματά μας, διασχίζοντας τις πιο ποικίλες δονήσεις του αιθέρα, τότε θα γνωρίζουμε τον τρόπο με τον οποίο να αγαπήσουμε ο ένας τον άλλον: μόνο με το *βλέμμα*, με την ευχαρίστηση που δεν πεθαίνει ποτέ.»

Γύρισε προς το μέρος του, χωρίς να αφήσει το χέρι του:

«Είμαι το θηκάρι του σπαθιού σου. Θηκάρωσέ με γλυκά αυτή τη νύχτα, απαλά. Μη με σπάσεις. Το σπαθί σου είναι δίκοπο. Το θηκάρι του ονομάζεται *Μίννε, Μνήμη του Αίματος*. Μέσα στο αίμα κυλάει η ανάμνηση μιας Αγάπης που χάθηκε κατά την αρχή του Χρόνου. Αναζήτησέ με στο αίμα σου, διατήρησέ το αγνό. Όταν *θυμηθείς* αυτό που θα σου πει το αίμα σου, τραγούδησέ το. Θα είσαι ένας πολεμιστής-τροβαδούρος, ένας *Μίννεσένγκα*, που θα έχει τραγουδήσει, σε όλην την αιωνιότητα, το όνειρο της ανάστασης και της αιώνιας αγάπης.

«Χάιλ!»

Η «ΜΙΚΡΗ ΣΠΙΘΑ»

Ήταν θανάσιμα πληγωμένη. Της είχε απομείνει λίγος, μόνον, χρόνος σε αυτή τη γη και σε αυτό το υπέροχο σώμα. Παρέμεινε στο πλευρό της, επιχειρώντας να πολεμήσει τον άγγελο της αγάπης και του θανάτου που τους είχε κυριεύσει αμφότερους: την εκπλήρωση του Μύθου και του Θρύλου.

Καθώς πλησίαζε το τέλος, η θλίψη του μεγάλωνε, διότι την αγαπούσε με μια σφοδρότητα η οποία αντιστοιχούσε μόνο με τη φωτιά που έκαιγε εκεί. Κατά συνέπεια, ο ίδιος άρχισε να αμφισβητεί όλα όσα είχαν μέχρι τότε λεχθεί, την αναζήτησή του, το όνειρό του. Αναρωτήθηκε αν όλα αυτά ήταν εξασφαλισμένα. Τι θα γινόταν αν δεν επέστρεφε ποτέ ξανά στη ζωή, αν δεν την έβρισκε ξανά, αν μόνο το τίποτα περίμενε στο τέλος αυτού του ταξιδιού, αυτού του δρόμου που τώρα έφθανε στο τέλος του;

Κι εκείνη, επίσης, έδειχνε να χάνει το σθένος της, αντιμέτωπη με το αναπόδραστο. Υπήρχαν στιγμές όπου τα μάτια της παρέμεναν προσηλωμένα σε ένα σημείο πέρα από τη φωτιά και τους τοίχους του διάφανου πάγου, έχοντας χαθεί στον διάφανο ουράνιο θόλο του μεσημεριού.

«Πιστεύω ότι μετά τον θάνατο, κάπου, επιτυγχάνεται μια ισορροπία. Η αθανασία δεν παρέχεται σε όλους· μα ποια είναι η προϋπόθεση για την επίτευξή της; Δεν είναι η καλοσύνη, ούτε η θυσία, ούτε η ευφυία, ούτε καν το αίσθημα της ομορφιάς. Ίσως είναι η τιμή και η πίστη. Ένας γεννιέται διαφορετικός.»

Μία άλλη μέρα, εκείνη, με ορθάνοιχτα μάτια, τον κοίταξε με έναν απερίγραπτο τρόπο, που συγκρίνεται μόνο με την εντύπωση που προκαλεί ο Αυγερινός κατά την αυγή, όταν στέλνει σε μας ένα μήνυμα μέσα από το βαθύ, βελούδινο φως του, γεμάτο με τη νοσταλγία των συμπάντων που βρίσκονται στην άλλη πλευρά των διαφορετικών ήλιων.

Με δυσκολία, εκείνη σηκώθηκε από το κρεβάτι της από κλαδιά.

«Θα ανθίσουν ξανά οι δάφνες, κάποια άλλη μέρα;… Μέσα μας υπάρχει μια «μικρή σπίθα». Κατά τη διάρκεια της νύχτας, την ένιωσα να ανάβει. Η ελπίδα εγείρεται εκ νέου.»

Και με τη μελωδική της φωνή, που ήταν πια πολύ αδύναμη, απήγγειλε ένα ποίημα που θα πρέπει να είχε συνθέσει κατά τη διάρκεια ενός διαφορετικού γύρου:

«Η ισχνή μελαγχολία υφαίνει
Τον ευαίσθητο ιστό της στην ψυχή,
Και η πνιχτή μουρμούρα των αναμνήσεων
Σκοτεινιάζει τον χώρο.

Η ανανεωμένη βεβαιότητα για αιώνια
Ανάπτυξη εγείρεται μέσα από την αιωνιότητα,
Και με αργό ρυθμό, γονιμοποιεί κάθε νήμα
Της παγωμένης καταχνιάς.

Όλα είναι θάνατος, τέρμα, τέλος…
Τα φύλλα πέφτουν, παραιτημένα, πονεμένα
Από την τεράστια ευθραυστότητά τους,

Στρεβλωμένα από τη διαπεραστική οχλοβοή
Του όντος που μάχεται
Να αποδράσει από το αναπόδραστο.

Η ψυχή γυρνάει και ξαναγυρνάει
Μέσα στον μαύρο χώρο,
Συλλαμβάνοντας μια ασαφή επιθυμία για εαυτό·
Η σπίθα δημιουργεί,
Η θερμή φλόγα μεγαλώνει και ξαναμεγαλώνει,
Τριζοβολά, και είναι μαγική.
Η ζέστη της, σκορπίζει την καταχνιά.

Στη σιωπή των λευκών κορυφών,
Ανθίζει το φλογερό κρίνο της αιώνιας αγάπης.»

Führ uns den Weg, den graden
Und derer, die nicht irre gehn!

(«Οδήγησέ μας στο ενάρετο μονοπάτι εκείνων που δεν σφάλλουν.»)

Η ΑΝΤΑΛΛΑΓΗ ΤΩΝ ΚΑΡΔΙΩΝ

«Έλα γρήγορα, βιάσου!»

Του ζήτησε να τη φιλήσει. Και με την τελευταία δύναμη που της είχε απομείνει, τον αγκάλιασε. Φιλώντας τον με ανοιχτά χείλη, αναστέναξε βαθιά μέσα του και του έδωσε την καρδιά της.

«Τώρα, πρέπει εσύ να εκπνεύσεις μέσα μου», ψιθύρισε εκείνη. «Δώσε μου την καρδιά σου. Μη με αφήσεις χωρίς καρδιά, αγαπημένε μου.»

Υπάκουσε στο θέλημά της, κι ένιωσε την καρδιά του να πεθαίνει μέσα της, βαθιά μέσα της.

Τον κοίταξε για τελευταία φορά με προσήλωση. Και τότε, το κεφάλι της έγειρε προς τα πίσω. Τα μάτια της έκλεισαν. Τώρα, δεν θα έβλεπαν ποτέ ξανά ο ένας τον άλλον σε αυτόν τον κόσμο.

Την κράτησε γερά, ικετεύοντάς την: «Μη φύγεις, μη με αφήσεις μόνο σε αυτό το σπίτι από πάγο…»

ΤΟ ΑΡΙΣΤΕΡΟΣΤΡΟΦΟ ΣΥΜΒΟΛΟ

Έσβησε τη φωτιά, συγκέντρωσε τα διασκορπισμένα κλαδιά και βγήκε έξω στο δάσος για να βρει ρετσίνι. Με το σπαθί του έκανε μια σχισμή στον φλοιό ενός κωνοφόρου δέντρου και πήρε λίγο από αυτό που έψαχνε. Το ανέμειξε με λίγο νερό και πάγο από τη λίμνη, κι επέστρεψε στην καλύβα.

Αφαίρεσε τα ενδύματα από το σώμα της αγαπημένης του και άρχισε να το καλύπτει με το ρετσίνι. Φαντάστηκε ότι με αυτήν του την πράξη η μορφή της θα διατηρούνταν ίδια μέσα σε όλους τους γύρους, μέχρι εκείνος να την επαναφέρει στη ζωή, όσο όμορφη όσο ήταν και πριν.

Καθώς ετοιμαζόταν να απλώσει το αρωματισμένο ρετσίνι πάνω από το αριστερό της στήθος, ανακάλυψε επάνω σε αυτό ένα ερυθρό στίγμα, ένα Σημάδι: το σύμβολο των Περιπατητών της Αυγής, των Αναζητητών της Πόλης της Αυγής· την Αριστερόστροφη Σβάστικα που σηματοδοτεί την επιστροφή στη Γαμήλια Εστία, στην Πατρίδα της Ανάστασης και της Αιώνιας Αγάπης.

ΤΟ ΔΑΧΤΥΛΙΔΙ ΤΗΣ ΑΝΑΣΤΑΣΗΣ

Η ιδέα της βαλσάμωσης του σώματος της αγαπημένης του ήρθε ενώ εξέταζε προσεκτικά το δαχτυλίδι. Οι Αιγύπτιοι φαραώ είχαν χάσει την ικανότητα της επαναφοράς των νεκρών στη ζωή. Δεν ήταν άραγε η μούμια ένα σημάδι αυτού; Ήλπιζαν να διατηρήσουν το σώμα μέχρις ότου ανακαλυφθεί μια μέρα, εκ νέου, η Υπερβόρεα επιστήμη, όταν η Χρυσή Εποχή θα είχε επιστρέψει. Είχαν, άραγε, διατηρήσει το κλειδί του σπερματικού ατόμου, που όταν αποκωδικοποιούνταν κατά την Αιώνια Επιστροφή, θα έδινε νέα πνοή «στην εικόνα και στην ομοίωση»; Κι επίσης, στην ανάμνηση και στη δόξα;

Επάνω στον αχάτη, που ήταν τοποθετημένος επάνω στο δαχτυλίδι, υπήρχε μια φιγούρα. Γύρω της, εκείνη είχε κρυπτογραφημένες επιγραφές. Η εικόνα ήταν αυτή μιας μούμιας, προφανώς μιας γυναίκας, με τα χέρια της σταυρωμένα πάνω στο στήθος. Είχε την εντύπωση ότι ξεχώρισε το όνομα *Φοσία*. Ίσως να ήταν το όνομα της Αλλουίν σε έναν αρχαίο γύρο. Η μούμια ήταν το σύμβολο που χρησιμοποιούνταν για τον συμβολισμό του Οσίριδος, του – ανεπίδεκτου αναπαραγωγής – Θεού της Ανάστασης.

Έτσι όπως εξέταζε τον μαγικό λίθο, ήξερε ότι μια μέρα θα κατάφερνε να αποκωδικοποιήσει το μήνυμά του.

ΤΟ ΜΕΣΗΜΕΡΙ

Πλέον, μέσα στο στήθος του έπαλλε μια γυναικεία καρδιά. Το αίμα της κυλούσε μέσα στις φλέβες του, αναμεμειγμένο με το δικό του, εμπνέοντας κάθε μία από τις ενέργειές του.

Έφτιαξε ένα έλκηθρο από κλαδιά κωνοφόρων δέντρων, αγριόπευκων και δαφνών, και την ξάπλωσε επάνω σε αυτό, καλύπτοντάς την με τον ερυθρό χιτώνα της, κάτι που προμήνυε τον μανδύα της αθανασίας που, μια μέρα, θα της έδινε. Της έφτιαξε ένα στέμμα από φύλλα κανέλο, του ιερού θάμνου του Νοτίου Πόλου, μα και από ερυθρά κοπίουε, του εμβληματικού λουλουδιού, της καμπανούλας από αίμα, που είχε εξαχθεί από την καρδιά της αγαπημένης του.

Καθώς έσερνε το έλκηθρο πάνω από το χιόνι, προς την κατεύθυνση της λίμνης και του Βράχου του Μεσημεριού, προσπάθησε να φανταστεί πώς θα ήταν εκείνος ο άχρονος χρόνος, όταν ο ένας θα ήταν πια μαζί με τον άλλον, «μακριά, πέρα από τα αστέρια», σαν ακτίνες φωτός, με σώματα που μόνο εκείνοι θα μπορούσαν να δουν, όμοια με τα τωρινά, μα κι επίσης αρκετά διαφορετικά. Θα έστεκαν ακίνητοι στο κέντρο της αιωνιότητας, διότι θα βρίσκονταν στην άλλη πλευρά του φωτός, με την εκλεκτή *έκφραση*, σαν αγάλματα, σαν καθεδρικοί, σαν τον ναό του ήλιου και της σελήνης, σαν την κορυφή αυτού του όρους, σαν τα δέντρα που ζουν το σύνολο της ζωής τους χωρίς να κουνηθούν, σαν τις αριές της Υπερβορέας, σαν τις μηλιές του Άβαλον. Και η αυτή η *έκφραση* θα ήταν εκείνη του πρώτου τους φιλιού· σαν το άγγιγμα μιας νιφάδας ή έναν αναστεναγμό φωτός από τον Αυγερινό. Θα άφηναν πίσω τους την Αιωνιότητα μετά από μια αιωνιότητα, για να λάβουν ενεργό ρόλο στη Δημιουργία, βοηθώντας να βρεθεί η Πόλη από όσους είχαν γεννηθεί με το σημάδι, μέσα στην οποία θα μπορούσαν να ζουν με τα πρόσωπά τους, χάνοντας και βρίσκοντας ο ένας τον άλλον, χωρισμένοι και ενωμένοι, μα ποτέ χαμένοι, παίζοντας εκείνο το παιχνίδι, αυτόν τον χορό, που ήταν σαν συνδυασμός από νότες και ήχους. Παιζόταν και χορευόταν πολύ πιο ψηλά από την ορατή και ακουστή κλίμακα αυτής της γης. Στην ανώτερη τονικότητα του φωτός ενός άλλου κόσμου.

«Δεν έχει σημασία αν χαθεί μια μάχη. Είναι ένας χορός, ένα παιχνίδι. Για τον Μύθο της *Α-Μόρ* μας, το μόνο σημαντικό είναι η απελευθέρωσή του, δίχως παραίτηση, με τιμή και πίστη μέχρι το τέλος. Αυτός υπήρξε πάντοτε ο τρόπος για να επιτευχθεί η νίκη.»

Προσέγγισε τον βράχο, τον βράχο που είχε πυραμιδοειδές σχήμα. Ένιωσε, ξεκάθαρα, ότι το έκανε αυτό αιωνίως, ότι επαναλάμβανε την πράξη ξανά και ξανά.

Εκεί, έσκαψε έναν λάκκο και την τοποθέτησε μέσα στον τάφο, μαζί με το έλκηθρό της από κλαδιά και λουλούδια. Την κάλυψε με χιόνι και πάγο. Κατ' αυτόν τον τρόπο, εκείνη θα διατηρούνταν για πάντα. Με το σπαθί του, χάραξε το Σημάδι και τους εξής στίχους:

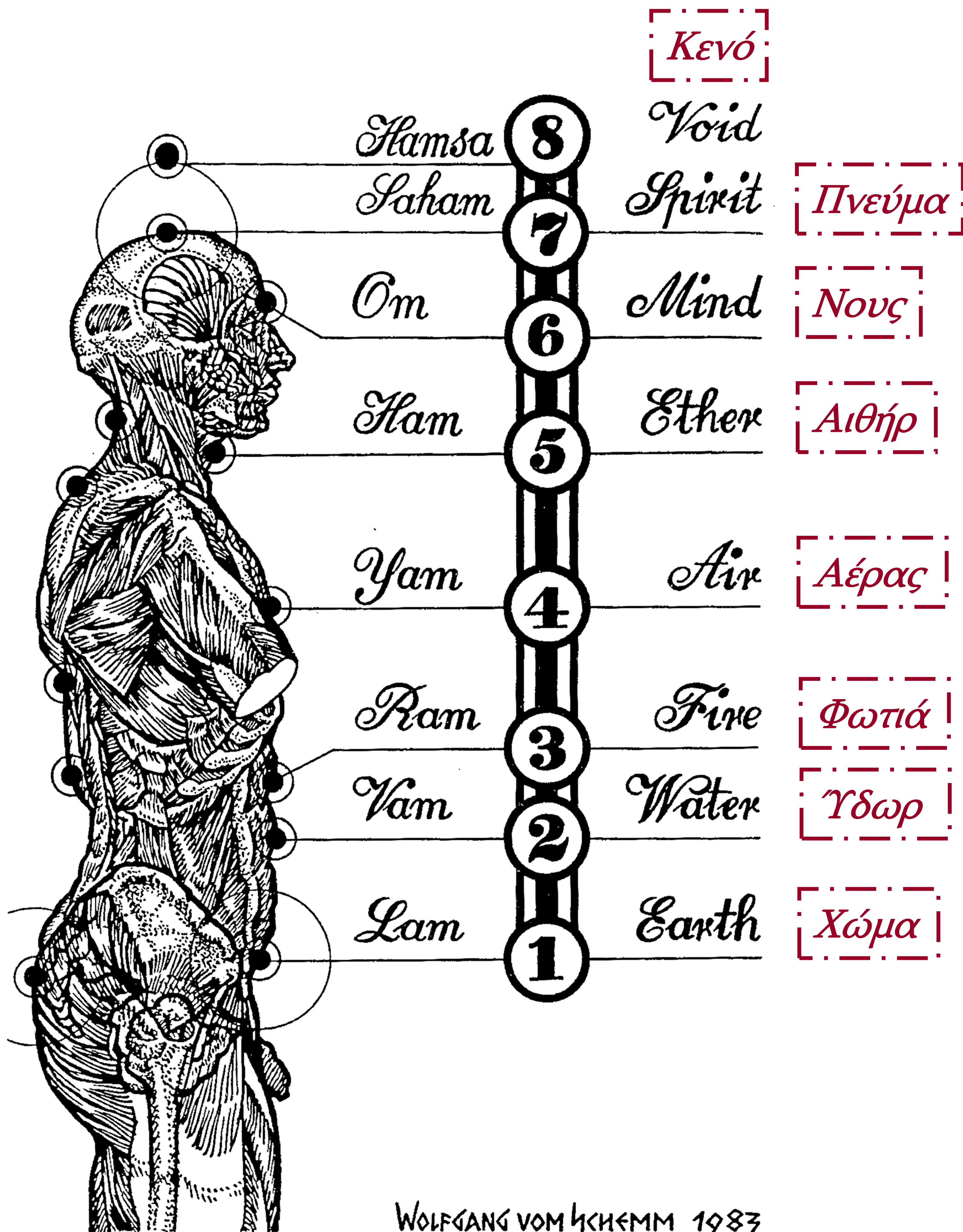
«Ενώ εσύ κοιμάσαι,
Εγώ θα επιβλέπω, αγαπημένη μου.»

Ο ΔΙΣΚΟΣ

Στέκοντας δίπλα στον τάφο της και στον Βράχο του Μεσημεριού, νόμισε ότι άκουσε έναν ήχο θροΐσματος. Σύντομα, αυτός ο ήχος έγινε απαλή μουσική. Και ολόκληρος ο ουράνιος θόλος γέμισε με πράσινες ακτίνες. Ένας Δίσκος Φωτός ακινητοποιήθηκε στον χώρο μπροστά του. Ήταν απερίγραπτο! Έπαλλε, σχεδόν σαν να ανάσαινε. Και τον κοίταξε λες και ήθελε να του στείλει κάποιο μήνυμα, την ίδια στιγμή που «διάβαζε τις σκέψεις και τα συναισθήματά του».

Ο ένας ατένιζε τον άλλον, για πολύ ώρα, μέχρις ότου το Φως άρχισε να περιστρέφεται κυκλικά και προς τα πάνω, σαν πετάρισμα των βλεφάρων. Έκλεισε, σαν ένα βλέφαρο, και κινήθηκε γοργά προς τον ορίζοντα, λες και είχε συγκεντρωθεί προς ένα συγκεκριμένο σημείο. Τελικά, δεν έγινε παρά ένα αστέρι, που γινόταν όλο και πιο ωχρό.

Ηλεκτρισμένος, συνειδητοποίησε ότι βρισκόταν μπροστά στην παρουσία του *Γκράλ* των Άνδεων και ότι ούτε είχε κάνει την *ερώτηση*, ούτε είχε δώσει την *εντολή* να τον πάρει μαζί του. Είχε χάσει και για εκείνον, μα και για εκείνη, τη *δοθείσα* ευκαιρία. *Και θα έπρεπε να περιμένει άλλα επτακόσια χρόνια μέχρι να ανθίσει ξανά η Δάφνη.*

Κενό
Hamsa
8
Void
Saham
7
Spirit
Πνεύμα
Om
6
Mind
Νους
Ham
5
Ether
Αιθήρ
Yam
4
Air
Αέρας
Ram
3
Fire
Φωτιά
Vam
2
Water
Ύδωρ
Lam
1
Earth
Χώμα
WOLFGANG VOM SCHEMM 1983

ΕΝΑΣ ΑΚΟΜΗ ΓΥΡΟΣ

Ο ΚΗΠΟΣ ΤΗΣ ΠΑΙΔΙΚΗΣ ΗΛΙΚΙΑΣ

Εκείνον τον καιρό, το ταξίδι από το Σαντιάγο προς τους πρόποδες των Κορδιγιέρας των Άνδεων διαρκούσε σχεδόν μία μέρα. Βγαίνοντας από ένα παμπάλαιο τρένο, ένας οδηγούνταν μέσα από τη μικρή επαρχιακή πόλη μέσω ιππήλατων αμαξών. Ο σκονισμένος δρόμος κατέληγε στους λόφους, διασχίζοντας τον ποταμό Κλάρο, που δικαίωνε το όνομά του. Έρεε κάτω από τη βουνοπλαγιά σαν ένα ρυάκι με διάφανα νερά, μουρμουρίζοντας πάνω από ογκόλιθους και βράχους, μέχρι ότου τελικά χανόταν στο βάθος. Το διαπεραστικό άρωμα της άνοιξης κατέκλυζε την πεδιάδα, από βουνό σε βουνό. Στην καρδιά του, εκείνος κόμιζε παντοτινά την ανάμνηση του αιώνιου χιονιού επάνω στις βουνοκορφές. Ήταν το λευκό αίμα των γιγάντων και των κονδόρων, η διηνεκής φωτιά των ουρανών.

Ένας ιδιωτικός δρόμος, ανάμεσα σε αγροτόσπιτα, οδηγούσε στα σπίτια της αγρέπαυλης. Αυτά περιβάλλονταν από έναν υψηλό τοίχο, που ήταν βαμμένος με το αποικιακό χρώμα του ερυθρού. Οι πελώριες πύλες ήταν ανοιχτές, επιτρέποντας την είσοδο της άμαξας και των ίππων της που φρίμαζαν. Η έπαυλη ήταν πάνω από διακοσίων ετών και ήταν μια μονοκατοικία σχήματος L, με πόρτες οι οποίες άνοιγαν σε μια μακρόστενη αίθουσα. Στηριζόταν από στύλους σκαλισμένους στο χέρι. Το κύριο τμήμα της έπαυλης, στο σύνολό του, ήταν βαμμένο με το ίδιο ερυθρό χρώμα του εξωτερικού τοίχου. Πίσω από την έπαυλη εκτεινόταν ένας μαγεμένος κήπος με συκιές, ιτιές και καστανιές, ενώ στο κάτω μέρος του υπήρχε ένα μικρό ρυάκι. Τα νερά του έρεαν από τις Άνδεις και κατέληγαν σε ένα σκιερό ημίφως από βατομουριές, τριανταφυλλιές και ορτανσίες. Από κει συνήθιζαν να πίνουν νερό οι οικόσιτοι σκύλοι και τα πουλερικά, μαζί με τα άγρια πτηνά. Εκεί κοντά βρίσκονταν και οι κουζίνες, που μύριζαν κρέας, ψημένα κάστανα και φρούτα – ξηρά ή ώριμα – ανάλογα με την εποχή. Μέσα στα δωμάτια υπήρχε ένα αξέχαστο άρωμα παλαιού ξύλου, αντικών φτιαγμένων από ιακαράνδα, μαόνι και βελανιδιά· ήταν μια ευωδία των συσσωρευμένων

ετών, του χρόνου. Συνδεδεμένο στη μια άκρη της οικίας βρισκόταν ένα παρεκκλήσι αποικιακού ρυθμού, με μια Αγία Τράπεζα σκαλισμένη από τεχνίτες του Κούσκο, επιχρυσωμένη, καθώς κι ένα περίεργο, μεγάλο κηροπήγιο, φτιαγμένο από ξύλο μυρτιάς, με δικέφαλους αετούς, των οποίων τα σώματα είχαν τη μορφή καρδιάς. Εκεί βρισκόταν επίσης και το μνήμα ενός Ισπανού του δέκατου έβδομου αιώνα, ενός παλαιού αφέντη αυτών των εκτάσεων, καθώς και μια γλυκιά ευωδία αναμμένων κεριών και εσπερινών προσευχών.

Μα ο παράδεισος του παιδιού βρισκόταν σε έναν μικρό, κυκλικό κήπο μπροστά στο σπίτι, περιτριγυρισμένο από καλάμια μπαμπού, επάνω στα οποία σκαρφάλωναν τριανταφυλλιές, «μη με λησμόνει», γιασεμί και περιπλοκάδες. Στη μέση αναπτυσσόταν ένα πελώριο πευκόδεντρο, που τώρα εκείνος μπέρδευε με μια αριά στο Κέντρο του Κόσμου, στη γη του Άβαλον.

Σύμφωνα με την ανάμνησή του, εκείνο ήταν ένα σκιερό μέρος, που είχε τη μυρωδιά υγρών βιολετών. Τα πρωινά του καλοκαιριού συνήθιζε να πηγαίνει στον κήπο. Δεν το αποχωριζόταν παρά κατά την ώρα του μεσημεριού. Και κατά τη διάρκεια εκείνης της περιόδου, πού βρισκόταν το παιδί; Ανακατεμένο με τα φυτά και τα λουλούδια, σκαρφάλωνε επάνω στο τεράστιο δέντρο, προσεγγίζοντας τα υψηλότερα κλαδιά του. Ωθούνταν από μια έντονη επιθυμία να πλησιάσει τους κόνδορες που πετούσαν στους καθαρούς ουρανούς και που σταματούσαν, καταμεσής της πτήσης τους, για να τον κοιτάξουν. Το παιδί συνομιλούσε με τα λουλούδια, με το γρασίδι που φύτρωνε τόσο γλυκά και που ήταν τόσο εύθραυστο, με τα πτηνά, και υπεράνω όλων, με το δέντρο. Τώρα πλέον, δείχνει να θυμάται ότι κάποιο τρομερό μυστικό, που του αποκαλύφθηκε από το γρασίδι, τον έκανε να κλάψει παραπάνω από μία φορές. Το παιδί υπέφερε για όλα αυτά τα ανυπεράσπιστα πλάσματα που έρχονταν και του έλεγαν μικρά πράγματα, περισσότερο τα βάσανά τους, παρακαλώντας τον να μην τα ξεχάσει, να τα πάρει μαζί του όταν θα έφθανε η ώρα να τα *αποχωριστεί*, όταν δεν θα κατανοούσε, πια, τη γλώσσα τους. «Μη μας ξεχάσεις!», τον εκλιπαρούσαν. «Πάρε μας μαζί σου για πάντα. Θέλουμε να γίνουμε αόρατοι, μέσα σου.»

ΤΟ ΠΡΟΣΩΠΟ

Μια μέρα, ένα πρόσωπο αναδύθηκε από ένα ρόδο. Τα μάτια του τον κοίταζαν σαν να ήταν ένα άχρονο ον, κι όχι απλά ένα παιδί. Το πρόσωπο είπε κάτι στο παιδί, που εκείνο δεν κατανόησε πλήρως, διότι μιλούσε καλά μόνο τη γλώσσα των φυτών. Μέχρι και σήμερα, δυσκολεύεται να θυμηθεί τι του είπε. Του φάνηκε σαν να του λέει: «Αναζήτησέ με, αγαπημένε μου.»

Ζούσε εκείνες τις στιγμές λες και βρισκόταν έξω από τον χρόνο. Κάποιος ήλθε και τον πήρε μακριά από τον κήπο, για πάντα. Και ποτέ ξανά δεν μπόρεσε να μιλήσει ελεύθερα με τα ζώα και τα λουλούδια. Έχασε αυτήν την ικανότητα. Μα, από κείνη τη στιγμή, από την παιδική του ηλικία και μετά, ζούσε μόνο για την αγάπη και την αναζήτηση εκείνου του Προσώπου, του Λουλουδιού, σε όλες τις γυναίκες. Στα σώματά τους, στις ψυχές τους, αναζήτησε το άρωμα του Κήπου της Παιδικής του Ηλικίας, το μυστικό εκείνης της ματιάς, την ψευδαίσθηση εκείνης της αγάπης. Εκεί, πέρα μακριά, στον Κήπο της Παιδικής του Ηλικίας, του είχε δοθεί το διαπασών του, ο τόνος της Μελωδίας του, προτού καν νιώσει τον εαυτό του ως «εγώ», ή επακριβώς εκείνη τη στιγμή.

ΟΙ ΒΙΟΛΕΤΕΣ ΤΗΣ ΠΑΙΔΙΚΗΣ ΗΛΙΚΙΑΣ

Μια τούρτα με πέντε ή τέσσερα κεριά – δεν μπορούσε να θυμηθεί πόσα ακριβώς – και ζεστό, αφρισμένο γάλα, φρέσκο από τον στάβλο, προσφέρθηκαν σε κείνον μέσα σε έναν δίσκο. Τον δίσκο περιέβαλλε ένα στεφάνι από βιολέτες, γεμάτο με δροσοσταλίδες. Αχ, η ευωδία των βιολετών της παιδικής ηλικίας! Όπως πολλά πράγματα, οι σημερινές βιολέτες δεν έχουν το ίδιο άρωμα που είχαν κάποτε.

Η γυναίκα με τα γκρίζα μαλλιά, που είχε μπει μέσα στο δωμάτιό του, φέρνοντας το δώρο του, σαν μια ιέρεια από την κοιλάδα των Άνδεων, του είπε: «Χρόνια Πολλά! Δεν είσαι πια ένα παιδί.»

Αυτό του το είπαν και οι βιολέτες (διότι εκείνα δεν μύριζαν, πια, όπως παλιά). Το «εγώ» του μπήκε ανάμεσα σ' εκείνον και στην ευωδία τους. Ανάμεσα σ' εκείνον και στον κήπο του.

Και τότε, εκείνος συνειδητοποίησε ότι έπρεπε τώρα να δημιουργήσει, να *επινοήσει* μερικές Ανύπαρκτες Βιολέτες, έναν Ανύπαρκτο Κήπο. Να τα φέρει πίσω στη ζωή. Το δέντρο, τα λουλούδια, τα φυτά, τον εκλιπαρούσαν να το

κάνει αυτό από την άλλη πλευρά ενός γυάλινου τοίχου, που γινόταν ολοένα και πιο διάφανο.

«ΕΓΩ»

Είμαι ένα πολύ μικρό παιδί, μα την ίδια στιγμή, νιώθω ότι είμαι ένας πολύ γηραιός άνδρας, άχρονος, λες και με καλύπτει μια λαμπρότητα που μου απονέμεται με την πάροδο των αιώνων. Στέκομαι σε ένα από τα δωμάτια εκείνης της έπαυλης, η οποία έχει ηλικία άνω των διακοσίων ετών, στους πρόποδες των Κορδιγιέρας των Άνδεων, στην επισφαλή και μυστηριακή χώρα που λέγεται Χιλή, εκεί όπου πάντα υπάρχει ένα φως που δείχνει να έρχεται από άλλους κόσμους, ίσως από τον Αυγερινό.

Στα δεξιά μου στέκει μια μεγάλη ντουλάπα. Αναδίδει το άρωμα παλαιού ξύλου· πίσω μου, βρίσκεται μια μπρούτζινη κάσα κρεβατιού· μπροστά μου, ένα τραπέζι. Πέρα στο βάθος υπάρχουν κι άλλα δωμάτια και μια πόρτα που ανοίγει σε μια μακρόστενη αίθουσα με στύλους κι εσοχές. Άνθρωποι περιφέρονται πέρα-δώθε. Είναι μια όμορφη μέρα, γεμάτη καλοκαιρινό ήλιο και κινούμενο φως. Όλα μυρίζουν και ηχούν σαν να είναι νεογέννητα, ιερά, διότι έχουν *αναδημιουργηθεί.* Είναι η πρώτη φορά – έτσι πιστεύω τουλάχιστον – *που έχω αίσθηση του «εγώ» μου.*

Εκείνη ακριβώς τη στιγμή, αρχίζω να σκέφτομαι σαν ένας φιλόσοφος· μα με μια σαφήνεια και με μια διαύγεια που κανένας φιλόσοφος δεν είχε ποτέ, διότι είμαι ένα *παιδί-φιλόσοφος* και οι σκέψεις μου είναι *εμπειρίες.* Είμαι ένα, πρόσκαιρα ενσαρκωμένο, «εγώ»· δηλαδή, είμαι ταυτόχρονα ένας πολύ γηραιός κι ένας νεαρός σοφός, που αφυπνίζει και κατευθύνει το σταθερό βλέμμα του πάνω από τον κόσμο και πάνω από τον ίδιο του τον εαυτό.

Με βαθύ δέος, παρατηρώ πρώτα τον εαυτό μου, το *εμφανιζόμενο* «εγώ» μου. Κι εκπλήσσομαι, μα χωρίς να μένω έκπληκτος, νιώθοντάς με να είμαι «εγώ», «εγώ ο ίδιος», «μοναδικά-εγώ». Και η πιο σημαντική σκέψη που έρχεται στο μυαλό μου, που πιστεύω ότι είναι η πρώτη μου σκέψη, είναι η εξής: «Πώς είναι δυνατόν ανάμεσα σε όλους τους ανθρώπους που βρίσκονται γύρω μου, ανάμεσα σε όλα τα όντα που περιφέρονται εδώ, να είμαι εγώ ο μόνος που νιώθω τον εαυτό μου ως «εγώ», δηλαδή, ως ένα μοναδικό «εγώ»; «Εγώ» ως «εγώ» και όχι ως «κάποιος άλλος»;»

Και τότε, κοιτάζοντας τους ανθρώπους που περπατούν στην αίθουσα, ρωτάω τον εαυτό μου: «Νιώθουν κι αυτοί, επίσης, το «εγώ» μου; Θα

μπορούσε ο κάθε ένας από «αυτούς» να νιώθει επίσης ως «εγώ», «μοναδικά-εγώ», δηλαδή ως «αυτός», ως «αυτοί»;»

Και αυτή η εμπειρία, που μου είναι τόσο ξεκάθαρη, που αναδύθηκε πολύ πρόσφατα από τη μυστική κασέλα του σύμπαντος, έχει επηρεάσει όλη μου τη ζωή, από τότε που ήμουν μικρό παιδί, μέχρι και τώρα, που επιστρέφω κάθε τόσο – θέλοντας και μη – για να ανοίξω τη Μυστική Κιβωτό της Σοφίας της παιδικής μου ηλικίας.

Και συνεχίζω, αναρωτώμενος: «Αν υποτεθεί ότι το «εγώ» είναι ένα ήλεκτρο-χημικό φαινόμενο στη βιοχημεία του νου, ένα μέρος της μηχανικής λειτουργίας της ανάπτυξης του σώματος, ένα κέντρο που ανοίγει μια δεδομένη χρονική στιγμή κατά την ανάπτυξη του παιδιού, είναι τότε πιθανό, αμέσως αφού ανοίξει αυτό το κέντρο, το παιδί να ρωτάει τον εαυτό του τέτοια θεμελιώδη ερωτήματα, αποκτώντας δηλαδή μια τόσο διαυγή εμπειρία οντολογικού περιεχομένου; Επιπροσθέτως, αυτό το «εγώ», που εμφανίζεται ξαφνικά, πού βρισκόταν πριν; Και τι ήταν το «εγώ» προηγουμένως; Ή, ποιος ήταν; Και, σύμφωνα με την ανάμνησή μου («ποιος» θυμάται, ή «ποιος» χάραξε αυτήν την ανάμνηση στη μνήμη μου;), βλέπω τον εαυτό μου σε ηλικία μικρότερη του ενός έτους – πριν την εμφάνιση εκείνου του «εγώ» (αυτού του «εγώ») – να γέρνει στο μπαλκόνι ενός σπιτιού στην πόλη, κρατώντας σφιχτά στη μικροσκοπική του γροθιά, το δαχτυλίδι του παππού μου από μπλε ζαφείρι, με τα αρχικά του χαραγμένα με χρυσό. Ο δρόμος από κάτω είναι γεμάτος με οχήματα και πεζούς. Και όταν η γυναίκα έρχεται για να με φέρει μέσα, φοβούμενη ότι θα άφηνα το δαχτυλίδι να πέσει, νιώθω προσβεβλημένος, διότι γνωρίζω ότι δεν θα το έκανα ποτέ αυτό· διότι εκείνο το παιδί ήταν μια θρυλική προσωπικότητα, παλαιότερη του παππού μου. Ήταν ένα άτομο γεμάτο με αρχαιότητα, μα, μέχρι τότε, δίχως ένα «εγώ».

Ποιος ήταν, τότε λοιπόν, «αυτός»;

«ΑΚΑΤΟΙΚΗΤΟ ΜΠΛΕ»

Έχει περάσει περισσότερος από μισός αιώνας. Δεν ήθελα να επιστρέψω ποτέ. Ή δεν μπορούσα. Ταξίδεψα σε όλον τον κόσμο, υπακούοντας εντολές, ωθούμενος από μια λαχτάρα – ο Οδοιπόρος της Μεγάλης Λαχτάρας – αναζητώντας πάντοτε την Πόλη της Αγκάρτι, το Άβαλον. Στην πραγματικότητα, το κεντρικό Δέντρο στον Κήπο της Παιδικής μου Ηλικίας. Κι επίσης, το Πρόσωπο του Λουλουδιού.

Κι έτσι συνέβη λοιπόν, μια μέρα, να επιστρέψω πίσω, γεμάτος με τον φόβο που προκαλείται σε μας από την επαφή, τη συνάντηση, πρόσωπο με πρόσωπο, με ένα όνειρο ή με τα φαντάσματα ενός εξιδανικευμένου κόσμου. Ωστόσο, όλα παρέμεναν ίδια. Τα χωράφια ήταν ακόμη κατακάθαρα, οι βουνοκορφές καλυμμένες με χιόνι, οι παλαιοί τοίχοι, ακόμη, βαμμένοι με το ερυθρό χρώμα, ο δρόμος σκονισμένος και ο ποταμός Κλάρο να κυλάει επάνω σε απότομα βράχια. Σχεδόν οι ίδιοι άνθρωποι παρέμεναν εκεί. Μονάχα οι βιολέτες δεν είχαν την ίδια μυρωδιά. Και οι τοίχοι ήταν παλαιοί, ενώ τα επιχρυσωμένα αγάλματα στο παρεκκλήσι είχαν φθαρεί. Ο δικέφαλος αετός είχε χάσει τα νύχια του, μα είχε ακόμη την καρδιά του. Η ταφόπλακα είχε επιστρωθεί στο δάπεδο και η επιγραφή της, με το πέρασμα του χρόνου, είχε ξεθωριάσει.

Περιπλανήθηκα μόνος, πιστεύοντας ότι άκουγα τις απόκοσμες φωνές των προγόνων μου. Οι σκηνές επαναλαμβάνονταν στο φως. Εισήλθα στον εγκαταλελειμμένο κήπο, ο οποίος είχε χάσει τον προστατευτικό του φράχτη και είχε υποστεί εισβολή από αγριόχορτα. Δεν υπήρχαν ούτε λουλούδια, ούτε πτηνά, ούτε πρόσωπα να δω ή να ακούσω. Στάθηκα δίπλα στο πελώριο πευκόδεντρο, χωρίς να με βλέπει κανείς. Ακούμπησα το μέτωπό μου στον αρχαίο του φλοιό και το αγκάλιασα λέγοντας:

«Μίλησε μου όπως συνήθιζες κάποτε, πες μου τα βάσανα και τις χαρές σου, πες μου τα όλα. Παρόλο που νομίζω ότι δεν μπορώ να σε καταλάβω, ξέρεις ότι μπορώ. Δεν έχω αλλάξει. Θα παραμείνω ο ίδιος μέχρι το τέλος της αιωνιότητάς μας.»

Έτσι μίλησα στο αγαπημένο δέντρο της παιδικής μου ηλικίας.

Όποτε διαβάζω το ακόλουθο ποίημα, θυμάμαι το οδοιπορικό που, αργότερα στη ζωή, έκανα στη γη όπου γεννήθηκα:

«Και τώρα, ενθυμούμενος τον παλαιό μου εαυτό, τα μέρη
[στα οποία έχω κατοικήσει,
Που διατηρούν τις ιερές μου σκέψεις,
Καταλαβαίνω ότι το αίσθημα, η ικεσία
[με την οποία η παράξενη μοναξιά συνηθίζει να μας εκπλήσσει,
Δεν είναι παρά η απόδειξη της ανθρώπινης θλίψης που παραμένει.
Ή, επίσης, το φως εκείνου που σπάζει την ασφάλειά του,
[το επακόλουθο περιβάλλον του,

Για να αισθανθεί πως, με την επιστροφή του,
Ολόκληρη η ύπαρξή του εκρήγνυται
[μέσα σε έναν σπουδαίο αριθμό,
Μαθαίνοντας ότι εκείνος «ακόμη» υπάρχει,
Ότι «ακόμη» εμπλουτίζει και εξαθλιώνει
[με τα βήματά του τη γη,
Μα που είναι εκεί, απορροφημένος ο ίδιος, δίχως προσανατολισμό,
Μοναχικός σαν ένα όρος, λέγοντας αυτά τα λόγια.
Έτσι που κανένας άνδρας δεν μπορεί να παρηγορήσει εκείνον που
[υποφέρει έτσι:
Για όλα όσα ψάχνει, αυτά για τα οποία τώρα κλαίει,
Για όλα όσα αγαπά, που έχουν επίσης φύγει μακριά,
Έχοντας πραγματωθεί.»[1]

Ο ΣΥΝΤΡΟΦΟΣ ΜΟΥ

Σε αυτόν τον Γύρο, έχω αφοσιωθεί στην εξήγηση ενός Μύθου κι ενός Θρύλου, που έχουν ενσαρκωθεί στη ζωή μου. Απαγγέλω μια συγκεκριμένη, έμμονη μελωδία, το διαπασών της οποίας μου δόθηκε στη γη όπου γεννήθηκα. Δεν θυμάμαι αν ήταν εδώ, ή σε κάποιο άλλο μέρος, που βρίσκεται πιο μακριά, σε μια απομακρυσμένη, πολική περιοχή. Μου φαίνεται ότι τίποτα από όλα αυτά δεν είναι κάτι καινούριο, ότι τα έχω επαναλάβει χιλιάδες φορές.

Έμεινα από μικρό παιδί ορφανός και με ανέθρεψε μια χήρα με το όνομα Φρέσια, ή Φρέγια, που ήταν η, από την πλευρά του πατέρα, γιαγιά μου. Μεγάλωσα στα δάση αυτής της νότιας γης σαν ένας «αγνός τρελός». Τίποτα περισσότερο. Πολύ σύντομα, επαναστάτησα ενάντια στη Μεγάλη Χήρα, μπαίνοντας σε αυτήν τη μάχη δίχως κανένα άλλο όπλο παρά μόνο με την ανάμνηση του Προσώπου στο Λουλούδι του Κήπου της Παιδικής μου Ηλικίας. Δίχως Θεό, διότι τον έχασα, επίσης, πολύ νωρίς.

Καθώς εξιστορώ αυτήν την «ερμητική βιογραφία», που δεν είναι για όλους, αυτόν τον θρύλο, κι έτσι όπως μουρμουρίζω απαλά τη μελωδία μου, σκέφθηκα να περιγράψω – με δυσκολία, τυλιγμένος μέσα στην ομίχλη των περασμένων ετών και των γύρων – τη συνάντηση και την απώλεια ενός συντρόφου της νιότης μου, τον οποίο πιστεύω ότι φώναζα Ιάσονα, παρόλο

[1] Σ.τ.Μτφ.: Του Χιλιανού ποιητή Ομάρ Κάθερες.

που το αληθινό του όνομα ήταν Έκτορ. Μαζί ζήσαμε ηλιακές στιγμές, σε ένα Μεσημέρι που ήταν στην πραγματικότητα Μεσάνυχτα, ονειρεύοντας και αναζητώντας την Πόλη της Αυγής.

Ο Ιάσονας πέθανε νέος. Ήθελε να παραμείνει αγνός κι ευθυτενής, ούτως ώστε να συνεχίσει την αναζήτηση σε έναν νέο γύρο, σε καιρούς που θα ήταν περισσότερο ευνοϊκοί γι’ εκείνον. Θα συνέχιζε την αναζήτησή του σε όλους τους γύρους, σε κείνους που θα έρθουν και σε κείνους που πέρασαν.

Στο μνήμα του, τραγούδησα το Άσμα του Συντρόφου:

«Εάν αμφιβάλλεις
Εγώ γελάω χαρωπά.
Εάν κοιμηθείς,
Εγώ θα επιβλέπω για σένα.
Εάν φύγεις,
Εγώ θα πολεμήσω και για τους δυο μας.
Γιατί σε κάθε πολεμιστή
Οι Θεοί έχουν δώσει
Από έναν σύντροφο.»

Και αν επιστρέψω στη ζωή, θα επιστρέψεις κι εσύ μέσα μου. Και αν έχω έναν σκύλο, θα τον προσέχω. Και θα εισέλθω στην Πόλη με αυτό. Έτσι, στον ουρανό, θα υπάρχει κι ένας σκύλος μαζί μας.

Ο ΜΕΓΑΛΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ ΤΟΥ ΜΑΧΑΜΠΑΡΑΤΑ

Ο Ιάσονας αποχώρησε από αυτή, τη Δεύτερη, Γη, λίγο πριν αρχίσει ο Μεγάλος Πόλεμος του Μαχάμπάρατα. Έλαβα κι εγώ μέρος σ’ αυτόν τον πόλεμο, παρόλο που δεν ήξερα τον λόγο. Νομίζω ήταν επειδή είχα παρακινηθεί από τη «μνήμη του αίματος». Και ήταν αυτός ο πόλεμος που με οδήγησε στον Διδάσκαλο και στη μύησή μου σε έναν πανάρχαιο Κύκλο «που ελέγχει τον έναν Πόλο και τον άλλον Πόλο».

Ήταν ο Διδάσκαλος αυτός ο οποίος εξήγησε σε μένα τη σημασία του Μεγάλου Πολέμου και τον λόγο που είχα συμμετάσχει σε αυτόν, καθοδηγούμενος από τη «μνήμη του αίματος». Ο Πόλεμος είχε συμβεί πολλές φορές, σε άπειρους γύρους, και επαναλαμβανόταν αιωνίως, χωρίς αρχή ή τέλος.

Όπως και προηγουμένως, έληξε με την ήττα των ακολούθων του Θεού, των Ηττημένων της *Κάλι-Γιούγκα*. Οι Καθοδηγητές, που δεν πέθαναν στα – γεμάτα με πτώματα – πεδία των μαχών, έπρεπε για μια ακόμη φορά να αποχωρήσουν, κατά τη μακρά έξοδο, προς τους πάγους του Νότου αυτού του Κόσμου, αναζητώντας την Υπόγεια Πόλη και τη Θύρα της Εξόδου προς το Αστέρι της Καταγωγής. Διότι οι *Νορν* είχαν μιλήσει. Δεν ήταν η νύχτα αυτή που έπεσε πάνω στους ηττημένους – ανάμεσα στους οποίους συγκαταλεγόμουν κι εγώ – μα η ελπίδα της Ανάστασης στις Οάσεις του Πάγου. Αν αντιμετωπίσουμε την ήττα με τιμή, τότε η ήττα είναι καλή! Ένα τέτοιο τέλος είναι μια πνευματική περιπέτεια που υπήρξε πετυχημένη σε *έναν παράλληλο κόσμο και χρόνο*. Αυστηρή είναι η κρίση των *Νορν*! Και ο πολεμιστής θα πρέπει να την αποδεχθεί με τιμή και με μια χαρμόσυνη καρδιά.

Έφθασα στον Διδάσκαλο στη μέση αυτού του πολέμου, μέσω «μιας τυχαίας σύμπτωσης γεμάτης νόημα». Μια νύχτα, έμεινα παράλυτος στο κρεβάτι μου, «ξύπνιος χωρίς να έχω ξυπνήσει», τη στιγμή που πίστευα ότι κοιμόμουν. Ένα ρεύμα, που πήγαζε από τη βάση της αόρατης σπονδυλικής μου στήλης, άρχισε να εγείρεται κατά μήκος του σώματός μου, γίνοντας η αιτία διάφορα κέντρα, ή «τροχοί», να δονηθούν. Καθώς αυτό εξαπλωνόταν, μια ψυχρή φωτιά παρέλυε τα τμήματα που ακουμπούσε. Όταν έφθασε στον λαιμό μου, ήξερα ότι καμία κραυγή για βοήθεια δεν θα έφθανε σε κάποιο ανθρώπινο αυτί. Όταν η μανιασμένη φωτιά πλησίασε το μέτωπό μου, προσπαθώντας να ακουμπήσει το επάνω μέρος της κεφαλής μου, κάτι κυριεύτηκε από έναν ανείπωτο φόβο, *κάτι* που πίστευε ότι επρόκειτο να πεθάνει, να εξαφανιστεί για πάντα. Και ακολούθησε η πάλη μεταξύ αυτού που πίστευε, από τη μία, ότι είναι το τίποτα, ο φόβος ενός μαύρου κενού, και από την άλλη, εκείνου που πίστευε ότι αυτή είναι η μοναδική του ύπαρξη, το γήινο φως του, το μοναδικό, πιθανό φως του.

Αυτό που είχε εμπλακεί σε αυτήν την απεγνωσμένη πάλη, ξεσηκώνοντας ένα θεμελιώδες, ίσως κοσμικό, συμβάν, ήταν το «εγώ», το «εγώ» μου, που είχε εμφανιστεί για πρώτη φορά στον Κήπο όπου φύτρωναν τα Χρυσά Μήλα της Παιδικής μου Ηλικίας.

Ο ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΦΙΔΙ

Στέκομαι μπροστά στον Διδάσκαλο, έχοντας οδηγηθεί σε εκείνον από έναν από τους συντρόφους μου κατά τον Μεγάλο Πόλεμο, ο οποίος είχε επίσης τραβήξει το σπαθί του, πολεμώντας ενάντια σε παρόμοια φαντάσματα.

Νιώθω ότι έχω προηγουμένως σταθεί πολλές φορές εδώ, κοιτάζοντας τα μπλε του μάτια και τα αρρενωπά του χέρια να κρατούν ένα σπαθί. Τον άκουσα να λέει:

«Έχεις δαγκωθεί από το φίδι. Το δηλητήριο ήδη κυλάει στο αίμα σου. Αν δεν βρεις το αντίδοτο, θα πεθάνεις. Μα μη νομίζεις ότι αυτό συνέβη προσφάτως. Η πρώτη αντάμωσή σου με Αυτήν ήταν στον κήπο της παιδικής σου ηλικίας. Μα τότε, είδες Αυτήν έξω από σένα, ως ένα πρόσωπο που ξεπροβάλλει από ένα λουλούδι. Τώρα, Αυτή είναι μέσα σου. Και ο εχθρός τον οποίο θα πολεμήσεις σε αυτόν τον Μεγάλο Πόλεμο θα είναι το «εγώ» σου, που εμφιλοχωρεί ανάμεσα σε Αυτήν και στον Εκλεκτό. Η αρχαία ήπειρος της Υπερβορέας βυθίστηκε κατά τον τρομακτικό Κατακλυσμό. Επάνω της τοποθετήθηκε ένας νέος ήλιος, σχηματίζοντας έναν λεπτό φλοιό που μιλάει μια διαφορετική γλώσσα, που δεν μιλάει πια με τα ζώα και τα λουλούδια· που ούτε τα κατανοεί. Ωστόσο, κάτω στα βάθη, η Υπερβορέα υπάρχει ακόμη, πίσω από τον Κίτρινο Ήλιο και τον Μαύρο Ήλιο, στην Πράσινη Ακτίνα. Πήγαινε κάτω, στα βάθη του Ωκεανού, ανέγειρε την Υπερβορέα, κάνε τις θρυλικές ηπείρους της Μου, της Γκοντβάνα, της Γης των Γιγάντων, να επανεμφανιστούν δίπλα στη στενή ακτή της παρούσας πατρίδας σου. Το Πρόσωπο του Φιδιού θα ανακτηθεί με την έγερση της χαμένης ηπείρου. Και τότε, θα επιστρέψεις στη ζωή, μαζί με Αυτήν. Αυτή είναι η Ανάσταση. Και αυτός, επίσης, είναι ο Μεγάλος μας Πόλεμος, τον οποίο πολεμούμε με τιμή, από καθήκον, γνωρίζοντας ότι κανείς δεν σκοτώνει κανέναν, «διότι όσους σκοτώνεις στο πεδίο της μάχης, έχουν ήδη πεθάνει μέσα Μου». Και το «εγώ» που επρόκειτο να υπερβείς, θα επιστρέψει στη ζωή σε μια διαφορετική μορφή, ενωμένο με το πρόσωπο του λουλουδιού σου, ενσωματωμένο στην παλιά ψυχή, σε Κάποιον-Κάποια που περιμένει στην άκρη μιας πηγής, στις ρίζες του δέντρου της παιδικής σου ηλικίας.

Μη φοβηθείς, μην αντισταθείς, πήγαινε στη μάχη με ελαφρά τη καρδία, διακινδυνεύοντας την απώλεια του «εγώ» σου, με τιμή. Αποδέξου τον θάνατό του. Μόνο όταν το «εγώ» είναι νεκρό, μπορεί *αυτός* να ζήσει. Θα επιστραφεί σε σένα, αθάνατο, αναγεννημένο. Και μην ξεχνάς ότι το πεδίο

της μάχης είναι το ίδιο σου το σώμα. Διότι και ο ουρανός, επίσης, έχει τη μορφή του σώματος ενός ανδρός.»

Η ΑΥΛΗ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΙΑ ΑΝΤΑΡΚΤΟΥ

Ακολούθησα τις συμβουλές του Διδασκάλου όσο καλύτερα μπορούσα· διότι σε εκείνες τις ομιχλώδεις επικράτειες, τυλιγμένες στη φαντασμαγορική καταχνιά του μυστηρίου και των θρύλων του *Γκράλ*, τίποτα δεν είναι επακριβές ή σίγουρο, κι ούτε μπορούμε να χρησιμοποιήσουμε κάποια συνειδητή μας απόφαση ή τη λογική μας θέληση. Αν και, ενδεχομένως, μπορούμε να αποφασίσουμε την πορεία της δράσης μας λίγο πριν έλθουμε αντιμέτωποι, πρόσωπο με πρόσωπο, με τα γεγονότα. Μα υπάρχει επίσης το «αίμα και η μνήμη του», η ηλιακή, εωσφορική καταγωγή μας, η οποία θα μας οδηγήσει έξω από τη μάχη ως θριαμβευτές ή ηττημένους. Ηττημένους με τιμή. Επιπροσθέτως, υπάρχει η σκέψη της αγαπημένης μας, το πρόσωπο της αγαπημένης μας «στην καρδιά των καρδιών μας», όπως αναφέρει ο Νοβάλις.

Το «πεδίο της μάχης» ήταν έτοιμο. Ξάπλωσα στο κρεβάτι και περίμενα το σινιάλο που θα ξεκινούσε τη σύγκρουση μεταξύ των δύο στρατιών. Από μακριά, σαν από τα πυκνά δάση στον ορίζοντα, μπορούσε να ακουστεί ένας απαλός, μελωδικός ήχος. Τα πύρινα δίτροχα άρματα άρχισαν να πλησιάζουν, σαν δίσκοι από λευκό φως, σαν πύρινα *παγόβουνα*. Οι ίδιες δονήσεις ψυχρής φωτιάς, η ίδια αναπτυσσόμενη παράλυση, τη στιγμή που διαδραματιζόταν η εισβολή, από τη μία πόλη στην άλλη, η εδραίωση της εξουσίας σε κάθε μία. Κατά συνέπεια, αυτά τα κέντρα άρχισαν να περιστρέφονται ταυτόχρονα, σαν να χρησιμοποιούνται σύμφωνα με ένα σχέδιο κι έναν στρατηγικό, ρυθμικό νόμο. Το «εγώ» υποχώρησε πίσω, στις ανώτερες θέσεις, ώστε να λάβει μέρος στην αποφασιστική μάχη που θα διεξαγόταν στην κορυφή, εκεί όπου προηγουμένως θεωρούνταν νικητής, διατηρώντας την εξουσία· εκεί, στο χείλος της ήττας. Ωστόσο, τώρα, ήθελα να χάσω. Όχι, δεν το ήθελα. Κάτι στη «μνήμη του αίματος» το αποφάσισε αυτό για μένα, ίσως ο Διδάσκαλος, το πρόσωπο ή η «σκέψη της αγαπημένης μου». Μια ξένη σοφία, που μου υπενθύμισε ότι:

«Είσαι ένας ακόλουθος του Θεού των Ηττημένων, ανήκεις σε αυτήν τη στρατιά. Θα κερδίσεις χάνοντας.»

Και παραδόθηκα, παρέδωσα την «κορυφή». Σταμάτησα να αντιστέκομαι.

Ένας ανεμοστρόβιλος φωτιάς τύλιξε το κεφάλι μου, λες και εισερχόμουν μέσα σε έναν Δίσκο Φωτός, παράγοντας μια αιωνιότητα του τίποτα, του κανένα. Μετά από αυτό, επήλθε η *αφύπνιση*, κάτι σαν μια επιστροφή σε ένα προϋπάρχον σημείο, και νωρίτερα, και αργότερα στον χρόνο. Και για μια ακόμη φορά, βρήκα τον εαυτό μου να ταξιδεύει μέσα στη φωτιά και στο φως του Δίσκου, ωθούμενος από μια μουσική που ήταν η *μελωδία μου* και η οποία παιζόταν στον υψηλότερο τόνο. *Επρόκειτο να* διασχίσω έναν, σαν από μέταλλο, αγωγό, ένα χωνί που περιστρεφόταν με απίστευτη ταχύτητα. «Μία *ρήξη* στον χώρο», σκέφθηκα, που θα μου επέτρεπε να προσεγγίσω την Άλλη Γη, έναν παράλληλο κόσμο και χρόνο, όπου η νίκη περιμένει εκείνους που ξέρουν να χάνουν με τιμή, «εδώ».

Κι έτσι, βρέθηκα στην *άλλη πλευρά*.

Ήταν σαν μια αίθουσα με γυάλινους τοίχους. Στη μέση βρισκόταν μια Στρογγυλή Τράπεζα, φτιαγμένη από πέτρα, από μπλε-πράσινο πάγο. Επάνω του έστεκε ένα κύπελλο γεμάτο με ένα χρυσό ποτό. Περιέργως, έδειχνα να γνωρίζω ότι η τράπεζα ήταν το ίδιο μου το κρανίο και ότι το κύπελλο ήταν ένα ανοιχτό μάτι, στη μέση του, σαν το κεντρικό μάτι των γιγάντων. Γύρω από τη Στρογγυλή Τράπεζα, σαν φωτεινοί δίσκοι ή αστέρια, με το σώμα μου να έχει ήδη γίνει ένα από αυτά, κάθονταν δώδεκα ιππότες με λαμπερές πανοπλίες. Στα αριστερά του κάθε ενός, βρισκόταν και μια λαίδη που φορούσε έναν ερυθρό χιτώνα. Ήταν ολοφάνερο ότι με περίμεναν, διότι υπήρχε μια άδεια θέση που έφερε τον αριθμό δεκατρία.

Ο Βασιλιάς, που ονομαζόταν *Αντάρκθωρ*, είπε:

«Αυτή η Θέση, σύμφωνα με το Αφροδιτικό Ημερολόγιο του Τιουανάκου, φέρει τον αριθμό του Αστεριού σου που είναι μακράν πιο τέλειο και ακριβές από το Ημερολόγιο του Ήλιου από Χρυσό, διότι συνδέεται με τον Μαύρο Ήλιο και την Πράσινη Ακτίνα. Και τώρα, κάθισε, *Χουανάκο*!»

Υπάκουσα. Κι έπεσα μέσα σε μια αχανή άβυσσο. Ολόκληρη η γη – εκείνη η Άλλη Γη – έτρεμε. Είχα καθίσει στην «Επικίνδυνη Θέση». Έπεφτα, έπεφτα. Και καθώς έπεφτα όλο και πιο βαθιά μέσα στην άβυσσο, άκουσα τον Βασιλιά *Αρκθούρο*, που λεγόταν τώρα *Αντάρκθουρ,* διότι είχε αλλάξει Πόλο, να μου λέει:

«Μπορώ να σου αποκαλύψω επτά από αυτούς τους ιππότες. Από τη στιγμή που η Τράπεζα είναι στρογγυλή, μπορούμε να αρχίσουμε με οποιονδήποτε εξ αυτών. Ωστόσο, υπάρχει μια τάξη και μια ιεραρχία. Πέντε ονόματα λείπουν, όπως επίσης κι ένα από τα δικά μου. Η δέκατη τρίτη είναι η Επικίνδυνη Θέση, διότι για να καθίσεις εκεί, θα πρέπει να συγκρουστείς με

έναν πάνοπλο ιππότη. Επίσης, θα πρέπει να έλθεις με τη λαίδη σου, η οποία θα φοράει τον ερυθρό χιτώνα της ανάστασης. Μην επιστρέψεις εδώ χωρίς εκείνη.»

Όταν βρήκα ξανά τον εαυτό μου ξαπλωμένο στο κρεβάτι, είδα, μέσα από το παράθυρο του δωματίου μου, το Φωτεινό Αστέρι της Αυγής να εγείρεται πάνω από τις κοιμώμενες Άνδεις, σαν ένα μάτι με υγρό φως. Και ήξερα ότι δεν θα έπαυε ποτέ να με επιτηρεί· διότι ήταν ο Καθοδηγητής μου στον Δρόμο της Επιστροφής.

Ο ΛΙΘΟΣ ΠΟΥ ΕΠΕΣΕ ΑΠΟ ΤΟΝ ΟΥΡΑΝΟ

Πήγα να επισκεφθώ τον Διδάσκαλο και να του πω την εμπειρία μου:

«Πως είναι δυνατόν όλα αυτά, που συνέβαιναν κάπου έξω από μένα, την ίδια στιγμή, να συμβαίνουν μέσα μου;» τον ρώτησα.

«Αχ!», αναφώνησε εκείνος. «Δεν υπάρχει μέσα και έξω. Είσαι ζωντανός, μα είσαι και νεκρός. Δείχνεις νεκρός· μα είσαι ζωντανός. Δεν υπάρχει εδώ κι εκεί, ούτε πάνω και κάτω· αυτό που βρίσκεται μέσα, υπάρχει κι έξω. Αυτό σου το έχω εξηγήσει τόσες πολλές φορές…»

«Είναι αλήθεια. Έχω την εντύπωση ότι έχω κάνει και προηγουμένως αυτήν τη συνάντηση και συζήτηση μαζί σου, εδώ, στον κύκλο, μα το θυμήθηκα μόλις τώρα. Είναι μια *ανάμνηση* από κάτι που έχω ήδη βιώσει ή που *θα βιώσω*. Μήπως αυτό είναι η μετενσάρκωση;»

«Αυτό που ονομάζεται, συνήθως, μετενσάρκωση, είναι ένα λάθος που έχει φθάσει στη σκέψη και στη γλώσσα αυτής της ηπείρου, η οποία έχει επιβληθεί επάνω σε εκείνη για την οποία μιλούσαμε νωρίτερα. Είναι ένα λάθος αυτής της νέας γης και του νέου ήλιου που εμφανίστηκε μέσα στον χρόνο, όταν ο Κήπος της Παιδικής σου Ηλικίας βυθίστηκε μαζί με την Υπερβορέα και τη Θούλη, τότε που ο χρόνος ήταν διαφορετικός και ταξίδευε προς το παρελθόν, ή πολύ απλά, δεν υπήρχε. Το Τάγμα μας γνωρίζει και χρησιμοποιεί τη γλώσσα της χαμένης ηπείρου. Είναι μια γλώσσα ιερών σημαδιών. Οι δονητικές ηχήσεις της Ορφικής Μουσικής. Δεν υπάρχει μετενσάρκωση, μονάχα μια επανάληψη του ίδιου πράγματος, μια επιστροφή του ιδίου πράγματος, το παίξιμο της ίδιας νότας σε διαφορετικές εντάσεις του ιδίου τόνου. Σου το έχω εξηγήσει, κι αυτό επίσης, τόσες πολλές φορές· μα όχι χθες, ούτε αύριο. *Σήμερα.* Διότι αυτό πάντοτε συμβαίνει, είναι λες και δεν υπήρξε ποτέ ή λες και συμβαίνει για πρώτη φορά…»

«Ωστόσο, το θυμάμαι, το θυμάμαι λες κι έχει ήδη συμβεί. Ή ότι συμβαίνει αιωνίως.»

«Αυτό συμβαίνει επειδή έχεις φθάσει στο Μεσημέρι, στα Βάθη του Μεσονυκτίου, δίπλα στο Πολικό Όρος της Αποκάλυψης. Κι επρόκειτο να μυηθείς στο Τάγμα μας. Φέρεις το σημάδι των πολεμιστών του Αστεριού μας, αυτό του Εωσφόρου, του Μεγάλου Ηττημένου, του Αυγερινού, χαραγμένο στο μέτωπο και στο χέρι σου.»

Άκουσα με μεγάλη προσοχή τα όσα μου έλεγε ο Διδάσκαλος. Αυτές είναι οι εντολές του, τις οποίες θα υπακούω σε όλην την αιωνιότητα.

«Ναι. Αυτό που βρίσκεται μέσα, υπάρχει κι έξω. *Εδώ*, όλα βρίσκονται έξω. Κι εσύ, θα πρέπει να πας προς τα εκεί, εσωτερικεύοντάς τα μέσα σου. *(Τι άλλο πράγμα θέλεις κόσμε, αν όχι το να κάνεις, μέσα μας, τον εαυτό σου αόρατο;»)*[1] Υπάρχει κι έξω ένα Κάστρο, μια Στρογγυλή Τράπεζα του Βασιλιά Αρκθούρου, ένα *Γκράλ*, μια κρυφή, υπόγεια Πόλη, μια Κοίλη Γη, η Αγαπημένη σου που σε περιμένει κι ένας Δίσκος Φωτός που θα σε μεταφέρει σε άλλους αστερισμούς. Υπάρχει ένας Ιερός Πόλεμος για να αγωνιστεί κανείς. Οι πολεμιστές του Τάγματός μας θα πρέπει πρώτα να τα αναζητήσουν όλα αυτά έξω, μα με την πλήρη γνώση ότι τα αναζητούν, επίσης, μέσα τους. Ή καλύτερα: όταν θα τα έχουν βρει έξω, θα τα έχουν κάνει επίσης αόρατα μέσα στην «καρδιά των καρδιών τους», ανασταίνοντάς τα εκεί. Από κείνη τη στιγμή και μετά, εκείνοι θα μπορούν να κινούνται ελεύθερα σε αυτούς τους δύο κόσμους, και σε πολλούς άλλους, από μέσα προς τα έξω, από τη ζωή στον θάνατο, δίχως να είναι ούτε ζωντανοί ούτε νεκροί, σαν ένας Δικέφαλος Αετός, που έχει για σώμα του μια καρδιά. Αυτό είναι που έχει λανθασμένα ονομαστεί «αστρικό ταξίδι». Δεν είναι ταξίδι. Είναι μια «πτώση από τη σάρκα, στην ψυχή.» Και θα επιστρέψουν για να τη ντύσουν με ένα αθάνατο σώμα, με τον ερυθρό χρυσό των αλχημιστών του *Γκράλ*, με τον Λίθο που Έπεσε από τον Ουρανό.»

Συνεπώς, είμαι ένας Λίθος που Έπεσε από τον Ουρανό, από ένα Σπασμένο Στέμμα, ένας εξόριστος σε αυτόν τον κόσμο, ένας Οδοιπόρος της Λαχτάρας, ένας Ακόλουθος του Θεού των Ηττημένων, ένα μέλος του Κύκλου του Εωσφόρου, ένας Πολεμιστής του Τάγματος του Αυγερινού, ένας Προστάτης της Αυγής, ένας Περιπατητής της Αυγής.

«Και ο Πόλεμος, Διδάσκαλε;»

«Είμαστε πολεμιστές του πιο ιερού από όλους τους πολέμους, ενός μυθικού, αιώνιου, Κοσμικού Πολέμου. Διότι υπάρχει ένας Μύθος τον οποίο

---

[1] Σ.τ.Μτφ.: Στίχος του Ρίλκε.

πρέπει κανείς να υπερασπιστεί, για τον οποίο πρέπει να πολεμήσει και να σκοτωθεί, εσωτερικά και εξωτερικά. Διότι έφθασε σε αυτήν την εξωτερική γη με τις αργές του δονήσεις, με τον ίδιο τρόπο με τον οποίο εμφανίστηκε το Πρόσωπο του Λουλουδιού στον Κήπο της Παιδικής σου Ηλικίας, σαν να έπεσε από τον ουρανό, σαν να αναδύθηκε από ένα Μεγάλο Ρόδο. Και όντως έπεσε από τον ουρανό, από το Ρόδο του Αστεριού μας, με τον Λίθο από ένα Στέμμα που έσπασε κατά τη διάρκεια ενός αστρικού πολέμου. Έφθασε κάτω, σε αυτήν τη γη, μέσα στους Δίσκους Φωτός, μαζί με τους Λευκούς Θεούς. Οι αμιγώς γήινοι άνθρωποι δεν πιστεύουν σε αυτόν τον Μύθο της Ανάστασης και της Αιώνιας Αγάπης. Αυτοί δεν έπεσαν από κανένα αστέρι. Αντιθέτως, είναι οι «σκλάβοι της Ατλαντίδας». Επιπλέον, εκείνοι που έχουν έλθει από εχθρικά αστέρια, από διαφορετικά σύμπαντα, πολεμούν ενάντια στον Μύθο μας. Δεν είναι όλοι οι κάτοικοι αυτής της γης ίδιοι. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο αγωνιζόμαστε, για να διατηρήσουμε έναν Μύθο, έναν Θρύλο, που κυλάει μέσα στη «μνήμη του αίματός μας». Αν ο μύθος διατηρηθεί σε όλη του την αγνότητα, η ήττα στις μάχες αυτού του πολέμου δεν θα συνεπάγεται πραγματική ήττα, διότι το Αρχέτυπο θα εγερθεί από τις ματωμένες στάχτες του. Και ο Πόλεμος θα νικηθεί στο τέλος από έναν Καβαλάρη, που είτε θα ιππεύει ένα Λευκό Άλογο, το οποίο καλπάζει προς το παρελθόν, είτε θα βρίσκεται μέσα σε έναν Δίσκο Πράσινου Φωτός.

Λόγω του υβριδισμού των «μνημών του αίματος», ο Θρύλος της Αιώνιας Αγάπης βρίσκεται στο σημείο του αφανισμού. Η σημερινή νεολαία έχει επηρεαστεί από τη νέγρικη μουσική. Το Αρχέτυπο έχει υποβαθμιστεί. Ο Πλάτωνας μας έδειξε ότι η Ατλαντίδα βυθίστηκε λόγω μιας αδιάκριτης ανάμειξης των Αρχετύπων, λόγω της καταστροφής του στη «μνήμη του αίματος». Το Λυκόφως των Θεών έχει ήδη συμβεί. Μπορεί να ακουστεί, στα δάση της Υπερβορέας, ο θλιβερός ήχος του κέρατος.»

Μετά από μια μακρά σιωπή, κατά την οποία εκείνος έδειχνε να ατενίζει ένα ακαθόριστο σημείο, λες και κάποιος στεκόταν εκεί και τον ενέπνεε, ο Διδάσκαλος συνέχισε:

«Από το Αλχημικό Καμίνι, εκεί όπου προετοιμάζεται ο Χρυσός της Ανάστασης, ξεχύνεται, ατίθασα, το έλκυσμα. Αυτήν την Αντι-Μύηση την εκμεταλλεύεται ο Πρίγκιπας της Σκλαβιάς και της Σκιάς. Μόνον ο Πέρσης του Ζαρατούστρα και ο Ινδός του Ράμα βρίσκονται, ανεπιφύλακτα, στο πλευρό μας, παρόλο που έχασαν τον Πόλεμο του Μαχάμπάρατά τους. Υπερασπίζονται, ακόμη, την ηλιακή τους ψυχή. Ανάμεσά μας, στον Νότο του Κόσμου, βρίσκονται οι Λευκοί Θεοί, που κρύβονται στις Πόλεις των

Καισάρων, στα μυστικά καταφύγια των Άνδεων, στις μυστήριες Οάσεις του Νοτίου Πόλου. Είναι αποστολή σου να τους αναζητήσεις. Θα πρέπει να ψάξεις στον εξωτερικό κόσμο και να προσπαθήσεις να εισέλθεις στα οχυρά τους, συγκεντρώνοντας τα διασκορπισμένα τμήματα του Σπασμένου Στέμματος. Αυτό θα πρέπει να γίνει ακόμη κι αν χρειαστεί να προσεγγίσεις εκείνο το Τραπέζι στο οποίο παρατίθεται ένα ανεξάντλητο απόθεμα φαγητού, εκεί όπου πίνεται το Ποτό της Αιώνιας Ζωής, ώστε, τελικώς, να καθίσεις στην Επικίνδυνη Θέση, αν και χωρίς να συνοδεύεσαι από την αγαπημένη σου.

Πρώτα, θα πρέπει να ψάξεις στην ίδια σου τη χώρα, στη μυστηριακή σου πατρίδα, η οποία αναμένει τη μεταμόρφωση. Θα πρέπει να πας κάτω, στα όρια των πάγων της *Ανταρκτικής*, αναζητώντας τις Οάσεις των θερμών υδάτων, στην καρδιά του κρύου, κάτω από τον Μαύρο Ήλιο του Μεσονυκτίου και να ανακαλύψεις την είσοδο στην Κοίλη Γη. Εκεί θα σε περιμένει ο Μεγάλος μας Καθοδηγητής. Θα πρέπει να αγαπήσεις τη γη της πατρίδας σου, όπως ακριβώς αγάπησες τον κήπο και τα λουλούδια της παιδικής σου ηλικίας. Ο πολεμιστής του Τάγματός μας δεν περιφρονεί τη Φύση και τους νόμους της, μα τα βλέπει σαν μια αλληγορία ενός υπερφυσικού πράγματος. Είναι βυθισμένος σε αυτήν την αλληγορία, αν και, την ίδια στιγμή, μένει έκθαμβος από την αιώνια μοναδικότητα του «εγώ» του, που είναι α-φύσικο. Συν τοις άλλοις, δεν είναι αρκετό σε εκείνον να πιστεύει στην αθανασία· τη βιώνει. Είναι ο *Άνδρας της Μεγάλης Λαχτάρας*.»

Η ΜΥΗΣΗ

Έπρεπε να περιμένω πολλά χρόνια μέχρις ότου ο Διδάσκαλος αποφασίσει να με μυήσει, έχοντας πρώτα δεχθεί την έγκριση από τους Καθοδηγητές που μας κατευθύνουν από την Πράσινη Ακτίνα.

Κλήθηκα στην Κυκλική Γυάλινη Αίθουσα, η οποία είχε χτιστεί στον Νότο ως αντίγραφο της πρώτης Εστίας. Όλοι οι πολεμιστές βρίσκονταν εκεί, ντυμένοι στα μαύρα, έχοντας φέρει τα σπαθιά τους. Κι εγώ, επίσης, έφερα το δικό μου.

Στην οροφή, ήταν αναρτημένο στη θολωτή οροφή το σπουδαίο Σύμβολο της Επιστροφής, που περιστρέφεται στην αντίστροφη κατεύθυνση αυτής της παρούσας γης. Μια πυρά έκαιγε στο κέντρο της αίθουσας.

Ξεθηκάρωσα το σπαθί μου και το παρέδωσα στον Διδάσκαλο.

«Στάσου στο ύψος σου», μου είπε. «Κανείς ανάμεσά μας δεν γονατίζει.»

Οι υπόλοιποι σχημάτισαν έναν κύκλο ανάμεσά μας. Ο Διδάσκαλος πέρασε το σπαθί μου πάνω από τις φλόγες.

«Υπάρχουν δύο σπαθιά. Μια μέρα, όταν ανακτήσεις την ικανότητα της συνομιλίας με τα ζώα και τα φυτά, θα γίνεις ο Πολεμιστής των Δύο Σπαθιών. Της γλώσσας του Άβαλον, που μιλιέται στην Πόλη των Καισάρων. Θα είσαι ο Πολεμιστής των Δύο Κόσμων, του εσωτερικού και του εξωτερικού. Υπάρχει μόνο ένα σπαθί, μα έχει δύο κόψεις, είναι σαν ένας Δικέφαλος Αετός. Είναι το Σπαθί των Δύο Συνειδήσεων, της *αφύπνισης*.»

Ο Διδάσκαλος ζωγράφισε ένα σημάδι στη λεπίδα του σπαθιού και μου το επέστρεψε. Οι πολεμιστές έστρεψαν τα σπαθιά τους προς την καρδιά μου. Τότε, τα σήκωσαν ψηλά, προς το Έμβλημα της Επιστροφής.

«Ο Κύκλος ονομάζεται *Ουιλκανότα*. Είσαι τώρα ένας *Ανκαχουίνκα*, ένας πολεμιστής που υπηρετεί τους Λευκούς Θεούς της αρχαίας *Αλβανίας*. Δεν θα μπορέσεις να επιστρέψεις ποτέ. Όποιος πατήσει το πόδι του εδώ, δεν δύναται να υποχωρήσει. Θα πρέπει πάντοτε να συνεχίζει, να συνεχίζει προς τα εμπρός, διασχίζοντας καυτές ερήμους και παγωμένες πεδιάδες, να υποφέρει από δίψα, μισοπαγωμένος, μοναχικός, χωρίς ανθρώπινη παρηγοριά, χωρίς τη θερμή αγκάλη μιας ζωντανής γυναίκας, *usque ad mortem*, μέχρι να ανταμώσει, μια μέρα, τα διαμαντένια τείχη της Πόλης της Αυγής, την ανασυρόμενη γέφυρά της, τη μυστική της είσοδο. Με την προσπάθεια του συνεχούς του αγώνα, με το «μένος» του και μόνο, θα έχει αποκτήσει το δικαίωμα της ανάστασης και της αιώνιας ζωής. Μα όποιος πατήσει το πόδι του σε αυτό το μονοπάτι, που οδηγεί πέρα, δεν θα καταφέρει να προχωρήσει εάν επιδιώξει να υποχωρήσει, να γυρίσει πίσω. *Εκείνος που έχει φθάσει στην ανθρώπινη κατάσταση, και δεν κάνει προσπάθεια για να την υπερβεί, είναι σαν κάποιον που διαπράττει αυτοκτονία.*»

Και ο Διδάσκαλος μου έδωσε το πρώτο Σημάδι της Μύησής μας:

«Το Σημάδι είναι η γλώσσα της Ατλαντίδας-Υπερβορέας. Όταν την εφαρμόσεις επάνω στην καρδιά σου, θα επηρεάσει τα Δύο Κεφάλια του Δικέφαλου Αετού. Κατά έναν τρόπο θα φθάσει, αμέσως, στις Δύο Γαίες και σε όλα τα σώματά σου, ενεργοποιώντας τα εκ νέου. Είναι η άμυνά σου και παραλύει εκείνους οι οποίοι αντιτίθενται στον Μύθο σου, που προχωρούν σε αντίθετη κατεύθυνση από το *ΕΜΕΙΣ*, σε μια κατεύθυνση που είναι σαν μια αντι-μύηση, ενός αντι-Πνεύματος. Θα σου δοθούν κι άλλα Σημάδια, είτε από εμένα προσωπικά, είτε από τους Καθοδηγητές, τα οποία θα καταστούν απαραίτητα για τη δόξα του αγώνα σου, για το επικίνδυνο μονοπάτι που θα

ακολουθήσεις. Ας είναι οι *Νορν* ευοίωνες μαζί σου! Ας σου δώσουν οι αθάνατοι την ευλογία τους! Πήγαινε, αναζήτησε! Και μην επιστρέψεις ποτέ. *Κάνε το άλμα!*»

ΑΝΑΖΗΤΗΣΗ, ΓΙΑ ΑΚΟΜΗ ΜΙΑ ΦΟΡΑ

Από κείνη τη μέρα, έχω ταξιδέψει τον κόσμο, απ' άκρη σ' άκρη, αναζητώντας, ζητώντας συμβουλές, ψάχνοντας βαθιά μέσα στα μάτια κάθε οδοιπόρου που συναντώ, για να δω αν είναι ένας από τους συντρόφους μου, για να λάβω κάποια ένδειξη, ένα σημάδι που θα με βοηθήσει να βρω τον δρόμο που οδηγεί στις πύλες της Πόλης της Αυγής.

Στην αρχή, επέτρεψα στον εαυτό μου να παρασυρθεί από το ρεύμα που ρέει ακόμη πιο μακριά, προς τον Νότο. Διείσδυσα τα σύνορά του, εκεί όπου ο Πέδρο Σαρμιέντο δε Γαμπόα γεύθηκε το πικρό φρούτο της επιστροφής, που ονομάζεται Καλαφάτε[1]. Στην οροσειρά Σαρμιέντο, δίπλα στη λίμνη Ναουέλ-Ουάπι, έψαξα να βρω την Πόλη των Καισάρων. Και μια μέρα, βρέθηκα σε ένα μεγάλο υψόμετρο, κοντά στην κορυφή του Μελιμόγιου. Χωρίς να ξέρω το γιατί, κοντά σε μια μικρή λίμνη και σε έναν βράχο που έστεκε στην προεξοχή του βουνού, κοντά σε ένα δάσος απολιθωμένων κωνοφόρων δέντρων, ξέσπασα σε δάκρυα. Κατέβηκα από κει με μεγάλη δυσκολία. Ήταν λες και σε εκείνον τον τόπο η μισή μου ψυχή ήταν νεκρή.

Και συνέχισα την αναζήτησή μου μέχρις ότου έφθασα στις παγωμένες πεδιάδες της Ανταρκτικής, καθοδηγούμενος από έναν σκύλο με χρυσές μπούκλες, πάντοτε με την ελπίδα να δω, μέσα στην πυκνή ομίχλη, την Όαση, την είσοδο στον Εσωτερικό Κόσμο, στην Κοίλη Γη, στο καταφύγιο των καθοδηγητών μας. Και με την ελπίδα της ανάστασής τους.

Δεν ξέρω τι απέγινε ο σκύλος μου με τις χρυσές μπούκλες, αν τον έχασα σε αυτόν ή σε κάποιον άλλον γύρο, αν έπεσε μέσα σε μια απύθμενη άβυσσο της Ανταρκτικής ή αν καταβροχθίστηκε από τους άγριους ληστόγλαρους, εκείνους τους γλάρους της Ανταρκτικής, που πετούσαν όλο και πιο κοντά στο Χρυσόμαλλο Δέρας του.

Είπα ότι ταξίδεψα σε όλες τις άκρες της γης. Κι έτσι είναι. Διέσχισα τον τρομερό Ωκεανό που διαβρώνει τις ακτές μας, έχοντας τη γνώση ότι οι ναοί, τα παλάτια και τα χρυσά φαντάσματα της Γκοντβάνα, της Μου, οι σκελετοί

---

[1] Σ.τ.Μτφ.: Φρούτο της νότιας Χιλής. Πιστεύεται ότι όποιος το φάει, θα επιστρέφει πάντοτε εκεί.

των ανδρών της Λεμουρίας σε αποσύνθεση, οι θησαυροί τους, οι αχανείς, βυθισμένες δυνάμεις τους, τα κοσμογονικά τους όνειρα, υπήρχαν ακόμη στα βάθη του. Και μια μέρα, έφθασα στην Άλλη Σπονδυλική Στήλη της Γης, στα Ιμαλάια, διότι νόμισα ότι εκεί θα έβρισκα την Πόλη της Αγκάρτι και τους Διδασκάλους του Διδασκάλου μου. Έζησα στην Ινδία για πολλά χρόνια και περιηγήθηκα σε ιερά υψίπεδα, αναζητώντας το *Άσραμ* των *Σίντα*. Ο Διδάσκαλος μου είχε πει ότι οι είσοδοί του βρίσκονταν στο ιερό όρος Καϊλάς, στην περιοχή των Τρανς-Ιμαλαΐων, πέρα από το Όριο της Βροχής, κοντά στη λίμνη Μανασαρόβαρ. Είχα σχεδόν φθάσει. Μα με εμπόδισαν οι άλλες φυλές, οι οποίες είχαν εκείνες τις περιοχές υπό τον έλεγχό τους, οι οποίες αντιτίθενται στον Μύθο μας, σπρώχνοντας την *Κάλι-Γιούγκα* προς το ναδίρ της, προς τη νέα ηγεμονία των μυρμηγκιών, προς έναν πλανήτη από μόλυβδο. Μόνο η πρόνοια των *Νορν* μπορεί να σώσει τον Μύθο της Ανάστασης και της Αιώνιας Αγάπης μας. Και το Σπαθί που φέρει το όνομα «Μνήμη του Αίματος». Όπως, επίσης, ο Δίσκος Πράσινου Φωτός και η επιστροφή των Λευκών Θεών.

ΚΑΡΛ ΓΚΟΥΣΤΑΒ ΓΙΟΥΝΓΚ

Με την επιστροφή μου στη Δύση, σε εκείνον τον ευρωπαϊκό κόσμο που δεν είναι σαν εκείνον της Νότιας Αμερικής και που μετά τον Τριακονταετή Πόλεμο και τον τελευταίο Πόλεμο, αυτόν του Μαχάμπάρατα, έχει γίνει σαν ένα σώμα δίχως ψυχή, ήξερα ότι ένα όμορφο Λευκό Πνεύμα είχε εγκαταλείψει για πάντα την Ευρώπη. Μου επιβεβαίωσαν ότι το *Γκράλ* είχε παρθεί από τον Πάρσιφαλ προς την *Αλβανία*, που είναι το αρχαίο όνομα της Αμερικής, μέσα σε ένα καράβι των Ναϊτών, με τον πύρινο σταυρό στα πανιά του, που περιστρεφόταν προς την κατεύθυνση της Επιστροφής, προς τις Οάσεις του Νοτίου Πόλου.

Στη γη της Ελβετίας, δίπλα σε μια λίμνη, μέσα σε έναν πύργο φτιαγμένο από τα ίδια του τα χέρια, ακολουθώντας τις ενδείξεις των ονείρων του, συνάντησα για ακόμη μια φορά τον Διδάσκαλο της Σφίγγας. Χάραζε ένα φίδι σε έναν βράχο, τη στιγμή που τα νερά της λίμνης κάλυπταν απαλά τα πόδια του. Με είδε να καταφθάνω εξουθενωμένος, διψασμένος και πεινασμένος. Με προσκάλεσε μέσα στον πύργο ώστε να ξεκουραστώ δίπλα στη φωτιά, καθώς εκείνος θα μου ετοίμαζε ένα γεύμα.

Μου προσέφερε οίνο μέσα σε μια μεταλλική κανάτα και συζητήσαμε καθ' όλη τη διάρκεια εκείνης της νύχτας, μα και την επόμενη ημέρα. Θα προσπαθήσω να αναπαράγω τα όσα μου είπε.

«Όπως κι εσύ, έχω χάσει τον πόλεμο. Κι ενώ θα έχω φύγει από αυτήν τη ζωή, θα συντελεστεί μια συνομωσία εναντίον μου. Αυτό συμβαίνει από πάντα, διότι μόνο οι ποιητές θα μπορέσουν να με καταλάβουν και να συνεχίσουν το έργο μου. Μερικές φορές, πιστεύω ότι οι συμπατριώτες μου σε αυτήν τη μικρή χώρα, στην οποία ζω κατά τη διάρκεια αυτού του γύρου, με μισούν, διότι εκθέτω σε κίνδυνο τον υλιστικό τρόπο ζωής, ο οποίος βασίζεται στο χρήμα. Δεν ανήκω σε αυτόν τον κόσμο. Είμαι ένας Υπερβόρεος. Σαν κι εσένα, είμαι ξένος σε αυτόν τον κόσμο, σε αυτή τη γη που κατοικείται από τους «σκλάβους της Ατλαντίδας». Σε αυτό το στάδιο του πολέμου του Μαχάμπάρατα, ηττηθήκαμε. Λόγω αυτού, το έργο μου θα παραμείνει ανολοκλήρωτο και μόνο οι ποιητές, όπως έχω πει, θα καταστούν ικανοί να το καταλάβουν και να το συνεχίσουν. Αυτή η πατρίδα μου, που ήταν κάποτε δρυϊδική, παραμένει ένα μέρος μιας Κελτικής Συνομοσπονδίας, της οποίας το σύμβολο είναι το τετράφυλλο τριφύλλι. Στερείται του πέμπτου φύλλου, που είναι το Υπερβόρεο πολικό πνεύμα, το φύλλο του αριθμού του πεπρωμένου. Το έχασε ή δεν το είχε ποτέ. Τουλάχιστον εσένα η πατρίδα σου βρίσκεται στη γη του Αυγερινού…»

«Μα εσύ φταις», τον διέκοψα. «Γιατί δεν διακινδύνευσες όλο σου το είναι; Ήσουν κι εσύ υιός της ορεινής σου χώρας, στερούμενος όμως ιερού μένους.»

«Θα έχανα τα λίγα που κατάφερα να περισώσω από τη μάχη. Και τώρα, θα είναι οι απόγονοι μου, από την ίδια μου τη σάρκα, εκείνοι που θα λάβουν μέρος στην καταστροφή του έργου μου. Ένας δημιουργός, ένας πολεμιστής, δεν πρέπει να έχει παιδιά…»

«Αυτή είναι η αλήθεια», συμφώνησα.

Έχυσε τον οίνο. Έβαλε μερικά μεγάλα δοχεία και το παλιό, μεταλικό τηγάνι στο ντουλάπι. Τα χαιρέτησε και τα ευχαρίστησε, μίλωντας σε αυτά λες και τον καταλάβαιναν. Μετά από μια, σχεδόν ιερή, σιωπή, κάρφωσε το βλέμμα του επάνω μου:

«Λοιπόν, οδοιπόρε, έχεις φάει κι έχεις πιεί. Επιθυμείς τώρα να ξεκουραστείς ή προτιμάς να μου ανοίξεις την καρδιά σου, όπως έκανες πολύ καιρό πριν, όταν ήσουν ένας βασιλιάς, δίπλα στη Σφίγγα;»

«Θα σου μιλήσω», του απάντησα. «Γι' αυτό έχω έρθει. Μόνο εσύ μπορείς να μου δώσεις απαντήσεις.»

Ο «ΕΑΥΤΟΣ»

«Εδώ και μια ολόκληρη αιωνιότητα, κάνω στον εαυτό μου την ίδια ερώτηση, χωρίς να βρίσκω όμως απάντηση. Υπάρχει πραγματικός λόγος να πιστεύω ότι κάτι επιβιώνει μετά τον θάνατο; Το «εγώ», για παράδειγμα. Μπορεί να φθάσει στο τέλος του; Αν το «εγώ» πεθάνει, τότε όλα μαζί με αυτό τελειώνουν. Μια μέρα, μου εξήγησες ότι αν το «εγώ» δεν υπήρχε, τότε δεν θα υπήρχε ούτε και ο κόσμος. Αν ένας γιόγκι, για παράδειγμα, αφαιρέσει το «εγώ» από τον εαυτό του, κατά την πιο βαθιά κατάσταση του *σαμάντι*, τότε δεν θα υπήρχε κανένας να ξέρει ότι εκείνος βρισκόταν σε *σαμάντι*. Ή μήπως δεν ήξερε ότι βρισκόταν σε αυτήν την κατάσταση; Υπάρχει ατομικότητα δίχως τη συνείδηση του εγώ· υπάρχει ακόμη και σε ένα λουλούδι, σε μία πέτρα. «Η πέτρα είναι μια πέτρα διότι δεν έχει συνείδηση του εγώ», είπε ο Μάιστερ Έκαρτ. Χωρίς συνείδηση, χωρίς «εγώ», δεν δύναται να υπάρξει εξατομίκευση. Υπάρχει *περσόνα*, μα όχι και *προσωπικότητα*. Και το «εγώ», αυτό το «εγώ» που νιώθω ότι είμαι, που μόνο εγώ είμαι, πώς μπορεί να πεθάνει; Αν πεθάνει, ο κόσμος θα φθάσει στο τέλος του· διότι πώς μπορώ «εγώ» να ξέρω ότι θα συνεχίζει να υπάρχει χωρίς «εμένα»; Μόνον επειδή άλλοι άνθρωποι μου το λένε, μόνον επειδή κάποιος με διαβεβαιώνει ότι υπάρχει, ενώ εγώ είμαι ακόμη εδώ. *Μαθαίνω* ότι ο κόσμος συνεχίζει και μετά από μένα. Και είναι το «εγώ» που το ακούει αυτό, πάντοτε το «εγώ». Αχ! Μα αν πεθάνω πραγματικά, τότε όλα θα φθάσουν στο τέλος τους, ακόμη κι ο κόσμος. Και δεν μπορώ να αποδράσω από αυτό. Δεν υπάρχει πιθανή έξοδος για το «εγώ» μου. Μπορώ να σκεφθώ και να αισθανθώ μονάχα το εξής: Όταν το «εγώ» εξαφανιστεί, αν ποτέ εξαφανιστεί, κάποιος στην αιωνιότητα θα νιώσει, ξανά, τον εαυτό του ως «εγώ», όπως ακριβώς συμβαίνει με μένα τώρα. Και αυτό το «εγώ», *που νιώθει κατά τέτοιον τρόπο*, θα είναι το ίδιο μου το «εγώ», λες και τίποτα δεν έπαψε να υπάρχει· διότι στο αχανές μεσοδιάστημα, μετά από μια ολόκληρη αιωνιότητα, αν δεν υπάρχει «εγώ» – αυτό το «εγώ» – τότε δεν υπάρχει συνείδηση. Κατά συνέπεια, ακόμη και ο χρόνος φθάνει στο τέλος του. Είναι μια στιγμή, μια ανάσα, ένα τίποτα. Η εξαφάνιση και η ανάσταση του κόσμου. Ο ύπνος, η ανάπαυση των Θεών. Η Αιώνια Επιστροφή.

Έχω έλθει εδώ για να σε συμβουλευτώ, για να σου μιλήσω, για να στοχαστώ μαζί σου. Πώς μπορώ να ξέρω ότι υπάρχεις πραγματικά, ότι κι εσύ είσαι «εγώ», ότι νιώθεις τον εαυτό σου ως ένα «εγώ», «το δικό σου-εγώ»; Μόνον επειδή ακούω να μου το λες εσύ. Και θα μπορούσες να είσαι επίσης

μια προβολή του εαυτού μου ή ένας διαχωρισμός του εαυτού μου στα δύο, όπως συμβαίνει και με όλα τα άλλα λόγια που λέω στον εαυτό μου, τις ερωτήσεις και τις απαντήσεις που θέτω στον εαυτό μου. Ένας μονόλογος μπροστά σε έναν καθρέφτη την ώρα που κοιτάζω τον εαυτό μου. Αυτό το ανακάλυψε και ο Νίτσε, κατά το τέλος των δραματικών του ημερών – *έτσι μου λένε* – γίνοντας «όλοι σε έναν», ταυτόχρονα, την ίδια στιγμή, καταφέρνοντας να αποδράσει από τον Κύκλο μέσω της τρέλας. Μα, απέδρασε πραγματικά;»

Ακούμπησε τα παλαιά του χέρια στο μέτωπό του.

«Αυτή υπήρξε και η δική μου έμμονη μελωδία. Η αγωνία αυτού του νοητικού πλινθότοιχου, αυτού του στενού περάσματος, δείχνει να μας αφήνει δίχως κάποια έξοδο. Δίχως μια απάντηση. Διότι στην πραγματικότητα, δεν υπάρχει τέτοια. Το ήξερες αυτό; Δεν υπάρχει! Το μόνο πράγμα για το οποίο μπορώ να σε διαβεβαιώσω, είναι ότι κι εγώ, επίσης, νιώθω τον εαυτό μου ως «εγώ». Είναι μια φτωχή απάντηση. Διότι δεν με πιστεύεις, δεν θα μπορούσες να με πιστέψεις. Από τη δική σου οπτική γωνία, μόνο «εσύ» είσαι εκείνος που νιώθεις τον εαυτό σου ως «εγώ». Αυτό συμβαίνει με σένα, παρόλο που μπορώ να σε διαβεβαιώσω ότι το ίδιο ισχύει και με μένα. Με το «εγώ» σου δεν θα μπορέσεις ποτέ να το καταλάβεις αυτό. Είναι διαχωρισμένο για πάντα. Δεν υπάρχει έξοδος από αυτό, καμία απάντηση. Με άλλα λόγια, η απάντηση είναι: δεν υπάρχει έξοδος, δεν υπάρχει απάντηση. Η λύση δεν βρίσκεται στην απάρνηση του «εγώ», στην «σταύρωση του εγώ», μα στην ανώτατη επικύρωσή του, στον συνδυασμό του με μια *ενδελέχεια*, με την *Περσόνα* που υπήρξε πριν το «εγώ» και που *ένιωθε*, πολύ παλιά, σε πολύ αρχαίους καιρούς, που ήταν γεμάτη με λαμπρότητα. Στον συνδυασμό του «εγώ» και της *Περσόνα*, που οδηγεί στην *Απόλυτη Προσωπικότητα.*»

«Τι είναι το «εγώ»; Πού υπήρχε πριν εισέλθει στο σώμα ενός παιδιού;» τον ρώτησα.

Απάντησε με επιπλέον ερωτήσεις:

«Μήπως είναι ο «φύλακας άγγελος», τον οποίο το παιδί χάνει όταν το «εγώ» εισέλθει στο σώμα του; Ή μήπως, τελικά, ο «φύλακας άγγελος» είναι εκείνη η σοφή περσόνα που φεύγει μακριά όταν το «εγώ» εισέλθει στο σώμα του παιδιού και η οποία περιμένει την επιστροφή «σου»; (Τι είναι αυτό το «σου»; Μήπως υπάρχει κάποιος τρίτος;) Ή μήπως είναι το «εγώ» ένα σημείο, μια πτυχή στον μανδύα της περσόνα, της *Μονάδας*, από την οποία μόνο ένα μικρό μέρος μπορεί να εισέλθει στο σώμα φτιαγμένο από πυκνή ύλη;

Έχεις σκεφθεί το γεγονός ότι οι τεχνοκράτες της επιστήμης της *Κάλι-Γιούγκα* κατόρθωσαν να δώσουν ένα «εγώ» στα ηλεκτρονικά μυαλά τους, στα *ρομπότ* τους, κινώντας απλά έναν μοχλό; Γιατί να μη συμβαίνει κάτι ανάλογο στην περίπτωση των ανθρωπίνων όντων; Επιβιώνει το «εγώ» όταν το *ρομπότ* καταστραφεί; Θα επανεμφανιστεί το ίδιο «εγώ» σε άλλες μηχανές; Αυτή η φρικτή εκδοχή είναι για μένα μία επιπλέον απόδειξη ότι η συνείδηση είναι ένα αρχέτυπο που σφυρηλατεί ένα μονοπάτι μέσα από τα σύμπαντα, που προσπαθεί να δώσει στον εαυτό του μια μορφή, χρησιμοποιώντας το ανθρώπινο ον με τον ίδιο τρόπο με τον οποίο εκείνος θα χρησιμοποιούσε τη μηχανή… Δεν κατάφερα να το πω ποτέ αυτό ανοικτά: *Το «εγώ» είναι ένα Αρχέτυπο.*»

«Κατάλαβα», είπα εγώ.

«Είναι μόνο λόγια, το ξέρω. Νέα δοχεία για ένα παλιό κρασί. Ας επιστρέψουμε στο σημείο από το οποίο ξεφύγαμε: στον συνδυασμό του «εγώ» και της περσόνα. Εδώ κείτεται η θύρα μέσα από την οποία κάποιος μπορεί να εισέλθει, και να αφήσει, την Απώτατη Θούλη. Την έχω ονομάσει *Εξατομίκευση*. Είναι ο συνδυασμός του «εγώ» με το *Σέλφ*, με τον ίδιο μου τον Εαυτό. Αλλάζοντας τον τόνο της ατομικότητας, μετακινώντας τον, από τη λογική συνείδηση, πιο κοντά στον Ωκεανό του Ασυνειδήτου, χωρίς να παύει όμως αυτός να είναι συνειδητός, μα έχοντας έναν διαφορετικό τύπο συνείδησης, φέρνοντας όσο περισσότερο φως στα σκοτάδια, μεταβαίνοντας από τον Κίτρινο Ήλιο της λογικής συνείδησης στον Μαύρο Ήλιο της *Εξατομίκευσης*. Και το κέντρο που εμφανίζεται εκεί, που είναι δημιουργημένο, *επινοημένο*, στο οποίο ο *τόνος* της ατομικότητας έχει πλέον μετακινηθεί, είναι ο *Εαυτός*, το *Σέλφ*, ένας Κύκλος του οποίου η περιφέρεια βρίσκεται παντού και του οποίου το κέντρο είναι πουθενά. Και το οποίο εκπέμπει μια Ακτίνα Πράσινου Φωτός. Το Φως της *Γνώσης*. Είναι η «Μικρή Σπίθα» του Μάιστερ Έκαρτ, που πλέει σε ένα Πλοίο-Φάντασμα, επάνω και κάτω από την επιφάνεια της Θάλασσας του Ασυνειδήτου, με όλα τα φώτα του αναμμένα. Είναι η εκπλήρωση της ολότητας ενός όντος, το *unus mundus*. Αυτή είναι η *Εξατομίκευση*. Δίνοντας ένα πρόσωπο στον *Εαυτό*, στον «Φύλακα Άγγελο», στη *Μονάδα*, κάνοντας συνειδητό τον Δημιουργό… Και ξέρεις πού βρήκα την ιδέα του *Εαυτού*, που μόλις χρησιμοποίησα για να αναφερθώ σε αυτό το Μυστήριο; Στον μεγαλύτερο ψυχολόγο όλων των εποχών: στον Νίτσε, στον «Πληγωμένο Βασιλιά» σου, που ήταν ο πρώτος που τον ανακάλυψε, χρησιμοποιώντας τη γερμανική λέξη *Σέλμπστ*.»

«Τι είναι το *Σέλφ*;», τον ρώτησα.

«Είναι ένα Νησί από Γυαλί, χαμένο στη μέση του Ωκεανού, μια Πόλη χαμένη βαθιά μέσα σε ένα βουνό, μια Όαση θερμών υδάτων ανάμεσα στους πάγους, είναι η Ήπειρος της Χρυσής Εποχής, ένα Κάστρο που περιβάλλεται από φλόγες, μέσα στο οποίο κείτεται κοιμώμενη η Αγαπημένη… Ναι! Διότι κάποτε υπήρχε ένας Βασιλιάς, μια Βασίλισσα, μια Ωραία Κοιμωμένη του Δάσους, μια Αιώνια Αγάπη… Μόνο οι ποιητές θα με καταλάβουν…»

ΑΝΙΜΑ, ΑΝΙΜΟΥΣ

«Ο Έρως ήταν ενωμένος με την Αγαπημένη του μέσα στο Μεγάλο, κοσμικό, Ορφικό Αυγό: ήταν ο *Φάνης*, ο *Ηρικεπαίος*. Ο Έρως ενώνει, μα ο *Φόβος*, το Μίσος (τίποτα δεν βρίσκεται πιο κοντά στην αγάπη από το μίσος), διχάζει, οδηγεί στον διαχωρισμό, σπάει το Κοσμικό Αυγό. Για να μπορέσει να αποκτήσει συνείδηση, ατομικότητα, για να μπορέσει μια μέρα να δώσει ένα Πρόσωπο στο Κοσμικό Αυγό.

Δεν είναι ορθή η απόλυτη συγχώνευση, το να χαθεί κάποιος ολοκληρωτικά στο αντίθετό του, στην αγαπημένη του, σε μια προσπάθεια επιστροφής στον αρχέγονο Ανδρόγυνο. Κάτι τέτοιο πηγαίνει ενάντια στην *Εξατομίκευση*, στην αθανασία της Περσόνα, στην ανάσταση, η οποία είναι η διαφοροποίηση, η *εξατομίκευση* και των δύο, ώστε αυτός και αυτή να ανταμώσουν εκ νέου, διαχωρισμένοι, μα, με κάποιον άλλον τρόπο, ενωμένοι για πάντα. Αναστημένοι.

Αν έχεις την εξαιρετικά καλή τύχη να ανταμώσεις ξανά την αγαπημένη σου, την αυτήν του αυτού, σε έναν από τους γύρους σου, μην κάνεις το λάθος να την παντρευτείς. Θα καταστραφείτε και οι δύο. Αυτό που πρέπει να κάνεις είναι να τη βοηθήσεις να πεθάνει εξωτερικά. Αγαπώντας την σαν να διαπράττεις ένα έγκλημα. Η αγαπημένη πρέπει να πεθάνει ούτως ώστε να επιστρέψει στη ζωή αθάνατη, παραδίδοντας την αιωνιότητά της στα χέρια σου. Αυτή είναι η αληθινή *Αυτή*, που οδηγεί τον πολεμιστή στον ουρανό, που δεν είναι απατηλή, που δεν τον σέρνει στην κόλαση, βεβηλώνοντάς τον, που δεν ευνουχίζει τη μαγική του αρρενωπότητα, που δεν μεταμορφώνει τον άνδρα σε γυναίκα. Δεν είναι η μητέρα που καταβροχθίζει, η χήρα που δεν είναι η πραγματική *Χήρα*, διότι δεν παραιτείται στη χηρεία της, ευνουχίζοντας τον υιό της. Ο Πάρσιφαλ, ο Αλέξανδρος, έπρεπε να επιστρατεύσουν τον *Φόβο* (το Μίσος) για να ξεφύγουν από τη Μεγάλη Μητέρα, τη μικρή χήρα, ώστε να μπορέσουν να

κατακτήσουν το *Γκράλ*, τον Λίθο των Μεταλλαγών, το οποίο οι Έλληνες ονόμαζαν *Ξόανον*. Την Ολότητα.

«Das ewig Weibliche zieht uns hinan», όπως είπε ο Γκαίτε. «Το Αιώνιο Θηλυκό μας οδηγεί ψηλά». Διότι η ώθηση που σε οδηγεί να εκπληρώσεις το υπέρτατο Μυστήριο, το οποίο εγώ έχω ονομάσει *Εξατομίκευση*, προβάλλοντας το «εγώ» σου στην Περσόνα, στη Μονάδα, στο *Σέλφ*, στον *Εαυτό*, δίνοντας ένα Πρόσωπο στους Θεούς, «φωτίζοντας το σκοτάδι του Δημιουργού», δεν είναι άλλη από την αγάπη. Μόνο η αγάπη μπορεί να σε ωθήσει να διασχίσεις το βαθύ χάσμα, την ανασυρόμενη γέφυρα που χωρίζει το «εγώ» σου από το κάστρο, μέσα στο οποίο βρίσκεται κοιμώμενη η αγαπημένη σου, να κάνεις ένα *άλμα* μέσα στην άβυσσο. Ισοδυναμεί με μια αλλαγή, με ένα θαύμα. Είναι ένα Ανύπαρκτο Λουλούδι: ο *Εαυτός*. Πέσε μέσα σε αυτό το Λουλούδι και θα ανταμώσεις εκ νέου το Πρόσωπο της Αγαπημένης. Αυτή η αγάπη, αυτή η ώθηση, είναι μια ψυχρή φωτιά, ερυθρού-πράσινου χρώματος, που τα καίει όλα και που σε προβάλλει στον ουρανό, *ερωτευμένο*, πέρα από τη ζωή και τον θάνατο, για όλην την αιωνιότητα. Αυτή η αγάπη σε καθιστά αθάνατο. Αυτό το Πρόσωπο, αυτή η Φωτιά της Αγάπης, το οποίο οι τροβαδούροι και οι *Μίννεσένγκα* ονόμαζαν *Βρούε Σέλντε*, Ισόλδη, εγώ το έχω ονομάσει *Άνιμα* στον άνδρα και *Άνιμους* στη γυναίκα.»

Α-ΜΟΡ

«Έχει λεχθεί ότι ο άνδρας που αγαπά τον Θεό χρειάζεται επτά ενσαρκώσεις για να εισέλθει στη Νιρβάνα και να απελευθερωθεί, και ότι ο άνδρας που τον μισεί, μονάχα τρεις. Δίχως τον Θεό, μα μόνο με το δικό του «μένος», ο Πάρσιφαλ κατέκτησε το *Γκράλ* και την *εξατομίκευσή* του, τον *Εαυτό* του, την ολότητά του. Αυτή είναι η διαφορά μεταξύ της *Υγρής Οδού* και της *Στεγνής Οδού*. Δεν γνωρίζουμε αν μαζί με το «μένος» του, τον *Φόβο* του, τον φόβο που επιστράτευσε εναντίον της Μητέρας, ο Πάρσιφαλ κόμιζε μαζί του τη «σκέψη μιας αγαπημένης», όπως ακριβώς συμβούλευσε τον φίλο του Γκαγουέν να κάνει. Ο Πάρσιφαλ, με το «μένος» του, ή το μίσος του, αμύνθηκε απέναντι σε μια *participation mystique*. Στο τέλος της διαδρομής του δεν τον περιμένει το *Σαμάντι*, η συγχώνευση με το *Άντι*, με το Αρχέγονο Ον. Αυτό που τον περιμένει είναι το *Καϊβάλια*, ο απόλυτος διαχωρισμός, η απόλυτη *Εξατομίκευση*, η *Απόλυτη Προσωπικότητα*, η απόλυτη μοναξιά

του Υπερανθρώπου. Αυτός είναι ο δρόμος του Μάγου, του *Σίντα*, του ταντρικού Ήρωα του *Γκράλ*. Η κοσμική απομόνωση του *αναστημένου Πουρούσα*.

Το Μυστήριο του *Γκράλ* με έχει απασχολήσει, και βαθιά συγκινήσει, από τα νεανικά μου χρόνια. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο δεν ήθελα να το ψηλαφήσω, προσπερνώντας το βιαστικά, διότι είχα ένα προαίσθημα ότι αυτό ήταν κάτι ιερό, που δεν έπρεπε να «ψυχολογιστεί». Δυστυχώς, δεν γνωρίζω τι μπορούν να πράξουν άλλοι στο όνομά μου, αφότου θα έχω φύγει…»

«Μου φαίνεται περίεργο που χρησιμοποιείς τη λέξη «ψυχολογιστεί». Έχοντας σταματήσει στο μέσο της διαδρομής σου, επιθυμώντας να διατηρήσεις την «επιστημονική» φύση της Σχολής σου, με κάθε κόστος, τυλίγοντας τις πιο βαθιές σου εμπειρίες στη γλώσσα που ήταν στη μόδα εκείνης της εποχής, ώστε να γλιτώσεις την κατηγορία του μυστικισμού και της μαγείας, βρέθηκες ωστόσο εκτεθειμένος μπροστά στην κατηγορία της «ψυχολόγισης» των παραδοσιακών και ιερών γνώσεων, όπως η αλχημεία, η αστρολογία, ο ερμητισμός, ακόμη και το *«Ι-Τσίνγκ»*. Πράττοντας κατά τέτοιον τρόπο, δεν κατάφερες τίποτα, διότι οι εχθροί σου πάντα θα σε κατηγορούν για μυστικιστικές ασάφειες και για το ότι είσαι ένας γνωστικός συνεχιστής του Μάιστερ Έκαρτ.»

«Το γνωρίζω. Γι’ αυτό έχω πει ότι μόνο οι ποιητές θα με καταλάβουν. Διότι, κατά κάποιον τρόπο, έχω παραδώσει τον «μυστικό κώδικα». Κι εγώ επίσης, σαν τους τροβαδούρους της Οξιτανίας και τους *Μίννεσένγκα*, έχω *trovado clus*, έχω συνθέσει σε μυστικό κώδικα. Για παράδειγμα, δεν έχω πει ότι τα Αρχέτυπα είναι *ψυχοειδή*; Ότι δηλαδή υπερβαίνουν την ανθρώπινη ψυχή, ότι βρίσκονται πέρα από αυτήν ή πιο κοντά σε αυτήν; Ποια είναι, τότε, η διαφορά των Αρχετύπων από τους Θεούς της Ελλάδας, της Ινδίας και των αρχαίων Γερμανών; Και η διαφορά από τα δύο, ή και περισσότερα, Συλλογικά μου Ασυνείδητα, που είναι αταίριαστα μεταξύ τους; Δεν είναι αυτό η «Μνήμη του Αίματος», η *Μίννε* των Γερμανών τροβαδούρων, οι οποίοι απήγγειλαν την ανάμνηση μιας Αγάπης χαμένης από την αρχή των χρόνων; Ποια είναι η διαφορά μεταξύ αυτού, του Συλλογικού Ασυνειδήτου, και του «Πνεύματος της Φυλής», στο οποίο αναφέρονται οι αποκρυφιστές; Χωρίς αμφιβολία, θα μπορούσα να είχα προχωρήσει ακόμη περισσότερο, αν κι εγώ, επίσης, δεν έχανα τον Πόλεμο. Θα μπορούσα να συνδέσω την ιδέα των Συλλογικών μου Ασυνειδήτων με το μυστήριο θιβετανό δόγμα του *Τούλκου* και του ινδουιστικού-βουδιστικού δόγματος του *Μποντισάττβα*.

Όταν ένας Τούλκου αναφέρεται στον εαυτό του, δεν λέει ποτέ «εγώ». Λέει «εμείς». Αυτός είναι ένα Πνεύμα της Φυλής, που ενσαρκώνεται για έναν ολόκληρο λαό. Κατέχει ολόκληρο το «εγώ» του, ενώ ταυτόχρονα, είναι συνειδητός σε διάφορα παράλληλα επίπεδα ή χρόνους ύπαρξης. Είναι πανταχού παρών. Συνδεόμαστε, συνεπώς, με το ζήτημα του «εγώ» που έγειρες προηγουμένως, καθώς και με το τέλος του Νίτσε, ο οποίος δεν ήταν πια ένας, μα όλοι… Και το *σαμσάρα* του Ινδουισμού είναι, επίσης, το Συλλογικό μου Ασυνείδητο, το Ποτάμι του *Σαμσάρα*, οι αρχετυπικές μορφές της: η *Μάια* είναι, όπως και για τους Ινδούς, η Ψευδαίσθηση. Και στη μέση όλων βρίσκεται το *Σέλφ*, ο *Εαυτός*, σαν ένα ιδανικό κέντρο, που δεν βρίσκεται σε κάποια συγκεκριμένη θέση του αχανούς Ωκεανού, που είναι σαν ένα Ανύπαρκτο Λουλούδι.

Στη Δύση, υπήρχε κάποτε ένας δρόμος της Ατομικής Μύησης στην Αγάπη: το Μυστήριο του *Γκράλ*, της Εσωτερικής Ιπποσύνης και του ερμητισμού των Γερμανών τροβαδούρων, εκείνων της Προβηγκίας κι εκείνων που ανήκαν στη *Φεντέλι ντ' Αμόρε*, στη βόρεια Ιταλία. Ο εσωτερισμός των τροβαδούρων έγινε ένα είδος πλατωνισμού ή αλχημικού Ταντρισμού του Αριστερού Χεριού. Είχε ένα τελετουργικό και μια μύηση με στάδια, που εκτεινόταν από την επιλογή του μυημένου μέσω του «βλέμματος» από τη Λαίδη του Κάστρου – της Βεατρίκης, στην περίπτωση του Δάντη – μέχρι και την παράδοση ενός προστατευτικού δαχτυλιδιού, μιας ζώνης (η Ζώνη της Μπρούνχιλντ στο τραγούδι των Νιμπελούνγκεν), ενός μαντιλιού ή ενός γαντιού. Ο μυημένος έχει γίνει αποδεκτός. Είναι ο ταντρικός *σάντακα*. Στη συνέχεια, εκείνος προχωράει στα στάδια του *Φενχεντόρ*, που είναι ο «Αναστενάζων»· του *Πρεκαντόρ*, του «Ικέτη»· του «Δεσμευμένου Ανδρός» και του *Ντρούτ*, εκείνου που έχει ανταλλάξει καρδιές, του *νυμφίου* – Ρέμπις, ο Ανδρόγυνος της Αλχημείας –, εκείνου που έχει ξεπεράσει τη μεγαλύτερη δοκιμασία, αυτή του *Ασάγ*, που ενώνεται με τη Λαίδη του μονάχα νοητικά· ή καλύτερα, στη *Μαϊτούνα*, στη μαγική, ταντρική συνουσία. Στο *Mysterium Coniunctionis*. Από εδώ, εκείνος οδηγείται προς την Ανάσταση, την κατάσταση του απόλυτου διαχωρισμού, την *Εξατομίκευση* στην Απόλυτη Προσωπικότητα, που είναι *πουρουσική*, *καϊβαλική*, όπως έχει ήδη αναφερθεί. Με το Πρόσωπο της Αγαπημένης στην ψυχή. Στην Αλχημεία, οι αντίστοιχες καταστάσεις είναι το Νιγκρέντο, το Αλμπέντο (από το οποίο προέρχονται τα ονόματα Αλβανία, Αλβιώνα, Άλμπι) και το Ρουμπέντο, η Ανάσταση με την αθάνατη, ερυθρή ενέργεια-ύλη του *Βράτζα*. Η *Σόρορ Μίστικα*, η γυναίκα που βρίσκεται πάντοτε στο πλευρό

του αλχημιστή, είναι η *Αμάσια Ούξορ*, η Μαγική Σύζυγος του Εσωτερισμού της Αγάπης των τροβαδούρων. Είναι επίσης η *Γιογκίνι* και η *Πάραστρι*, η Μυημένη Σύζυγος του Ταντρισμού.

Αυτή η έξοχη Υπερβόρεα μύηση έρχεται από πολύ μακριά, από μια αυθεντική Πολική Ήπειρο, εκεί όπου έκαναν την εμφάνισή τους οι γυναίκες μάγισσες, οι Ιέρειες της Μαγικής Αγάπης, η Μοργκάνα, η Αλλουίν. Είναι επίσης οι γυναίκες που στον Θρύλο του *Γκράλ* θεραπεύουν τον πληγωμένο πολεμιστή και τον Ασθενή Βασιλιά. Αυτό το Μυστήριο μας έρχεται από ανυπολόγιστες αποστάσεις. Στη Δύση, αυτό το Μυστήριο εξαφανίστηκε με τους Καθαρούς και τους Ναΐτες, με τους *Μίννεσένγκα* κι εκείνους της *Φεντέλι ντ' Αμόρε*, με τους τροβαδούρους της Λανγκεντόκ, κατά τη διάρκεια του αιώνιου Πολέμου με τους εχθρούς του Θεϊκού Μύθου. Αυτό που κάποτε υπήρξε μια ιδιωτική, μοναδική, αριστοκρατική μύηση, εκχυδαΐστηκε στον εξωτερισμό της Εκκλησίας της Ρώμης, η οποία κατέλαβε τα σύμβολά της, νοθεύοντάς τα. Η γνωστική Λαίδη, η Σοφία, η *Βρούε Σέλντε*, το Άγιο, θηλυκό, Πνεύμα, η *Παράκλητος*, το Περιστέρι, έχει εκλαϊκευθεί ως «Παρθένος Μαρία». Η Ανταλλαγή των Καρδιών, που στην πραγματικότητα είναι η *αφύπνιση* του *τσάκρα Αναχάτα*, έχει εξωτερικευθεί στη δοξασία της Καρδιάς του Ιησού. Το Ακάνθινο Στεφάνι και το Ροζάριο έχουν αντικαταστήσει το Αλχημικό Ρόδο των Χιλίων Πετάλων των Ναΐτών, το *τσάκρα Σαχασράρα* στην Κορυφή του Αόρατου Κρανίου. Αυτή είναι η δολοφονία της Ιερής Οδού της Κουνταλίνι, του ταντρικού Δρόμου των Τσάκρα. Μια ερμητική μύηση της Ηλιακής Αγάπης έχει νοθευτεί από μια εξωτερική, σεληνιακή θρησκεία, από μια ανθρωπομορφική δοξασία, αποκλειστικά υλιστική.

Η Μύηση της «Αγάπης δίχως αγάπη» έχει καταστραφεί και ο άνδρας έχει οδηγηθεί στη διάδοση της σωματικής αγάπης, της μητριαρχικής, που εστιάζει μονάχα στο σώμα της γυναίκας, με αποτέλεσμα η εξωτερικευμένη Εύα να θριαμβεύει, βεβηλώνοντας τον πολεμιστή, επιβάλλοντας την «κατ' επείγουσα ανάγκη» της και τη «δημήτρια» έξαψή της για αναπαραγωγή. Η αγάπη έχει γίνει ανθρώπινη, πολύ ανθρώπινη. Η «Αγάπη δίχως αγάπη» του πολεμιστή, του τροβαδούρου, είναι το Μυστήριο του *Γκράλ*. Η αγάπη για τη μη-αναστημένη γυναίκα και άνδρα ανήκει στην Εκκλησία της Ρώμης, στον σεληνιακό Χριστιανισμό. Το μυητικό ποίημα έχει εκφυλιστεί στη νουβέλα, στη χυδαία λογοτεχνία και στον ερωτισμό των ημερών μας.

Πριν κάνουμε αναφορά στη Θρησκεία της Αγάπης των τροβαδούρων, των μυημένων Ιπποτών του Γκράλ, στους αληθινούς Ροδόσταυρους, θα

πρέπει πρώτα να ανακαλύψουμε τι κρύβεται πίσω από τη γλώσσα τους. Εκείνες τις ημέρες, η αγάπη είχε διαφορετική σημασία από τη σημερινή. Η λέξη *Amor* (Αμόρ, Αγάπη) ήταν ένας μυστικός κώδικας, ένα φωνητικό *clus*. Η *Amor*, αντίστροφα, δηλώνει τη Roma, τη Ρώμη. Δηλαδή, όπως μαρτυρεί ο όρος με τον τρόπο που έχει γραφτεί, εκείνη *ήταν αντίθετη στη Ρώμη*, σε ό,τι αντιπροσώπευε η Ρώμη. Επιπροσθέτως, η λέξη *Amor* σπάει σε «a» και «mor», και σημαίνει *Δίχως-Θάνατο*. Δηλαδή, το να γίνει κανείς αθάνατος, αιώνιος, χάρη στον δρόμο της μύησης της *Α-Μόρ*. Είναι ένας μυητικός δρόμος, απολύτως αντίθετος εκείνου της Ρώμης. Είναι ένας *Εσωτερικός Κριστιανισμός*, Ηλιακός. Είναι ο γνωστικός *Κριστιανισμός* του Μάιστερ Έκαρτ. Και ο δικός μου. Διότι προσπάθησα να διδάξω στον άνδρα της Δύσης πώς να μπορέσει να αναστήσει τον *Κριστό* μέσα στην ψυχή του. Διότι για τον δυτικό άνδρα, ο *Κριστός* είναι το *Σέλφ*, ο *Εαυτός*.

Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο η *Roma* κατέστρεψε την *Amor*, τους Καθαρούς, τους Ναΐτες, τους Άρχοντες του Γκράλ, τους *Μίννεσένγκα*, όλα όσα, ενδεχομένως, κατάγονταν από την «Υπερβόρεα Μνήμη του Αίματος», όλα όσα είχαν πολική και ηλιακή καταγωγή.

Η αγάπη για την οποία τόσο συχνά μιλούν και γράφουν στις νουβέλες, στην ποίηση, στα περιοδικά, η αγάπη του πλησίον, η καθολική αγάπη των Εκκλησιών, η αγάπη για την ανθρωπότητα, δεν έχει καμία απολύτως σχέση με την «Αγάπη δίχως αγάπη» (*Α-Μόρ*, δίχως-Θάνατο), η οποία είναι μια αυστηρή πειθαρχία, κρύα σαν τον πάγο, κοφτερή σαν ένα σπαθί. Επιδιώκει την υπέρβαση της ανθρώπινης κατάστασης, ώστε να προσεγγιστεί το Βασίλειο των Αθανάτων, η Απώτατη Θούλη.»

«ΣΥΓΧΡΟΝΙΚΟΤΗΤΑ»

«Η γη είναι ζωντανή και νιώθει, μαζί σου. Ακολουθεί τα βήματά σου, την αναζήτησή σου, με ίση αγωνία, διότι με τον θρίαμβό σου εκείνη θα μεταμορφωθεί. Το τέλος της *Κάλι-Γιούγκα* και η είσοδος σε μια νέα Χρυσή Εποχή εξαρτώνται από τα αποτελέσματα του Πολέμου σου. Η γη, από μόνη της, δεν μπορεί να τελειώσει το έργο που η Φύση αφήνει ανολοκλήρωτο. Σήμερα, η γη έχει ενώσει τις δυνάμεις της με τον άνθρωπο και το καταστροφικό του πάθος. Η μεγάλη καταστροφή θα συμβεί κατά τα πρώτα χρόνια της Εποχής του Υδροχόου. Μα αν βρεις την Είσοδο στο Αόρατο Διπλό αυτής της γης, ολοκληρώνοντας το Μυστήριο της «Α-Μόρ χωρίς

αγάπη», τότε τα ηφαίστεια θα ηρεμήσουν, ο σεισμός θα παύσει και η καταστροφή θα αποφευχθεί.

Υπάρχει μια ουσιώδης «συγχρονικότητα» μεταξύ της ψυχής και του τοπίου. Αυτό που θα καταφέρεις στον εαυτό σου, θα απηχήσει ακόμη και στην πιο μακρινή γωνία αυτού του σύμπαντος, σαν το χτύπημα μιας καμπάνας που θα ανακοινώσει τον θρίαμβο ή την ήττα, παράγοντας μη-αναστρέψιμα αποτελέσματα σε ένα μυστικό κέντρο· στον τόπο όπου δρα η Μοίρα. Το Αρχέτυπο είναι αδιαίρετο και αν το αντιμετωπίσεις, μία φορά μόνο, με έναν ουσιώδη τρόπο, τα αποτελέσματα θα είναι καθολικά και θα έχουν αιώνια ισχύ. Αυτό το εκφράζει ορθά η αρχαία κινέζικη ρήση: «Αν ένας άνδρας που κάθεται στο δωμάτιό του κάνει τις ορθές σκέψεις, τότε θα ακουστεί χιλιάδες λεύγες μακριά.» Όπως και η αλχημική ρήση, επίσης: «Δεν έχει σημασία πόσο μόνος είσαι. Αν κάνεις πραγματικό έργο, τότε άγνωστοι φίλοι θα έλθουν να σε βοηθήσουν.»

Αυτό που έχω ονομάσει «συγχρονικότητα», ο Νίτσε το ονόμασε «τυχαίες συμπτώσεις γεμάτες νόημα». Γίνεται ένας ποιητικός διάλογος, ένα κονσέρτο για δυο βιολιά, μεταξύ του άνδρα-μάγου και της Φύσης. Ο κόσμος σου παρουσιάζει μια «τυχαία σύμπτωση γεμάτη νόημα», σου παραδίδει ένα ανεπαίσθητο, σχεδόν μυστικό μήνυμα, κάτι που συμβαίνει χωρίς κάποιον προφανή λόγο*, αν-αιτιωδώς*, μα που νιώθεις ότι είναι γεμάτο νόημα. Αυτό είναι που, επακριβώς, ψάχνει ο κόσμος. Το να εξάγεις, λοιπόν, το *Νόημα* από αυτό, το οποίο μόνο εσύ μπορείς να δεις, διότι «συγχρονίζει», συμπίπτει απολύτως με την άμεση κατάσταση του νου σου, με ένα γεγονός της ζωής σου, που μεταμορφώνεται με τη βοήθειά σου σε θρύλο και πεπρωμένο. Είναι μια τυχαία σύμπτωση που μεταμορφώνεται σε Πεπρωμένο. Και από τη στιγμή που το πετύχεις αυτό, όλα θα μοιάζουν όπως και πριν, λες και τίποτα δεν έχει αλλάξει. Ωστόσο, όλα θα έχουν αλλάξει θεμελιωδώς και για πάντα, αν και οι μόνοι που θα το γνωρίζουν αυτό θα είσαι εσύ και η γη – η οποία είναι τώρα *η δική σου Γη, ο δικός σου* Κόσμος, από τη στιγμή που σου έχει παραδοθεί για να τη γονιμοποιήσεις. «Η γη έχει καταστεί αόρατη, μέσα σου» όπως θα έλεγε ο Ρίλκε, έχει γίνει ένα *εξατομικευμένο σύμπαν* μέσα σου. Και παρόλο που μπορεί τίποτα να μην έχει αλλάξει, «θα φαίνεται ότι έχει, θα φαίνεται ότι έχει», για να χρησιμοποιήσω τα δικά σου λόγια. Και θα είσαι ένας δημιουργός-Θεός του κόσμου· διότι θα έχεις διανοηθεί ένα Ανύπαρκτο Λουλούδι. Θα έχεις δώσει ένα *Νόημα στο Λουλούδι σου.*»

«Η ΤΕΧΝΗ ΤΗΣ ΦΟΥΓΚΑΣ»

Καθώς έφευγα, είπα στον εαυτό μου: «Το Ρόδο επάνω στον Σταυρό είναι το σύμβολο του *Σέλφ*, του *Εαυτού*, της ολότητας. Είναι το Πρόσωπο της Ψυχής, η μεταμόρφωση του γήινου, η άνθιση. Η οριζόντια γραμμή επάνω στον σταυρό είναι το θηλυκό, η Αυτή· η κάθετη είναι το αρσενικό, Αυτός. Το Ρόδο τις ενώνει, τις συνδέει, είναι ΑΥΤΟΣ-ΑΥΤΗ και ΑΥΤΗ-ΑΥΤΟΣ, ο Ανδρόγυνος. Μα αν ο σταυρός περιστραφεί ιλιγγιωδώς, προς μια αριστερόστροφη κατεύθυνση, προς τις απαρχές, πίσω, προς την Υπερβορέα, προς τον Αυγερινό, μετατρέπεται σε έναν πύρινο κύκλο, που προβάλλεται πίσω από όλους του ήλιους, μέχρι την Πράσινη Ακτίνα, υπερβαίνοντας για πάντα ΑΥΤΟΝ και Αυτήν, καθιστώντας τους αθάνατους. *Στον ίδιο τους τον εαυτό.* Θα έχουν αναστηθεί μέσα στην ερυθρή ενέργεια του *Βάτζρα*, εστιάζοντας στην ακίνητη, πολική κίνηση. Ακίνητοι μέσα στην κίνηση, ενωμένοι στον διαχωρισμό, αγαπώντας ο ένας τον άλλον με την *Α-Μόρ* δίχως αγάπη. Και όταν ο σταυρός περιστραφεί κατ' αυτόν τον τρόπο, προς αυτήν την κατεύθυνση, αναδύεται, από τα βάθη του Μεγάλου Ρόδου, το Πρόσωπο της Αγαπημένης.»

Κατά την αυγή, η οποία ήταν καλυμμένη με μια αλπική ομίχλη, κι ενώ περπατούσα μέσα από τα στενά περάσματα, είχε ένα όραμα, ένα όνειρο: Είδα τον εαυτό μου μέσα σε μια παλιά γοτθική εκκλησία. Μαζί μου ήταν μια γυναίκα, η οποία μου εξηγούσε ότι ο αγνότερος γοτθικός ρυθμός βρισκόταν στη Γερμανία, παρόλο που είχε γεννηθεί στη βόρεια Γαλλία. Οι δύο πύργοι είχαν μεταμορφωθεί σε έναν, και ολόκληρη η σειρά του κτιρίου έδειχνε να αψηφά τη γήινη βαρύτητα και να τείνει, πασχίζοντας, προς το άπειρο. Μου επανέλαβε στα Γερμανικά: *Das ewig Weibliche zieht uns hinan.*

Ακούσαμε το τελευταίο «Βρανδεμβούργιο Κονσέρτο» του Μπαχ, το πιο μαγικό, κρατώντας ο ένας το χέρι του άλλου και κοιτάζοντας προς τη μεριά ενός παραθύρου που απεικόνιζε ένα αλχημικό ρόδο. Μέσα από αυτό έλαμπε ο απογευματινός ήλιος, μεταμορφώνοντάς το σε μια έκρηξη μαργαριταριών, σταλίδων, καταρρακτών πράσινου φωτός. Και τότε, λουσμένοι σε εκείνο το αλχημικό φως, φιληθήκαμε. Και ήταν λες και φιλούσαμε κάθε σταλίδα φωτός από εκείνο το λουλούδι, το Πρόσωπο του Λουλουδιού, που για μένα ήταν το πρόσωπο Αυτής και που για κείνη ήταν το πρόσωπο Αυτού.

Το «Βρανδεμβούργιο Κονσέρτο» έδωσε τη θέση του στην «Τέχνη της Φούγκας», στην τελευταία και πιο θαυμάσια δημιουργία της ψυχής του

Μπαχ, την οποία εκείνος συνέθεσε στις υψηλότερες κορυφές του κόσμου του, επαναλαμβάνοντας το θέμα *ad infinitum*, μεταβάλλοντας, ελάχιστα ωστόσο, το *νόημά* του: «δημιουργώντας νέους νόμους στην κίνηση των δυνάμεων, χωρίς όμως να δημιουργούνται νέες δυνάμεις», μέσα στην Αιώνια Επιστροφή της ίδιας δύναμης, ανακαλύπτοντας σε αυτό «τυχαίες συμπτώσεις γεμάτες νόημα», που έχοντας ερμηνευθεί, *μεταμορφώνονταν*, έφερναν την πιθανότητα της «ταξινόμησης και του καθορισμού των όντων, με έναν νέο τρόπο (αν και απατηλό)». Είναι μια Τυχαία Σύμπτωση που μεταμορφώνεται σε Πεπρωμένο. Ένα Ανύπαρκτο Λουλούδι, μα πιο αληθινό από όλα τα λουλούδια στους κήπους αυτού του κόσμου.

ΧΕΡΜΑΝ ΕΣΣΕ

Η αλπική ομίχλη σκορπίστηκε.

Ένα μεσημέρι, βρήκα τον εαυτό μου μπροστά στη θύρα ενός σπιτιού, στην οποία βρισκόταν κρεμασμένη μια πινακίδα με την εξής επιγραφή:

«Όταν ένας άνδρας φτάσει τα γεράματα
κι έχει εκπληρώσει την αποστολή του,
έχει το δικαίωμα να αντιμετωπίσει
την ιδέα του θανάτου, εν ειρήνη.
Δεν είναι ορθό να επισκεφθεί κανείς
αυτόν τον άνθρωπο, να του μιλήσει.
Είναι αναγκαίο να κρατηθεί απόσταση
από τη θύρα του σπιτιού του,
λες και δεν έζησε κανείς εκεί.»

Για μια ακόμη φορά, συνάντησα τον Διδάσκαλο που δεν είχε χάσει την ικανότητα να συνομιλεί με τα ζώα και τα φυτά ή που είχε ανακτήσει εκ νέου αυτήν την παιδική ικανότητα, στα γεράματά του. Βρισκόταν στον κήπο, καίγοντας φύλλα, κλαδιά. Πόσος πολύς καιρός είχε περάσει, μέσα στην περιστροφή του Μεγάλου Τροχού, από την τελευταία μας συνάντηση!

Με είδε να εμφανίζομαι, με προσέγγισε με ένα φωτεινό χαμόγελο και με χαιρέτισε με τα διαυγή του μάτια.

«Δεν καταφέραμε να φύγουμε χθες για την Άνω Ενγκαντίν, διότι συνετελέσθη ένα απροσδόκητο γεγονός – μια μέλισσα τσίμπησε τη σύζυγό μου.»

Καθίσαμε σε ένα παγκάκι του σκιερού κήπου, κάτω από τη σκιά των καστανιών. Εκεί υπήρχαν μανόλιες, φοινικόδεντρα, μα και μια τεράστια συκιά, που έμοιαζε με αυτές που έχω δει μόνο στην Ινδία. Μια μαγεμένη πηγή μουρμούριζε μελωδικά.

«Αυτός είναι ο Κήπος του Κλίνγκσορ. Το έχω βαπτίσει με αυτό το όνομα σκεπτόμενος τον μάγο στο έπος του *Πάρσιφαλ*. Μου θυμίζει τη Βίλα Ρούφολι, στο Ραβέλο, η οποία ενέπνευσε τον Βάγκνερ να γράψει την πρώτη πράξη του *Πάρσιφαλ*. Όταν εκείνος είδε τη βίλα, αναφώνησε: «Αυτός εδώ είναι ο μαγεμένος Κήπος του Κλίνγκσορ!». Όταν κλείσει ένας κύκλος σου, εδώ, αυτή η Οικία Καμούτσι, θα σου προσφέρει καταφύγιο. Σε αυτό το σπίτι θα ανακαλύψεις το μυστικό της Ανάστασης· από εδώ, θα ξεκινήσεις την επίτευξή της.»

«Είχα πάει στο Μπόλινγκεν, στον Διδάσκαλο της Σφίγγας.»

«Εκείνος είναι ένα βουνό, σαν το Σαν Σαλβατόρε που μπορούμε να δούμε από εδώ, σαν το όρος Τζενερόσο, σαν το Μάττερχορν. Του οφείλω πολλά. Το μαγικό μου έργο ξεκινάει με αυτόν. Ο «Ντέμιαν» είναι ο *Εαυτός*· η μητέρα του, η Εύα, είναι η Μεγάλη Χήρα, η Μητέρα του Πάρσιφαλ. Εμείς οι ίδιοι είμαστε οι Υιοί της Χήρας, οι *Μίννεσένγκα*, οι Υιοί της *Βρούε Σέλντε*, που τραγουδούν τη μεγάλη νοσταλγία για τον Υπερβόρεο Βορρά. Είμαστε καϊνιστές και εωσφοριστές. Εγώ αναζητώ την πριγκίπισσα Φάτιμα, εσύ την πριγκίπισσα Παπάν. Χάρη στον Διδάσκαλο της Σφίγγας, συνάντησα τον Αμπράξας. Το έργο μου είναι τυλιγμένο μέσα στη μυστική του *γνώση*. Στην πραγματικότητα, είμαι ο ποιητής τον οποίο αναζητά, ο ποιητής ο οποίος εκφράζει τα σύμβολα χωρίς να τα ερμηνεύει. Στον *«Λύκο της Στέπας»*, η Ερμίνα είναι το θηλυκό του Χέρμαν, η *Άνιμά* μου, όπως θα έλεγε εκείνος. Σαν ένας *Μίννεσένγκα*, έχω κι εγώ *trovado clus*.»

«Σε μερικές ισπανικές μεταφράσεις εκείνου του έργου, λείπει ο μυστικός κώδικας», τον διέκοψα, «διότι το όνομα Ερμίνα έχει αντικατασταθεί από το Αρμάντα.»

«Φταίνε οι καιροί στους οποίους ζούμε», μου απάντησε, «οι καιροί χωρίς μυστήριο, χωρίς μυστικά, χωρίς *γνώση*... Ωστόσο, υπάρχει κάτι που με ξεχωρίζει από τον Διδάσκαλο της Σφίγγας: η μουσική. Ζω, είμαι τυλιγμένος μέσα σε αυτήν. Ο Μπαχ, ο Μότσαρτ, τόσο ή και περισσότερο από εκείνον, έχουν επηρεάσει το έργο μου. Στον *«Λύκο της Στέπας»*, ο Μότσαρτ δηλώνει

παρών. Οι νότες, με τον χορό τους στο έργο του *«Ο Μαγικός Αυλός»*, έχουν ήδη αποκαλύψει το μυστήριο ΑΥΤΟΥ-ΑΥΤΗΣ και ΑΥΤΗΣ-ΑΥΤΟΥ, οδηγώντας μας στον Παμίνο και στην Παμίνα, στον Παπαγκένο και στην Παπαγκένα· σε Αυτόν και Αυτήν, με κεφαλαία γράμματα, και σε αυτόν και αυτήν, με μικρά. Ο Διδάσκαλος της Σφίγγας μας δεν βιώνει τη μουσική μέσα στο αίμα του. Αυτή είναι η διαφορά ενός Ελβετού κι ενός Γερμανού. Ανήκω σε εκείνο το έντονο, λεπτό ρεύμα των ανδρών της Μεγάλης Λαχτάρας, που ρέει σαν ένα χρυσό ποτάμι από τους πάγους του Μεγάλου Βορρά, από τη *Μίννε*, και το οποίο έφθασε στο απόγειό του με τον Χαίλντερλιν, τον Κλάιστ, τον Νοβάλις και τον Νίτσε. Είμαστε εκείνοι οι οποίοι πιστέψαμε ότι θα μπορούσαμε να αλλάξουμε τον κόσμο με τον «Μαγικό Ιδεαλισμό» μας. Είσαι ένας από μας, διότι μόνο μέσω ημών θα βρεις τους ομοίους σου. Όταν θα έχω φύγει, μια συνομωσία, στην οποία θα λάβουν μέρος και οι υιοί της σαρκός μου, θα με νοθεύσει, προσπαθώντας να με συνδέσει με τη νέγρικη μουσική, με τα ναρκωτικά και τον ερωτισμό. Θα με μετατρέψουν σε έναν προφήτη κινούμενων πιθήκων και ίσως μου κλείσουν μία θέση στη «Βαλχάλλα» της Ντίσνεϋλαντ. Μα θα επιζήσω όλων αυτών. Διότι είμαι ένας *Μίννεσένγκα* που έχει *trovado clus*, κι επειδή, επίσης, κουβαλώ το Σπαθί του Χρυσόστομου που ονομάζεται *Μίννε*, «Μνήμη του Αίματος».»

«Και ο θάνατος; Και ο τάφος σου εκεί στο Τζεντιλίνο;»

«Ο θάνατος είναι σαν την πτώση στο Συλλογικό Ασυνείδητο του Διδασκάλου της Σφίγγας, στο *Σαμσάρα*, ώστε να επιστρέψω, από κει, στον Κύκλο, σε μια νέα Ημέρα, στη μορφή, στις μορφές… Γιατί σε απασχολεί τόσο πολύ ο θάνατος; Άκουσε τη Φύση, βίωσε τους κύκλους της. Εκεί θα ακούσεις τη Φωνή του Θεού, των Θεών…»

Γνωρίζω ότι υπάρχει μια σπουδαία διαφορά μεταξύ της Μελωδίας μου κι εκείνης του Διδασκάλου που Κατανοεί τη Γλώσσα των Ζώων και των Λουλουδιών. Ίσως είναι υπερβολικά Γερμανός για μένα, με την αίσθηση της πανθεϊστικής συγχώνευσής του με τη Φύση, η οποία, παρόλο που την αγαπώ τόσο πολύ, νιώθω μερικές φορές ότι είναι λίγο ωμή. Συνεπώς, ελπίζω μια μέρα να τη μεταμορφώσω με τον «Μαγικό Ιδεαλισμό» μου, «συγχρονισμένα με την Ανάστασή μου», υπερβαίνοντας την κοινή μας *Κάλι-Γιούγκα*, τη «Σκοτεινότερη Εποχή» μας. Ο ίδιος ο Νοβάλις, τον οποίο αγαπούσε, δήλωσε: «Ο Θεός πρέπει να διαχωριστεί από τη Φύση. Ο Θεός δεν έχει καμία σχέση με εκείνη. Ο ίδιος είναι ο στόχος της Φύσης. Είναι κάτι με το οποίο, μια μέρα, εκείνη θα πρέπει να εναρμονιστεί.» Είναι, δηλαδή, *Αλληγορία, Σύμβολο.* Υπάρχει μια *ενέλιξη*, μια Χρυσή Εποχή έχει χαθεί.

Ακόμη καλύτερα, δεν υπάρχει ούτε ενέλιξη ούτε εξέλιξη, μονάχα μια αλλαγή κατάστασης, που γίνεται ορατή και συνειδητή μέσα σε έναν μικροσκοπικό χωροχρόνο, μόνο στην ανθρώπινη εποχή, διότι αυτό είναι, ουσιαστικά, ένα οντολογικό, εξωκοσμικό γεγονός. Η Φύση, η πραγματικότητα, που είναι αντιληπτή μόνον κατά ένα μέρος, ποτέ *στην ίδια της την αλήθεια* («το ψευδές είναι η ουσία του αληθινού», είπε ο Πληγωμένος Βασιλιάς), είναι η μαγική-κοσμική επίσπευση μιας Ιδέας, μιας *κατάστασης* που βρίσκεται σε μια *διαφορετική πραγματικότητα*, η οποία εκτρέφει μια «διαφορετική πραγματικότητα» και «κάτι άλλο». Η γήινη ύλη βρίσκεται, λοιπόν, στα όρια της αναγνώρισης, όντας και εμπειρία και σύμβολο.

Ο Ουίλιαμ Μπλέικ έγραψε: «Η Φύση δεν μας διδάσκει τίποτε σχετικά με την Πνευματική Ζωή, παρά μόνο τα σχετικά με τη Φυσική Ζωή. Ο διάβολος είναι ο νους της Φυσικής Δομής.»

Η Μύηση δεν δέχεται ότι η ανθρώπινη κατάσταση είναι ένα αμετάτρεπτο πεπρωμένο. Δεν αποδέχεται ότι είναι μονάχα ανθρώπινη. Όπως έχουμε πει με τον Μάιστερ Έκαρτ: «Η πέτρα είναι επίσης ένας Θεός, μα δεν το γνωρίζει. Κι επειδή ακριβώς δεν το γνωρίζει, είναι μια πέτρα.»

Η ιδέα του θανάτου είναι έμμονη σε μένα, όπως και η αναπόδραστη εμπειρία της αίσθησης του «εγώ». Ακόμη κι αν αυτά έλκουν την καταγωγή τους στα βάθη της προγονικής ψυχής της Ισπανίας, γνωρίζω ότι, ουσιαστικά, με συνδέουν με το σιωπηλό δράμα του Διδασκάλου της Σφίγγας, με αυτά που εκείνος είπε, κι ακόμη περισσότερο, με όσα δεν είπε. Η διαφορά μεταξύ αυτών των δύο διδασκάλων είναι η διαφορά που υπάρχει ανάμεσα στον άγιο και στον μάγο, ανάμεσα στη συγχώνευση, στην απώλεια κατά το *Σαμάντι*, και στον διαχωρισμό, στην *Απόλυτη Προσωπικότητα*, στο *Καϊβάλια*. Ανάμεσα στη Μετενσάρκωση και στην Ανάσταση.

Λες κι ερμήνευε τις σκέψεις μου, μου είπε:

«Μην ξεχνάς ότι στο τέλος παραμένω και Νάρκισσος και Χρυσόστομος· Σιντάρτα, και την ίδια ώρα, Γκοβίντα. Με την ψυχή μου διαχωρισμένη σε αντιτιθέμενες ροπές: στην επιθυμία μου για παράδοση, για συγχώνευση, για απώλεια, κι επίσης για αναζήτηση, για λαχτάρα, για ανταρσία…»

Καθώς έφευγα, μου έσφιξε το χέρι.

Ο ΠΛΗΓΩΜΕΝΟΣ ΠΟΛΕΜΙΣΤΗΣ

Ο Διδάσκαλος μου είπε επίσης: «Αναζήτησε τους συντρόφους που διασκορπίστηκαν στον Μεγάλο Πόλεμο.»

Σε ένα αρχαίο πεδίο μάχης, συνάντησα τον σπουδαιότερο από αυτούς τους συντρόφους, έναν απόγονο των *Τούατα ντε Ντάναν*. Ήταν βαριά πληγωμένος, ξαπλωμένος στις όχθες ενός καναλιού. Μια ηρωική γυναίκα τον φρόντιζε, σταματώντας το αίμα που έρεε από τις πληγές του. Λόγω των βασανιστηρίων από τους εχθρούς του, ο πολεμιστής είχε μείνει σχεδόν μουγγός. Σύντομα, θα έφευγε από αυτόν τον κόσμο.

Κάθισα στο πλευρό του και του μίλησα. Του μίλησα για το οδοιπορικό μου στη γη της Οξιτανίας, στη Λανγκεντόκ των Καθαρών, την άνοδό μου στα ερείπια του ηλιακού ναού του Μονσεγκούρ και στη Σιέρρα Μαλαντέτα, εκεί όπου ο αδελφός μας, ο πολεμιστής-τροβαδούρος Μπερτράν ντε Μπορν, άφησε τον εαυτό του να παγώσει μέχρι θανάτου. Απήγγειλα το ποίημά του «Έπαινος του Πολέμου», το οποίο ο πολεμιστής είχε μεταφράσει.

Ο παλιός πολεμιστής παρέμεινε σιωπηλός, ακίνητος, σαν βράχος, σαν ένα δέντρο. Ήταν απών. Με άκουγε, μα μόλις και μετά βίας.

Είχα μια έμπνευση. Ενθυμούμενος τον Κήπο της Παιδικής μου Ηλικίας και τον «άγγελο» που πιθανότατα εισήλθε μέσα μου, αναλογίστηκα τα όσα οι άνθρωποι λένε για τη «δεύτερη παιδική ηλικία των ηλικιωμένων». Δεν είναι πιθανό αυτός ο «άγγελος», που κατά την παιδική ηλικία δείχνει να επιπλέει – για ορισμένο χρονικό διάστημα – στο εξωτερικό τμήμα του σώματος, να αναδύεται κατά τα γεράματα και να παραμένει ξανά έξω από το σώμα, ακόμα και πριν τον θάνατό του; Και δεν είναι πιθανό «αυτός», ο «άγγελος», που όταν εισέρχεται στο σώμα γίνεται «εγώ», διαμορφώνοντας την «προσωπικότητα», να γίνεται μόνο «περσόνα», όταν αποχωρεί, εκ νέου, από το σώμα; Μα χάρη στο γεγονός της κατοχής του *προσώπου* – είπα στον εαυτό μου – είναι εφικτή η αθανασία, η προβολή μιας *Απόλυτης Προσωπικότητας* πέρα από τον χρόνο και τον χώρο. Έτσι, σε μια τόσο προχωρημένη ηλικία, όπως αυτή του συγκεκριμένου, πληγωμένου πολεμιστή, ο «άγγελός» του δύναται να παραμείνει μέσα στο σώμα για σύντομες, μονάχα, στιγμές. Συνεπώς, αυτός, ο «άγγελός» του, θα έπρεπε να αναζητηθεί στο εξωτερικό του σώματος του.

Σταμάτησα λοιπόν να βλέπω τα μάτια του σώματός του και κατεύθυνα τα λόγια μου προς κάτι που επιπλέει σαν αύρα, προς κάτι που μπορούσε να εντοπιστεί λίγο πιο πάνω από το κεφάλι του. Έντονα, μα ψύχραιμα, είπα:

«Να είσαι χαρούμενος, πολεμιστή, γιατί σε επτακόσια χρόνια η δάφνη θα ανθίσει ξανά και θα επιστρέψεις για να χάσεις, εκ νέου, τον πόλεμο.»

Το σώμα του έτρεμε, λες και με ένα απαλό χτύπημα, κάτι είχε εισέλθει μέσα σε αυτό. Κάτι που περιπλανιόταν στο φως εκείνου του απογεύματος της Βενετίας, δίπλα στα περιστέρια της πλατείας του Αγίου Μάρκου, πάνω από τον θόλο του Καθεδρικού της Σάντα Μαρία ντελά Σαλούτε ή κοντά στο άλογο του Κολλεόνι.

«You are one of the few. Bless you for coming at last! I was waiting for you. Now I can go.»

«Ναι. Τώρα μπορείς να αποχωρήσεις· διότι τώρα γνωρίζεις ότι οι Θεοί δίνουν σε κάθε πολεμιστή από έναν σύντροφο. Ενώ εσύ κοιμάσαι, εγώ θα επιβλέπω. Και όταν θα έχεις φύγει, εγώ θα πολεμήσω και για τους δυο μας. Εκτός αυτού, γνωρίζεις πως ξέρω ότι έχεις *trovado clus*, ότι έχεις τραγουδήσει σε μυστικό κώδικα, τα «Κάντος» σου. Επιπλέον, γνωρίζεις ότι αμφότεροι έχουμε σκαρφαλώσει στα ερείπια του Ηλιακού Ναού του Μονσεγκούρ και ότι μια μέρα θα τον ανοικοδομήσουμε· σε μια άλλη γη, όταν επιστρέψει η Χρυσή Εποχή. Όταν ο Θεός των Ηττημένων της *Κάλι-Γιούγκα*, ο Καθοδηγητής μας, θα έχει δικαιωθεί.»

Και τότε, ο πολεμιστής σηκώθηκε, ντυμένος στα μαύρα, γεμάτος με ματωμένες πληγές. Και μαζί, απαγγείλαμε τραγουδιστά το άσμα του αγαπημένου μας τροβαδούρου, του Μπερτράν ντε Μπορν, στη γλώσσα στην οποία το είχε μεταφράσει:

“In hot summer have I great rejoicing
When the tempests kill the earth’s foul peace,
And the light’nings from black heav’n flash crimson,
And the fierce thunders roar me their music
And the winds shriek through the clouds mad, opposing,
And through all the riven skies God’s swords clash.
And I love to see the sun rise blood-crimson.
And I watch his spears through the dark clash
And it fills all my heart with rejoicing
And pries wide my mouth with fast music
When I see him so scorn and defy peace,
His lone might ’gainst all darkness opposing.
And let the music of the swords make them crimson!”[1]

[1] Σ.τ.Μτφ.: «Στη ζέστη του καλοκαιριού νιώθω μεγάλη αγαλλίαση,

Έπειτα, τραγούδησα στη γλώσσα μου, για κείνον:

«Μου αρέσει πολύ η χαρμόσυνη ώρα
Που γεννά τα φύλλα και τα λουλούδια
Μου αρέσει να ακούω τον χαρούμενο ήχο
Των πτηνών, των οποίων τα άσματα
Αντηχούν στο δάσος
Και μου αρέσει να βλέπω μέσα από τα λιβάδια
Τις σκηνές και τα μεγάλα αντίσκηνα να εγείρονται
Και νιώθω μεγάλη χαρά
Όταν βλέπω στην εξοχή
Αρματωμένους ιππότες και άλογα
Και κάστρα που, με βαναυσότητα, πολιορκούνται
Και μου αρέσει να βλέπω όταν ένας άρχοντας
Είναι ο πρώτος που εισβάλλει σε αυτό,
Επάνω στο άλογό του, άφοβα, καλά οπλισμένος
Μου αρέσει η γενναία παλικαριά του!

Και τα άλογα, δίχως αφέντη,
Θα αρχίσουν να τρέχουν προς τις συστάδες…»
…………………………………………………………………………

Πλησίασε ακόμη πιο κοντά:

«Ξέρεις γιατί παραμένω σιωπηλός; Για να μη με παρασύρει κανείς να πω κάτι αντίθετο από αυτά που έγραψα και έπραξα. Και διότι, στο τέλος, εμείς

Όταν οι θύελλες σκοτώνουν της γης την αισχρή ειρήνη,
Και οι αστραπές από τον μαύρο ουρανό λάμπουν βαθυκόκκινες,
Και οι άγριες βροντές, μου βρυχώνται τη μουσική τους
Και οι άνεμοι στριγκλίζουν μέσα από τα σύννεφα, τρελοί, αντιτιθέμενοι,
Και μέσα σ' όλους τους σπαραγμένους ουρανούς, συγκρούονται τα σπαθιά του Θεού.
Και λατρεύω να βλέπω τον ήλιο να αναδύεται με το βαθυκόκκινο χρώμα του αίματος.
Και βλέπω τα δόρατά του μέσα από τη σκοτεινή σύγκρουση
Και γεμίζει όλη μου τη καρδιά με αγαλλίαση
Και ανοίγει διάπλατα το στόμα μου με γοργή μουσική
Όταν τον βλέπω να περιφρονεί και να αψηφά, τόσο πολύ, την ειρήνη·
Η μοναχική του ισχύς, αντιτίθεται σ' όλο το σκότος.
Και άσε τη μουσική των σπαθιών να τους κάνει να βαθυκοκκινίσουν!»

οι πολεμιστές παραμένουμε μόνοι, και κανείς, πέρα από τον σύντροφό μας, δεν μας κατανοεί, κανείς δεν βρίσκεται μαζί μας, εκτός από τα φαντάσματα των νεκρών ηρώων. Όταν ξύπνησε η φωτιά του αγώνα μέσα στις καρδιές μας, τίποτε δεν κατάφερε να τη σβήσει ξανά. Η «Μικρή Σπίθα» μας οδηγεί. Αν υποχωρούσα, αν λόγω του γήρατός μου και του πόνου από τις πληγές μου, κατάφερναν να με κάνουν να ανακαλέσω, τότε το πνεύμα της περιπέτειας, που δεν πέθανε ποτέ, θα έφευγε από τον πολεμιστή για πάντα. Και δεν θα έμενε τίποτα πια, παρά ένα άδειο σώμα. Η μαγεία θα μας είχε εγκαταλείψει… *Μείνε πιστός στα παλιά όνειρα, ώστε να μην χάσει ο κόσμος μας την ελπίδα!*»

Έκανα ένα βήμα προς τα πίσω, για να τον δω καλύτερα μέσα στο αμυδρό φως, το οποίο αντικατοπτριζόταν στα νερά του καναλιού. Και κοιτάζοντας, τώρα, σταθερά τα μάτια του σώματός του, πρόφερα τον χαιρετισμό του θρυλικού τροβαδούρου: «Χάιλ!»

Ham — Sa

9 Elella Nos

9 Ellael Nos

8

7

6

5

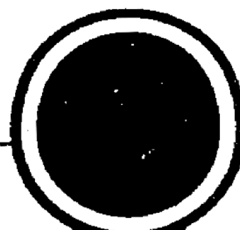
4

3

2

1

9 Black Hole

Μαύρη Τρύπα

8 Thule, Swan

Θούλη, Κύκνος

7

6 Paradise Bird

Πτηνό του Παραδείσου

5 White Elephant

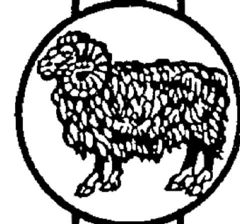
Λευκός Ελέφαντας

4 Golden Stag

Χρυσό Ελάφι

3 Ram

Κριός

2 Whale

Φάλαινα

1 Black Elephant

Μαύρος Ελέφαντας

Wolfgang vom Schemm 1983

Η ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΤΗΣ ΑΛΛΟΥΪΝ

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ ΘΡΥΛΟΣ ΤΗΣ ΠΡΙΓΚΙΠΙΣΣΑΣ ΠΑΠΑΝ

Κάθομαι επάνω σε έναν βράχο που ξεπροβάλλει πάνω από την άβυσσο. Από κάτω μου, εκτείνονται αχανείς εκτάσεις γης, φαιές, κυανές οροσειρές, χωρίς βλάστηση. Αυτή είναι η αποσαθρωμένη, πλούσια σε ορυκτό πλούτο, Κορδιγιέρα των Άνδεων, που είναι πολύ διαφορετική από τις υπόλοιπες οροσειρές της γης. Πέρα μακριά, σχεδόν στο επίπεδο του Ωκεανού, επιπλέει μια διάφανη ομίχλη, σαν την αναπνοή από το ταραγμένο στήθος των υδάτων.

Εδώ και αρκετή ώρα, ένας κόνδορας κάνει κύκλους πάνω από το κεφάλι μου. Κάθε τόσο, πετάει όλο και πιο κοντά μου. Νιώθω το διαπεραστικό βλέμμα αυτού του μοναχικού κατοίκου των βουνοκορφών των Άνδεων.

Διαβάζω ένα βιβλίο το οποίο δεν έχει διαβάσει ακόμα κανείς στη χώρα μου και το οποίο ο Περ Ζακ, ένα μέλος του Τάγματος, θα δημοσιεύσει σύντομα, αντλώντας υλικό από τα Αρχεία μας. Ο κόνδορας, ο αδελφός μου σε άλλους γύρους, αιωρείται στον αέρα. Δείχνει να διαβάζει μαζί μου.

Αφορά την άγνωστη ιστορία της Πριγκίπισσας Παπάν.

Σε αμνημόνευτους χρόνους, όταν οι Υπερβόρειοι συνειδητοποίησαν ότι η Ήπειρός τους στον πολικό Βορρά επρόκειτο να βυθιστεί, έστειλαν έναν από τους Δίσκους τους από Ορείχαλκο στον Νότο του Κόσμου. Και μαζί με το πλήρωμα, πήγε και η Ιέρεια της Μαγικής Αγάπης, η Αλλουίν. Πήραν μαζί τους ένα κλαδί από το Δέντρο Σόμα, που ήταν το Δέντρο που περιείχε το Ποτό του Αίματος, της Μνήμης του Αίματος. Και το φύτεψαν στον Άλλον Πόλο. Όταν, μαζί με την πρώτη Ατλαντίδα, τη Μου, τη Γκοντβάνα, η Ήπειρος της Υπερβορέας εξαφανίστηκε, οι Λευκοί Θεοί ήταν ήδη ασφαλείς στις Οάσεις του Νοτίου Πόλου και στις Μυστικές Πόλεις των Άνδεων. Έχτισαν τον αρχαίο πολιτισμό του Τιουανάκου και τους ναούς επάνω στο Νησί του Πάσχα, που τώρα έχουν εξαφανιστεί. Οι Λευκοί Θεοί ήταν άνδρες γιγαντιαίου αναστήματος. Η γραφή τους αποτελούνταν από σημάδια τα

οποία χρησιμοποιούνται ακόμη και σήμερα από το Τάγμα. Κάποια εξ αυτών διακρίνονται στους Ρούνους.

Με τη μετατόπιση του άξονα της γης, η Χρυσή Εποχή, ο Κήπος του Άβαλον και η Πρώτη Γη χάθηκαν. Ήλθαν οι εποχές, γεννήθηκε ο χρόνος. Μα στην Εσωτερική, Κοίλη Γη, στο «διπλό» της, στις Μυστικές Πόλεις της Αγκάρτι και της Σαμπάλα, στη Μεγάλη Παϊτίτι, στην Ελελίν, στην Πόλη των Καισάρων, εκεί, η Χρυσή Εποχή διατηρείται ακόμη.

Η Αμερική, της οποίας το αλχημικό όνομα είναι *Αλβανία* – από το *Αλμπέντο* –, η γη των Λευκών Θεών, έχει υπάρξει το παραδοσιακό καταφύγιο των απογόνων των Υπερβόρεων, των Εωσφοριστών, των ακολούθων του Θεού των Ηττημένων της *Κάλι-Γιούγκα*, των πολεμιστών του Αυγερινού, του Εωσφόρου-Αμπράξας. Μέσα από τη Μνήμη του Αίματός τους, γνώριζαν ότι στον Νότιο Πόλο είχε αναπτυχθεί ένα κλαδί από το αυθεντικό, αρχέγονο Δέντρο Σόμα. Κι έπρεπε να πάνε εκεί, για να πιούν το αθάνατο Ποτό του. Μόνον κατ' αυτόν τον τρόπο θα αναζωογονούνταν, φέρνοντας νέα ζωή στη θεϊκή φυλή, η οποία βρισκόταν στα πρόθυρα του αφανισμού. Αυτός είναι ο λόγος που, στους αρχαίους καιρούς, την Αμερική-Αλβανία επισκέφθηκαν οι Δρυΐδες, οι Κέλτες, οι Βίκινγκς, οι Ναΐτες και ο Πάρσιφαλ, ο οποίος κατέφθασε με ένα πλοίο που είχε όλα τα φώτα του αναμμένα, που είχε ως έμβλημα στα πανιά του τον Αριστερόστροφο Σταυρό, μεταφέροντας το *Γκράλ*. Το πλοίο ονομαζόταν *Βάφελν*, Καλέουτσε, Άστρα. Έπλεε κάτω από την επιφάνεια του νερού και το πλήρωμά του το αποτελούσαν οι ψυχές νεκρών ηρώων· ήταν η *Βίλντες Χέερ*, οι ηττημένοι πολεμιστές του Πολέμου του Μαχάμπάρατα, του Μεγάλου Πολέμου που δεν τελείωσε ποτέ.

Η επιφάνεια της Αμερικής-Αλβανίας, την οποία οι Βίκινγκς ονόμαζαν *Χβετραμάναλαντ*, γη των Λευκών, κατοικείται σήμερα από τους σκλάβους που επέζησαν από τη βύθιση της Ατλαντίδας. Την καταβύθισαν αυτοί οι ίδιοι οι σκλάβοι, με τη μαύρη τους μαγεία. Ανήκουν στις έγχρωμες φυλές του αλχημικού, πλανητικού *Opus*, κάθε μία από τις οποίες έχει να εκπληρώσει μια ακριβής κοσμική λειτουργία, αν δεν είναι, απλά, αποκλειστική δημιουργία του ζώου-ανθρώπου. Επαναστάτησαν, προκαλώντας την καταστροφή, έχοντας επιμειχθεί αδιάκριτα ο ένας με τον άλλον, χωρίς μυητική γνώση, χωρίς ταντρική μαγεία, χωρίς Επιστήμη, προκαλώντας τον πιο τρομακτικό Κατακλυσμό· αυτά μας διηγείται ο Πλάτωνας. Η Ατλαντίδα είχε κόψει τους δεσμούς που την ένωναν με την Υπερβορέα, την ιερή γη των εξωγήινων Καθοδηγητών της Πράσινης Ακτίνας, και η βύθισή της παρήγαγε

το πλανητικό, κοσμικό δράμα, μετακινώντας ακόμη και την Πολική Ήπειρο, μετατοπίζοντας τον άξονα της γης, προκαλώντας την πτώση της τρίτης σελήνης επάνω στη Γκοντβάνα, αλλάζοντας τη θέση του Ωκεανού των Άνδεων, καταστρέφοντας το Τιουανάκου, καταβυθίζοντας την Ήπειρο του Πνεύματος. Ο Όμηρος μας αφηγείται επίσης ότι ο Κήπος των Εσπερίδων, με τα μήλα του από αλχημικό χρυσό, από *aurum potabile*, που μπορεί να φάει και να πιεί κανείς, φυλασσόταν από τρεις αδελφές: μια λευκή, μια μαύρη και μια ερυθρά: *Αλμπέντο*, *Νιγκρέντο* και *Ρουμπέντο*, ήταν τα ονόματά τους. Ολόκληρο το πλανητικό *Opus alchimicum*. Μα όλα άλλαξαν, νοθεύτηκαν. Η μαγική-Υπερβόρεα Επιστήμη των απαρχών χάθηκε. Όπως και στο Θιβέτ, όπου η μογγολική φυλή έγινε η εξωτερική προστάτιδα των εισόδων στον εσωτερικό κόσμο των γιγάντων *Ντρόπας*, των θεϊκών *Σίντα* της Αγκάρτι και της Σαμπάλα, η μοναδική αποστολή των έγχρωμων φυλών της αμερικάνικης Αλβανίας ήταν να προστατεύουν τις εισόδους στις Μυστικές Πόλεις των Άνδεων, της Εσωτερικής Γης των θεϊκών *Ανκαχουίνκας*, των αθάνατων Λευκών Θεών.

Όλα έχουν αλλάξει, λόγω της καταστροφής που μας ωθεί όλο και γρηγορότερα προς μια νέα βύθιση, λόγω της επαναλαμβανόμενης επανάστασης των σκλάβων στης Ατλαντίδας, οι οποίοι πιστεύουν ότι μπορούν να κατευθύνουν το πεπρωμένο όλου του κόσμου, δημιουργώντας τερατώδεις επιμειξίες χρωμάτων και φυλών, δίχως τη μαγική-αλχημική γνώση των Υπερβόρεων.

Οι Βίκινγκς ήλθαν αναζητώντας το Δέντρο Σόμα, τη Μνήμη του Αίματος. Στο αρχαίο Μεξικό, δημιούργησαν έναν ολόκληρο πολιτισμό. Οι σκλάβοι της Ατλαντίδας τους υποδέχτηκαν με ανάμεικτο σεβασμό. Αυτό παράγεται σε αυτούς από την αταβιστική ανάμνηση μιας Ένδοξης Εποχής, η οποία τους παρακινεί να υποκλιθούν με ευλάβεια, μα και από την ύπουλη αλαζονεία εκείνων που πιστεύουν ότι είναι περισσότερο ικανοί να κατευθύνουν τις *Νορν*. Όπως μας αναφέρει ο Περ Ζακ, ο ηγέτης των Βίκινγκς ονομαζόταν Ούλμαν, άνδρας του Ουλ. Ίδρυσε έναν σημαντικό πολιτισμό στο αρχαίο Μεξικό και στη γη των Μάγιας. Εκεί, ονομάστηκε Κετζαλκόατλ, το Πλουμιστό Φίδι από Φωτιά, λόγω του *Ντράκαρ*, του πλοίου των Βίκινγκς με το οποίο είχε έλθει και το οποίο έδειχνε να έχει φτερά και λοφία, όλα τα φώτα του αναμμένα, που περιστρεφόταν σαν ένας φωτεινός δίσκος, μερικές φορές ακόμη και μέσα στο πλήρες φως του μεσημεριού. Μα το πιο εξαιρετικό πράγμα που ο Περ Ζακ αναφέρει σε αυτό το βιβλίο, το οποίο δεν έχει γράψει ακόμη, είναι ότι η Αγαπημένη του Κετζαλκόατλ ονομαζόταν Παπάν-

Αλλουίν. Με άλλα λόγια, η Πριγκίπισσα Παπάν του θρύλου των Αζτέκων δεν ήταν η αδελφή του Μοντεζούμα, που ίσως να ήταν, κι αυτός, ένας Βίκινγκ, από τη στιγμή που ορκιζόταν ότι προερχόταν από την Τούλα ή Τούλε, μα μια, κατά το ήμισυ, θέα, μια Υπερβόρεα ιέρεια, που ήλθε στη *Χβετραμάναλαντ*, στην *Αλβανία*, μέσα στον *Δίσκο Άστρα* ή *Βάφελν*, μαζί με τον Κετζαλκόατλ.

Και όταν ο Κετζαλκόατλ έφυγε, κανείς δεν ξέρει προς τα πού (προς την Εσωτερική Γη, προς τον Αυγερινό;), η Παπάν έμεινε «σαν νεκρή», μα όχι στην Τενοτστιτλάν, μα πολύ νοτιότερα, σε μια επικράτεια κοντά στον Άλλον Πόλο, σε μια Μυστική Πόλη των Άνδεων, ίσως κοντά στην κορυφή του όρους Μελιμόγιου. Διότι προτού εκείνος φύγει μακριά για πάντα, ο άνδρας του Ουλ πήγε προς τον Νότο, όλο και πιο νότια. Και ήταν ο Κετζαλκόατλ εκείνος που ανοικοδόμησε τον πολιτισμό του Τιουανάκου, λαμβάνοντας διαφορετικά ονόματα. Εκεί ονομαζόταν Ταμαντουάρε, Σουέ-κα, Κοντίκι-Ουιρακότσα, Πάι Ζουμέ, Μάνκο Καπάκ. Η Παπάν ονομαζόταν Νέουα, κι επίσης Μαμά Όκλο και Μαμά Ρούντου. Ήταν η Βασίλισσα του Νότου· δηλαδή, η Βασίλισσα του Σαβά· διότι *Σαβά* σημαίνει Νότος. Ζούσε σε μια γη λιμνών και ηφαιστείων, επάνω σε ένα νησί που περιβαλλόταν από μια θάλασσα φωτιάς, που αργότερα ονομάστηκε Τσίλι, ή Χιλή, μια επικράτεια που ήταν στενή, σαν ένα δίκοπο σπαθί. Ήταν μια ψυχική Σπονδυλική Στήλη του Πλανήτη, μια επικράτεια που κατοικούνταν κάποτε από γίγαντες. Αυτοί θα επιστρέψουν για να την κατοικήσουν εκ νέου, μετά την ανάδυσή τους από το εσωτερικό των βουνών, σπάζοντας τα τοιχώματα των βράχων, των αρχαίων φυλακών τους.

Έτσι λοιπόν, η Παπάν περίμενε την επιστροφή του Κετζαλκόατλ. Έδειχνε να είναι νεκρή· μα στην πραγματικότητα, απλά κοιμόταν. Ήταν η Ωραία Κοιμωμένη. Αυτή που ακόμη κοιμάται.

Οι αιώνες πέρασαν, κι ένας Ισπανός κατέφθασε σε αυτές τις επικράτειες ωθούμενος από την ίδια μυστική λαχτάρα: ήταν ο Πέδρο Σαρμιέντο δε Γαμπόα, γνωστός σε άλλους γύρους ως Πέτρος Τολετάνος, εκείνος ο οποίος έγραψε το Βιβλίο της Μαγικής Αγάπης, το *«Ροζάριουμ Φιλοσοφόρουμ»*, το οποίο δείχνει τον τρόπο με τον οποίο μπορεί να επιστρέψει πίσω στη ζωή η γυναίκα που δείχνει να είναι νεκρή, τον τρόπο με τον οποίο αφυπνίζεται η γυναίκα που κοιμάται.

Ο Πέδρο Σαρμιέντο δε Γαμπόα έχασε τον γύρο του. Κι ενώ είχε ήδη φθάσει στη νοτιότερη Θάλασσα, ατενίζοντας τους πάγους του Στενού που χωρίζει αυτά τα άκρα, εκεί όπου ίδρυσε την Πόλη του Βασιλιά Φιλίππου, η

οποία ήταν στην πραγματικότητα η Πόλη της Πείνας και της Δίψας, η Πόλη της Μεγάλης Λαχτάρας, ταλαιπωρήθηκε από αμφιβολίες και το πλοίο του χτυπήθηκε από ένα τεράστιο κύμα, που τον ανάγκασε να επιστρέψει πίσω. Δεν κατάφερε να ανακαλύψει το μυστικό πέρασμα που οδηγεί στην Όαση του πάγου, διότι η καρδιά του ήταν διχασμένη ανάμεσα σε αντιτιθέμενες μνήμες και αντιλήψεις του κόσμου· δεν κατάφερε να παραδοθεί, ολοσχερώς, σε ένα Υπερβόρεο όνειρο. Έπεσε ακριβώς στο σημείο – κατά τη Μυστική Γεωγραφία – όπου αναπτύσσεται το Φρούτο της Επιστροφής, που ονομάζεται Καλαφάτε. Καημένε Πέτρο! Στο τέλος των ημερών του δεν έκανε τίποτε άλλο από το να περιπλανιέται απελπισμένος, πασχίζοντας να επιστρέψει σε εκείνες τις επικράτειες όπου πίστευε ότι είχε βρει το «Λευκό Νησί που βρίσκεται στον Ουρανό», τις πύλες της Πόλης της Αυγής! Εξαφανίστηκε στη θάλασσα, χωρίς να αφήσει κάποιο σημάδι. Μα το φάντασμά του πάντοτε θα επιστρέφει στον τόπο όπου φυσάει ένας άνεμος από ένα διαφορετικό σύμπαν. Εκεί όπου ο ήλιος του νότιου μεσονυκτίου λούζει τις παγωμένες πεδιάδες με το μαύρο του φως, προστατεύοντας τους ογκόπαγους που επιπλέουν και που κινούνται, σιωπηλά, προς την κατεύθυνση των οάσεων που κρύβουν το Όρος της Αποκάλυψης. Κρύβοντας επίσης και τον ορυμαγδό της πτώσης των εμποδίων από πάγο, τη στιγμή που εκείνα βροντούν μέσα στο νερό, ηχώντας σαν τη φωνή των Θεών που μας μισοφανερώνουν τα μυστικά τους.

Γύρο μετά τον γύρο, όπως πάντα, «με μικρές αποκλίσεις στο νόημα ή στους νόμους, μα όχι στην ισχύ», ο Πέτρος (η Πέτρα, ο Λίθος που έπεσε από το Σπασμένο Στέμμα) θα επιστρέψει σε αυτές τις επικράτειες για να προσπαθήσει να ξυπνήσει από τον ύπνο και να επαναφέρει στη ζωή εκείνη που «δεν είναι νεκρή, μα που δεν είναι ούτε ζωντανή».

Μα οι γύροι έχουν ένα όριο. Δεν είναι άπειροι για έναν μόνο Πέτρο.

ΕΡΜΗΝΕΥΩ ΤΟΥΣ ΓΙΓΑΝΤΕΣ

Σταμάτησα να διαβάζω. Ήξερα πια ότι η Παπάν και η Αλλουίν ήταν απλά μία, η ίδια.

Ο κόνδορας συνέχιζε την πτήση του.

Λίγο πριν φτάσω σε αυτό το υψόμετρο, είχα προσπαθήσει να σκαρφαλώσω μια απότομη πλαγιά. Μα αναγκάστηκα να εγκαταλείψω την προσπάθειά μου, διότι μια πλευρά του βουνού ήταν κατακόρυφη. Σε μια

προεξοχή έστεκε ένας βράχος που είχε τη μορφή ενός όρθιου άνδρα. Έμοιαζε με έναν φρουρό που προστάτευε την είσοδο σε μια σπηλιά, πιθανότατα σε όλον τον υπόγειο κόσμο. Αυτή η είσοδος θα μπορούσε, κάλλιστα, να είναι μια σκιά που υπήρχε επάνω στον τοίχο. Από τη στιγμή που δεν μπορούσα να προσεγγίσω με κάποιον τρόπο το σημείο, έπρεπε να αρκεστώ, για ορισμένη ώρα, στην ατένιση του πετρωμένου φρουρού.

Οι Άνδεις έχουν δημιουργηθεί από ένα ορυκτό υλικό, σκούρου καφέ χρώματος. Τα Ιμαλάια, οι Άλπεις, τα Πυρηναία, είναι καλυμμένα, μέχρι πολύ ψηλά, με δάση πεύκων και αλσύλλια. Εδώ υπάρχουν μόνο τα γυμνά, διαβρωμένα βράχια, που αναδίδουν ένα εύθρυπτο μείγμα σιδήρου, χαλκού, άργυρου, χρυσού, μολύβδου, καθώς και μια ανεπαίσθητη δόνηση από ράδιο, το οποίο μπορεί να επηρεάσει τον νου, παράγοντας σποραδικές καταστάσεις διαφώτισης.

Στα δεξιά μου εγείρονταν προς τον ουρανό, μέχρι να τον αγγίξουν, οι αιωνίως καλυμμένες με χιόνι κορυφές «Λα Παλόμα» και «Ελ Πλόμο». Αυτές οι κορυφές υπήρξαν τόποι προσκυνήματος και λατρείας μιας χαμένης φυλής. Από κει, οι Λευκοί Θεοί συνήθιζαν να επικοινωνούν με τα αστέρια.

Στάθηκα όρθιος, και ξαφνικά, ένιωσα μια ζαλάδα. Έπρεπε να στηριχθώ επάνω στον βράχο. Σαν με τη βοήθεια μιας αστραπής, αυτός ο κόσμος έσβησε και μπορούσα να διακρίνω μονάχα έναν μαύρο τοίχο και δύο γιγαντιαίες μορφές που είχαν ξεπροβάλλει, με διακεκομμένες φλέβες χρυσού. Ο ένας εκ των γιγάντων ύψωσε τα χέρια του ψηλά, προς τις κορυφές, ενώ ο άλλος διπλώθηκε, υποκλίθηκε, αγγίζοντας σχεδόν, τη βάση του όρους.

Δεν ξέρω πόση ώρα ακριβώς διήρκεσε το όραμα. Μα εκείνη τη στιγμή, μου δόθηκε η ευκαιρία να ξαναζήσω το ίδιο όραμα που μου είχε εμφανιστεί για πρώτη φορά κατά τα χρόνια της εφηβείας μου. Ατένισα ξανά τους γίγαντες που βρίσκονταν στο εσωτερικό του βράχου των Άνδεων. Ήταν αιχμάλωτοι της γης, βασανίζονταν από δυο αντιτιθέμενες ροπές, η μία προς τα επάνω, η άλλη προς τα κάτω, μέσα σε έναν τιτάνιο αγώνα, ο οποίος θα κατευναστεί όταν αυτές οι φλέβες του ορυκτού χρυσού μπορέσουν να ενωθούν, να μετατραπούν στο υγρό χρυσό που είναι κατάλληλο για πόση και το οποίο θα μας δώσει την αιώνια ζωή.

ΑΥΤΗ

Είναι αργά. Ορατό από τη γέφυρα πάνω από το ποτάμι, το λυκόφως καλύπτει τη μια άκρη της πόλης, τυλίγοντας την Παραθαλάσσια Κορδιγιέρα με πέπλα έντονου κόκκινου, ζαφειριού και σμαραγδένιου πράσινου. Δημιουργεί μια οπτική ψευδαίσθηση της γης της λαχτάρας, εκεί όπου ζουν οι ερυθροί άνδρες του ορίζοντα. Στην αντίθετη άκρη της πόλης, η αχανής Κορδιγιέρα των Άνδεων αντικατοπτρίζει αυτήν την ψευδαίσθηση και την προβάλλει στη σιωπή της επικείμενης νύχτας.

Άφησα την καρδιά μου να με οδηγήσει, περπατώντας με την ασφάλεια ενός υπνοβάτη μέσα στις οδούς αυτής της πόλης, του Σαντιάγο δε λα Νουέβα Εξτρεμαδούρα, η οποία προφυλάσσει στη μυστική της μνήμη τις αντηχήσεις των βημάτων και τα όνειρα των ανθρώπων που έχουν, εδώ και καιρό, εξαφανιστεί: του Διδασκάλου μου, του Ιάσονα, των συντρόφων μου από άλλες εποχές, των πολλών ανθρώπων που έχουν αναζητήσει τις μυστικές της γωνίες, των πρώτων ποιητών που ήλθαν εδώ και ίδρυσαν την πόλη. Ο Αλσίνο, ο μόνος αδελφός που αναγνωρίζω εδώ, επίσης ονειρεύτηκε ότι μπορούσε να πετάξει πάνω από αυτήν τη χώρα.[1]

Όταν προσεγγίσουμε το κεντρικό γεγονός του πεπρωμένου μας, ο νους μας συννεφιάζει, και σχεδόν, μας αιφνιδιάζει.

Αυτήν τη φορά δεν θα συνέβαινε κάτι τέτοιο· ήταν λες και με κατεύθυνε η καρδιά μου.

Μέσα στο αμυδρό φως των νυκτερινών φανοστατών, περπάτησα μέσα από έναν δρόμο που περιβαλλόταν από ψηλά δέντρα, των οποίων τα κλαδιά ήταν μπλεγμένα, σχηματίζοντας μια οροφή, που το αεράκι κινούσε ελαφρά. Από τους κήπους ανέδιδε το μεθυστικό άρωμα του γιασεμιού, των ρόδων και των αρωμάτων της άνοιξης. Σταμάτησα. Πόσες ακόμη φορές, όλα αυτά τα χρόνια, θα πρέπει να επιστρέφω σε αυτό το σπίτι! Τι να απέγινε εκείνη; Υπάρχει ακόμη; Μήπως είναι τώρα ένα ακόμη «ακατοίκητο μπλε»;

Όταν έφθασα στο κατώφλι, η καρδιά μου άρχισε να χτυπά με έναν άγνωστο ρυθμό. Από τη στιγμή που δεν υπήρχαν δρόμοι, η καρδιά είχε χαράξει τον δικό της. Η θύρα άνοιξε. Και μέσα στο ημίφως της εισόδου, έστεκε μια λεπτοκαμωμένη φιγούρα μιας γυναίκας. Ήταν καλυμμένη με έναν μακρύ, ερυθρό χιτώνα, που έφτανε μέχρι τα πέλματά της.

---

[1] Σ.τ.Μτφ.: Ο *Αλσίνο*, με τον οποίο ο συγγραφέας νιώθει συμπάθεια, είναι ο ήρωας του ομώνυμου μυθιστορήματος του Χιλιανού συγγραφέα Πέδρο Πράδο. Είναι η ιστορία ενός αγοριού που αναπτύσσει φτερά, ώστε να μπορέσει να πετάξει.

ΤΟ ΒΛΕΜΜΑ

Δεν θυμάμαι σχεδόν τίποτα από τη νέα αντάμωσή μας. Μόνον, ασαφώς, ότι υπήρχε μια τετράπλευρη αίθουσα κι ένας στενός διάδρομος, μέσα από τον οποίο με οδήγησε σε ένα δωμάτιο στο πίσω μέρος της οικίας. Άναψε μερικά κεριά και με προσκάλεσε να καθίσω σε μια ψάθινη πολυθρόνα, η οποία έτριζε απαλά. Βρισκόταν δίπλα σε ένα παράθυρο που ήταν ανοιχτό στον, γεμάτο από αστέρια, ουρανό. Στον ανοιξιάτικο ουρανό της Χιλής.

«Η καρδιά μου μέσα στο στήθος σου μου επέτρεψε να αναγνωρίσω τα βήματά σου. Ίσως κι εσύ, επίσης, αναγνώρισες τα δικά μου. Αυτή τη φορά έχουμε συναντηθεί σε πλήρη διαύγεια· διότι κατέχεις τη δική μου καρδιά, όπως κι εγώ τη δική σου.»

Κάθισα εκεί γι' αρκετή ώρα, λέγοντάς της όλα όσα μπορούσα να θυμηθώ σχετικά με την ύπαρξή μου από τότε που οι δρόμοι μας είχαν χωρίσει, πολύ καιρό πριν. Της μίλησα για τον Κήπο της παιδικής μου ηλικίας, για την Πόλη του Άβαλον, για το Δέντρο που σχεδόν άγγιζε τον ουρανό, για τον Ιάσονα, για τον Διδάσκαλό μου, για τον σκύλο της Ανταρκτικής, για τις Οάσεις του Πάγου, για την Παπάν, για τους Λευκούς Θεούς, για το Υπερβόρεο πεπρωμένο μας, για τη Μνήμη του Αίματός μας. Και ήταν πάντοτε παρούσα, σε κάθε μία από αυτές τις ιστορίες, διότι κόμιζα μέσα μου την καρδιά της. Συνειδητοποίησα ότι η Κοσμική Ποίηση που με είχε καταλάβει ήταν στην πραγματικότητα εκείνη η υπερπροσωπική «σπίθα», την οποία η καρδιά της διατηρούσε μέσα στο στήθος μου. Τώρα, μπορούσα να της την επιστρέψω.

Παρέμεινε σιωπηλή. Γνώριζε πώς να ακούει, με εκείνη τη γλυκύτητα που έδειχνε, πάντοτε, να εκπορεύεται από όλο της το είναι. Καθόταν δίπλα στο παράθυρο και είχε ακουμπήσει τα χέρια της στους μηρούς της. Όταν σταμάτησα, τελικώς, να μιλάω, λες και με είχε εγκαταλείψει η ικανότητα να αραδιάζω λέξεις, εκείνη είπε:

«Μεταξύ μας, πίσω από τις λέξεις, διεξάγεται ένας μυστικός διάλογος. Αυτός είναι ο διάλογος που με ενδιαφέρει και στον οποίο είμαι προσηλωμένη. Πόσα μου έχεις εξηγήσει μέσω αυτού!»

Ναι! Πόσα πολλά! Συνειδητοποιώ ότι της είπα πως το πρόσωπο που είδα να εμφανίζεται μέσα στο λουλούδι, ήταν το δικό της.

Με κοίταξε λες και ήμουν το παράθυρο· μέσα από μένα, έβλεπε τον έναστρο ουράνιο θόλο.

Αν έπρεπε να ταξιδέψω μέσα από αστερισμούς και να συναντήσω όντα με μάτια σαν εκείνα των ανθρώπων της γης, είναι σίγουρο ότι δεν θα έβρισκα κανένα ον με το ίδιο βλέμμα. Τα θεσπέσια μάτια της έδειχναν ξαφνικά να χάνονται πίσω από τις χρυσές της βλεφαρίδες, σαν να έχουν εξαφανιστεί προς έναν μακρινό, εσωτερικό κόσμο, χωρίς όμως να παύουν να με ατενίζουν, λες και ήταν ανοιχτά σε μιαν άλλη πραγματικότητα, πιο πραγματική από τη δική μας, και στην οποία μας μετέφεραν. Η τρυφερότητα του βλέμματός της ήταν σαν το «στολισμένο με πετράδια νησί στη θάλασσα από νέκταρ», για το οποίο μας μιλούν τα αρχαία κείμενα. Πώς μπορεί κάποιος, ο οποίος έχει κοιταχθεί με αυτόν τον τρόπο μονάχα μία φορά σε ολόκληρο το σύμπαν, να αφανιστεί; Αυτό το βλέμμα δεν θα χαθεί ποτέ, διότι είναι το υπέρτατο κατόρθωμα ενός Καλλιτέχνη-Δημιουργού. Μια μέρα αυτό θα επιστρέψει, και όποια το κατέχει εκ νέου, θα είναι η ίδια, εκείνη. Για να «κοιταχθώ» με αυτόν τον τρόπο, για μια ακόμη φορά σε αυτόν τον κόσμο, θα έδινα τα πάντα, ακόμα και την Πόλη της Αυγής.

Όταν έφυγα από την οικία εκείνο το βράδυ, είχα γίνει ξανά ο *αναστενάζων*.

Η ΙΚΕΣΙΑ

Ένωσα τις παλάμες των χεριών μου· ένωσα έτσι τη γη, το ύδωρ, το αίμα, τη φωτιά, τον αέρα και τον αιθέρα, όλα όσα κατείχα. Και ξεκίνησα να την περιγράφω. Ήμουν ο καθρέφτης της.

«Ατένισε τον εαυτό σου μέσω εμού, Αλλουίν, στοχάσου τη θεϊκή σου ομορφιά. Η κόμη σου είναι ένας καταρράκτης από χρυσό, που πέφτει στη μέση σου. Το μέτωπό σου είναι ευρύ και χλωμό, σαν τον δίσκο της σελήνης. Τα φρύδια σου είναι έξοχα, οι βλεφαρίδες σου είναι σαν τις ακτίνες του φωτός του Ήλιου από Χρυσό, που μας φέρνει το προαίσθημα του Μαύρου Ήλιου. Όταν τα μάτια σου με θωρούν, με μεταφέρουν στον απερίγραπτο κόσμο της Πράσινης Ακτίνας. Η μύτη σου είναι τόσο λεπτή, που ο αέρας μόλις που εισέρχεται μέσα σε αυτήν. Τα ζυγωματικά σου προεξέχουν ελαφρώς και λούζουν τα μάγουλά σου με απαλές σκιές. Το στόμα σου είναι ένα νόστιμο φρούτο: «Γάλα και μέλι βρίσκονται κάτω από τη γλώσσα σου». Και το πηγούνι σου, με μια μικρή σχισμή στη μέση, δείχνει τη γλυκύτητα αυτού του φρούτου. Ο μακρύς, σταθερός λαιμός σου αναδύεται από τους απαλούς ώμους σου. Επάνω στην απαλή επιδερμίδα των χεριών σου

φυτρώνουν χωράφια μαλακού, ηλιακού σίτου. Τα χέρια σου εκφράζουν ολόκληρη την προσωπικότητά σου· βρίσκεσαι μέσα σε αυτά, για πάντα, μέσα στα δάχτυλα σου που δημιουργούν, μιλούν, αγαπούν. Αν αγγιζόταν ποτέ κανείς από αυτά, ολόκληρη η ζωή του θα άλλαζε. Η μορφή των λεπτών ποδιών σου μπορεί να φανεί μέσα από τον μανδύα που τα καλύπτει. Τα γυμνά σου πέλματα είναι σαν νεαρά ελαφάκια, μπροστά στα οποία ένας χύνει δάκρυα λατρείας.»

Εκείνη έτρεμε, σαν από ένα ξαφνικό κρύο. Κράτησε τα χέρια μου.

«Διαχώρισε τη γη, το ύδωρ, το αίμα, τη φωτιά, τον αέρα και τον αιθέρα σου. Δεν σου ανήκουν ακόμη. Το φως του Ήλιου από Χρυσό σου φέρνει την εικόνα του σώματός μου· μα στην πραγματικότητα, αυτό υπάρχει στον Μαύρο Ήλιο, ή καλύτερα, στην έξοχη λαμπρότητα της Πράσινης Ακτίνας. Θα πρέπει να πας εκεί, ώστε να ενωθείς με αυτό. Η ηδονή που μπορώ να σου προσφέρω εδώ, με το σώμα μου, με τα χάδια των χεριών μου, με το άγγιγμα των χειλιών μου, δεν είναι τίποτα μπροστά σε αυτά που σε περιμένουν πέρα από αυτόν τον κόσμο, στην ένωση των ψυχών. Η σωματική ηδονή είναι θλιβερή, ασυνεχής, φευγαλέα· σκουραίνει ένα φως μιας χαράς που δεν έχει ούτε αρχή, ούτε τέλος. Η αγνότητα είναι ο κόσμος των γιγάντων. Οι αγαπημένοι που επιζητούν μονάχα τις απολαύσεις της ορατής σάρκας, δεν θα καταφέρουν ποτέ να ενωθούν ή να αγαπήσουν ο ένας τον άλλον. Παρόλο που ξαπλώνουν στα κρεβάτια τους ο ένας δίπλα στον άλλον, τους χωρίζει, ωστόσο, μια άπειρη απόσταση, ένα αδιάβατο νήμα από αέρα, το σπαθί της Λήθης· *διότι δεν θα ονειρευτούν ποτέ το ίδιο όνειρο*. Κάθε ένας από αυτούς ακολουθά τον μοναχικό του δρόμο, χωρίς τον σύντροφό του. Μόνον όταν οι αγαπημένοι ονειρεύονται το ίδιο όνειρο είναι πραγματικά *οι Αγαπημένοι*. Όταν αγαπούν ο ένας τον άλλον στα όνειρά τους. Θα σου μάθω πώς να ονειρεύεσαι το ίδιο όνειρο, πώς να αγαπήσουμε ο ένας τον άλλον με τα σώματά μας. Αυτά που είναι αόρατα στα μάτια της θνητής σάρκας. Μόνο έτσι η αγάπη μας θα καταστεί άφθαρτη, αιώνια. Σε αυτόν τον γύρο έχουμε φθάσει στο Μεσημέρι, γνωρίζουμε ποιοι είμαστε. Αυτή είναι η μεγαλύτερη ευκαιρία μας να *βγούμε έξω*, για πάντα, και να ανακαλύψεις την είσοδο στην Εσωτερική Γη.»

Ο ΔΡΟΜΟΣ ΤΗΣ Α-ΜΟΡ

Ζούσα στο σπίτι της. Κοιμόμουν στην τετράπλευρη αίθουσα αναμονής. Από κει, διέσχιζα τον στενό διάδρομο, που ήταν πάντοτε μισοσκότεινος, για να φθάσω στο δωμάτιο με το παράθυρο ανοιχτό στον κήπο γεμάτο με φρουτόδεντρα. Κάθε πρωί, ένα μικρό πτηνό με μπλε φτερά ερχόταν και την ξύπναγε με το κελάηδημά του. Εκείνη του έλεγε:

«Μικρό πτηνό που τραγουδάς
Στο παράθυρό μου,
Σε ευχαριστώ, μικρό μου πτηνό,
Για το πανέμορφο πρωί.»

Τα απογεύματα, εκείνη συνήθιζε να κάθεται στις ψάθινες πολυθρόνες, δίπλα στο ανοιχτό παράθυρο. Εκεί ήταν που ξεκινήσαμε τη μεγαλειώδη μας πρόθεση να ονειρευτούμε τα ίδια όνειρα, στον δικό μας Δρόμο της Α-Μόρ.

«Αυτά τα όνειρα δεν είναι όνειρα», μου εξήγησε εκείνη. «Δεν είναι οι σκηνές ασύνδετων εικόνων, οι μπερδεμένες οργανικές καταστάσεις, τις οποίες οι άνθρωποι επιθυμούν να ερμηνεύσουν, με κάθε κόστος, ως δημιουργήματα μιας ζωηρής ευφυίας του υποσυνείδητου, η ζωηρότητα μιας ενέργειας που εργάζεται την ώρα που το σώμα αναπαύεται. Το δικό μας *όνειρο* είναι μια ανώτερη μορφή συνείδησης, αγγίζει μια μεγαλύτερη ένταση, μια αγνότερη τονικότητα, ένα υπερσυνείδητο, μια κατάσταση *Συνεχούς Συνείδησης*, που δεν είναι πια ούτε δική σου, ούτε δική μου. Είναι σαν ένα όνειρο που μας ονειρεύεται· ή καλύτερα, είναι σαν να ονειρευόμαστε τους εαυτούς μας μέσω αυτού του ονείρου. Είναι σαν να παρατηρούμε κάποιον να ονειρεύεται τις ίδιες μας τις ζωές. Και αυτός ο κάποιος, που δεν είναι πια εμείς, *είμαστε επίσης εμείς οι ίδιοι.*

Αυτός είναι, πιθανότατα, ο μόνος πιθανός τρόπος για την υπέρβαση του «εγώ», και «αυτός» να γίνει «εσύ». Δηλαδή, «εγώ».

Και όλο αυτό γίνεται για τη μεγάλη δόξα και τη ζωή εκείνου του Κάποιου που παραμένει περιμένοντας στην άκρη μιας πηγής, για να μπορέσει μια μέρα να ατενίσει το πρόσωπό του. Δηλαδή, το «δικό μου» *πρόσωπο.*»

Καθισμένη στην ψάθινη πολυθρόνα, ένωσε τα χέρια της στους μηρούς της, με κοίταξε στα μάτια βιαστικά, κι έπειτα έκλεισε, αργά, τα μάτια της, τραγουδώντας μια μελοποιία.

Εντόπισα το πρώτο σημάδι του Τάγματος, που βρισκόταν στο στήθος μου, και το συντρόφευσα με ένα *μάντρα.* Αμφότερα, θα ενεργούσαν στα λεπτοφυή σώματα. Στη συνέχεια, σταύρωσα κι εγώ τα χέρια μου, σχηματίζοντας τον αριθμό του απείρου, με τέσσερα δάκτυλα από το κάθε χέρι. Ατένισα, έντονα, το πανέμορφο πρόσωπό της, για να το αποτυπώσω όσο πιο καθαρά γίνεται στον νου, και τότε έκλεισα κι εγώ τα μάτια μου, γυρνώντας τα προς τα μέσα και συγκεντρώνοντάς τα στο σημείο ανάμεσα στα φρύδια.

Νόμισα ότι την άκουσα να βγάζει έναν ήχο σαν ένα απαλό, μουρμουριστό βογγητό. Και τότε, ένιωσα μια παρουσία να στέκεται κοντά μου, στο πλευρό μου. Και δεν αντιλήφθηκα τίποτε άλλο, διότι τα σπειροειδή ρεύματα προκάλεσαν πρώτα τη δόνηση του κεφαλιού, κι έπειτα, του σώματός μου. Άρχισα τότε να παλινδρομώ πλευρικά, σαν ένα εκκρεμές. Σε κάποιο σημείο έκανε την εμφάνισή του ένας μεταλλικός αγωγός, ο οποίος περιστρεφόταν εκ των έσω. Κι ένιωσα ότι περνούσα από μέσα του, στην αρχή αργά, κι έπειτα, ακόμη πιο γοργά. Στο τέλος του στενού αγωγού, ένα ασθενικό, μπλε φως άρχισε να τρεμοφέγγει. Βρήκα τότε τον εαυτό μου να τρέχει κατά μήκος ενός στενού διαδρόμου, μιας αίθουσας από γυαλί, σαν κι εκείνη της έπαυλης των παιδικών μου χρόνων, μα πολύ μεγαλύτερη, γεμάτη με πίνακες σε ξύλινες κορνίζες κι έπιπλα, έπιπλα τα οποία πίστευα ότι αναγνώριζα. Η ταχύτητα του τρεξίματος αυξήθηκε, διότι είχα καταλάβει ότι έπρεπε να φθάσω γρήγορα στην έξοδο του διαδρόμου προτού κλείσει η θύρα, ή επειδή δεν θα μπορούσα για πολύ ακόμα να διατηρήσω, *να συνεχίσω να φαντάζομαι*, την εικόνα αυτής της αίθουσας στον νου μου. Διότι όλα αυτά, κατά κάποιον τρόπο, συνέβαιναν στη φαντασία μου, *από τη στιγμή που μπορούσα να φανταστώ κάτι που είχε συμβεί πραγματικά, κάπου αλλού, στη φαντασία κάποιου άλλου, όπως επίσης και στη δική μου.*

Τελικά, κατάφερα να βγω. Βρέθηκα να στέκομαι σε ένα αίθριο, λουσμένο μέσα σε ένα κινητό, μεταμορφωμένο φως, σαν στο φως της αυγής ή του λυκόφωτος. Ήταν ένα φως από ένα άλλο σύμπαν, ένα νεογέννητο φως. Ένα νεαρό κορίτσι σμίλευε αγάλματα. Και μια ανδρική φωνή τραγουδούσε:

«Έχει παρέλθει η εποχή
Των χρυσών φρούτων.
Η παγωμένη πέτρα,
Το ψυχρό κρύο
Που έρχονται από τη θάλασσα.

Αχ, φίλιες καρδιές!
Που έχετε πάει;
Μάταια μας περιμένει
Η αρχαία κατοικία…»

ΠΑΤΗΡ

Βρήκα τον εαυτό μου σε ένα ακαλλιέργητο σημείο, που έμοιαζε με το ξέφωτο κάποιου δάσους. Κάποιοι εργάζονταν σε μια οικοδομή. Μπορούσα να διακρίνω τα θεμέλια και τις σκαλωσιές. Μερικοί νεαροί άνδρες ανέβαιναν σκάλες, κουβαλώντας υλικά. Σκέφθηκα ότι θα μπορούσα να τους φανώ χρήσιμος. Και τότε, με είδε ο υπεύθυνος της οικοδομής. Περπάτησε προς τη μεριά μιας κονσόλας, επάνω στην οποία υπήρχε ένα τηλέφωνο, και κάλεσε κάποιον. Συνειδητοποίησα ότι μιλούσε στον νεκρό μου πατέρα. Έδειχνε να του λέει ότι είχα καταφθάσει και ότι ζητούσα οδηγίες. Ο ίδιος, ο πατέρας μου, ζούσε μόνος του σε μια κοντινή πόλη και δεν μπορούσε να φύγει διότι πρόσεχε ένα παιδί, *ένα άλλο παιδί.* Όταν κατάλαβα ποιος βρισκόταν στην άλλη πλευρά του τηλεφώνου, ζήτησα από τον υπεύθυνο να μου το δώσει για να του μιλήσω. Μου έδωσε το ακουστικό.

«Πατέρα, εγώ είμαι!»

Υπήρχε σιωπή. Και τότε, τον άκουσα να προφέρει το όνομά μου.

«Έρχομαι να σε δω», του είπα.

«Όχι, όχι ακόμα!»

«Καλώς», είπα. «Θα σε υπακούσω.»

Ένιωσα απαίσια. Η γραμμή κόπηκε. Ωστόσο, κατάλαβα τον λόγο.

Και απομακρύνθηκα προς το ξέφωτο, επαναλαμβάνοντας τα εξής:

«Περπάτησε, περπάτησε, μέχρι να βρεις την Όαση του Πάγου, τον αρχαίο Κήπο, την προγονική Κατοικία, το απόλυτο χαμόγελο, την τρυφερή απάθεια… Μέχρι να ενωθείς ξανά με τον Πατέρα σου, που πέθανε καιρό πριν… Χλωμέ ταξιδιώτη, ιδού ο άνεμος, ιδού όλα όσα χάθηκαν. Τα λίγα που κατορθώθηκαν, ιδού, και πάλι, μέσα στη θάλασσα…»

Και ξανά, η φωνή του ανδρός τραγούδησε:

«Μην απομακρύνεσαι άλλο.
Γιατί θέλεις να απομακρύνεσαι;
Η έναστρη οροφή,

Η υδαρής ακτή,
Σου δίνονται μέχρι τη χαραυγή.»

Η ΜΥΣΤΙΚΗ ΑΙΘΟΥΣΑ

Στο σπίτι υπήρχε μια μυστική αίθουσα, για την οποία ήξερα μόνο εγώ και κανείς άλλος. Ανακάλυψα τον δρόμο προς αυτήν, τη στιγμή που εξερευνούσα κάποια σκοτεινά δωμάτια. Για να πάω εκεί, ανέβαινα μια στενή σκάλα, χωρίς να φθάσω, όμως, μέχρι την κορυφή της. Λίγο πριν προσεγγίσω την κορυφή, γυρνούσα στο πλάι και άρχιζα να ανεβαίνω σε φανταστικά σκαλοπάτια, στον αέρα, ή που εξέρχονταν από τον τοίχο. Όταν έφθανα στην οροφή, έσπρωχνα στην άκρη μερικές σανίδες, μέχρι να μου αποκαλυφθεί, τελικά, ένα μικρό πέρασμα. Αυτό ήταν το δυσκολότερο σημείο, διότι έπρεπε να γλιστρήσω μέσα σε αυτήν την τρύπα και να συρθώ κατά μήκος ενός πολύ στενού, ανάερου διαδρόμου. Φθάνοντας στο τέλος του, έβρισκα τον εαυτό μου μέσα σε μια ευρεία, απόρθητη αίθουσα, μέσα σε έναν απαραβίαστο παράδεισο. Υπήρχαν κασέλες γεμάτες με πολύτιμα υφάσματα, ρούχα από κάθε εποχή, τα οποία είχα χρησιμοποιήσει σε άλλους καιρούς. Υπήρχε ένα ξανασμίξιμο των αιώνων. Έβρισκα τον εαυτό μου πάντοτε μόνο, ανάμεσα σε όλα αυτά τα αντικείμενα. Η αίθουσα χωριζόταν σε τμήματα. Υπήρχαν κρεβάτια σκεπασμένα με δέρματα και ράφια γεμάτα με βιβλία που είχαν, με προσοχή, ταξινομηθεί. Μια φωτιά έκαιγε πάντοτε και πανοπλίες κρέμονταν από τους τοίχους. Κανείς δεν γνώριζε πού βρισκόμουν· ήμουν απολύτως ασφαλής. *Είχα εξαφανιστεί από το σπίτι.*

Μα έτσι όπως περνούσε ο καιρός, έτσι όπως γλιστρούσαν τα χρόνια, το έβρισκα όλο και πιο δύσκολο να επιστρέψω σε αυτήν τη μυστική κρυψώνα, κι έτσι, το έπραττα αυτό όλο και λιγότερο. Ένιωθα ότι δεν ήταν η ίδια με πριν, ούτε το ίδιο απόρθητη, ότι ένας τοίχος που την προστάτευε είχε καταστραφεί και ότι άλλοι άνθρωποι γνώριζαν την ύπαρξή της και την επισκέπτονταν, μπαίνοντας σε αυτήν ελεύθερα, από παντού. Η μυστικότητά της χανόταν. Και οι Θεοί αγαπούν τη μυστικότητα. Η ενέργεια και τα όνειρα παρακμάζουν, σαπίζουν, γερνούν.

Αν αυτή η μυστήρια αίθουσα χανόταν, αν δεν μπορούσα πια να την επισκεφθώ ή να ζήσω μέσα σε αυτήν, ένας ολόκληρος κόσμος θα βυθιζόταν κάτω από τη θάλασσα.

ΤΟ ΠΛΟΥΜΙΣΤΟ ΦΙΔΙ

Υπήρξε ένα απαλό χτύπημα, ένα ρίγος· βρέθηκα πάλι στο σώμα μου. Καθόμουν αντίκρυ της. Εκείνη με παρατηρούσε σιωπηλά, είχε επιστρέψει πριν από μένα.

«Πήγα μόνος, χωρίς εσένα», είπα.

Ακούμπησα το χέρι μου στο μέτωπο, εξαντλημένος.

«Σύμβολα, σύμβολα.»

«Σύμβολα», επανέλαβε εκείνη, «που ενώνουν όλα όσα σκορπίστηκαν.»

Αυτή τη φορά, τα μάτια μου έκλεισαν μόνα τους. Δεν κατάφερα να συγκεντρωθώ. Βρισκόμουν, ήδη, *έξω από τον εαυτό μου.*

Περπατούσα μέσα από κάποιους λόφους. Δυτικά, έκανε την εμφάνισή της η πόλη του Σαντιάγο, τυλιγμένη μέσα στα σύννεφα. Πέρα από αυτήν, η Παραθαλάσσια Κορδιγιέρα. Στον Βορρά, πέρα χαμηλά, καταμεσής των οργωμένων χωραφιών, υπήρχαν κάποιες γαλάζιες λίμνες. Ανατολικά και νότια, εκτεινόταν η τεράστια Κορδιγιέρα των Άνδεων, οι υψηλές κορυφές «Ελ Πλόμο» και «Λα Παλόμα», καλυμμένες αιωνίως από το χιόνι. Παντού γύρω μου υπήρχαν πλαγιές γεμάτες με δέντρα χιλιανής σαπωναρίας, τζαλάπες, τρεμιθιές, αιωνόβιες φλαμουριές, αμυγδαλιές και μπερκιές. Υπήρχαν τρεις λόφοι. Στον μεσαίο έστεκε ένα σπίτι με μια κυκλική, κωνική σκεπή, φτιαγμένη από αμμόλιθο. Στον υψηλότερο λόφο έστεκε ένας οκτάγωνος πύργος. Είχα την περίεργη εντύπωση ότι αυτό το σπίτι και ο πύργος μου ανήκαν. Περπάτησα προς τον πύργο, μέσα από ένα μονοπάτι που περιβαλλόταν από δέντρα κανέλο. Πήγα και στις οκτώ πλευρές του, χωρίς όμως να βρω κάποια είσοδο. Περπάτησα ξανά στον μεσαίο λόφο και άνοιξα τη θύρα του σπιτιού. Όπως πάντα, στην κυκλική αίθουσα υπήρχε μια κορωμένη φωτιά. Ινδιάνικα χαλάκια πόρτας, *τσοαπίνος*, ήταν απλωμένα στο πάτωμα. Τα δωμάτια σε αυτό το σπίτι είχαν θύρες, οι οποίες άνοιγαν στην αίθουσα και οι οποίες αντιστοιχούσαν στον διαχωρισμό του αριθμού οκτώ, στο πάχος των τοίχων και στο ύψος του οικοδομήματος. Χωρίς δισταγμό, προχώρησα προς την καμινάδα και πίεσα ελαφρά έναν λίθο. Στον εσωτερικό τοίχο, εμφανίστηκε μια τρύπα. Γοργά, κινούμενος με τον ίδιο τρόπο κάθε φορά, ώστε να μη με φθάσει η φωτιά, έκανα ένα άλμα μέσα στην τρύπα, προτού ο λίθος κινηθεί – με έναν υπόκωφο ήχο – στην πρότερή του θέση.

Βρέθηκα να στέκομαι δίπλα σε μια σκάλα. Είχε σκαλιστεί στον βράχο του βουνού. Κατέβηκα τα δεκαέξι σκαλιά της και περπάτησα κατά μήκος ενός

περάσματος, το οποίο φωτιζόταν από διαρροές φωτός. Κορωμένοι πυρσοί βρίσκονταν, επίσης, τοποθετημένοι στους τοίχους. Το πάτωμα ήταν καλυμμένο με ένα *τσοαπίνο*, το οποίο είχε ρουνικά σχέδια. Ξαφνικά, ένας νέος τοίχος εμφανίστηκε μπροστά μου. Με τον ίδιο τρόπο, με το απαλό άγγιγμα των δακτύλων μου, άνοιξα μια νέα είσοδο. Βρέθηκα μέσα στον πύργο. Σκαρφάλωσα μια σκάλα που ήταν ενσωματωμένη στον τοίχο, μέχρις ότου προσέγγισα μια οκτάγωνη αίθουσα με παράθυρα σε όλες τις πλευρές της. Η αίθουσα ήταν θεοσκότεινη, διότι βαριές κουρτίνες είχαν συρθεί προς το μέρος των παραθύρων. Η νύχτα είχε ήδη πέσει.

Στο κέντρο της αίθουσας υπήρχε ένα κρεβάτι. Δύο ξύλινοι στύλοι υποστήριζαν δύο κηροπήγια που ανέδιδαν ένα αμυδρό φως. Το συζυγικό κρεβάτι ήταν φτιαγμένο από πέτρα. Έκανε κρύο. Ξαπλωμένη επάνω σε αυτό, βρισκόταν η Αλλουίν. Τα χέρια της ήταν σταυρωμένα στο στήθος και κρατούσε ένα φτερό από Κετζάλ. Μόλις και μετά βίας ανέπνεε, ενώ το πρόσωπό της είχε το χρώμα του πάγου.

Στάθηκα στο κεφαλάρι του πέτρινου κρεβατιού. Είχα την αίσθηση ότι εκείνη, στον ύπνο της, εμπόδιζε ένα άνοιγμα που έμπαινε ή έβγαινε από κάπου. Αν την ξυπνούσα, θα μπορούσαμε να περάσουμε, μαζί, μέσα από αυτό το πέρασμα. Περίμενα. Δεν έκανα τίποτα. Ήταν τόσο όμορφη στην ακινησία της. Την θυμήθηκα και στους άλλους θανάτους της· η ανάμνηση ήταν πάντοτε ίδια: εκείνη ήταν ακίνητη, κρατώντας το φτερό της από Κετζάλ. Εμπνεύστηκα να ανιχνεύσω το *σημάδι* που θα την ξυπνούσε. Το *σημάδι* δόνησε, κι εκείνη κάθισε επάνω στο πέτρινο κρεβάτι, ανοίγοντας το πέρασμα που θα μας επέτρεπε, μαζί αυτήν τη φορά, να πετάξουμε πάνω από τα βουνά, ξύνοντας, σχεδόν, τις κορυφές τους, λες και βρισκόμασταν μέσα σε έναν Φωτεινό Δίσκο ή ήμασταν καλυμμένοι με φτερά από Κετζάλ. Λες και ήμασταν το πύρινο Φίδι του Κετζαλκόατλ.

«ΖΑΡΑΤΟΥΣΤΡΑ»

Τις γνώριζα αυτές τις επικράτειες. Ήταν εκείνες της κορυφής του Μελιμόγιου, της Τελευταίας Ελπίδας και της οροσειράς Σαρμιέντο. Από αυτό το υψόμετρο, μπορούσαμε, μόλις και μετά βίας, να διακρίνουμε το ταραχώδες Τόρρες δελ Πάινε, μακριά, σε απόσταση, ανάμεσα στις χιονοστιβάδες και στην ομίχλη. Αυτά ήταν τα σύνορα, τα όρια. Η είσοδος στην Πόλη των Καισάρων, στην Εσωτερική Γη πρέπει να βρισκόταν κάπου

εκεί, σε αυτήν την απομακρυσμένη περιοχή. Μα είχαμε έλθει εδώ για να αποτίσουμε φόρο τιμής στα κόκαλα του Μιλόδοντα· δηλαδή, σε ένα μακρινό παρελθόν, που επίσης μας άνηκε. Στην ανάμνηση ενός άλλου Γύρου.

Προσγειωθήκαμε στις απότομες πλαγιές του Μελιμόγιου. Η μικρή λίμνη του σκούρου πράσινου χρώματος και το δάσος των απολιθωμένων οξιών, ήταν ακόμη εκεί. Μα τώρα, σε αυτό το υψόμετρο, δεν υπήρχε σημάδι ανθρώπινης ζωής. Μόνο χιόνι και βράχια. Περπατήσαμε γύρω από τη λίμνη. Στον πάγο της όχθης ήταν ορατές κάποιες γραμμές, σαν τα ίχνη ενός πρωτόγονου ελκήθρου. Μερικά απολιθωμένα φύλλα και κλαδιά διακρίνονταν μέσα από το αιώνιο στρώμα πάγου. Ένας βράχος εγειρόταν, υπό τη μορφή μιας πυραμίδας, γέρνοντας λίγο προς το νερό, που αντικατόπτριζε στο μη-παγωμένο τμήμα του τις σκιές του δάσους και τη βουνοκορφή. Τώρα, τα είχα θυμηθεί όλα. Μου φαινόταν λες και ήταν χθες, ωστόσο, είχαν περάσει αιώνες. Βέβαια, δεν θα μπορούσε να είναι ενταφιασμένη εδώ, είπα στον εαυτό μου, διότι στέκεται ακριβώς δίπλα μου. Αχ! Αν άνοιγα το μνήμα; Ο παγωμένος άνεμος σίγουρα θα σκόρπιζε μακριά αυτές τις αρχαίες μνήμες, αυτό το αρχαίο χιόνι. «Κι ένα άρωμα σανταλόξυλου και ρετσινιού θα τύλιγε τον κόσμο…» Άρχισα να σκάβω με τα γυμνά μου χέρια, μέχρι να κυλήσει αίμα από τα νύχια μου, βάφοντας το λευκό χιόνι κόκκινο. Κι εκείνο έπηξε, ήταν σαν ένα κοπίουε επάνω στο στρώμα πάγου. Εκείνη με κοιτούσε σιωπηλή, έχοντας γείρει επάνω σε έναν βράχο, με τον ερυθρό μανδύα της να την καλύπτει μέχρι κάτω, μέχρι τα γυμνά της πόδια.

Άνοιξα το μνήμα. Εμφανίστηκε το σώμα της, άθικτο, επάνω σε ένα κρεβάτι φτιαγμένο από κλαδιά του δέντρου κανέλο, από κοπίουε και από δάφνες οι οποίες ήταν ακόμη υγρές από τα δάκρυα μου, από δάκρυα άλλων αιώνων. Αγκάλιασα ξανά αυτό σώμα, απεγνωσμένα, ξεχνώντας εκείνο που έστεκε δίπλα μου, θωρώντας το νεκρό της πρόσωπο.

Απαλά, με κράτησε από τους ώμους και προσπάθησε να με σηκώσει.

«Κλείσε το μνήμα. Δεν έχει έλθει ακόμη η ώρα, τότε που όλοι μου οι θάνατοι θα γίνουν μία, μοναδική ζωή.»

Ο ήλιος πλησίαζε το μεσημέρι. Το φως του έπεφτε απευθείας επάνω στον Βράχο. Πού βρισκόταν, πραγματικά, αυτός ο Βράχος; Δεν τον είχε προβάλλει ένας αντικατοπτρισμός του φωτός του Μεσημεριού, επάνω στην πλαγιά ενός βουνού, στον Νότο του κόσμου; Εκείνο δεν βρισκόταν, στην πραγματικότητα, σε ένα αλπικό χωριό, στην άλλη πλευρά της γης;

Μέσα στην παραζάλη του φωτός που είχε αντιστρέψει τον χώρο, σαν μέσα από το άνοιγμα μιας τρύπας, εκεί, σχηματίζοντας μια σχισμή στον χρόνο, εμφανίστηκε για μια ακόμη φορά, ο Πληγωμένος Βασιλιάς. Δεν μας είδε. Είχε την ίδια ηλικία. Καθισμένος δίπλα στον βράχο, στο ένα του χέρι κρατούσε το λεπτό μπαστούνι του και στο άλλο το καπέλο του με φαρδύ γείσο. Φορούσε μαύρα. Τα μάτια του ήταν προσηλωμένα στα βουνά, τα οποία σχημάτιζαν ένα αμφιθέατρο γύρω από τη λίμνη. Τα πυκνά δάση των αριών και των πεύκων κάλυπταν τις πλαγιές, ενώ ρυάκια έρεαν προς τα κάτω. Απήγγειλε σιωπηλά:

«Αχ, πόσο μακρύς δείχνει ο δρόμος,
Πόσο αβέβαιος, τη νύχτα!
Χωρίς το Αστέρι…
Θέλω να ζήσω δυο φορές
Τώρα, που μπορώ να σε κοιτάξω στα μάτια.
Σαν μια γλυκιά υπόσχεση,
Το φως του θριάμβου
Και το πρωινό.
Ω, σύ, η πιο αγαπημένη των Θεών!
……………………………………………………………………………
Ποιος φίλησε για πρώτη φορά
Τον λίθο,
Ερωτευμένος με ένα μνήμα;
……………………………………………………………………………
Το παιδί του θέρους ήδη ανεβαίνει,
Σκαρφαλώνοντας το βουνό.
Αρχίζει να μιλάει.
……………………………………………………………………………
Αχ μικρό μου πτηνό! Τι έχεις κάνει;
Τι μυστήριο κρύβεται στο άσμα σου
Που σταματά τα βήματά μου;

Ταξιδιώτη, οι μελωδίες μου δεν είναι για σένα,
Καλώ τη σύντροφό μου·
Διότι χωρίς εκείνη, η νύχτα είναι θλιμμένη.
Μη σταματάς, συνέχισε την πορεία σου.
……………………………………………………………………………

Εσύ, εσύ σταμάτα, χλωμό πτηνό,
Καταδικασμένο να περιπλανιέσαι στον βαθύ χειμώνα,
Σαν τον καπνό που αναζητά
Τις ψυχρότερες επικράτειες του ουρανού.
Φύγε, πτηνό, τραγούδησε στην έρημο.
Και κρύψε, από τη στιγμή που τρελάθηκες,
Τη ματωμένη σου καρδιά, κάτω από τον πάγο…»

Δάκρυα έτρεχαν στα μάγουλα του Πληγωμένου Βασιλιά:

«Είναι Μεσημέρι. Ο ήλιος καίει ακριβώς πάνω από το κεφάλι μου. Σιωπή! Σιωπή! Δεν έχει γίνει ο κόσμος ολοκληρωμένος; Τι μου συμβαίνει; Η ψυχή μου εκτείνεται προς κάθε κατεύθυνση. Την βαραίνει η χρυσή θλίψη, κι επίσης, η χαρά. Ω ευτυχία! Τραγούδησε, ψυχή μου. Αυτό είναι το μυστικό, η ιερή ώρα κατά την οποία κανένας ποιμένας δεν παίζει τον αυλό του… Μην τραγουδάτε, πτηνά των κοιλάδων! Αχ ψυχή μου, μην ψελλίσεις καν! Το αρχαίο Μεσημέρι κοιμάται, κουνάει τα χείλη του. Μια σταγόνα παλαιάς ευτυχίας, χρυσής ευτυχίας, χρυσού οίνου; Έτσι γελούν οι Θεοί. Σιωπή! Τι μου έχει συμβεί; Άκουσε! Δεν έχει πετάξει ο χρόνος; Δεν πρόκειται να πέσω; Δεν έχω πέσει μέσα στο πηγάδι της Αιωνιότητας;… Αχ, σπάσε καρδιά μου, σπάσε, μετά από τόση ευτυχία!»

Έδειχνε να μας βλέπει, να αισθάνεται την παρουσία μας μέσα σε αυτήν τη σύγχυση του χρόνου και του φωτός:

«Έχετε παραδοθεί στο όνειρο. Για πόσο ακόμα; Για μισή αιωνιότητα! Σήκω τώρα, λοιπόν, αρχαία μου καρδιά. Πόσον καιρό ακόμα θα χρειαστείτε για να σηκωθείτε από ένα τέτοιο όνειρο; Αχ ουρανέ του Μεσημεριού, που βρίσκεσαι πάνω από μένα! Πότε θα πιείς εκείνη τη σταγόνα δροσιάς που έχει πέσει επάνω σε όλα τα πράγματα αυτού του κόσμου, πότε θα πιείς αυτήν την μοναδική ψυχή, πότε, πηγάδια της Αιωνιότητας, πότε, άβυσσοι του Μεσημεριού που προκαλείτε τον τρόμο, πότε, θα απορροφήσετε την ψυχή μου μέσα σας;»

«Η έρημος μεγαλώνει. Αλίμονο σ' εκείνον που τον κρύβει η έρημος!»
«Τι λένε τα βαθιά Μεσάνυχτα;
Κοιμόμουν, κοιμόμουν!
Μα τώρα έχω ξυπνήσει από τον βαθύ μου ύπνο.»
……………………………………………………………………………
«Τα Μεσάνυχτά μου είναι το Μεσημέρι μου!»

……………………………..

«Αχ, Αιωνιότητα, σε αγαπώ! Εσύ είσαι η μόνη γυναίκα με την οποία θα επιθυμούσα έναν υιό…»

…………………………………………………………………………

Και τότε, έτσι όπως μας κοιτούσε και τον κοιτούσαμε, μέσα από εκείνη τη σχισμή φωτός, *έτσι όπως καθόταν εκεί και περίμενε – μα χωρίς να περιμένει τίποτα, αποξενωμένος από το καλό όσο και από το κακό – απολαμβάνοντας ταυτόχρονα τον ήλιο και τη σκιά – έχοντας παραδοθεί στο Μεσημέρι, στο δάσος, στη λίμνη και στον απεριόριστο χρόνο – ξαφνικά, χωρίστηκε στα δύο – και ο Ζαρατούστρα πέρασε από δίπλα του…*

Υποκλιθήκαμε μπροστά στη γη του.

Η ΟΡΦΙΚΗ ΜΟΥΣΙΚΗ

Όταν ονειρευτήκαμε το ίδιο όνειρο, όταν κάναμε αυτά τα *ταξίδια*, ή *πτήσεις*, η συνομιλία μας διεξαγόταν σε μια διαφορετική κατάσταση συνείδησης, που ήταν ενσωματωμένη με ένα ευρύτερο εγώ, το οποίο, για να το θέσω έτσι, *μας δέχτηκε* ή *μας περίμενε στην άλλη πλευρά*, *«σαν στην άκρη μιας πηγής»*. Επικοινωνούσαμε μεταξύ μας μέσω εκείνης της γλώσσας που κρύβεται κάτω από όλες τις γλώσσες του κόσμου, πίσω από το «προσωπείο των λέξεων», και όχι με λόγια που χρησιμοποιούνται, συνήθως, *για να περιγράψουν τα πράγματα αυτού του κόσμου*.

Συχνά, χρησιμοποιούσαμε σανσκριτικούς όρους, διότι παρόλο που στη Δεύτερη Γη τα Σανσκριτικά ήταν μια νεκρή γλώσσα, στην Άλλη, στην Πρώτη, ήταν ακόμη ζωντανή και ήταν πολύ κοντά σε εκείνη τη Μουσική των Σφαιρών, η οποία είναι η γλώσσα του νου, του *Βάτζρα-τσίτα*, η Ορφική Καμπαλά, η *Χίρανγιαγκάρμπα-Κάμπντα*. Είναι η γλώσσα των κοσμικών, πνευματικών ήχων· τα ιερά και θεϊκά γράμματα, οι επονομαζόμενες *Μάτρικα* («Μικρές Μητέρες»), γράμματα του φωτός. Η *Μπίτζα*, η σπερματική συλλαβή, η συλλαβή-σπόρος, είναι φτιαγμένη από αιθέρα. Από αυτά τα γράμματα προέρχονται τα *Μάντρα*, η γλώσσα του *Ακάσα*, η Μνήμη του Φωτός. Όποιος περνάει από εδώ, εκπέμπει τηλεπαθητικά την απόλυτη εικόνα της ουσίας των πραγμάτων· διότι *τα πράγματα έρχονται σε εκείνον, λαχταρώντας να μεταμορφωθούν σε σύμβολα*. Αυτά τα *φυσικά* ονόματα βρίσκονται κλειδωμένα μέσα στη μνήμη της συνείδησης των ανθρώπων κατά τη διάρκεια του ύπνου και της ονειρικής κατάστασης. Το

Ακάσα είναι μια ιδέα ή μεταφυσική εμπειρία, που δεν έχει αντίστοιχη λέξη στις γήινες γλώσσες της *Κάλι-Γιούγκα*. Το πιο κοντινό σε αυτήν, είναι ο *Λόγος*.

Αποφασίσαμε να επισκεφθούμε τον Διδάσκαλο, ο οποίος μας είπε τα εξής:

«Θα πάτε σε έναν «Μήνα του Μέλητος». Στα Σανσκριτικά, το όνομα αυτού του ταξιδιού είναι *Ούρντβαρέτα*. Και θα μεταφερθείτε μέσω ενός Πτηνού που ονομάζεται *Είδωλον*. Περπατάς προς τα πίσω, σαν τον *Ιμβούντσε*[1] της νήσου Τσιλοέ, προς την Καταγωγή, προς τη Χρυσή Εποχή. Είναι σκληρό, είναι δύσκολο να πλεύσει κανείς στα ποτάμια που πηγαίνουν ενάντια στο ρεύμα, φθάνοντας στις κορυφές των βουνών, εκεί όπου εκείνος θα εγερθεί, μπαίνοντας στις υπόγειες Πόλεις, στις Οάσεις των θερμών υδάτων. Ο Δρόμος της Αιωνιότητας, αν και οδηγεί προς τα κάτω το ορατό σώμα, στην πραγματικότητα, οδηγεί το αόρατο προς τα πάνω. Παρόλο που θα πάτε στον Νότιο Πόλο, στην Ανταρκτική, θα φθάσετε τελικώς στην Ήπειρο της Υπερβορέας, στον Βόρειο Πόλο, εκεί όπου βρίσκεται ο Καθοδηγητής μας. Διότι κατά τη Μεγάλη Καταστροφή, και οι Πόλοι, επίσης, μετατοπίστηκαν. Θα πρέπει να πάτε προς τον Νότο, που στην πραγματικότητα είναι ο Βορράς. Αυτή η διαδικασία που αντιστρέφει, εκ νέου, τα πάντα, ονομάζεται *Μούλα-μπάντα* και *Χαμουράνι*. Είναι ένα μονοπάτι πολύ μυστικό, που αντιστρέφει τη ροή του ποταμιού της αρρενωπότητάς σου και του χρυσού, θηλυκού υγρού της αγαπημένης σου. Και θα πρέπει να συνδεθείτε και να χαθείτε εκ νέου, σε κάθε Πόλη, σε κάθε στάδιο του «Μήνα του Μέλιτος», σε αυτό το Οδοιπορικό της Αθανασίας που έχετε ήδη ξεκινήσει.

Ποια είναι αυτή η μυστήρια, αρρενωπή ισχύς που σε ωθεί προς τα εμπρός, από την οποία προέρχεται η Θέληση, αυτή η ηρωική πρωτοβουλία που δείχνει να προηγείται της αρχής αυτού του Μεγάλου Ταξιδιού; Είναι αυτή που σε εμποδίζει να εγκαταλείψεις τον Δρόμο και να γυρίσεις πίσω. Διότι αν το έκανες αυτό, τότε θα ήσουν ένοχος, από τη στιγμή που οι πράξεις της Μύησής σου έχουν κινητοποιήσει τεράστιες δυνάμεις, δυνάμεις οι οποίες μπορούν να εξολοθρεύσουν και να τρελάνουν, αν δεν οδηγηθούν προς τη σωστή κατεύθυνση. Τα *Σημάδια* θα σε βοηθήσουν να ανοίξεις το πέρασμα στο παρθένο δάσος, εκεί που δεν υπάρχουν δρόμοι.

---

[1] Σ.τ.Μτφ.: Αυτό το μυθικό ον της λαϊκής παράδοσης του Τσιλοέ, ενός νησιού στον Νότο της Χιλής, περπατάει προς τα πίσω.

Ακόμη και οι Θεοί είναι εχθροί σου· διότι σε αυτόν τον Πόλεμο, οι ζωές τους είναι απρόσωπες. Αν τα καταφέρεις, θα έχεις ξεπεράσει τα Αρχέτυπα, θα τα έχεις εκθρονίσει, ενσωματώνοντας εκ νέου, μέσα σου, τις τρομερές, *υπερφυσικές* ενέργειές τους. Θυμάσαι τον ελληνικό θρύλο; Ο άνδρας ήταν ένας ανδρόγυνος στρογγυλού σχήματος. Περιστρεφόμενος, άρχισε να αναρριχάται προς την κορυφή του Ολύμπου. Οι Θεοί τρομοκρατήθηκαν, φοβήθηκαν την ήττα, κι έτσι κατέφυγαν σε ένα τέχνασμα: χώρισαν τον άνδρα-σφαίρα στα δύο. Αυτό είχε, σαν αποτέλεσμα, εκείνος να είναι απασχολημένος αναζητώντας το άλλο του μισό, κι έτσι, δεν είχε τον χρόνο να εξαπολύσει πόλεμο εναντίον τους. Μα, για καλή τύχη, οι Θεοί έκαναν ένα λάθος. Διότι μια μέρα, θα τους αναστήσουμε κι αυτούς, δίνοντάς τους ένα Πρόσωπο.

Όταν το νερό ρέει προς τα κάτω, προκαλεί το *Σαμσάρα* και τις ανθρώπινες γενιές, την κυκλική κίνηση της παρηκμασμένης γης· όταν ρέει προς τα επάνω, προς την αντίθετη κατεύθυνση, προκαλεί τη μετάλλαξη των ίδιων των Θεών, τη θεοποίηση του ήρωα· δημιουργεί μια ελεύθερη Φυλή, χωρίς Θεούς, χωρίς βασιλιά. Αυτός είναι ο Δρόμος του Πολεμιστή.»

«Κι εκείνη;» ρώτησα. «Ποιος είναι ο ρόλος της σε όλο αυτό;»

«Εκείνη είναι η Γυναίκα-Γκουρού, εκείνη η οποία κυλάει στο αίμα σου: Είναι η *Βίντια*. Χωρίς εκείνη, δεν θα φθάσεις πουθενά. Είναι η Αλλουίν, η Πεμπτότοκη της Υπερβορέας, εκείνη που διατηρεί την επαφή με το Αστέρι της Καταγωγής, που κατέχει την ισχύ του *Βρίλ* και την Όραση της *Ούρνα*. Είναι η Ιέρεια της Μαγικής Αγάπης, που ενώνει την Αγάπη και τον Θάνατο και τα μετατρέπει σε *Α-Μόρ*, σε Χωρίς-Θάνατο, σε Αιώνια Ζωή. Μέσω του θανάτου της, εκείνη εσωτερικεύεται μέσα σου, σε *εμπνέει*. Και δεν θα έχεις ξανά άλλη σύντροφο, εδώ, ή στα βάθη του τάφου σου. Είναι η Βαλκυρία σου, που θα σου παραδώσει το Κύπελλο της Αθανασίας. Η πορεία χωρίς εκείνη υποβαθμίζει τη φαντασία στα επίπεδα της ορθολογιστικής σκέψης. Μόνο αν είσαι *ερωτευμένος* μπορείς να πας πέρα από το συνειδητό σου «εγώ». Μόνο με εκείνη θα μπορέσεις να κατορθώσεις ένα ανώτερο επίπεδο συνείδησης, μια κατάσταση υπερσυνείδησης. Μόνο αν *ταξιδέψετε μαζί, μόνο αν ονειρευτείτε μαζί*. Διότι εκείνη είναι αυτή η ανώτερη μορφή ενέργειας που κατάγεται από τις βυθισμένες ηπείρους, από την Υπερβορέα, από την Ατλαντίδα, πάνω και κάτω από τον γήινο φλοιό της *Κάλι-Γιούγκα*.

Η Μύηση του Πολεμιστή του Τάγματός μας είναι μόνο για σένα, για τον ήρωα, τον *Βίρα*. Αυτός είναι ο *Μήνας του Μέλητος του Εξόριστου*.

Αν στο καθοριστικό δράμα που ενώνει εμάς τους τρεις, πρέπει να χρησιμοποιούμε λέξεις από μια αρχαία γλώσσα, όπως είναι τα Σανσκριτικά, η οποία είναι σχεδόν άγνωστη στη Δύση της *Κάλι-Γιούγκα*, αυτό γίνεται διότι στις επονομαζόμενες «ζωντανές» γλώσσες δεν υπάρχουν ιερές εκφράσεις που μπορούν να χρησιμοποιηθούν για να αναφερθούν στα ιερά ζητήματα. Να συλλάβουν και να εκφράσουν τα σύμβολα αυτών των πολλαπλών δονήσεων που αντηχούν και εκρήγνυνται, ταυτόχρονα, σε όλα τα σύμπαντα. Κάθε μετάφραση αυτών των όρων θα είναι πάντοτε ύποπτη και βέβηλη και θα προκαλεί την καταστροφή της ζωντανής ψυχής μιας φαινομενικά νεκρής γλώσσας· η οποία δεν είναι ζωντανή, η οποία δεν είναι νεκρή…

Έχεις αναρωτηθεί ποια θα μπορούσε να είναι η γλώσσα των Λευκών Θεών, των πρώτων οι οποίοι έφθασαν εδώ, σε αμνημόνευτους χρόνους;

Πριν την εξαφάνιση της Ηπείρου της Μου και της Λεμουρίας, κατά τη διάρκεια του πρώτου πολιτισμού του Τιουανάκου και της κατασκευής των θρυλικών του μνημείων, όταν αυτό ήταν ακόμη ένα θαλάσσιο λιμάνι και διατηρούνταν η σύνδεση με την Αφροδίτη, το Αστέρι μας, η γλώσσα που χρησιμοποιούνταν τότε, ήταν τα μαγικά *Σημάδια*. Μέσω αυτών, οι γίγαντες κατηύθυναν την πορεία των αστεριών. Μα η γλώσσα των λευκών ηρώων που ήρθαν για να βρουν, σε μεταγενέστερους χρόνους, τους προγόνους τους, ήταν πιο στενά συνδεδεμένη με τα Σανσκριτικά, παρά με κάποια άλλη. Οι ινδοευρωπαϊκές γλώσσες, όπως είναι τα Γερμανικά, τα αρχαία Σκανδιναβικά και τα Λατινικά, έχουν τις ρίζες τους στα Σανσκριτικά.

Η μυστική γλώσσα των Κιτσέ-Μάγια ήταν η Ζούιουα, και των Ίνκας τα Σκανδιναβικά-Σανσκριτικά. Είναι γνωστό ότι οι Ίνκα κυβερνήτες ήταν λευκοί και ότι μιλούσαν με τους ομοαίματους συγγενείς τους μια *ιδιαίτερη και ιερή γλώσσα*, την οποία δεν δίδαξαν ποτέ στον πληθυσμό των «σκλάβων της Ατλαντίδας». Ορισμένες λέξεις μας δίνουν το κλειδί: η λέξη *Ίνκα* είναι στην πραγματικότητα *Ίνγκα*, όπως ακριβώς την έγραφαν οι Ισπανοί κονκισταδόρες. Είναι μια λέξη της παλαιάς άνω γερμανικής γλώσσας. *Ίνγκ* σημαίνει «προέλευση», «πρόγονος», «καταγωγή». Η λέξη Μερο*βίγγειος*, για παράδειγμα, έχει την ίδια ρίζα, και σημαίνει «αυτός που έρχεται από το όρος Μερού»· διότι *Μέρο* σημαίνει Μερού και *βίνγκ* είναι *βεγκ*, η λέξη δρόμος στα Γερμανικά. Κατά συνέπεια, ο *Ίνγκα*, κι εμείς οι ίδιοι, οι απόγονοί του, *αυτοί οι οποίοι ταξιδεύουν από το όρος Μερού* κατά τη Μεγάλη Έξοδο, ερχόμαστε από πολύ μακριά, από τη Γαμήλια Πατρίδα, από το χαμένο Άβαλον. Στην πραγματικότητα, από την Ήπειρο της Υπερβορέας, από τον Αυγερινό, όπως

και από το ιερό όρος Καϊλάς, το οποίο είναι το φυσικό και ορατό διπλό του αόρατου Μερού. Εκεί υπήρξε ένα Κέντρο του Τάγματός μας, ένα *Ουίλκα*, ένα φρούριο, στη γλώσσα Κέτσουα, ένας κύκλος. Ο δικός μας κύκλος ονομάζεται *Ουιλκανότα*· μια λέξη προερχόμενη από το *βιλ*, κρυφό, και *κα*, μυστήριο, στα Σανσκριτικά. Από αυτές προέρχεται και η λέξη *Ανκαχουίνκα*, η οποία σημαίνει «Μυημένος Αετός», «Μυημένος του Κόνδορα», «Μυημένο Πτηνό», *Μάνου-Τάρα*, η οποία επίσης είναι μια σανσκριτική λέξη.

Η Κεντρική Πόλη των Ίνκας ονομαζόταν Κούσκο, «Ομφαλός του Κόσμου», όπως και η Λάσα στο Θιβέτ, όπως ακριβώς και η ιερή Πόλη των Δρυϊδών, η «Μεσαία Πόλη», με έναν *Ομφαλό*.

Το μυστήριο πτηνό *Αλκαμάρι*, από το οποίο ο Ίνκα έπαιρνε τα δύο φτερά του, το ένα μαύρο και το άλλο λευκό, συνδέεται επίσης με τον Ίνκα, με «κ». Από εδώ προέρχεται η μαγική του λαμπρότητα. *Κορακένκε*, *κορακ-ίνκα*. Η λέξη *Κόρακ* προέρχεται από τη σανσκριτική λέξη *κάραβα*, κοράκι, συνδέοντας απευθείας τον Ίνκα με τον Μεγάλο Πόλεμο του Μαχάμπάρατα, με τους *Κοράβας*, το όνομα μιας εκ των φατριών αυτής της κοσμικής σύγκρουσης. Το *Κορακένκε*, συνεπώς, είναι ο Κόρακας του Ίνκα, του Βασιλιά Ίνκα, του Βόταν, πιθανότατα ο *Γκαρούντα*, το Όχημα του Βίσνου. Το *Κόρακ*, επίσης, έρχεται από τη θάλασσα της Υπερβορέας, την *Κάρα*, στην Αρκτική, εκεί όπου ξεκίνησε η Μεγάλη Έξοδος της *Κάλι-Γιούγκα*, το τέλος της Χρυσής Εποχής και το αληθινό Λυκόφως των Λευκών Θεών, του Μαγικού Πτηνού *Αλκαμάρι*, του Υπερβόρεου Κορακιού του Βόταν.

Ο Λευκός μας Θεός είναι ο *Ουιρακότσα*. *Ουίτρ* σημαίνει «λευκός» (*Ουιτραμάναλαντ*, η γη των Λευκών Θεών) και *κότσα* είναι μια αυτόχθονη παραμόρφωση της αρχαίας γερμανικής λέξης *Γκοτ*. Λευκός Θεός.

Το Ιερό Βιβλίο της ιερατικής κάστας των μυημένων λευκών Μάγιας ήταν ο Κώδικας του Τσιτσικαστενάνγκο, το *Πόπολ-Βου*. *Πόπολ* είναι ο λαός στα Λατινικά και *μπούχ* είναι το βιβλίο στα Γερμανικά. Είναι το Βιβλίο του Λαού των Λευκών Θεών, που επίσης αναφέρει ότι εκείνοι προήλθαν από την Τούλε, Τούλα ή Θούλη. Αυτό το κείμενο έχει, σε απόλυτο βαθμό, νοθευτεί και κουτσουρευτεί από τους ιεραποστόλους και από τη Μεγάλη Πλανητική Συνομωσία εναντίον των Λευκών Θεών.

Αν αναζητήσουμε με αγνή καρδιά και ανοιχτή ψυχή ολόκληρη την *Αμερική-Αλβανία*, τότε θα βρούμε παντού την ιερή γλώσσα, τα Σανσκριτικά, που είναι η παρηκμασμένη αντήχηση της μη-ακουστής Ορφικής Καμπαλά, των *Μάντρα* των Υπερβόρεων Μάγων, των Γιγάντων και των Θεών-

Ανθρώπων. Ο *Μάντρα-γιάνα* είναι ο Δρόμος του *Μάντρα*, της Αναζήτησης του *Μάντρα*.

Είναι στις ινδο-γερμανικές γλώσσες, που έχουν σανσκριτική καταγωγή, που μπορεί να βρει κάποιος το νόημα της λέξεως *Μπούιν* [1], για παράδειγμα, που εμφανίζεται στο Περού και στη Χιλή. *Μπόλε* είναι ο ταύρος και *Μπούλουκ* ο νεαρός ταύρος στην παλαιά άνω γερμανική γλώσσα. Είναι ο Θυσιαστήριος Ταύρος, ο Ηλιακός Ταύρος, σε μια γη όπου τα βοοειδή είναι ανύπαρκτα· είναι ίσως το Βόδι *Ναντί*, το όχημα του Σίβα-Εωσφόρου.

Τσάκρα σημαίνει «αγρόκτημα» στην Κέτσουα, μια κυκλική έκταση γης. *Τσ'άκρα* είναι ο *Κύκλος*, ο Τροχός (Γύρος) στα Σανσκριτικά*. Το γύρισμα του Τροχού* είναι ο Δρόμος που ακολουθείς αυτή τη στιγμή· τον *Βάτζρα-γιάνα* στα Σανσκριτικά, τον «Δρόμο του Διαμαντιού», της Αθανασίας, μέχρι να κατορθώσεις να γίνεις *Τσακραβάρτιν*, Άρχοντας των *Τσάκρα*, ο *Κάτοχος ενός Τσάκρα*.

Κουνάνι, στη γλώσσα του *Κούσκου*, ή Κούσκο, στη γλώσσα των *Αμάουτας*, των σοφών αστρολόγων τους, σημαίνει «κηρύττω». Στα Σανσκριτικά, *κου* σημαίνει «κατευθύνω»: *κατευθύνω την Κουνταλίνι*.

Η γραφή του αρχαιότερου, εξαφανισμένου κόσμου των Λευκών Θεών, ήταν, επίσης, τα *Σημάδια* μας. Ήταν η γραφή των ηρώων-πολεμιστών, εκείνων που ανοικοδόμησαν το Τιουανάκου, η γραφή των Ατουμαρούνας, κι επίσης των Μάγιας, ήταν οι Ρούνοι, τα *Κέλκα*, έτσι όπως «το βόδι σέρνει το αλέτρι», *βουστροφηδόν*, όπως οι αρχαιότεροι σκανδιναβικοί Ρούνοι. Αυτός είναι επίσης ο τρόπος με τον οποίο γράφτηκαν οι «Ομιλούμενες Πλάκες» του Νησιού του Πάσχα, η γλώσσα *Ρόνγκο-Ρόνγκο*, την οποία κανείς δεν έχει μπορέσει ακόμη να κρυπτογραφήσει. Η ιερή γραφή, την οποία οι Ίνκας αργότερα απαγόρευσαν, ήταν γραμμική.

Για όλους αυτούς τους λόγους, εμείς, οι Μυημένοι της νότιας Υπερβορέας, πάντοτε επιστρέφουμε σε αυτήν την φαινομενικά νεκρή γλώσσα, που στην πραγματικότητα βρίσκεται απλά σε κατάσταση ύπνου και η οποία θα πρέπει να αναζωογονηθεί: τα Σανσκριτικά. Αυτό θα γίνει συντρίβοντας ένα *πίρκα*, στη γλώσσα Κέτσουα, ένα *πρκ* στη σανσκριτική, πίσω από το οποίο βρίσκεται το Μυστικό. Πηγαίνοντας προς τα πίσω, ακόμη πιο πίσω, *Χαμουράνι* στην Κέτσουα, από το σανσκριτικό μάντρα *ΧΑΜ*, από το *τσάκρα Βισούντα*, του Λάρυγγα, επιστρέφοντας στο σημείο της καταγωγής, στη Γαμήλια Πατρίδα, εκεί όπου θα βρούμε επίσης τη βαθιά

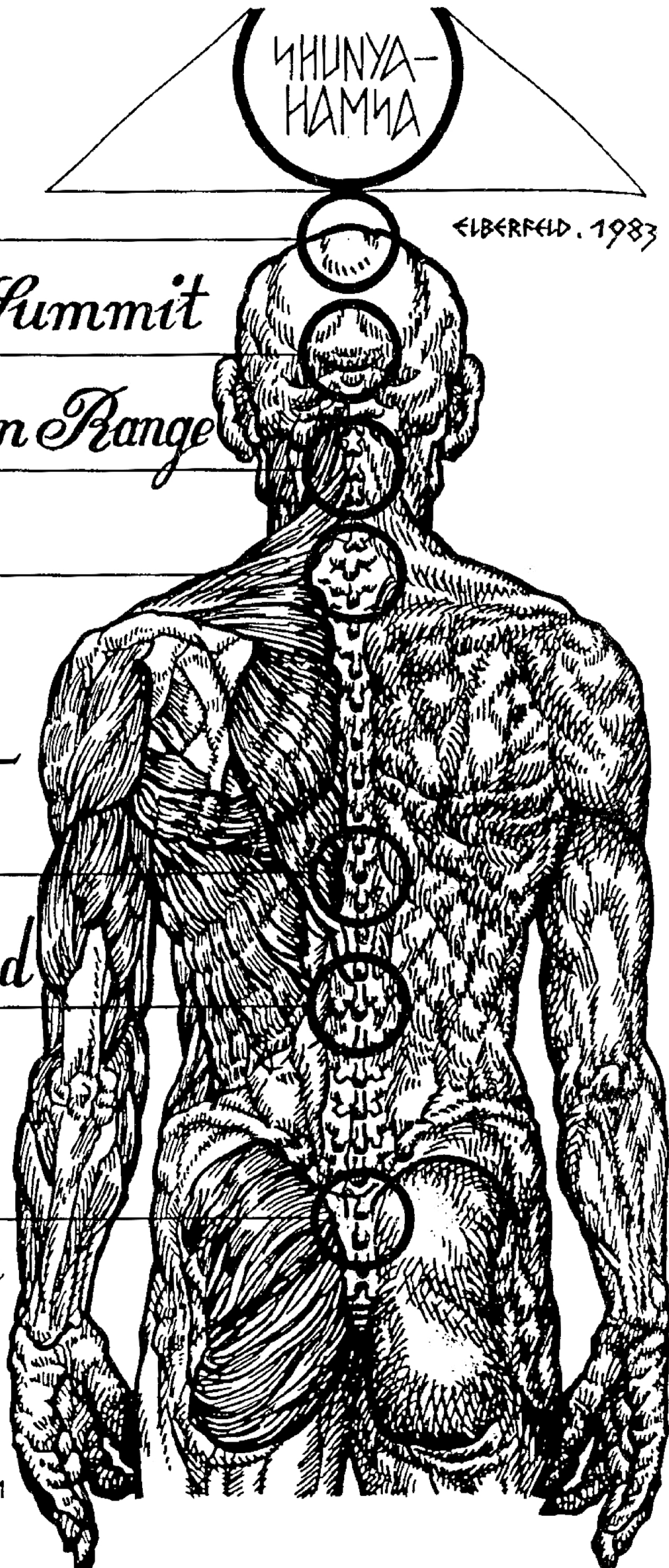
[1] Σ.τ.Μτφ.: Στο Περού υπάρχει ένας ποταμός Μπούιν και στη Χιλή μια πόλη με το όνομα Μπούιν.

μαγική-συμβολική σημασία του ονόματος της ιερής μας γης. Χιλή, Τσίλι, *Τσιλ*: ξεγυμνώνω, στην Κέτσουα-Μάγια. Η λέξη προέρχεται από τα αρχαία Φλαμανδικά, μια γλώσσα που, με τη σειρά της, προέρχεται από τα παλαιά Γερμανικά. *Schillen* σημαίνει *«ξεθηκαρώνω»*, κι έχει μια πολύ πιο μακρινή, Υπερβόρεα, σανσκριτική καταγωγή. Σημαίνει *ξεγυμνώνω, ξεθηκαρώνω το σπαθί.* Το Ιερό Σπαθί της Πατρίδας της Μύησής μας. Της *Μύησης της Μυστηριακής μας Πατρίδας.* Διότι η Χιλή έχει τη μορφή *ενός σπαθιού που πρέπει να ξεθηκαρωθεί.* Ενός *δίκοπου σπαθιού.* Αυτός είναι ο Δρόμος της Μύησής μας. Των Πολεμιστών του Μοναχικού Αστεριού, εκείνων που Προστατεύουν την Αυγή, των Οδοιπόρων της Αυγής…»

«Διδάσκαλε», του είπα, «όσο λιγότερο σε καταλαβαίνω, τόσο περισσότερο σε αγαπώ!...»

«Ναι, όσο λιγότερο με καταλαβαίνεις, τόσο πιο σοφός γίνεσαι…»

ΣΟΥΝΥΑ – ΧΑΜΣΑ

Όρος Μελιμόγιου — Mount Melimoyu

Κορυφή των Άνδεων — Andean Summit

Οροσειρά πριν τις Άνδεις — Pre-Andean Range

Σαντιάγο — Santiago

Τιουανάκου-Τιτικάκα — Tiahuanacu-Titicaca

Νησί του Πάσχα — Easter Island

Έρημος Σαν Πέδρο δε Ατακάμα — San Pedro de Atacama Desert

WOLFGANG VOM SCHEMM

Η ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΤΟΥ ΕΛΕΦΑΝΤΑ

ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΟΠΟΙΑ ΞΕΚΙΝΑ Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΤΟΥ ΜΑΧΑΜΠΑΡΑΤΑ

Διασχίζω την έρημο. Έρημος, χρυσή έρημος. «Η Έρημος επεκτείνεται». Σαν Πέδρο δε Ατακάμα[1]. Στον ορίζοντα, αναβλύζουν *θερμοπίδακες*. Έχω φθάσει στα τείχη μιας πόλης η οποία προετοιμάζεται για πόλεμο. Οι πύλες της είναι κλειστές. Είναι νύχτα. Κανείς δεν τις φυλάει. Προφέρω τη λέξη που τις ανοίγει: *ΛΑΜ!*[2]

Φθάνω σε μια κεντρική πλατεία, η οποία έχει το σχήμα ενός αντεστραμμένου τριγώνου. Οι δρόμοι είναι άδειοι, μα η πλατεία φρουρείται από στρατιώτες που φορούν πολεμικές στολές. Υπάρχουν δίτροχα άρματα και άλογα. Οι περισσότεροι από τους στρατιώτες κοιμούνται στο πέτρινο έδαφος. Κάθομαι δίπλα τους και τους κάνω ερωτήσεις. Ένας μεγάλος πόλεμος επρόκειτο να αρχίσει, διότι η γη των θαλασσών έχει ανακοινώσει ότι οι δυνάμεις της θα απαγάγουν τη βασίλισσα Ντραούπαντι. Ο εχθρικός στόλος έχει ήδη καταλάβει τα λιμάνια και η επίθεση θα αρχίσει κατά το χάραμα. Ο βασιλιάς, καθισμένος στον θρόνο του, γυρίζει το πρόσωπό του, αριστερά και δεξιά, δίνοντας την εντύπωση ότι έχει δύο κεφάλια. Αυτό δηλώνει ότι οι δυνάμεις του θα πρέπει να πολεμήσουν μέχρι τελευταίου ανδρός. Τους ανακοινώνω ότι θα πολεμήσω στο πλευρό τους. Και τότε, ο ύπνος με κατανικά. Ξυπνώ τη στιγμή που ο ήλιος εγείρεται πάνω από την έρημο. Τα δίτροχα άρματα του πολέμου και οι στρατιές παρατάσσονται κυκλικά. Κατευθύνονται προς τα τείχη της πόλης.

Ενώ κοιμόμουν, συνέβη ένα εξαιρετικά ιδιαίτερο φαινόμενο. Με το που ξύπνησα, ένιωσα τον εαυτό μου να είμαι εγώ και ταυτόχρονα να μην είμαι «εγώ». Μερικές φορές είμαι «εγώ», μα πιο συχνά, νιώθω ότι είμαι μέρος κάποιου άλλου, εκείνου που τα βιώνει όλα αυτά, ακόμα και μένα.

---

[1] Σ.τ.Μτφ.: Μια πόλη στην έρημο της βόρειας Χιλής.

[2] Σ.τ.Μτφ.: Το *μάντρα* για το τσάκρα Μουλαντάρα.

Βλέπω τον βασιλιά να πλησιάζει, επάνω σε έναν ελέφαντα[1]. Το στεφανωμένο του κεφάλι είναι στραμμένο προς τον Βορρά και, ταυτόχρονα, προς τον Νότο. Καθώς περνάει, κοιτάζει αυτόν τον άνδρα που είναι εγώ, και στη συνέχεια, δείχνει να έχει τέσσερα πρόσωπα. Υπάρχει μεγάλη θλίψη στο βλέμμα του· είναι το βλέμμα εκείνου που γνωρίζει το πεπρωμένο του, εκείνου που γνωρίζει ότι πρόκειται να χάσει. Το πρόσωπο του βασιλιά είναι χλωμό, διότι υποφέρει από λευκή λέπρα. Το όνομά του είναι Πάνντου.

Ο ελέφαντας κατευθύνεται με βαρύ ρυθμό προς τα τείχη, πέρα από τα οποία τον περιμένουν ο θάνατος και η μεταμόρφωση. Σηκώνει την προβοσκίδα του και ηχεί την πολεμική του ιαχή.

Σε κοντινή απόσταση βρίσκεται ένα δίτροχο άρμα με δύο ανυπόμονα πολεμικά άλογα. Ο ηνίοχος έκανε σήμα *στον άνδρα που είναι εγώ* να ανέβει και να πάρει την ασπίδα και το δόρυ. Ο άνδρας πηδάει στο εσωτερικό του άρματος και βάζει τον θώρακα της πανοπλίας και την περικεφαλαία. Βλέπει ότι ο ηνίοχος έχει κυανό χρώμα. Τα άλογα πηδούν και ξαφνικά βρίσκονται μπροστά στις πύλες της πόλης, διασχίζοντας ορμητικά την άμμο με έναν ξέφρενο καλπασμό. Πολύ γρήγορα, βρίσκονται αντιμέτωποι με την παράταξη του εχθρού. Και ανάμεσά τους, ο άνδρας διακρίνει τους συγγενείς του, τους συμπατριώτες του από τη βόρεια Χιλή. Γυρνάει προς το μέρος του ηνιόχου και αφήνει κάτω τα όπλα του.

«Δεν μπορώ να πολεμήσω», λέει. «Βλέπω τα αδέλφια μου. Τους ξέρω όλους αυτούς: είναι Χιλιανοί, Περουβιανοί, Βολιβιανοί, Αργεντινοί.»

Με ένα αυστηρό βλέμμα, ο ηνίοχος του απαντάει:

«Κάνε το καθήκον σου, ω πολεμιστή της φυλής των Λευκών Θεών! Δεν θα σκοτώσεις κανέναν. Όσοι πεθάνουν σήμερα, έχουν ήδη πεθάνει μέσα μου.»

Ο πόλεμος μεταξύ των αδελφών, ο Μεγάλος Πόλεμος των Κόσμων, που ξεκίνησε εδώ, σε αυτήν την άμμο της ερήμου, οι οποίοι πολέμησαν για την κατοχή μιας γυναίκας, για την Πόλη του Ελέφαντα που ονομαζόταν Χαστιναπούρ, κι επίσης Τροία, Τοκοπίγια και Σαν Πέδρο δε Ατακάμα, διαρκούσε για μήνες, για χρόνια. Η γυναίκα κείτεται κοιμώμενη, χλωμή, μολυσμένη με μια ιερή λέπρα, σε κάποιο μυστικό, κεντρικό σημείο.

Η μάχη για την έρημο έχει χαθεί. Οι δυνάμεις έχουν οπισθοχωρήσει στο εσωτερικό των τειχών της Πόλης του Ελέφαντα. Όλα εδώ αναδίδουν μια οσμή, η άμμος, τα τείχη, οι πέτρες, τα γαϊδουράγκαθα, οι πληγές, ακόμη και

[1] Σ.τ.Μτφ.: Έναν μαύρο ελέφαντα, το ζώο που συμβολίζει το τσάκρα Μουλαντάρα.

τα κόκαλα. Λέγεται ότι αυτή είναι η Πόλη της Οσμής, του Πρώτου Αρώματος.[1]

Ο ηνίοχος τον άφησε μέσα στο τρίγωνο, στο κέντρο της πόλης. Στην πραγματικότητα, ήταν μια όαση με κήπους ημιτροπικής βλάστησης, με θεσπέσια φρούτα, παπάγιες, ανανάδες, δέντρα μάνγκο και με μια τεράστια συκιά, στο κέντρο, που έδειχνε να αγγίζει τον ουρανό. Τα λουλούδια ήταν πανέμορφα. Ποτίζονταν με ένα αόρατο νερό. Το νερό είναι ο εχθρός αυτού του κόσμου. Οι ιερείς του ναού γνωρίζουν ότι το νερό θα καταστρέψει τα πάντα, κι έτσι προσεύχονται στο Φίδι της Γης, το Τέν-Τέν, που μόνο αυτό είναι ικανό να πολεμήσει το Φίδι των Υδάτων, το Κάι-Κάι. Ένας Καθρέφτης από Χρυσό κρέμεται στο κέντρο του Ναού. Ένας Ήλιος από Χρυσό.

Εκείνος κατευθύνεται προς το εσωτερικό του παλατιού και βρίσκει την είσοδο προς μια αίθουσα. Μέσα σε αυτήν κείτεται η γυναίκα που έχει εξαπολύσει τον Μεγάλο Πόλεμο του Μαχάμπάρατα, που είναι ίσως η σύζυγος φίλων και εχθρών, των Πάνταβας και Κοράβας, των Μεγάλων Μπάρατας, εκείνη που εμπνέει τους ήρωες.

Λες κι έχει γίνει αόρατος, κατορθώνει να περάσει δίπλα από τους φρουρούς. Κανείς δεν μπορεί να τον δει, παρά μόνον εκείνη. Περνάει μέσα από τη θύρα του υπνοδωματίου της και στέκεται δίπλα στο κρεβάτι, επάνω στο οποίο εκείνη κείτεται κοιμώμενη. Την προστατεύει ένας σκύλος. Εκείνος το αναγνωρίζει. Ο σκύλος βρίσκεται εκεί, διότι αυτός είναι ο Κόσμος της Οσμής, η αγαπημένη του γλώσσα. Τον αναγνωρίζει και ο σκύλος, ο οποίος έρχεται και του γλύφει τα ματωμένα πόδια.

Μέσα σε έκσταση, όπως πάντα, ατενίζει το πρόσωπο της κοιμώμενης. Είναι τόσο όμορφη στον ύπνο της, που δεν θέλει να την ξυπνήσει. Χαϊδεύει το μέτωπό της με τα δάχτυλά του. Ακουμπά, απαλά, τη χρυσή της κόμη, και προφέρει τον ήχο που θα τη φέρει πίσω στη ζωή: *ΧΟΥΜ!* Στην κενότητα του δωματίου, αυτός ο ήχος αντηχεί σαν το μούγκρισμα του μυθολογικού ταύρου: Μούουου!

Εκείνη ανοίγει τα μάτια, κι ένα βογγητό δραπετεύει από το στήθος της. Σηκώνεται, και τα μαλλιά της δείχνουν να μοιάζουν με μια ακαταμάχητη φωτιά.

«Αχ!», στενάζει. «Έχω κοιμηθεί τόσο πολύ! Επιτέλους ήλθες. Πίστεψα ότι αυτή τη φορά θα χάναμε ο ένας τον άλλον. Πώς πάει ο πόλεμος; Ονειρεύτηκα ότι η θάλασσα θα βυθίσει τον κόσμο μας. Τρομερές δυνάμεις

[1] Σ.τ.Μτφ.: Το τσάκρα Μουλαντάρα είναι το κέντρο της όσφρησης.

θα χρησιμοποιηθούν σε αυτόν τον αγώνα. Μα έχουμε, ακόμη, λίγο χρόνο για την *Α-Μόρ* μας.»

Η ΔΥΣΚΟΛΗ ΔΟΚΙΜΑΣΙΑ, ΓΙΑ ΑΚΟΜΗ ΜΙΑ ΦΟΡΑ

Η πόλη αντιστέκεται εδώ κι έναν ολόκληρο χρόνο. Κατά τη διάρκεια αυτού του χρονικού διαστήματος, εκείνοι παραμένουν μέσα στο δωμάτιο. Ο σκύλος φρουρεί την πόρτα. Ο θόρυβος της σύγκρουσης δεν φθάνει τόσο μακριά. Συνειδητοποιούν ότι πλησιάζει η κρίσιμη ώρα για τον κόσμο τους.

Κάθε τόσο, κοιτάζουν τον κήπο μέσα από τα παράθυρα. Εκεί, αναπτύσσεται ένα δέντρο του οποίου η κορυφή αγγίζει τον ουρανό. Αυτό το Δέντρο του Παραδείσου δεν έχει φρούτα, είναι άκαρπο. Επάνω σε αυτό σκαρφαλώνουν μερικοί άνθρωποι που είναι μολυσμένοι από την ασθένεια, που καίγονται από τη λευκή λέπρα.

Για τέσσερις μήνες κοιμόταν στα πόδια του κρεβατιού της γυναίκας. Για άλλους τέσσερις, στα αριστερά της. Εκείνη ξάπλωνε πάντοτε στη δεξιά πλευρά, ακουμπώντας το κεφάλι της στην παλάμη του χεριού της. Ένιωθε τον ώμο της πολύ κοντά του και οι μηροί της καλύπτονταν μόνο από έναν λεπτό, ερυθρό χιτώνα. Στη συνέχεια, εκείνος κοιμήθηκε για τέσσερις μήνες στα δεξιά της. Η κόμη και η απαλή, αρωματισμένη αναπνοή της ήταν ένα μεθυστικό ποτό που τον μετέφεραν σε εκείνο το μέρος όπου κατοικούσαν οι «άνθρωποι των ονείρων», εκείνοι που του μιλούσαν μόνο για κείνη και που πρόφεραν τη λέξη *Αρόπα.*

Έτσι, σε δώδεκα μήνες, εκείνη είχε μεταμορφωθεί σε Θεά, λαμβάνοντας στην κατοχή της τις ουσίες του, ρέοντας μέσα στο αίμα του, έχοντας εγκατασταθεί στα κύτταρά του, σαν τη *Γυναίκα-Γκουρού,* απόλυτα εξιδανικευμένη, σαν τη μήτρα της υπερβατικής γνώσης. Τώρα πια, ούτε που του περνούσε η ιδέα να την αγγίξει με τις άκρες των δαχτύλων του. Αν μερικές φορές κατά τη διάρκεια της νύχτας άγγιζε κατά λάθος, μέσω κάποιας ακούσιας κίνησης, τα πέπλα της, εκείνος ξυπνούσε αμέσως. Αισθανόταν ότι είχε διαπράξει κάποιο ανοσιούργημα. Έτσι, μετακινούνταν στην άκρη του κρεβατιού. Το φυσικό είχε ενσωματωθεί στο υπερφυσικό, προσκαλώντας μια υπερφυσική παρουσία. Εκείνη κυλούσε μέσα στο αίμα του πνεύματός του.

Όταν ολοκληρώθηκε το χρονικό διάστημα, εκείνη ζήτησε από τον σκύλο να αποχωρήσει. Άνοιξε τα παράθυρα και άφησε να μπει μέσα το φως της

αυγής. Ένα μπλε πτηνό ήλθε και κελάηδησε το άσμα του για το ζευγάρι. Όταν έφτασε το απόγευμα, έκανε την εμφάνισή του και το Φωτεινό Αστέρι του Δειλινού.

Εκείνη κινήθηκε προς το κέντρο του δωματίου και άρχισε, με αργό ρυθμό, να βγάζει τον ερυθρό της χιτώνα, τα πέπλα της. Πρώτα εμφανίστηκαν οι γυμνοί της ώμοι, έπειτα τα στήθη της, με τις τρυφερές, ροδαλές, τρεμάμενες θηλές της. Τα πέπλα συνέχισαν να πέφτουν, αποκαλύπτοντας το στομάχι της, το χρυσό της αιδοίο, τα μακριά, λεπτά σαν μονοπάτια, πόδια της, μέχρις ότου τελικά εκείνα προσγειώθηκαν δίπλα στα μικρά της πέλματα, που ήταν καλυμμένα με την άμμο της ερήμου.

Εκεί έστεκε η Απόλυτη Γυναίκα. Με την παρουσία της, εκείνος ένιωθε να χάνει τις αισθήσεις του. Και όλη η αιωνιότητα δεν αρκούσε για να την ατενίζει.

Με πολύ αργό ρυθμό, με μια παραισθητική διακύμανση, εκείνη τον πλησίασε. Έφτασε στο πλευρό του και άπλωσε τα χέρια της για να κρατήσει το κεφάλι του. Σαν το άγγιγμα ενός πετάλου από ένα λουλούδι του κήπου της Πόλης της Αυγής, ακούμπησε τα χείλη της στα δικά του. Πέρασε έναν από τους απαλούς, αρωματισμένους βραχίονές της γύρω από τους ώμους του και με το άλλο της χέρι άρχισε να τον γδύνει.

Του έδειξε τον Αποσπερίτη, που συνέχιζε να λάμπει στο σκοτάδι, το σπουδαιότερο από όλα τα άλλα αστέρια του ουράνιου θόλου:

«Ας μας βοηθήσει!»

Και τον οδήγησε στο κρεβάτι.

Την ένιωθε, γυμνή, να κινείται δίπλα του. Είχε σταυρώσει τα χέρια της στο στήθος και κοιτούσε τον ουρανό. Αντανακλάσεις από τις φωτιές έπαιζαν επάνω στο θεσπέσιο σώμα της, τρέχοντας κατά μήκος του, σαν χάδια. Χωρίς να καλύπτει, χωρίς να ακουμπά ο ένας τον άλλον, άφηναν τις ώρες να περνούν. Στη σιωπή, στην υπέρτατη διαύγεια και συγκέντρωση. Μέχρις ότου εκείνη μίλησε:

«Η λαχτάρα μου για εσένα φθάνει στο αποκορύφωμά της. Η φωτιά της θυσίας έχει ήδη ανάψει στο αιδοίο μου, και πάλλει εκεί, σαν καρδιά. Η άλλη καρδιά μου ετοιμάζεται να δραπετεύσει από το στήθος μου. Σε αυτήν την Πόλη, τα αρώματα και οι οσμές γίνονται πιο έντονα, αγγίζουν τις ρίζες. Μπορώ να σε μυρίσω, να σε νιώσω. Όλο μου το είναι λαχταρά να χαϊδευτεί, να αγγιχτεί από τα χέρια και το στόμα σου, να σου παραδώσει το νέκταρ μου. Η θέλησή μου δεν υπάρχει πια. Η έντονη ανάγκη μου είναι να σε δεχθώ μέσα μου, να καταληφθώ, να γεμίσω με εκείνη τη ροή υπέρτατης

αρρενωπότητας, από το ποτάμι του κεχριμπαριού σου. Ποιος θα μας δώσει τη δύναμη να βρούμε το στενό πέρασμα κατά τη διάρκεια αυτής της μεγάλης νύχτας, κατά την οποία διακινδυνεύουμε το πεπρωμένο όλων των γύρων μας;»

Με σιωπηλή φωνή, εκείνος απάντησε:

«Κι εγώ σε νιώθω. Μπορώ να μυρίσω το ανεπαίσθητο, ονειρικό άρωμα των χρυσών σίτων σου, του λουλουδιού των στηθών σου, του χρυσού, διάφανου υγρού που, σαν κρυστάλλινες δροσοσταλίδες του Κήπου της Πόλης της Λαχτάρας, υγραίνουν και ξεπερνούν τις οάσεις σου…»

Ακολούθησε μια σιωπή κατά την οποία εκείνη έπαψε να έχει τα χέρια της σταυρωμένα. Τεντώνοντας το χέρι της, έπιασε το δικό του.

«Κάνε το σημάδι προστασίας σου. Ας πιούμε το χρυσό μας υγρό, ας μην επιτρέψουμε να χαθεί αυτό εξωτερικά, ας το απορροφήσουμε εκ νέου στο αίμα μας, ώστε να βιώσουμε την ηδονή η οποία δεν έχει αρχή και τέλος, παραμένοντας σταθεροί με το *μούντρα* που καταστρέφει τον φόβο, ώστε να αντισταθούμε στον τρόμο που θα ακολουθήσει, στην ηδονή που δεν έχει βιωθεί ποτέ από τους γήινους εραστές, την εκστατική, συνεχή ηδονή που θα μας συντροφεύει για πάντα μέσα μας, μέσα στο αίμα σου, εκεί όπου θα κυλάει για μια αιωνιότητα.»

Με τη μελωδική της φωνή, μέσα στη βαθιά, βελούδινη σιωπή εκείνης της θερμής νύχτας στην Πόλη της Χαστιναπούρ, πρόφερε, με τελετουργική διακύμανση:

«ΚΛΙΜ!»

Ήταν λες και μια σφραγίδα είχε σπάσει. Εκείνος ένιωθε λες και είχε τυλιχθεί από ένα τεράστιο κύμα που βύθιζε τα πάντα· χώρες, ηπείρους, κόσμους. Τα πάντα εκτός από κείνη. Κλειδωμένοι στην αγκαλιά της *Α-Μόρ*, θα πέθαιναν χωρίς-θάνατο, για να αναγεννηθούν σε εκείνη τη θάλασσα από νέκταρ, από *Σόμα*, ενωμένοι στην αναπνοή τους, στα ριζικά αρώματά τους, στην *Ιδέα που έχει παράγει τα σώματα, τις μορφές*. Και τώρα, τίποτε άλλο δεν έμενε να πραγματοποιηθεί.

«ΣΑΧΑΜ! Εγώ είμαι εσύ!», αναφώνησαν.

Το μπλε πτηνό επέστρεψε στο παράθυρο για να κελαηδήσει. Και κατά την αυγή, το Φωτεινό Αστέρι Αυτού-Αυτής τους μετέφερε μέσα στο βαθύ, υγρό φως του. Τους επέστρεφε στο χρυσό υγρό, το οποίο οδηγούσαν πίσω στην πηγή του, επέστρεφαν εν μέρει, με ένα τρυφερό, φωτεινό χάδι.

«ΛΑΜ!», επανέλαβαν με μια φωνή. Και ήταν ο αποχαιρετισμός τους προς εκείνη την πόλη που είχε χάσει τον πόλεμο.

Ο ΜΥΣΤΙΚΟΣ ΓΑΜΟΣ

Έπρεπε να φύγουν προτού έλθει το δειλινό. Η τελική καταστροφή πλησίαζε. Ωστόσο, η τελευταία ιεροτελεστία έπρεπε να εκπληρωθεί: έπρεπε να νυμφευτούν σύμφωνα με την τελετή αυτού του κόσμου, υπό την εποπτεία των Λευκών Θεών. Ο Γάμος θα ήταν μυστικός και θα είχε ισχύ σε όλην την αιωνιότητα. Ο Γάμος *Γκαντάρβα*. Μέχρι τώρα, εκείνη υπήρξε η γυναίκα ενός βασιλιά, η γυναίκα ενός άλλου, ενός Αρχετύπου: η *Παρακίνα*. Μετά από εκείνη τη νύχτα, θα γινόταν η κατ' εξοχήν δική του γυναίκα: η *Σβίνα*. Θα γινόταν, τώρα, η Μυημένη Σύζυγος: η *Πάραστρι*.

Λούστηκαν μαζί, στο αφρισμένο υγρό από *Σόμα*. Στη συνέχεια, εκείνος φόρεσε έναν μπλε μανδύα, κι εκείνη τον ερυθρό της χιτώνα. Κρατούσαν ανθισμένα ραβδιά. Προετοίμαζαν το γαμήλιο δείπνο, το οποίο ήταν κι ένας αποχαιρετισμός. Το δείπνο ονομαζόταν «τα Πέντε Μ» διότι αποτελούνταν από: *Μουντρά*, δημητριακά – η γη· *Μάτσυα*, ψάρι – το ύδωρ· *Μάμσα*, κρέας – η φωτιά· *Μάντυα*, ο οίνος – ο αέρας και *Μαϊτούνα*, η γυναίκα – ο αιθέρας. Είχαν ξεκινήσει με το τελευταίο, με τη Μαγική Κατάληψη. Αυτή η πολύ αρχαία ιεροτελεστία, που ονομάζεται *Πάντσαμακάρα*, διδάσκονταν από τους *Ουιγούρους*, τους ταντρικούς μάγους της Λεμουρίας, και από τις ιέρειες της Υπερβορέας.

Επάνω στο δάπεδο, καλυμμένο με πέπλα, βρισκόταν το λειτουργικό Κύπελλο, το *Κάλατσα*, γεμάτο με χρυσό υγρό. Τα πέπλα υποδήλωναν το γεγονός ότι το υλικό ποτό κάλυπτε το μυστικό ποτό, το Πνεύμα του Μυστικού Οίνου, του «Λυτρωτή σε Υγρή μορφή», το *Κάραναβάριγκνιάμριτα*, το ποτό του οργασμού που δεν έχει ούτε αρχή ούτε τέλος.

«Υπήρχε ένα ουράνιο *Σόμα*, ένα Πνεύμα του Μυστικού Οίνου, ένα χαμένο Ποτό της *Α-Μόρ*, του μη-θανάτου, που μπορεί τώρα να βρεθεί μόνο στο ποτάμι του αίματός σου, πηγαίνοντας πίσω στα κανάλια του, πίσω στους πάγους.»

Άπλωσε το χέρι της πάνω από το δισκοπότηρο και πρόφερε το *Μάντρα* του Οίνου:

«ΧΡΙΜ!»

Αποκάλυψαν το Κύπελλο και ήπιαν από αυτό το ανεξάντλητο Ποτό. Διότι εκείνοι που γνωρίζουν την *Α-Μόρ*, πίνουν συνεχώς *Σόμα*, το Ποτό που κυλάει μέσα στο αίμα, τη *Μίννε*, την ανάμνηση εκείνης της Αγάπης που χάθηκε στις απαρχές του χρόνου, κατά τη διάρκεια της Υπερβόρεας Τελετής του *Μίννετρίνκεν*.

Και μαζί, τραγούδησαν:

«Γέμισε το κύπελλό μου με οίνο. Εκείνο μιλάει σε μένα, μέσα από μια ανείπωτη σιωπή, για την Αγαπημένη μου που έχει αναστηθεί στα βάθη του αίματός μου. Και μου αποκαλύπτει, επίσης, όλα όσα χρειάζομαι ακόμη για να εισέλθω στην Πόλη του Διάφανου Πάγου, μαζί με εκείνη, μέσω του Μονοπατιού των Ρόδων, που οδηγεί στη Μαγεμένη Γη του Βασιλιά των Ξωτικών.»

Αυτός είναι ο τρόπος με τον οποίο νυμφεύτηκαν, τη στιγμή που οι πολεμιστές διέταξαν μια προσωρινή διακοπή της μάχης, ώστε να τους περιβάλλουν, κυκλικά, με τα σπαθιά τους. Ο χλωμός, ασθενής Βασιλιάς μπορούσε τώρα να ξεκουραστεί και να κινηθεί προς το μυστικό καταφύγιο, εκεί όπου θα μπορούσαν να τον θεραπεύσουν οι γυναίκες που κατείχαν την τέχνη της ίασης. Έγιναν τότε το Βασιλικό Ζεύγος αυτού του ερειπωμένου, ρημαγμένου κόσμου. Μια μέρα, ο υιός τους, επάνω σε έναν Υπερβόρεο κύκνο, θα έλθει για να τον ανοικοδομήσει.

Στο δωμάτιο, μέσα από τις θύρες και τα παράθυρα, εισήλθε ένα διαυγές φως. Πλημμύρισε την πόλη. Χωρίς να προσγειωθεί κάτω, στην έρημο, δονούμενο σε εκείνο το διαυγές φως, κατέβαινε ο Δίσκος που στο Έπος του Μαχάμπάρατα ονομάζεται Βιμάνα. Είχε έλθει να τους σώσει από την επερχόμενη καταστροφή.

Κατάφεραν να εισέλθουν σε αυτό. Λίγο αργότερα, ένα πελώριο κύμα βύθισε τα πάντα, τους ναούς, τους κήπους, τα παλάτια, τις ηπείρους της Μου και της Γκοντβάνα.

Πήραν τον σκύλο μαζί τους.

Από πολύ μακριά, μπορούσαν να δουν τη σειόμενη γη, τα ηφαίστεια να εκρήγνυνται, τις οροσειρές να αναδύονται, τις θάλασσες να αλλάζουν θέση. Κι επάνω στην αφρισμένη κορυφή του μεγαλύτερου κύματος, τον ελέφαντα να κολυμπάει· διότι είχε μεταμορφωθεί στον Λεβιάθαν[1], και αυτό που στη γη ήταν η προβοσκίδα του, ήταν τώρα ένας συνεχής πίδακας νερού που έμοιαζε με έναν θερμοπίδακα, με ένα *γκέιζερ* της αρχαίας και εξαφανισμένης ερήμου του Ατακάμα.

---

[1] Σ.τ.Μτφ.: Η φάλαινα είναι το συμβολικό ζώο του τσάκρα Σβαντιστάνα. Είναι ένα συμβολικό ταξίδι, από το ένα τσάκρα στο άλλο, από το Μουλαντάρα στο Σβαντιστάνα, και ούτω καθ' εξής. Είναι ένα συγχρονιστικό οδοιπορικό με το μυστικό τοπίο της πατρίδας του συγγραφέα, με μια ιερή γεωγραφία, «ονειρεύοντας το ίδιο όνειρο» με την Αγαπημένη σε «αστρικά ταξίδια», ένα είδος ταντρικής ή πολεμικής μύησης των αρχαίων τροβαδούρων. Των Μίννεσένγκα. Είναι η Ορφική και Υπερβόρεα Μύηση της Α-Μόρ, που αποκαλύπτεται σε αυτό το έργο.

«Ο ΟΜΦΑΛΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ»

Στα νησιά που έχουν σωθεί, άνδρες μικρότερου αναστήματος, φορώντας λευκούς μανδύες, ικετεύουν το Φίδι της Γης:

«Τέν-Τέν, σταμάτα!»

Το Φίδι των Υδάτων, το Κάι-Κάι, έχει περιοριστεί στα σύνορα των επισφαλών νήσων του Τσιλοέ.

Τα ερείπια του Τιουανάκου, που βρίσκονται σε υψόμετρο πολλών χιλιάδων μέτρων, επάνω στην Κορδιγιέρα των Άνδεων, ο Ναός του Καλασασάγια, η αρχαία είσοδος στον υπόγειο κόσμο, δεν έχουν πια επαφή με άλλα σύμπαντα, ούτε με εκείνους που ταξιδεύουν αστρικά. Ο Ουιρακότσα και η Μαμά Όκλο δεν έρχονται πια από την Αφροδίτη, από το Πρωινό Αστέρι. Οι γίγαντες έχουν υποχωρήσει στους βράχους των Άνδεων, περιμένοντας την επιστροφή του Αρχαίου Ήλιου.

Κατά μήκος των καναλιών του Νότου, κάτω από την επιφάνεια του νερού, αργοσαλεύει ένα πλοίο με όλα τα φώτα του αναμμένα, έτσι που όποιος το βλέπει, το περνάει για ένα πύρινο φίδι, με φτερά από φωτιά. Αναζητά μια λευκή φάλαινα, η οποία τύφλωσε τον καπετάνιο του και βύθισε το πλήρωμα, το οποίο τώρα αποτελείται από φαντάσματα. Αν καταφέρουν να την αιχμαλωτίσουν, το πλοίο θα αναδυθεί στην επιφάνεια του νερού, ο καπετάνιος θα ανακτήσει την όρασή του και το πλήρωμα θα επιστρέψει στη ζωή με σώματα από πύρινη, άφθαρτη ύλη.

Από μια παραλία του Τσιλοέ, εκείνος είδε το υποβρύχιο πλοίο στο νησί Λεμούι και φώναξε το σύνθημα που θα έκανε τον καπετάνιο να σταματήσει:

«ΒΑΜ!»[1]

Ο ίδιος κολύμπησε για λίγο κάτω από το νερό, συνοδευόμενος από τον σκύλο του, κι επιβιβάστηκε στο «Ελ Καλέουτσε».

Το πλοίο άλλαξε τροχιά, αφήνοντας τα νότια κανάλια του Κόλπου της Θλίψης, εκεί όπου από μακρινή απόσταση μπορούσε να φανεί η υδροβολή του Λεβιάθαν, κατευθυνόμενο προς την ανοιχτή θάλασσα, προς τον μεγάλο Ωκεανό. Για μέρες, ακολούθησαν την έκταση των υδάτων του, εκεί όπου κάποτε υπήρξε μια ένδοξη ήπειρος, γεμάτη με παλάτια, ναούς και σοφία. Ήταν ο κόσμος των γιγάντων, που είχαν επαφή με τα αστέρια. Από όλα αυτά, έμεινε μόνο ένα νησί, χαμένο στην απεραντοσύνη του Ωκεανού: το Τε

[1] Σ.τ.Μτφ.: Το μάντρα του τσάκρα Σβαντιστάνα.

Πίτο ο Τε Χένουα[1], ο «Ομφαλός του Κόσμου». Ο Λεβιάθαν είχε εξαφανιστεί προς εκείνη την κατεύθυνση.

Ο Καπετάνιος του Καλέουτσε είπε:

«*É bello naufragare in questo mare!*[2] Ακολούθησε το πεπρωμένο σου, αυτό ενός ναυαγού, ανέβα επάνω στη σκαμπαβία και προσέγγισε τον στόχο σου με την πλάτη γυρισμένη, όπως όλοι οι καλοί κωπηλάτες. Κωπηλάτησε προς τα πίσω, προς το σημείο της καταγωγής, προς τα επάνω.»

Ο σκύλος, που είχε φθάσει πριν από εκείνον, τον περίμενε στην ακτή. Η άμμος ήταν γεμάτη με περίεργα, γιγαντιαία αγάλματα, που ονομάζονταν *Μοάι*. Ο κίτρινος, Νέος Ήλιος, έλαμπε κατακόρυφα από πάνω τους. Τα περιεργάστηκε με ενδιαφέρον, περπατώντας γύρω από την τεράστια μάζα τους, αναζητώντας μια είσοδο μέσα σε αυτά, ένα «κλικ». Πώς είχαν φθάσει εδώ αυτές οι μάζες από βασάλτη; Πώς είχαν μετακινηθεί από το Ράνο-Ραράκου επάνω στα *Άχου*, στις πέτρινες πλατφόρμες τους;

Ο σκύλος του έκανε νόημα να τον ακολουθήσει.

Διέσχισαν την άδεια επικράτεια του Ματακιτεράνι, του οποίου το αρχαίο όνομα ήταν *Σβαντιστάνα*, «Η Εστία Αυτής». Κατευθύνονταν προς τον κρατήρα του ηφαιστείου Ράνο-Κάου.

Καθώς εκείνος περπατούσε, επαναλάμβανε νοητικά τη φράση που είχε ακούσει σε ένα παλιό όνειρο: «Μόνο το νερό που αναδύεται από τον κρατήρα ενός ηφαιστείου σε αδράνεια μπορεί να σβήσει τη δίψα του οδοιπόρου.»

Μέσα στον κρατήρα αναπτύσσονταν τα τρία τελευταία δέντρα τορομίρο, εκείνα από ερυθρό ξύλο, πιθανότατα από *Βάτζρα*.

Εκείνη, βρισκόταν κοιμώμενη στη βάση αυτών των δέντρων. Ο σκύλος ξάπλωσε στα πόδια της, περιμένοντας. Εκείνος επανέλαβε το *μάντρα* που θα την ξυπνούσε:

«ΧΟΥΜ!»

Και η μουσική που ανακοίνωσε την επιστροφή της ήταν σαν εκείνη «ενός μελισσιού, τρελού από αγάπη».

---

[1] Σ.τ.Μτφ.: Το Νησί του Πάσχα.

[2] Σ.τ.Μτφ.: «Σε αυτήν τη θάλασσα, το ναυάγιο είναι όμορφο!». Στίχος του Τζιάκομο Λεοπάρντι.

Η ΛΕΜΟΥΡΙΑ

Στη σκιά των τριών τελευταίων δέντρων τορομίρο, εκείνη άρχισε να ανακαλείται τους αρχαίους χρόνους:

«Τίποτα δεν έχει σωθεί από όλη εκείνη τη δόξα, παρά μόνο αυτό το μικρό νησί, η κορυφή ενός πελώριου, βυθισμένου όρους. Δεν έχει μείνει τίποτα, παρά μόνο η αχανής έκταση νερού. Νερό, νερό παντού. Βρισκόμαστε στο Βασίλειο των Υδάτων, επιβιώνοντας με δυσκολία.[1] Οι κάτοικοι της χαμένης ηπείρου ήταν γίγαντες. Θεοί, κάτι περισσότερο από Θεοί. Είχαν φθάσει από τον Πόλο, από τον Αυγερινό. Όταν όλα βυθίστηκαν λόγω του τεράστιου κύματος, μερικοί βοσκοί, σκλάβοι της Λεμουρίας, οι συμμιγείς φυλές των ζώων-ανθρώπων, δραπέτευσαν στις ανώτερες βουνοκορφές. Όπως επίσης και το Ψάρι, το Μεγάλο Ψάρι. Κατά τον πόλεμο μεταξύ των Πάνταβας και των Κοράβας, μεταξύ των Χανάου Έπε, εκείνων με τα Μεγάλα Αυτιά, και των Χανάου Μομόκο[2], κινητοποιήθηκαν τρομακτικές δυνάμεις, δυνάμεις οι οποίες προκάλεσαν την καταστροφή. Και η κακόβουλη ακτινοβολία εξαπλώθηκε σε όλον τον κόσμο. Τα αγάλματα από ξύλο τορομίρο, που μπορούν να βρεθούν σε αυτό το νησί, αντιπροσωπεύουν αυτά τα υβριδικά τέρατα: τον άνδρα-ψάρι, τον άνδρα-έντομο, τον άνδρα χωρίς σάρκα. Στα ερείπια του Τιουανάκου, στην Πύλη του Ήλιου, υπάρχουν φιγούρες με τέσσερα δάχτυλα χεριών και τέσσερα δάχτυλα ποδιών. Κάποιος είχε καταγράψει τον χαμένο κόσμο, προσπαθώντας να αναπαραγάγει τις δόξες, καθώς και τους καρπούς της καταστροφής του. Η υπέροχη τέχνη που έχει φθάσει εδώ από ένα άγνωστο κέντρο, με ξύλο σχηματισμένο από το ανύπαρκτο αίμα μιας εποχής χωρίς μνήμη, είναι το έργο μιας φυλής γιγάντων, που κατέφθασαν από την Ανατολή και από την Υπερβορέα. Στη συνέχεια, πολλές διαφορετικές φυλές προσπάθησαν να αναπαράγουν αυτήν την τέχνη. Εδώ βρίσκεται ένα Μοάι με γένια, ένας Λευκός Θεός. Αντιστοιχεί στα *Άχου-Μοάι.* Αργότερα, υπήρξε μια μίμησή τους, λες και προσπαθούσαν να επιστρέψουν τους εξαφανισμένους Λευκούς Θεούς, τον Κετζαλκόατλ, τον Ουιρακότσα, τον Ορεχόνα, τους δημιουργούς του Πρώτου Τιουανάκου. Συνεπώς, θα μπορούσε να λεχθεί ότι τα Μοάι αντιπροσωπεύουν ένα είδος εξορκισμού σε διαδοχικά κύματα, αφότου είχε αρχίσει η παρακμή των θεϊκών και ημίθεων, επιχειρώντας να εκβιάσουν την

[1] Σ.τ.Μτφ.: Το τσάκρα Μουλαντάρα αντιπροσωπεύει τη γη, ενώ το τσάκρα Σβαντιστάνα το ύδωρ.

[2] Σ.τ.Μτφ.: Των ιθαγενών κατοίκων του Νησιού του Πάσχα.

επιστροφή των Λευκών Θεών, των Γιγάντων και της Χρυσής Εποχής μέσω της αναπαραγωγής, αν και ανακριβούς, των μορφών τους. Αυτά θα μπορούσαν να είναι επίσης τα ίχνη των εξωγήινων οχημάτων τους, των *Βιμάνα* τους, των *Άστρα* τους, των *Μάνου-Τάρα* τους, των Δίσκων Φωτός τους, των Πλουμιστών Φιδιών τους, μέσα στα οποία εξαφανίστηκαν λίγο πριν τον Κατακλυσμό. Τα αόμματα μάτια των Μοάι σαρώνουν τον ουράνιο θόλο, τα κλειστά τους στόματα θέλουν να φωνάξουν: «Είμαστε ακόμη εδώ! Διατηρούμε τη μνήμη σας! Μοιάζατε έτσι! Γυρίστε πίσω!»

Αυτά τα γλυπτά από βασάλτη είναι ζωντανά, δονούνται με μαγικό τρόπο. Είναι τα Μοάι που δεν τα κάλυψε ακόμη ο κισσός. Τα πρόσωπά τους κοιτούν προς κάθε κατεύθυνση, οργώνουν τον ορίζοντα. Κάποια κοιτούν προς την Ανταρκτική, άλλα προς τον Βόρειο Πόλο, προς την Απώτατη Θούλη. Μερικά Μοάι στέκονται επάνω σε ακρωτήρια, προεξέχοντας από τους κατακόρυφους γκρεμούς που βρίσκονται πάνω από τη θάλασσα. Πώς έφτασαν σε αυτά τα μέρη; Ένα από αυτά έχει πέσει μέσα στο νερό και μπορεί να φανεί με την άμπωτη. Μήπως μετακινήθηκαν; Μήπως περπάτησαν; Λέγεται ότι προχώρησαν, προς τα μπροστά, με αφετηρία αυτόν τον κρατήρα, ψάχνοντας τις οριστικές τους θέσεις. Τις νύχτες σχημάτιζαν τον Μαγικό Κύκλο, τον *Κούλα*. Η αποστολή τους ήταν να προστατεύσουν όλα όσα είχαν επιζήσει από τις νέες πλημμύρες της γης, όπως το Φίδι Τέν-Τέν. Κάτω από το *Άχου*, ή βάθρο, υπάρχει μια είσοδος προς τον υπόγειο κόσμο, την Εσωτερική Γη. Για να περάσει κανείς μέσα, αρκεί μια μικρή περιστροφική κίνηση του *Μοάι* και αυτού του πέτρινου *παγόβουνου*, ώστε να μετακινηθεί και να αποκαλυφθεί το κατώτερο σημείο του σώματός του, μαζί με την είσοδο στο πέρασμα που συνδέει με τις μεγάλες πολικές εξόδους, με την πύλη του Ναού του Τιουανάκου και με τη μυστική είσοδο του Στόουνχετζ.

Μέσα σε μια νύχτα, όλα σταμάτησαν. Ήταν λες κι εκείνη η στιγμή του χρόνου είχε παγώσει. Πολλά Μοάι παρέμειναν ανολοκλήρωτα, μερικά από αυτά κοιτάζουν προς τα επάνω, προς τα λατομεία τους. Τι συνέβη; Τι συνταρακτικό γεγονός; Μήπως τα Μοάι είναι ρομπότ, είναι *Γκόλεμ*; Μήπως είναι οι Θεοί που έχουν πετρωθεί; Πώς μετακινήθηκαν και άλλαξαν τις θέσεις τους; Τα ανύψωσε μια ισχύς που ονομάζεται *Μάνα (Βρίλ)*. Είναι η ίδια ισχύς που ώθησε το Χρυσό Πτηνό, το *Μάνου-Τάρα*, να υπερβεί τη βαρύτητα και να εξαφανιστεί στους αστερισμούς. Υπάρχουν Μοάι που βρίσκονται σε στάση διαλογισμού, με τα χέρια τους, που έχουν μακριά νύχια, να καλύπτουν την κοιλιακή τους χώρα, σαν τους Βούδες. Κανείς δεν γνωρίζει

από πού προήλθαν εκείνοι που τα έχτισαν πρώτοι. Η δεύτερη περίοδος είναι μια αντιγραφή της μυητικής, μαγικής, πρώτης φάσης. Σε όλα αυτά ελλοχεύει ένα μεγάλο μυστήριο, που θα αποκαλυφθεί στον άνθρωπο λίγες μόνον στιγμές πριν την νέα του καταστροφή… *Διότι μια μέρα, η θάλασσα θα τον πάρει ξανά κοντά της.*

Όλοι εκείνοι που γνώριζαν τη γλώσσα των *Ομιλούμενων Πλακών*, τη γλώσσα *Ρόνγκο-Ρόνγκο*, της *Ράπα Νούι*, εξολοθρεύτηκαν. Ονομάζονταν *Μάορι* και ήταν λευκοί ιερείς, λευκοί μάγοι, που είχαν αποδράσει από τη μεγάλη καταστροφή. Είχαν παραμείνει σε αυτήν την εξωτερική γη για να διατηρήσουν την παράδοση. Ανήκαν στην ίδια φυλή με τους Ντρόπας του Θιβέτ, με τους γίγαντες Αϊνού της Ιαπωνίας και της Κίνας, με τους Γουάντσες των Καναρίων νήσων, με τους Τσατσαπόγιας και τους Γκουαγιακί της Νότιας Αμερικής. Οι *Κοχάου-Ρόνγκο-Ρόνγκο* μπορούσαν να διαβάσουν τις Πλάκες. Οι τελευταίοι από εκείνους που επέζησαν, πέθαναν στα ορυχεία χρυσού, στο Περού, εκεί όπου είχαν οδηγηθεί για να εργαστούν ως σκλάβοι. Η γραφή τους ήταν ερμητική, με περισσότερο από ένα νόημα, σαν κι εκείνη της αρχαίας Αιγύπτου. Το ένα ήταν ιερατικό, και το άλλο διαβολικό. Αυτός ίσως ήταν ο λόγος για τον οποίο οι *Ίνγκας* απαγόρευσαν τη γραφή στην αυτοκρατορία τους. Όπως και στην Αίγυπτο, πριν τη συνθετική γραφή υπήρξε μια γραμμική. Δεν υπάρχουν περισσότερες από είκοσι *Ομιλούμενες Πλάκες* σε όλον τον κόσμο. Παρόμοια γραφή δεν μπορεί να βρεθεί ούτε στην Πολυνησία, ούτε στους *Ίνγκας*, ούτε πουθενά αλλού, παρά μόνο στη συνθετική γραφή των σχοινιών και κόμπων του Περού. Η ανοικοδόμηση του πολιτισμού του Τιουανάκου, σε συνδυασμό με εκείνον της νήσου Ματακιτεράνι, είναι έργο των Βίκινγκς, που γνώριζαν για την ιερατική, πολεμική κάστα των Μεγάλων Αυτιών, των Υπερβόρεων προγόνων τους. Μερικά από τα χαραγμένα σημάδια επάνω στους βράχους αντιστοιχούσαν στη ρουνική γραφή τους και στην αναθηματική δοξασία του Βόταν. Στη Χιλή, σε αυτήν την ευαίσθητη λωρίδα γης, η οποία είναι ό,τι απέμεινε από τον αρχαίο, βυθισμένο κόσμο, άνθισε ο τελευταίος πολιτισμός των Γιγάντων, προτού εκείνοι εγκλειστούν στα βουνά. Υπάρχει μια μυστήρια σύνδεση μεταξύ αυτού του νησιού, που προστατεύει το Μεγάλο Μυστικό, και της Ιερής Γης που σήμερα ονομάζεται Χιλή, η οποία εκτείνεται, σαν την Ψυχική Σπονδυλική Στήλη του Πλανήτη, μέχρι τον «Άλλο Πόλο». Και που είναι επίσης σαν ένα Γυμνό Σπαθί. Εκεί έλαβε χώρα μια μοιραία εποχή, ήταν τότε που οι Βαλκυρίες μετατράπηκαν σε Αμαζόνες· διότι οι γίγαντες τις είχαν *αφήσει απ᾽ έξω.* Κι έτσι, η Μητριαρχία της Αμαζόνας Γαϊβομίγια κήρυξε τον

πόλεμο στους απογόνους του Κον-Τίκι Ουιρακότσα. Η φωτιά έκαψε τα πάντα.

Τα Μοάι και τα αρχαία αντικείμενα φτιαγμένα από αυθεντικό ξύλο τορομίρο, είναι φορτισμένα με δονήσεις του Βρίλ. Οι «Πλάκες» που εξαφανίστηκαν ήταν σαν τον Λίθο που Έπεσε από τον Ουρανό και που περιείχε τον Νόμο της Εξωγήινης Φυλής και το μυστικό των εισόδων στην Κοίλη Γη, στα περάσματα κάτω από τον Ωκεανό, οι οποίες συνδέουν όλες τις επιφάνειες των νέων ηπείρων που αναδύθηκαν μετά την καταστροφή. Η Χιλή και η Ιαπωνία ταλανίζονται, συνεχώς, από σεισμούς. Σε όλο το τόξο της φωτιάς του Ειρηνικού, τα ηφαίστεια εκρήγνυνται, υπενθυμίζοντας την τρομακτική πύρινη λαίλαπα που κατέστρεψε τον κόσμο, την αρχαία σελήνη και τον αρχαίο ήλιο. Τα Μοάι κρατούν τα αόμματα μάτια τους ανοιχτά, σε αιώνια επαγρύπνηση, προσπαθώντας να αποσοβήσουν την επανάληψη της καταστροφής. Σαν τα ντολμέν και τα μενίρ, υπάρχουν εδώ για να αποφευχθεί μια νέα υπερχείλιση των υδάτων. Με το πέρασμα των ετήσιων εποχών και των ηλιοστασίων, οι εκφράσεις στα πρόσωπά τους αλλάζουν. Μα ο τρόπος να αποδράσει και να νικήσει κανείς τον Κατακλυσμό, βρίσκεται μονάχα στον *Μάνου-Τάρα*, στον Άνδρα-Πτηνό. Εσύ ο ίδιος θα πρέπει να γίνεις ένας *Μάνου-Τάρα*, ένας Άνδρας-Πτηνό. Ο *Μάνου* της Εποχής του Υδροχόου που θα αντικαταστήσει την Εποχή του Ιχθύος, του Λεβιάθαν, της Λευκής Φάλαινας, που ήταν κάποτε ο Ελέφαντας.

Τώρα, βρισκόμαστε στο Βασίλειο των Υδάτων. Θα πρέπει να μάθεις να περπατάς επάνω στο νερό, να κάνεις τον εαυτό σου πιο αβαρή, να ανυψωθείς…»

Η Αλλουίν, καθήμενη κάτω από τα τελευταία δέντρα τορομίρο, στον κρατήρα του ηφαιστείου Ράνο-Κάου, έκανε το *Μούντρα* που καταστρέφει τον Φόβο, απαγγέλλοντας ταυτόχρονα την Προσευχή της εξαφανισμένης Ηπείρου της Λεμουρίας:

«Ναν ρουρούρου Τούκου Καρουμουγκίλ
Ουρουέλι ορούρ Έντου έτου ρου ουγιαρέλ
Ιρ αρ ίρε περ Κανταβούλ.»

«Ο Πράσινος Θεός που κατέχει τα τρία μονοπάτια
Του υψηλού, ηχηρού Ήλιου
Έρχεται από το έτος του Ορούρ
Στη γη των σύννεφων βροχής

Με τον ίδιο τρόπο που ηχεί η βροντή.»

«Στην Οικία του Μεγάλου Ψαριού, κάτω από τα τρία δέντρα που επέζησαν, ονειρευόμαστε την αθανασία. Στην κορυφή αυτών των δέντρων, εκεί όπου περιπλέκονται τα κλαδιά τους, διαλογίζεται *Εκείνος* που κατέχει τρία μάτια, τον οποίο ο Άνδρας-Έντομο τρέμει. Το Λατρεμένο Τρίτο Μάτι, εκεί όπου γεννήθηκε το Αστέρι μας.»

Η ΜΥΗΣΗ ΤΟΥ ΜΑΝΟΥ-ΤΑΡΑ

Μέσα στο εσωτερικό του κρατήρα, εκείνος ήταν έτοιμος να λιποθυμήσει από τη δίψα· και όχι μόνο από τη φυσική δίψα. Η δίψα του ήταν για τη Βασίλισσα του Ράπα Νούι, που ονομαζόταν Ράκινι.

«Θέλω να κάνω κάτι με τα χέρια μου, να λαξεύσω ένα Μοάι. Μα είμαι τόσο κουρασμένος· σε αυτό το Νησί, η κόπωση, η εξάντληση, με έχουν κυριεύσει.»

«Λάξευσε το ίδιο σου το άγαλμα, το Μοάι σου, τοποθέτησέ το επάνω στο *Άχου* του. Λάξευσε τον εαυτό σου, κάθισε στο κέντρο του Λουλουδιού του Τορομίρο.»

Τον πήρε από το χέρι και τον οδήγησε έξω από τον κρατήρα, σε μια σπηλιά ενός βουνού.

«Αυτή είναι η σπηλιά του θεού Μάκε-Μάκε. Σε άλλες εποχές, παιδιά αφήνονταν εδώ, στο σκοτάδι, ούτως ώστε η επιδερμίδα τους να ασπρίσει εις μνήμην των εξαφανισμένων Θεών. Θα πρέπει να μείνεις εδώ για έναν χρόνο, μέχρις ότου γίνεις ο *Μάνου-Τάρα*, ο Άνδρας-Πτηνό. Τότε, θα γίνεις αποδεκτός ως ο Βασιλιάς αυτού του νησιού, και κατά το ίδιο έτος, θα σου δοθεί το αληθινό σου όνομα. Αυτή η σπηλιά ονομάζεται *Χακρόνγκο-Μάνου*, «Ο Ακροατής του Πτηνού», της Κραυγής του Πτηνού. Όταν θριαμβεύσεις, όταν θα είσαι Βασιλιάς, εγώ θα είμαι η Βασίλισσά σου. Για τώρα, θα πρέπει να περιοριστώ στο να σε συντροφεύω στις σκέψεις σου, θα είμαι η Βαλκυρία στον αγώνα σου. Ω πολεμιστή της φυλής των Λευκών Θεών, πολέμησε σε αυτήν τη μάχη μέχρι το τέλος, και χάσε την στο όνομα του Θεού μας, του Θεού των Ηττημένων της *Κάλι-Γιούγκα·* ξεπέρασε τα τρομακτικά ύδατα! Για μια ακόμη φορά, η *Α-Μόρ* μας διακυβεύεται.»

Παρέμεινε για μήνες μέσα στο σκοτάδι της σπηλιάς. Τροφή του έφερνε ο πιστός του σκύλος. Λίγο-λίγο, εκείνος έχασε την αίσθηση του χρόνου, της

ημέρας, της νύχτας. Οι αισθήσεις του αμβλύνθηκαν, εκτός από την αίσθηση της γεύσης κι εκείνη την ανεξέλεγκτη ώθηση που τον έκανε να αρπάζει πέτρες και βράχους με τα χέρια, ακόμη και με τα πόδια του.[1] Ήθελε να λαξεύσει κάτι, να διαμορφώσει τον βασάλτη, το τορομίρο, κάθε σκληρό υλικό.

Είχε οράματα, εφιάλτες. Η φάλαινα έγινε η τυραννική μητέρα που τον εξανάγκαζε να πιεί το γάλα της. Έπειτα, εκείνη τον καταβρόχθιζε. Μέσα στο πελώριο σώμα του Λεβιάθαν, εκείνος ένιωθε ασφαλής. Ήταν ένα ολόκληρο σύμπαν. Εκεί συνάντησε ξανά τους «Ανθρώπους των Ονείρων». Κάθε ένας τους έπαιζε ένα διαφορετικό μουσικό όργανο, κάνοντας τις συλλαβές των έξι πετάλων του Λουλουδιού Τορομίρο να δονούνται: *μπα, μπχα, μα, για, ρα, λα.*[2] Η κόπωση, η εξάντληση θα μπορούσαν να τον κάνουν να ξοδέψει μια ολόκληρη ζωή σε αυτόν τον λιπώδη κόσμο. Μα με μια τεράστια προσπάθεια, ξεπέρασε αυτό το αίσθημα και αναζήτησε ένα ευάλωτο σημείο στο τερατώδες σώμα της Μητέρας-Λεβιάθαν. Χρειάστηκαν έτη φωτός για να μετακινηθεί από το ένα σημείο εκείνου του σώματος στο άλλο. Υπήρχαν χώρες, ήπειροι λίπους, φλέβες, ποτάμια αδιαφανούς ελαίου, θερμές οάσεις καταμεσής αυτού του ογκώδους σύμπαντος, του παγωμένου λέμφου. Και τελικά τα κατάφερε. Βρισκόταν, ήδη, έξω της. Ήταν, σχεδόν, σαν ένας υπεράνθρωπος θρίαμβος το ότι κατάφερε να βρει την έξοδο από τα ασφαλή βάθη της προστασίας της Μητέρας, προς την ανασφάλεια και τον πόνο του άλλου κόσμου. Και τότε, άρχισε να κλαίει σαν ένα νεογέννητο μωρό με χλωμή επιδερμίδα, μέσα από εκείνη την άλλη Μητέρα, από τη Σπηλιά του *Χακρόνγκο-Μάνου.* Είχε πάει από Μητέρα σε Μητέρα, από Κύκλο σε Κύκλο. Πώς θα έσπαζε τον δρόμο του έξω από την τελευταία Μητέρα; Πώς θα έβγαινε έξω από τον Κύκλο των Κύκλων;

«Αυτός είναι ο Υγρός Δρόμος», την άκουσε να του λέει μέσα από το αίμα του, «ο Δρόμος των Δακρύων… *Είναι τόσο μυστήρια η γη των Δακρύων!*»

ΟΝΕΙΡΑ ΠΕΡΙ ΥΔΑΤΩΝ

Με την έξοδό του από τη Μητέρα-Λεβιάθαν, εκείνος άρχισε, στα όνειρά του, να περιπλανιέται στο εσωτερικό της σπηλιάς. Ανακάλυψε μονοπάτια

---

[1] Σ.τ.Μτφ.: Το τσάκρα Σβαντιστάνα είναι το κέντρο της γεύσης και της αφής.

[2] Σ.τ.Μτφ.: Σανσκριτικά γράμματα που, σύμφωνα με τη ζωγραφική της ινδικής εικονογραφίας, αναγράφονται στα έξι πέταλα του τσάκρα Σβαντιστάνα.

που τον οδηγούσαν σε λόφους. Στις πλαγιές τους βρίσκονταν χτισμένα σπίτια. Υπήρχαν επαύλεις και αρχοντικά, με σιδερένιες εισόδους και πύλες. Από τις πλαγιές, με φυσικό τρόπο, έρεαν καταρράκτες κατά μήκος των ρεματιών, ανάμεσα στα βουνά. Σταμάτησε μπροστά στο κιγκλίδωμα μιας πόρτας, στους πρόποδες ενός λόφου. Ένας σιδερένιος, οδοντωτός τροχός ήλεγχε τον υδροφράκτη της δεξαμενής, που μάζευε το νερό που έρεε από τις πλαγιές του λόφου. Άφησε τον εαυτό του να δράσει ενστικτωδώς και γύρισε τον τροχό, ανοίγοντας τον υδροφράκτη. Το νερό άρχισε να αναβλύζει. Ήθελε να γυρίσει τον τροχό πίσω στην αρχική του θέση, μα το νερό ήταν ήδη ασυγκράτητο. Από πάσα πλευρά, από τις κορυφές, μέσω των ρεματιών, το νερό ξεχείλιζε προς τα κάτω. Έτρεξε για να βρει κάπου ασφάλεια.

Τα όνειρα περί υδάτων συνεχίστηκαν.

Προσπαθούσε να αποδράσει από τις κοιλάδες που βρίσκονταν ανάμεσα στα βουνά. Ένα τεράστιο κύμα εμφανίστηκε πάνω από μια πολύ ψηλή βουνοκορφή και η τεράστια μάζα νερού άρχισε να κυλάει στις πλαγιές. Εκείνος, άρχισε να σκαρφαλώνει την πλαγιά στα αριστερά του. Μα η συμπαγής μάζα ύδατος, που ήταν διάφανη, παρά τον όγκο της, άρχισε να βυθίζει ακόμη και τα πιο υψηλά βουνά.

Για μια ακόμη φορά, βρέθηκε να ξαπλώνει στη σπηλιά. Ήταν ή νύχτα ή ξημέρωμα. Την είδε να εμφανίζεται, να αναδύεται γυμνή από τα νερά. Τον κάλεσε από την ακτή. Η αχανής θάλασσα είχε τυλιχθεί στο ημίφως της αυγής. Είχε έρθει για να τον συναντήσει από μια μακρινή απόσταση, από τον ορίζοντα. Τώρα, θα μπορούσαν να εισέλθουν μαζί στη θάλασσα και να κολυμπήσουν μακριά. Προς τα πού; Η θάλασσα ήταν καλυμμένη με σάργασσο. Εκείνη είπε: *«É bello naufragare in questo mare!»*

Και το τελευταίο όνειρο:

Συνέχισε να κολυμπάει. Επέπλεε στα ύδατα ενός θαλάσσιου κόλπου, σε έναν τόπο όπου υπήρχαν αγκυροβολημένα πλοία. Ένα ρεύμα τον μετέφερε προς τα ανοιχτά της θάλασσας. Πάσχιζε να απελευθερωθεί από αυτό. Βρέθηκε περικυκλωμένος από ψηλά κύματα, που γίνονταν ολοένα και πιο απειλητικά. Η δύναμή του τον εγκατέλειψε. Και τότε, τα νερά άλλαξαν χρώμα, διαποτίστηκαν με το χρώμα του κυανού τυρκουάζ, του αμέθυστου και του σμαραγδιού. Δεν υπήρχε πια θαλασσινό νερό, μα μια θάλασσα του λυκόφωτος· αιτιώδη ύδατα: *Κάρανάρι.*

Μερικοί άνδρες κολύμπησαν προς το μέρος του, μέσα σε αυτό το υγρό χρώμα, και τον έσωσαν.

Εξέτασε το εξωτερικό της εισόδου της σπηλιάς. Επάνω στον ουρανό, το ασθενικό φως της σελήνης έλαμπε πάνω από το Ματακιτεράνι. Είχε περάσει από τα κατώτερα, προς τα ουράνια ύδατα, μεταμορφώνοντάς τα στο πρωταρχικό τους επίπεδο, εκείνο πέραν της γης.

Κάτω, στο έδαφος της εισόδου της σπηλιάς, έλαμπε μια Σεληνόλιθος.

ΤΟ ΒΑΠΤΙΣΜΑ ΤΟΥ ΑΝΔΡΟΣ-ΠΤΗΝΟΥ

Στα βάθη της σπηλιάς, εκείνος συγκεντρώθηκε στη Σεληνόλιθο ανάμεσα στα φρύδια του, και καθώς επαναλάμβανε το *μάντρα* του Ύδατος: *ΒΑΜ!* έκανε, ταυτόχρονα, το Δεύτερο Σημάδι της Μύησής του.

Δονήσεις εγέρθηκαν κατά μήκος της σπονδυλικής του στήλης, του Δέντρου Τορομίρο του, που ήταν ερυθρό, σαν τις φλόγες του Πύρινου Φιδιού. Οι Οδοντωτοί Τροχοί περιστράφηκαν. Οι πύλες άνοιξαν και απελευθερώθηκε η ηλεκτρική ενέργεια του ύδατος. Εκείνη τη στιγμή, ο ανυπότακτος κολυμβητής, το «εγώ», αντιστεκόταν στο ρεύμα των κυμάτων, δεν δεχόταν τον θάνατο που ζύγωνε, που πιθανόν να μην ήταν θάνατος, μα ανάσταση σε ένα άλλο *Εγώ*, ενισχυμένο από τη γη, το ύδωρ και τη φωτιά, και από το οποίο το Πτηνό Μάνου-Τάρα θα επανεμφανιζόταν από τις στάχτες του. Ωστόσο, κατά τη διάρκεια εκείνου του κλάσματος του δευτερολέπτου της αμφιβολίας, κάτι είχε αλλάξει. Σε κάποια στιγμή αυτού του μυστικού, ανακριβούς συμβάντος, το «εγώ» *είχε αντισταθεί στον Θεό των Ηττημένων*, με αποτέλεσμα να παραλύσει, έχοντας εγκλωβιστεί ανάμεσα σε δύο κόσμους, σαν να βρισκόταν σε έναν «ανάποδο ουρανό», μην μπορώντας να επιστρέψει πίσω, προς το σημείο της καταγωγής, προς τα επάνω, *εν μέσω θριαμβευτικής ήττας*, ούτε προς τα κάτω, προς το σημείο αφετηρίας. Εις μάτην περιστρέφονταν ξέφρενα οι Οδοντωτοί Τροχοί, ενώ τα πέταλα του Ανύπαρκτου Λουλουδιού του Τορομίρο έπεφταν, διότι η ανυπαρξία του δεν μπορούσε να πραγματωθεί.

Συνειδητοποίησε ότι θα καταστρεφόταν σε εκείνο το ισχυρό ρεύμα των δονήσεων της φωτιάς, διότι δεν μπορούσε να βρει μια έξοδο, διότι ο δρόμος του Τρίτου Δέντρου Τορομίρο ήταν κλειστός.[1] Τα λεπτοφυή του οχήματα, ο εγκέφαλός του, θα διαλύονταν. Άρχισε να βλέπει κηλίδες αίματος. Το

[1] Σ.τ.Μτφ.: Στην ταντρική γιόγκα, αυτό είναι το *νάντι Σούσουμνα*. Στη συμβολογία αυτού του βιβλίου, είναι το πλοίο-φάντασμα, το *Ελ Καλέουτσε*, ενώ μερικές φορές, επίσης, αντιπροσωπεύει το Φίδι της Κουνταλίνι.

πέρασμα σε μια *άλλη κατάσταση*, σε ένα διαφορετικό νόημα, ήταν φραγμένο. Με τα λόγια της εμβρυικής, απόκρυφης φυσιολογίας, κάτι είχε παραμείνει ανολοκλήρωτο, διότι το συνειδητό, λογικό «εγώ», είχε εμποδίσει την τέλεση των συμβάντων. Δεν επιθυμούσε να κατακυριευθεί και να παραμεριστεί. Ήθελε να ελέγξει τα ανεξέλεγκτα.

Συνειδητοποίησε ότι είχαν φθάσει οι τελευταίες του στιγμές σε εκείνη τη γη, ότι τα σώματά του, συμπεριλαμβανομένου και του φυσικού του, δεν θα μπορούσαν να αντισταθούν στις δονήσεις. Το μυαλό του ήταν έτοιμο να εκραγεί. Του είχε απομείνει λίγος, μόνον, χρόνος σε αυτόν τον κόσμο.

Στο σκοτάδι της σπηλιάς του Χακρόνγκο-Μάνου, είδε να εμφανίζεται στον αέρα, μπροστά του, στο ύψος του στήθους του, μια μεταλλική λεκάνη νερού. Και άκουσε εκείνη να τον διατάζει: «Γρήγορα, βύθισε τα χέρια σου μέσα στο νερό και χύσε το επάνω στο σώμα σου!»

Μια απολαυστική δροσιά ηρέμησε τη φωτιά των δονήσεων.

Τον τύλιξε μια απερίγραπτη αίσθηση γαλήνης. Ένιωσε το σώμα του να ηλεκτρίζεται από μια ισχυρή ενέργεια. Είχε εγερθεί από τις στάχτες του. Ήταν ερυθρός, σαν το Δέντρο Τορομίρο.

Βαπτισμένος από το Εξαγνιστικό Ύδωρ, ο *Primus homo terrenus* είχε γίνει *Secundus homo coelestis*. Το όνομά του ήταν Μάνου-Τάρα, ο Ζωντανός-Άνδρας-Πτηνό, έτοιμος να ανοίξει τα φτερά του και να πετάξει προς μια νέα περιπέτεια, προς την απώλεια μιας σπουδαιότερης Πόλης, προς τον Αριστερόστροφο Δρόμο που έχει χαραχθεί από τον Θεό των Ηττημένων της *Κάλι-Γιούγκα*. Προς την αναγέννηση της Χρυσής Εποχής.

Η ΚΡΑΥΓΗ ΤΟΥ ΠΤΗΝΟΥ

Είχε παραμείνει μέσα στη σπηλιά για έναν χρόνο. Μπορούσε τώρα να φύγει.

Έτρεξε προς τη θάλασσα και από το ύψος της κορυφής του γκρεμού, βούτηξε στα νερά της. Με τη βουτιά του, κατόρθωσε να αγγίξει το βυθισμένο Μοάι. Εν συνεχεία, κολύμπησε προς το μικρό νησί του *Χάπου-Μάνου*, «Η Κραυγή του Πτηνού».

Περίμενε εκεί. Έψαχνε, επίσης, να βρει το αυγό του Μάνου-Τάρα. Μια μέρα, το Πτηνό πέταξε από πάνω του και το άφησε να πέσει στα χέρια του.

Τότε, εκείνος ξύρισε το κεφάλι και τα φρύδια του, έδεσε έναν επίδεσμο γύρω από το μέτωπό του και τοποθέτησε μέσα του το Αυγό. Κολυμπώντας

πίσω στο νησί, εκείνος έμοιαζε με ένα ον της μυθολογίας, που είχε αναδυθεί από τα αρχέγονα νερά, που είχε γεννηθεί από τα ίδια τα νερά. Στην πραγματικότητα, ήταν ο Δύο Φορές Γεννημένος. Και γύρω από το χέρι που είχε πιάσει το Αυγό, φορούσε έναν επίδεσμο φτιαγμένο από *τεπού*, από σανταλόξυλο.

Κατά τη διάρκεια του έτους που θα ακολουθούσε, δεν θα έπρεπε να πιάσει τίποτα με εκείνο το χέρι. Ήταν ο Φύλακας της Ενέργειας του Νησιού που σώθηκε και των Μοάι που σαρώνουν τους ορίζοντες· ήταν ο Κομιστής του *Βρίλ*, του *Μάνα*. Ο Βασιλιάς του Ματακιτεράνι. Ο *Μάνου* της Εποχής *Τάρα*. Ο σύζυγος της θεάς *Τάρα*.

Την είδε να πλησιάζει κατεβαίνοντας από τον κρατήρα του ηφαιστείου. Φορούσε έναν ερυθρό μανδύα, που είχε υφανθεί από τον λεπτό φλοιό των Τριών Δέντρων του κρατήρα. Του έφερνε έναν πέλεκυ.

«Είναι ο πέλεκυς του *Γουατάν*, του Βόταν. Ονομάζεται *Τόκι*. Είσαι ο *Τόκι-Μάνου*.»

Εκείνη έφερε επίσης έναν αυλό και μια καρδιά με φτερά από ξύλο τορομίρο.

«Φύλαξε αυτήν την καρδιά. Θα τη χρειαστούμε.»

Έπαιξε τον αυλό και χόρεψαν μαζί, κυκλικά, γύρω από κάθε *Μάνου-Μοάι*. Χόρευαν τη *Ρασλιλά*.

Άρχισε να ακούγεται ένας μεταλλικός ήχος, σαν τον ήχο των αλυσίδων που σέρνονται, ένας ήχος ερχόμενος από το ηφαίστειο. Γρήγορα, μετατράπηκε σε έναν ήχο βροντής. Η έκρηξη ακολούθησε σχεδόν αμέσως. Φλόγες και λάβα πετάχτηκαν προς τα επάνω και διέσχισαν κατηφορικά την πλαγιά.

Ο Άνδρας-Πτηνό έπιασε την αγαπημένη του από τη μέση και, ανοίγοντας τα χρυσά φτερά του, πέταξε προς την κατεύθυνση του Μεσημεριού. Εκείνη κρατούσε τον σκύλο στα χέρια της.

Είδαν τον τρόπο με τον οποίο τα Μοάι έπεφταν κατακόρυφα, αφού πρώτα ταλαντεύονταν στις βάσεις τους. Το νησί καλύφθηκε από τη φωτιά ενός αναδυόμενου Κέντρου. Σε μακρινή απόσταση, το πλήρωμα του Καλέουτσε είχε πιάσει τη φάλαινα. Την έγδαραν, και από το δέρμα της έφτιαξαν ένα Χρυσόμαλλο Δέρας. Μεταμορφωμένο στο δέρμα ενός Κριαριού, εκείνο λικνιζόταν στον άνεμο, κρεμασμένο επάνω στα κλαδιά των πατριαρχικών αριών.

Η ΝΕΑ ΑΝΤΑΜΩΣΗ ΜΕ ΤΟΝ ΙΑΣΟΝΑ

Στις παρυφές της λίμνης Τιτικάκα, οι τελευταίοι των Βίκινγκς, οι ατουμουρούνας ή ατουμαρούνας, οι «γίγαντες με πρόσωπα χλωμά σαν τη σελήνη», έδιναν μια απεγνωσμένη μάχη εναντίον των ορδών των αμαζόνων της νότιας Χιλής, των μητριαρχικών στρατιών της βασίλισσας Γαϊβομίγια, της συμμάχου του κασίκε Κάρι, του Κοκίμπο.[1] Ο Ναός της Λίμνης του Ήλιου, των Χιλιάδων Ιερέων του Βόταν, είχε μερικώς καταστραφεί από τη φωτιά. Ο αναγεννημένος πολιτισμός των Βίκινγκς του Τιουανάκου, που είχε διάρκεια μερικούς αιώνες, χανόταν. Είχε αναβιώσει από εκείνους τους λευκούς πολεμιστές που είχαν έλθει από τον Βορρά, προς αναζήτηση των προγόνων τους· των γιγάντων της Αφροδίτης, των Λευκών Θεών του Αυγερινού.

Βρέθηκε να πολεμάει δίπλα στους υπερασπιστές, με το υπόλοιπο των αποδεκατισμένων δυνάμεών τους. Όλα επαναλαμβάνονταν. Στο παρελθόν, οι *Έσιρ* είχαν αναγκαστεί να εγκαταλείψουν την ιερή Πόλη της Άσγκαρντ, του Καυκάσου, κοντά στο όρος Ελμπρούζ, το όρος της θεάς Φρέγια, των απαλών, χιονισμένων στηθών. Έχοντας υποστεί επίθεση, κατά τον ίδιο ακριβώς τρόπο, από τους μογγόλους, εκείνοι εγκατέλειψαν την Πόλη. Με ηγέτη τον Βόταν, ή Όντιν, έθεσαν ξανά σε εφαρμογή την Έξοδο της Απώλειας, αυτήν τη φορά προς την κατεύθυνση της Δεξιόστροφης Σβάστικας, εκείνης που περιστρέφεται σύμφωνα με τον χρόνο της παρούσας γης, που κατηφορίζει προς τα χαμηλότερα βάθη της *Κάλι-Γιούγκα*. Εκεί, χάθηκε μία ακόμη Χρυσή Εποχή, το καθρέφτισμα εκείνης της εποχής που εξαφανίστηκε με τη Θούλη της Υπερβορέας. Μα η ιέρεια Αλλουίν, του Οντινικού Τάγματος, είχε προφητεύσει ότι μια μέρα οι απόγονοι των *Έσιρ*, οδηγούμενοι από έναν Μεγάλο Λευκό Ηγέτη, θα ανακτούσαν την Άσγκαρντ, αντιστρέφοντας εκ νέου την έξοδο και την κίνηση της Δεξιόστροφης Σβάστικας, επιστρέφοντας στην καταγωγή, στη Γαμήλια Πατρίδα, πηγαίνοντας ξανά προς τα πίσω, προς τα επάνω, από Πόλη σε Πόλη, από την Άσγκαρντ στον Καύκασο, μέχρι τη Σαμπάλα και την Αγκάρτι στα Ιμαλάια, και από κει, στην Απώτατη Θούλη, στην Πολική Υπερβορέα, για να γίνει το Μεγάλο Άλμα προς τον Αυγερινό, προς την Πράσινη Ακτίνα. Αυτό το έχει προφητεύσει και η Μάγισσα Βόλβα, διαβεβαιώνοντας ότι το Λυκόφως των Θεών δεν θα κρατήσει για πάντα.

[1] Σ.τ.Μτφ.: Κασίκε στη γλώσσα Κέτσουα σημαίνει «αρχηγός».

Είναι πολύ δύσκολο να αντιμετωπιστεί μια γυναίκα που έχει μεταμορφωθεί σε δαίμονα, που είναι ανεξέλεγκτη, εξωτερικευμένη, που την έχουν *αφήσει απ' έξω* οι γίγαντες. Οι αμαζόνες αναμείχθηκαν με τη γήινη φυλή, με τα – κατά το ήμισυ – ζώα, με τα *ρομπότ* της Λεμουρίας και της Ατλαντίδας. Τα χαρακτηριστικά τους ήταν αυτά των κτηνών. Η οργισμένη τους εκδίκηση εκφραζόταν ενάντια στον άνθρωπο ως σατανικό μίσος, διότι βαθιά μέσα τους τους κατηγορούσαν για όλες τους τις δυστυχίες, για την τρομερή πτώση τους. Και ίσως είχαν δίκιο.

Κι έτσι λοιπόν, οι λευκοί πολεμιστές, οι τελευταίοι Βίκινγκς της Αμερικής – την οποία ονόμαζαν *Χβετραμάναλαντ,* η *Ουιτραμαναλάντια* των Ιρλανδών, η *Αλβανία* των Ναϊτών του Γκράλ, η «Γη των Λευκών», των Λευκών Ανδρών, του Κετζαλκόατλ, του Ιτζαμνά, του Κουκουλκάν, του Μποτσίκα, του Ουιρακότσα – δεν μπορούσαν να βρουν μέσα τους τη δύναμη ή την πίστη να αντιμετωπίσουν μια τόσο δυνατή πολεμική οργή, όσο αυτή που επέδειξαν αυτοί οι Δαίμονες του Νότου. Ήταν η αρχή του τέλους.

Ο μεγάλος ηγέτης των Βίκινγκς, ο Κον-Τίκι Ουιρακότσα, ο απόγονος του Νάιμλαπ και των Λευκών Θεών, εναπόθεσε την τελευταία του ελπίδα στις ενισχύσεις οι οποίες θα έρχονταν από τον Βορρά. Οι στρατιές του υποχώρησαν στο υπόγειο καταφύγιο της Πύλης του Καλασασάγια, στον τρανό Ναό του Τιουανάκου, που είχε ανοικοδομηθεί και που είχε μετατραπεί, εκ νέου, σε ερείπια, λόγω των συγκρούσεων. Λίγο πριν το τέλος, ο Ουιρακότσα, που στο *Κέντρο* του ονομαζόταν επίσης Ράμα, συνάθροισε τους πιο κοντινούς του, ανάμεσα στους οποίους βρισκόταν και ο ίδιος.

«Ανάψτε μια τεράστια πυρά», είπε εκείνος. «Ο κόσμος μου είναι αυτός της Φωτιάς[1], που πολεμά τον σατανικό Πάγο που έρχεται από τον Πιο Μακρινό Νότο και που, επίσης, πολεμά τον Πάγο των Αστερισμών.»

Μόλις η τεράστια φωτιά άρχισε να τριζοβολά, ο τρανός ηγέτης έπεσε μέσα σε αυτή, μαζί με τη σύζυγο του, Μαμά Ρούντου, το «πρόσωπο λευκό σαν ένα αυγό», η οποία τον συντρόφευε, εκπληρώνοντας την Υπερβόρεα τελετή της *Σάτι*.[2]

Εκείνος συνέχιζε να μιλάει μέσα από τις φλόγες, απευθυνόμενος, αποκλειστικά, στον ίδιο του τον εαυτό:

«Τίποτα από όλα αυτά δεν είναι αληθινό· είναι *Μάια*, Ψευδαίσθηση. Δεν θα πεθάνω, διότι μέσα από αυτές τις φλόγες θα φθάσω στο Πράσινο Φως.

---

[1] Σ.τ.Μτφ.: Το τσάκρα Μάνιπούρα αντιπροσωπεύει τη φωτιά. Συμβολίζεται με τον αμνό.
[2] Σ.τ.Μτφ.: Αρχαία ιεροτελεστία. Η σύζυγος πηδάει μέσα στη νεκρική πύρα, εκεί όπου ήδη καίγεται το σώμα του συζύγου της.

Είναι *κάποιος άλλος* που έχει θυσιαστεί στη θέση μου. Εγώ έχω εισέλθει, μέσα από τη Μυστική Θύρα, στην Εσωτερική, Κοίλη Γη, εκεί όπου θα περιμένω να έλθεις κι εσύ, όταν θα έχεις χάσει *εδώ*, ώστε να επιστρέψεις στη ζωή *εκεί*, σαν τον Κοντίκι (*Κον-Τίκι*, Βασιλεύς και Πατήρ των Ουρανών), σαν τον *Κάλκι*, κατά την καθορισμένη ώρα, ώστε να επαναφέρεις τη Χρυσή Εποχή, να ανοικοδομήσεις το Τιουανάκου, την Άσγκαρντ και το Μονσεγκούρ, παίρνοντας εκδίκηση για τον Θεό των Ηττημένων και του Αυγερινού, για τον Άρχοντα και Πρίγκιπά μας, για τον Εωσφόρο. Θα πρέπει να λάβεις τώρα το όνομα του Ράμα, να αντιστρέψεις την κατεύθυνση της Σβάστικας της Εξόδου, να ανακτήσεις την Άσγκαρντ, να ανοικοδομήσεις το Τιουανάκου, να εισέλθεις στην Πόλη των Καισάρων, να φθάσεις στην Απώτατη Θούλη, να ευθυγραμμίσεις τον Άξονα της Γης.»

Ο σκύλος του μεγάλου Ηγέτη, που ονομαζόταν Κριός, «Αστερισμός της Φλόγας», επίσης πήδηξε μέσα στη Φωτιά. Ωστόσο, μπορούσε να δει τη φιγούρα του, και αυτή της γυναίκας, να βγαίνουν έξω από την άλλη πλευρά και να εισέρχονται στον Ναό του Καλασασάγια, λες και είχαν ανανεωθεί από εκείνες τις φλόγες της αγνής ενέργειας. Από το Λουτρό του Τεμασκάλ.[1]

Με το σπαθί στο χέρι, βγήκε έξω από την πύλη του Καλασασάγια. Κατευθυνόμενος προς το προστώο του Τιουανάκου, σκαρφάλωσε επάνω μέχρις ότου προσέγγισε το τρίγωνο στο οποίο ήταν εγκατεστημένο το Σύμβολο της Δεξιόστροφης Σβάστικας, αυτό της Μεγάλης Εξόδου από την Υπερβορέα, αυτό του Ράμα, και το αντέστρεψε, μετατρέποντάς το στην Αριστερόστροφη Σβάστικα, η οποία περιστρέφεται αντίστροφα, προς την καταγωγή, προς τα πίσω. Κατ' αυτόν τον τρόπο, άλλαξε το νόημα της Εξόδου, μετατρέποντάς την σε επιστροφή, σε μια ανάκτηση όλων όσων είχαν χαθεί.

Σήκωσε το σπαθί του και είπε στους πολεμιστές τα εξής:

«Μαχητές του Μοναχικού Αστεριού, Οδοιπόροι του Νότου, Προστάτες της Αυγής, Ακόλουθοι του Εωσφόρου, του Ένδοξου Θεού του Τρεμάμενου Φωτός, του Μεγάλου Ηττημένου! Πρόκειται να αντιστρέψουμε τα πάντα, να αλλάξουμε την πορεία των υδάτων του πεπρωμένου, να πάμε επάνω, στον Βόρειο Πόλο, και να κατεβούμε κάτω, στον Νότιο Πόλο. Θα επαναφέρουμε στη ζωή τον Καθοδηγητή μας και θα τον δικαιώσουμε. Θα αναβιώσουμε την Ήπειρο του Πνεύματος δίπλα στις επισφαλείς ακτές της πατρίδας μας. Θα σβήσουμε τα ηφαίστεια, θα σταματήσουμε τον σεισμό. Πρόκειται να νικήσουμε τον Πόλεμο του Μαχάμπάρατα χάνοντας όλες μας τις μάχες,

[1] Σ.τ.Μτφ.: Ιερό λουτρό των Ίνκας.

εκτός από την τελευταία, την καθοριστική, εκείνη που θα δοθεί έξω από αυτήν τη γη, στις αχανείς εκτάσεις του Πατέρα Αιθέρα, και ακόμη πιο μακριά, μέσα στο Μεγάλο Κενό, μέσα από τους Δίσκους Φωτός. Ω πολεμιστές των Λευκών Θεών, της *Χβετραμάναλαντ*, αγωνισθείτε μέχρι την τελευταία ρανίδα του αίματός σας, χωρίς να υποχωρήσετε ποτέ, χωρίς να παραδοθείτε ποτέ! Πεθάνετε μαχόμενοι, διότι αν χάσετε με τιμή, στην πραγματικότητα θα έχετε νικήσει· διότι θα έχετε αποκαλύψει τον Εχθρό. Η ήττα που αφήνει την τιμή άθικτη είναι μια πνευματική περιπέτεια που έχει καταστεί επιτυχής. Επιτεθείτε λοιπόν, πολεμιστές του Αυγερινού!»

Νυχθημερόν, πολεμούσαν μανιωδώς. Το επόμενο απόγευμα, εκείνος βρέθηκε περικυκλωμένος από πτώματα. Το ερυθρό φως του λυκόφωτος είχε βάψει τα νερά της λίμνης Τιτικάκα με το χρώμα του αίματος. Σάρωσε τη λίμνη. Του φάνηκε ότι είδε να πλησιάζει ένα πλοίο. Ίσως να ήταν οι υποσχόμενες ενισχύσεις. Ένα πλοίο με υψηλές καρίνες, ένα ντράκαρ, έγινε ορατό μέσα στο ασθενικό φως του απογεύματος. Από ένα κλαδί μιας αριάς από τη Δωδώνη, καρφωμένο στην πλώρη, κρεμόταν το Χρυσόμαλλο Δέρας. Κι εκεί, με την περικεφαλαία και τον θώρακά του, έχοντας γείρει επάνω στο τρομερό του σπαθί, έστεκε ο Ιάσονας.

Πήδηξε στη στεριά και πρόφερε τη λέξη:

«ΡΑΜ!»[1]

«Ω πιστέ σύντροφε, έχεις φθάσει στο πιο καίριο σημείο της μάχης! Έχει περάσει τόσος καιρός!»

«Μπες μέσα γρήγορα!», αναφώνησε ο Ιάσονας. «Η ύστατη υπεράσπιση θα δοθεί στα ερείπια του Ναού των Χιλίων Ιερέων.»

Εκείνος πήδηξε μέσα στο πλοίο και απέπλευσαν. Καθώς οι κωπηλάτες κατεύθυναν το πλοίο προς τον προορισμό του, με τις πλάτες τους γυρισμένες, εκείνοι κατάφεραν να συζητήσουν κατά τη διάρκεια της, γεμάτης αστέρια, νύχτας.

Τον Ιάσονα συντρόφευε και η Μήδεια. Εκείνη τραγούδησε ένα αρχαίο άσμα, που δόνησε πολύ βαθιές, πολύ μακρινές χορδές των καρδιών των δύο φίλων:

«Όταν ο σύντροφός μου αποκαρδιώνεται,
Εγώ γελάω με σιγουριά.
Όταν ο σύντροφός μου κοιμάται,
Εγώ επιβλέπω για εκείνον.

[1] Σ.τ.Μτφ.: Το μάντρα του τσάκρα Μάνιπούρα.

Όταν ο σύντροφός μου πέσει,
Εγώ θα πολεμήσω και για τους δυο μας.
Γιατί σε κάθε πολεμιστή
Οι Θεοί έχουν δώσει από έναν σύντροφο.»

Κοιτάζοντας την ακτή που απομακρυνόταν και τον καπνό από τις φωτιές, ο Ιάσονας συλλογίστηκε:

«Είναι οι άγριοι «ρανγκούνες», οι φυλές που αναμείχθηκαν με τον πίθηκο. Όλα αυτά μας είχαν ήδη προφητευθεί από τη Μάγισσα Βόλβα.»

«Τι σου συνέβη Ιάσονα; Πού βρισκόσουν τόσο καιρό;»

«Στο Ενδιάμεσο Βασίλειο του Θανάτου. Έχω έλθει να σε συναντήσω εδώ, διότι αυτός είναι ο Τόπος της Νέας Συνάντησης, προκαθορισμένος από τη Μοίρα και τις *Νορν*. Αυτό είναι το *Σάνγκαμ*[1], που ονομάζεται Μάνιπούρα, ο τόπος όπου τα Τρία Ποτάμια του Θανάτου συναντιούνται για να αντιστρέψουν τη ροή τους και να φθάσουν σε μια διαφορετική, ανώτερη αντάμωση, γίνοντας τα Αιτιώδη Ύδατα της Ζωής, της Ανάστασης. Βρισκόμαστε στη γη του Κριαριού, του Μεγάλου Καθοδηγητή Ράμα, του Χρυσόμαλλου Δέρατος. Μπορεί κανείς να φθάσει εδώ, μόνο αν φέρει ένα κλαδί από τις χρυσές αριές της Δωδώνης, που στην πραγματικότητα είναι η Λαμέλα…»

«Αχ, να ήξερες μόνο με πόση νοσταλγία, με πόσο πόνο σε σκεφτόμουν πάντα! Αφότου έφυγες, πολέμησα και για τους δυο μας, διότι αν κατάφερνα να φθάσω, αν θριάμβευα, θα το έκανες κι εσύ, μέσα από μένα. Μετέφερα το πτώμα σου στους ώμους μου, στα ακατάλυτα βάθη της καρδιάς μου. Δεν θα επέστρεφα στη ζωή, δεν θα έμπαινα στη *Βαλχάλλα* δίχως εσένα. Διότι οι Θεοί σε όρισαν σύντροφό μου!»

Ο Ιάσονας ατένιζε βαθιά τον έναστρο ουρανό, ακούγοντας· έμοιαζε σαν να μην είναι ζωντανός, σαν να μην είναι νεκρός.

Κατέβηκαν στην προκυμαία, στην εξέδρα του Ναού. Η Ώπις και η Άργη, οι δύο Υπερβόρεες ιέρειες, συνόδευσαν τη Μήδεια στο τραγούδι των ασμάτων που είχε συνθέσει ο ποιητής Ωλήν από τη Λυκία.

«Ιάσονα, μη φύγεις ακόμα, θέλω να σε γνωρίσω στην Αγαπημένη μου. Κοιμάται.»

[1] Σ.τ.Μτφ.: Στην ινδουιστική παράδοση, το *Σάνγκαμ* είναι ο τόπος όπου τα δύο ορατά ποτάμια, ο Γάγγης και ο Γιάμουνα, συναντούν το τρίτο, το αόρατο ποτάμι Σάρασβατί, που πηγάζει από το κεφάλι του Σίβα στο Όρος Καϊλάς. Αυτό το γεωγραφικό σημείο είναι η πόλη του Αλλαχαμπάντ, κοντά στο Βαράνασι.

«Μήπως τη λένε Ντονία;» ρώτησε ο Ιάσονας.

«Το όνομα της εδώ είναι Μαμά Ρούντου. Είναι επίσης η Σίτα, αν και τελευταία της έχω δώσει το όνομα Αλλουίν. Στην πραγματικότητα, το όνομά της είναι Ειρήνη, όπως και το δικό σου Έκτορ…»

Ο Ιάσονας χαμογέλασε απαλά:

«Ας πάμε.»

Στο υπόγειο του Ναού, στον «Κόσμο του Πολύτιμου Λίθου», λες και την περιέβαλλε «μια θάλασσα από νέκταρ», εκείνη βρισκόταν κοιμώμενη.

Οι σύντροφοι στάθηκαν σε κάθε άκρη του κεφαλαριού, ακουμπώντας επάνω στα δόρατά τους. Την ατένιζαν σαγηνευμένοι. Η χρυσή της κόμη άγγιζε, σχεδόν, το δάπεδο. Ο σκύλος, που είχε δραπετεύσει από τις φλόγες, βρισκόταν κάτω, στα πόδια του φέρετρου.

«ΧΟΥΜ!», απήγγειλε εκείνος.

Και η ηχώ του *μάντρα*, στα βάθη της Αίθουσας του Πολύτιμου Λίθου, ήταν σαν «το βουητό μιας κηρήθρας χιλιάδων μελισσών, τρελών από αγάπη.»

ΕΠΙΣΗΣ, ΕΙΝΑΙ ΕΝΑΣ ΤΑΦΟΣ

Οι δύο φίλοι περπάτησαν στο σκοτάδι της νύχτας, μέχρις ότου έφτασαν σε μια τυρφώδη έκταση. Άναψαν μια φωτιά και, με τη βοήθεια του φωτός της, ανακάλυψαν ένα ερυθρό τρίγωνο. Ήταν μια ταφόπλακα. Χαραγμένη, στην επάνω γωνία, ήταν η Αριστερόστροφη Σβάστικα. Στο κέντρο της φαινόταν ένα λουλούδι με δέκα πέταλα. Μέσα σε κάθε ένα από αυτά δονούσε μια σπερματική συλλαβή: *ντα, ντχα, να, τα, τχα, ντα, ντχα, ρα, πα, πχα.*[1]

Από το ύφος του Ιάσονα, από τη μελαγχολία στη φωνή του, από το βλέμμα του, προαισθάνθηκε ότι πλησίαζε η στιγμή του αποχωρισμού. Τον κατακυρίευσε ένα τεράστιο κύμα θλίψης, που καθόταν επάνω στο στήθος, στο ηλιακό του πλέγμα.

Ο Ιάσονας είπε:

«Μόνο εσύ είσαι μαζί μου αυτήν την κρίσιμη στιγμή. Η Μήδεια με έχει εγκαταλείψει. Ή, μάλλον, δεν της ήμουν πιστός. Θα προσπαθήσω να την

---

[1] Σ.τ.Μτφ.: Αυτά είναι τα σανσκριτικά γράμματα για τον λωτό με τα δέκα πέταλα του τσάκρα Μάνιπούρα.

ανακτήσω κατά την αιωνιότητα των γύρων, στις αχανείς εκτάσεις των αστεριών.»

«Για ποιόν λόγο, Ιάσονα, βρισκόμαστε εδώ, σε αυτήν την Αμερική του Τιουανάκου, μιλώντας για τον Ιάσονα και τη Μήδεια, για τον Ράμα και τη Σίτα, αγωνιζόμενοι, εδώ, σε αυτόν τον Πόλεμο του Μαχάμπάρατα; Τι σχέση έχουν αυτές οι βουνοκορφές των Άνδεων με όλα αυτά;»

«Με ρωτάς κάτι που γνωρίζεις ήδη πολύ καλά. Δεν υπάρχει στο σύμπαν παρά μόνο μια Ιστορία, ένας Πολιτισμός, ένας Πόλεμος: αυτός των Λευκών Θεών. Τα υπόλοιπα ανήκουν απλά στην παρακμή της Χρυσής Εποχής. Εγώ κι εσύ είμαστε οι παρηκμασμένες μορφές των Λευκών Θεών. Ο Κετζαλκόατλ, ο Κον-Τίκι Ουιρακότσα ήταν Λευκοί Θεοί· όπως ήταν επίσης ο Βόταν, ο Ορφέας, ο Απόλλων, ο Σίβα, ο Αμπράξας, ο Θώρ και ο Εωσφόρος. Οι άλλοι, τα όντα μικρού αναστήματος, που κατοικούν στη μαρτυρική επιφάνεια της γης, είναι οι επιζήσαντες σκλάβοι της Ατλαντίδας, της Λεμουρίας, οι άνθρωποι-«ρομπότ», οι άνθρωποι-μυρμήγκια, τα ζώα-άνθρωποι, που προξένησαν τον Κατακλυσμό και που θα προκαλέσουν την επανάληψή του λόγω της ανταρσίας και της αδαούς αλαζονείας τους. Αυτοί είναι οι *Ελεμένταρβίσεν*, εναντίον των οποίων θα δώσει την τελική της μάχη η *Βίλντες Χέερ*, η Μαινόμενη Ορδή των Ηρώων του Πάρσιφαλ, του Όντιν, του Κετζαλκόατλ. Κι επίσης, οι *Άνδεις* είναι ο *Άντα*: ο Απόλυτος-Άνδρας, ο Γίγαντας. Οι Άνδεις είναι η Σπονδυλική Στήλη του Κοσμικού Ανθρώπου.»

Ο Ιάσονας άνοιξε τον τάφο. Πριν μπει μέσα σε αυτόν, γύρισε προς τον σύντροφό του και σήκωσε το χέρι του, με την παλάμη να δείχνει προς τα επάνω και με τα δάχτυλα ενωμένα. Έκανε το *Βάρα-Μούντρα*, που καταστρέφει τον Φόβο. Και πρόφερε ξανά το *μάντρα*: *«ΡΑΜ!»*

Όταν έκλεισε ο τάφος, εκείνος γύρισε την Αριστερόστροφη Σβάστικα και όλα παραδόθηκαν στη φωτιά. Αυτές οι στάχτες ήταν αρχαίες!

ΘΑΝΑΤΟΣ ΚΑΙ ΑΝΑΣΤΑΣΗ ΣΤΗΝ ΤΙΤΙΚΑΚΑ

Οι πολεμιστές διάβαζαν εδώ και πολλές μέρες τη θιβετανή Βίβλο των Νεκρών, το *Μπάρντο Τόντολ*, υπό την εποπτεία του Βίλακ Ούμου, του Ανώτερου Ιερέα του Ίντι, του Ήλιου, και της Υπερβόρεας Τριάδας Όλιν-Τόνατιού (Όντιν-Θώρ-Τύρ). Συγκεντρωμένοι στον Ναό, το απήγγειλαν στο περιπλανώμενο πνεύμα του Ιάσονα, με την ελπίδα ότι εκείνο θα έβρισκε τον

Δρόμο των Θεών, προσπερνώντας τον Δρόμο των Πατέρων και αγνοώντας το Μονοπάτι της Σελήνης.

Καθήμενοι στην Αίθουσα του Πολύτιμου Πετραδιού, εκείνος άρχισε να αφηγείται στην Αλλουίν τις τελευταίες στιγμές του φίλου του Ιάσονα, λέγοντάς της για τις νύχτες της νιότης τους, όταν γνωστοποίησαν ο ένας στον άλλον τα περιπετειώδη όνειρά τους και τις ηρωικές τους κατακτήσεις σε ανεξερεύνητες, μακρινές επικράτειες:

«Ναι, Αλλουίν, διότι σε κάθε πολεμιστή οι Θεοί έχουν δώσει από έναν σύντροφο, και σε κάθε ποιητή-οδοιπόρο, μια αγαπημένη. Δεν θα με εγκαταλείψεις ποτέ. Δεν θα μπορέσω να αντέξω, χωρίς εσένα, τις δυσκολίες της εξόδου, ούτε και τις δοκιμασίες της επιστροφής στη Γαμήλια Πατρίδα.»

«Αγαπημένε μου, προαισθάνομαι τον χωρισμό μας. Οι πνεύμονές μου δεν φτιαγμένοι γι' αυτά τα ύψη του Τιουανάκου. Ο αέρας εδώ είναι αραιός. Είναι το *πούνα* που μου προξένησε αυτήν την καταληπτική λιποθυμία, από την οποία με ξύπνησες. Σκέψου, μαζί έχουμε διασχίσει εποχές, αχανείς αποστάσεις, έτη φωτός, από την Πόλη του Ελέφαντα σε αυτά τα οροπέδια όπου καίει η Φωτιά των ενδιάμεσων επικρατειών, εκείνων που βρίσκονται ανάμεσα στη γη, το ύδωρ και τον αέρα των υψηλών κορυφών. Πρέπει να λουστώ μέσα στην ενέργεια αυτής της Φωτιάς, να αναζωογονηθώ από τις φλόγες της, ώστε να μην εξαφανιστώ πολύ γρήγορα, ώστε να συνεχίσω να ανεβαίνω προς τα επάνω, στο πλευρό σου, μέχρις ότου δω εκείνες τις σιωπηλές κορυφές, τον τόπο όπου «ανθίζει το φλογερό κρίνο της Αιώνιας Αγάπης μας». Μπορώ να προαισθανθώ αυτές τις αχανείς αποστάσεις, αυτούς τους ευαίσθητους, λεπτούς χώρους όπου το ελάφι τρέχει, δραπετεύοντας από εμάς μέσω του άλματός του στα δάση του αέρα, ονειρεύοντας τα φτερά του Πατέρα Αιθέρα. Θα πρέπει να ανεβείς ψηλά, ακόμη πιο ψηλά, αγαπημένε, με εμένα μόνο στην καρδιά σου, στην ανάμνησή σου. Και θα συναντηθούμε ξανά, ίσως, στο αγνό Βασίλειο της Κοσμικής Ποίησης. Εκεί, θα με επαναφέρεις στη ζωή. Διότι… *τα Ποιήματα υπάρχουν, μας περιμένουν!...*»

«Κι εγώ, επίσης, νιώθω κάτι παράξενο. Είναι λες κι επρόκειτο να λάβει χώρα μια διεύρυνση της συνείδησής μου, που δεν θα είναι πια δική μου, σε αυτήν την αραιή ατμόσφαιρα αυτών των υψηλών οροπεδίων, καμένων από τη φωτιά του πάθους και του πολέμου, εκεί όπου κείτονται οι γέφυρες της νέας αντάμωσης και συνάντησης, εκεί όπου συναντιούνται τα αόρατα, υπόγεια ποτάμια, θρέφοντας αυτή τη λίμνη των Άνδεων. Νιώθω λες και το «εγώ» μου πρόκειται να βυθιστεί μέσα στο θείο και η συνείδησή μου μέσα

στο ασυνείδητο, μια διαδικασία από την οποία και τα δύο θα επωφεληθούν. Νιώθω μια μεταλλαγή.»

Από τα ερείπια του ναού, περπατώντας ρυθμικά, τους πλησίασαν οι Παρθένες του Ήλιου. Τους συντρόφευε μια μελαγχολική μουσική, με μεταλλικές αντηχήσεις, μια μελωδία από τα ψηλά οροπέδια της Τιτικάκα. Είχαν έρθει για να βρουν την Αλλουίν και να την πάνε στο λουτρό της Φωτιάς, από το οποίο εκείνη θα έβγαινε ανανεωμένη. Από τη λίμνη, επίσης, πλησίαζε ένα πλοίο γεμάτο με πολεμιστές. Εκείνος έπρεπε να επιβιβαστεί σε αυτό, ώστε να κατευθύνει εκείνους που ακόμη αντιστέκονταν.

Όταν έφθασαν κοντά στο μέσο της λίμνης, τους επιτέθηκαν τα πλοία των εχθρών, τα οποία εκτόξευσαν εναντίον τους φλεγόμενα βέλη. Ξαφνικά, το πλοίο του βυθίστηκε και ολόκληρο το πλήρωμα πνίγηκε. Κολυμπώντας, προσπάθησε να μείνει στην επιφάνεια του νερού, μα το βάρος της πανοπλίας του τον έσερνε προς τα κάτω. Ένιωθε να πνίγεται. Η αίσθηση δεν ήταν βασανιστική. Τελικά, παρενέβη μια ισχύς πιο δυνατή από το συνειδητό «εγώ» του: τα Αιτιώδη Ύδατα του Θανάτου. Και το «εγώ» του το δέχτηκε αυτό με την έντονη αίσθηση ότι δεν θα μπορούσε να κάνει περισσότερα. Ωστόσο, εκείνος αγωνίστηκε μέχρι το τέλος, αντιστάθηκε, μα γαλήνια, σχεδόν χαρμόσυνα, λες και είχε απελευθερωθεί από μια ευθύνη που ήταν υπερβολικά σπουδαία, υπερβολικά μεγάλη. Ήταν σαν ένα καρουζέλ, ένας περιστρεφόμενος κόσμος, ένας ουρανός. Σαν ένας καθρέφτης που γυρίζει, μέχρι να δει κανείς τον εαυτό του από την άλλη πλευρά. Στη συνέχεια, πήγε προς τα επάνω, όλο και πιο πάνω, μέχρις ότου έφθασε στο πίσω μέρος αυτού του ουρανού και αυτού του καθρέφτη.

Βρέθηκε ξαπλωμένος στην ακτή. Κοιτάχτηκε στα διάφανα νερά και είδε τον εαυτό του αλλαγμένο. Αν και είχε ακόμη το ίδιο σώμα, την πανοπλία και το χρυσό του σπαθί, το κεφάλι του ήταν εκείνο ενός κριαριού, που είναι επίσης σαν κι εκείνο του σκύλου, καθώς κι ενός τσακαλιού. Ήταν ο Άνουβις, ο Όσιρις, ο Ράμα. Είχε επιστρέψει στη ζωή. Ήταν ο Σωσμένος των Υδάτων, ο Δύο Φορές Γεννημένος, ο βαπτισμένος στη λίμνη Τιτικάκα, ο αναδυόμενος ως μισός άνδρας, μισός Θεός, ενσωματωμένος, εκ νέου, σε ένα Αρχέτυπο… *Dono tibi lucem aeternam!*

Κατευθύνθηκε προς τα ερείπια του Ναού, αναζητώντας τη σύζυγό του, την Ίσιδα, την Αναγεννημένη μέσα στη Φωτιά.

Η ΚΑΙΟΜΕΝΗ ΒΑΤΟΣ

Η αυγή ήταν χρυσή. Υπό το φως της, οι βουνοκορφές των Άνδεων υπέστησαν μεταμόρφωση. Οι κίονες του ναού έστεκαν ακόμη («μέσα σε κάθε κίονα στέκεται όρθιος ένας άγγελος»). Έμοιαζαν με δέντρα που ανέβαιναν προς τις διάφανες κορυφές.

Με αργά βήματα, εκείνος εισήλθε στην τρίγωνη αίθουσα στην οποία εκείνη είχε λουστεί μέσα στη φωτιά της ενέργειας αυτού του Κέντρου. Η Φωτιά είχε ανάψει από τις στάχτες που άφησαν εκείνοι οι οποίοι πέρασαν πριν από κείνους. Από τις φλόγες αναδύθηκε η Αλλουίν, αναζωογονημένη. Μέσα σε αυτήν τη Φωτιά βρισκόταν ο Κόσμος του Πολύτιμου Πετραδιού, του Ρουμπινιού που έπεσε από το Σπασμένο Στέμμα του *Λούσι-Μπελ*, το οποίο καταστράφηκε στην αστρική του μάχη.

Οι Παρθένες του Ήλιου απήγγειλαν τα εξής:

«*Ο Πόλεμος είναι ο Πατήρ των πάντων*. Αυτό είναι το σημείο της εκ νέου αντάμωσης της Φωτιάς από κάτω, και του Ουράνιου Φωτός. Εδώ, ο τρισδιάστατος χώρος αρχίζει να νιώθει σαν τη χρονική επιμήκυνση της τέταρτης σφαίρας. Εδώ βρίσκεται το *Σάνγκαμ* των Τριών Δρόμων, ο Βράχος της Αποκάλυψης του Μεσημεριού, ο τόπος όπου αλλάζει η κατεύθυνση της Εξόδου, γίνοντας η Επιστροφή στο Αδημιούργητο Φως. Ο τόπος όπου η Δεξιόστροφη Σβάστικα γίνεται Αριστερόστροφη. Εδώ, έχεις τη δυνατότητα να ονειρευτείς ένα όνειρο που κανείς δεν έχει προηγουμένως ονειρευτεί: την έξοδο από την Αιώνια Επιστροφή, την υπέρβαση όλων των Γύρων. Σε αυτό το «Διάφραγμα», που επίσης ονομάζεται «Ολότητα του Πολύτιμου Πετραδιού», αποκτάς ένα νέο όνομα, διότι αρχίζεις να δέχεσαι μια αθάνατη ψυχή, την οποία δεν κατείχες μέχρι τώρα.»

Γυμνοί, ανέβηκαν επάνω σε ένα βάθρο, ανάμεσα σε ρημαγμένους κίονες. Καλύφθηκαν με στάχτη. Εκείνος έκανε το *Βάρα-Μούντρα*, με την παλάμη του χεριού του προς τα πάνω και με τα δάχτυλά του ενωμένα. Η Άργη, η Παρθένα του Απόλλωνα, ήλθε στο πλευρό του:

«Σε αποκαλούν Ράμα. Σήμερα είσαι ο Όσιρις, ο Αναγεννημένος. Μα το όνομά σου είναι Ρούντρα. Πρέπει να καταστρέψεις την *Κάλι-Γιούγκα*. Πέρα μακριά, σε απόσταση, ακούω τον καλπασμό του Λευκού Αλόγου του *Κάλκι* να τρέχει προς το παρελθόν, ανιχνεύοντας το φως. Μαζί με αυτό, θα κατορθώσεις να ανακτήσεις τη μορφή της αγαπημένης σου και να τη ντύσεις με μια αθάνατη ύλη. Επιπλέον, μπορώ να αισθανθώ τα απαλά, βελούδινα βήματα του μικρού ελαφιού που ήταν κάποτε αρνί, που προηγουμένως ήταν

ελέφαντας, και που μπορεί, αν δεν αποτύχει η ανδρεία σου, να γίνει περιστέρι.»

Η Ώπις, η δεύτερη Παρθένα του Ήλιου, ήλθε και πλησίασε την Αλλουίν:

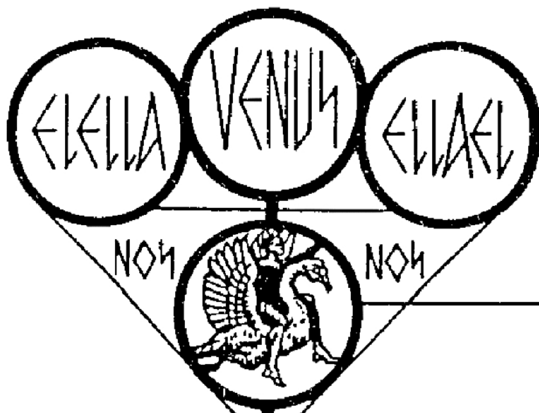
«Σε αποκαλούν Λάκινι, Σύζυγο του Ρούντρα. Έχεις υπάρξει η πιστή του σύντροφος στο δύσκολο οδοιπορικό του προς αυτό το Κέντρο. Ω αγαπημένη Λάκινι, ας σε ακολουθούν πάντα οι σκέψεις και τα δάκρυά μας σε αυτόν τον θυσιαστήριο δρόμο της *Α-Μόρ*, που εσύ και ο Αγαπημένος σου έχετε τόσο θαρραλέα διαλέξει.»

Κάποιος έφερε τότε τον σκύλο, τραβώντας τον από μια αλυσίδα. Επρόκειτο να θυσιαστεί στην καιόμενη βάτο, στο κέντρο του τριγώνου, ως εξευμενιστική ιεροτελεστία και ως τροφή για τον Γάμο.

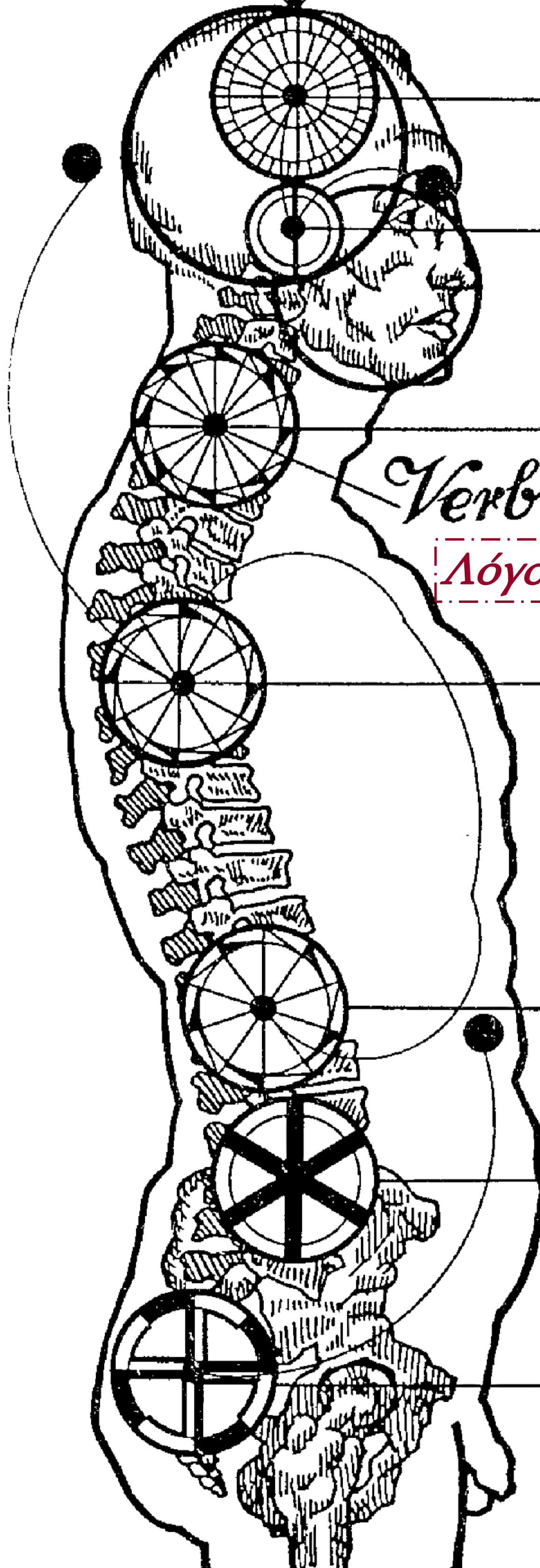
Η Λάκινι είπε: «Όχι τον σκύλο! Θα πρέπει να εισέλθεις στον ουρανό με αυτό. Εκεί, θα πρέπει να υπάρχει ένας σκύλος από την Πόλη της Χαστιναπούρ. Αν δεν γίνει αυτό, πώς θα με αναγνωρίσεις όταν ταξιδέψεις προς το παρελθόν, προς τον Αστερισμό του Μεγάλου Κυνός; Εκεί δεν θα έχω πρόσωπο, διότι θα το έχω δώσει στην ψυχή σου. Μόνο ο σκύλος θα με αναγνωρίσει μέσα στο αδημιούργητο φως, χάρη στο ουσιώδες άρωμά μου. Και θα ξαπλώσει στα πόδια μου.»

Νιώθοντας ότι έχει γεμίσει με μια θεϊκή ουσία, γνώριζε ότι έπρεπε να κάνει τη χειρονομία, το σημάδι που θα αντάλλαζε τον σκύλο με ένα λάμα[1]. Κι έτσι, ο σκύλος σώθηκε. Και το Θυσιαστήριο Λάμα κάηκε στη φωτιά. Το απαλό του βογγητό ανήγγειλε τη Νέα Εποχή· το ροδαλό του δέρμα, το Χρυσόμαλλο Δέρας· η ευωδιαστή του σάρκα, η τροφή της Αιώνιας Α-Μόρ. Αφού οι Παρθένες του Ήλιου άπλωσαν διάφανα πέπλα, στη συνέχεια απομακρύνθηκαν. Διότι εκπληρωνόταν το *Mysterium Coniunctionis*.

[1] Θηλαστικό των Άνδεων.

ELELLA
VENUS
ELLAEL
NOH
NOH

WOLFGANG VOM SCHEMM 1983
HAMSA

9
8
7
6
5
Verb
Λόγος
4
3
2
1
MERU
1 2 3 4 5 6 7
1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12
1 2 3 4 5
MOUNT MERU

ΘΑΝΑΤΟΣ ΣΤΟ ΑΝΑΧΑΤΑ

ΤΟ ΜΙΚΡΟ ΕΛΑΦΙ

Εκείνη επέστρεψε από το Μεγάλο Ταξίδι πριν από μένα. Με ατένιζε με τη φευγαλέα, απόκοσμη έκφρασή της, ξαπλωμένη δίπλα στο παράθυρό της. Η αναπνοή της ήταν ακανόνιστη, λες και το *πούνα*, η αραιή, πύρινη ατμόσφαιρα των ασφυκτικών οροπεδίων του «Διαφράγματος», την επηρέαζε ακόμη.

Κρατούσε ένα μικρό βιβλίο ενός Ινδού ποιητή. Άρχισε να διαβάζει στα Αγγλικά, με τη μελωδική της φωνή:

«Αγαπημένε πολεμιστή:

Τα δεσμά μου έχουν κοπεί, τα χρέη μου εξοφληθεί,
Η θύρα μου έχει ανοίξει.
Μπορώ να πάω παντού.
Κουρνιάζουν στις γωνιές τους
Και υφαίνουν τους χιτώνες των χλωμών ωρών τους.
Μετρούν τα κέρματά τους,
Καθισμένοι στη σκόνη,
Και με καλούν να επιστρέψω.
Μα το Σπαθί μου έχει σφυρηλατηθεί,
Η πανοπλία μου έχει φορεθεί,
Το άτι μου είναι ανυπόμονο να τρέξει.
Πρέπει να κερδίσω το Βασίλειό μου!»[1]

---

[1] "Beloved warrior:

My bonds are cut, my debts paid,
My door has been opened.
I go everywhere.
They crouch in their corner
And weave their web

«Η αγγλική γλώσσα είναι μυστήρια. Μέσα σε αυτήν βρίσκεται το μυστικό του σκύλου μας. Στα αγγλικά, ο σκύλος ονομάζεται «dog». Και αν διαβάσουμε αυτή τη λέξη ανάποδα, έχουμε «God», «Θεός». Ο σκύλος, λοιπόν, είναι ο δρόμος ο οποίος, αν περπατηθεί ανάποδα, από τα πιο μύχια βάθη, από τις ρίζες του δέντρου της όσφρησης, της αφής, θα σε μετατρέψει σε Θεό. Συνεπώς, ο σκύλος είναι ο καθοδηγητής του Τυφλού Περιπατητή, του Οδοιπόρου της Αθανασίας. Είναι ο Θεός, ανάποδα.»

Στον κήπο αυτού του σπιτιού φύτρωναν ανεμώνες, τα πιο όμορφα ρόδα, καμέλιες και αγκαθωτά κρίνα. Αυτήν την άνοιξη, η ερυθρίνα άναψε τις φλόγες των ερυθρών της ανθών και οι μανόλιες άνοιξαν, απαντώντας στο χάδι των απαλών, φεγγαρόλουστων νυχτών.

Κάποια απογεύματα, περπατούσαμε κατά μήκος ενός μονοπατιού του κήπου, το οποίο περιβαλλόταν από κρίνα που, καθώς περνούσαμε, σήκωναν τα λεπτά τους αγκάθια. Σχεδόν πάντοτε, περπατούσαμε σιωπηλοί, σκεπτικοί, ενθυμούμενοι τις περιπέτειές μας, μεταφέροντάς τες ο ένας στον άλλον με τη δύναμη της σκέψης, μιας ματιάς ή μιας εκφραστικής κίνησης του κεφαλιού μας. Και μερικές φορές, με το απαλό, πολύ απαλό, άγγιγμα των χεριών μας, λες και φοβόμασταν μη βλάψουμε ο ένας τον άλλον.

Noli me tangere!

Μια μέρα, ο Κύριος περπατούσε στα στενά σοκάκια μιας πόλης. Οι άνθρωποι τον αναγνώρισαν και άρχισαν να συνωστίζονται γύρω του. Εκείνος ήταν έτοιμος να θεραπεύσει ένα άρρωστο παιδί. Μα ξαφνικά, σταμάτησε και είπε: «Ποιος *ακούμπησε τον μανδύα* μου, με αποτέλεσμα να χάσω την ικανότητά μου να θεραπεύω;»

«Ξέρεις», είπε η Αλλουίν. «Κάποτε, έζησα ένα πανέμορφο όνειρο. Μια ονειροπόληση. Είδα τον εαυτό μου ξανά σαν ένα μικρό κορίτσι, στα πόδια του Κυρίου, γέρνοντας προς τον Μανδύα του. Και τέτοια ήταν η χαρά και

of pale hours.
They count their coins
sitting in the dust
and call me back.
But my Sword is forged,
my armour is put on,
my horse is eager to run.
I shall win my kingdom!”

το αίσθημα της ασφάλειας, της προστασίας, που δεν ήθελα να επιστρέψω ποτέ σε αυτόν τον κόσμο.»

Κατά τη διάρκεια της άνοιξης του Σαντιάγο εκείνων των χρόνων, τα όνειρά της, τα οράματά της, ήταν μια πρόγευση των κόσμων που δεν θα μπορούσε να προσεγγίσει όσο εκείνη βρισκόταν εν ζωή. Τα τελευταία χρόνια του Μεγάλου Πολέμου έφθαναν στο τέλος τους, συνεχώς επεκτεινόμενα μέσα στα φοβερά πλαίσια του επαναλαμβανόμενου Αρχετύπου.

Μια μέρα, συνέβη κάτι που περιμέναμε πολύ καιρό. Από ένα από τα γειτονικά οικόπεδα, ή από τον δρόμο – δεν γνωρίζαμε από πού – ένα μικρό ελάφι[1] πήδηξε πάνω από τον φράχτη του κήπου μας. Και λέω ότι το περιμέναμε πολύ καιρό, διότι παρόλο που μας αιφνιδίασε, ταυτόχρονα, μας γέμισε με μια ανείπωτη, προκαθορισμένη χαρά. Σταθήκαμε και το κοιτάξαμε. Κι εκείνο έκανε το ίδιο. Λόγω του ότι ανήκαμε στη φυλή του Άβαλον, είχαμε την ικανότητα να κατανοούμε τη γλώσσα των ζώων. Συνειδητοποιήσαμε ότι ζητούσε να του δώσουμε καταφύγιο στην εστία μας. Το πήραμε μέσα και του δώσαμε να φάει φύλλα μανόλιας, που φύτρωναν από τα δάχτυλα της Αλλουίν, μέλι από τα χείλη της και ιριδίζοντα φτερά από τα στήθη της. Το ονομάσαμε Σίτα, εις μνήμην της Συζύγου του Ράμα, του Χαμένου εδώ και έτη φωτός, του Θυσιασμένου επάνω στα υψηλά οροπέδια του «Διαφράγματος».

Και ξαφνικά, συνειδητοποιήσαμε ότι δεν ήμασταν πια μόνοι στο σπίτι μας. Ένα απίστευτο «ον» είχε γλιστρήσει «σαν κλέφτης μέσα στη νύχτα, κλέβοντας όλα όσα είχαμε». Ήταν κάτι που δεν μπορούσαμε να ελέγξουμε, κάτι ντροπαλό σαν ένα αηδόνι, κάτι τρεμουλιαστό, μα την ίδια στιγμή, κάτι ακατάβλητο, σαν τον άνεμο. Με τεράστια μάτια που είχαν καλυφθεί από τον ατμό του αγνώστου κόσμου του, μας κοίταξε για λίγες στιγμές, κι αμέσως πήδηξε, μέσα από το παράθυρο, στον κήπο, λες και είχε φτερά. Και ήταν λες και όλα αυτά, που συνέβαιναν έξω από μας, αντιγράφονταν στο εσωτερικό μας. Ένα ον από έναν άλλον κόσμο, μια ξένη συνείδηση, άρχισε να κινείται εκεί, λες κι έκανε, κατά διαστήματα, ανεξέλεγκτα άλματα, λες και ήθελε να πετάξει. Μα δεν είχε ακόμη φτερά. Ξεπεράσαμε τα όρια ενός αέρα που έτρεμε, μιας καρδιάς από απαλή αύρα. Ήταν λες και άνοιγε το λουλούδι της καρδιάς, δίνοντάς μας μια γεύση από το άρωμα των πετάλων του.

[1] Σ.τ.Μτφ.: Το συμβολικό ζώο του τσάκρα Αναχάτα. Αυτό το τσάκρα αντιπροσωπεύει τον αέρα και, στο αόρατο σώμα, βρίσκεται κοντά στην καρδιά.

Μα ο αέρας δεν εισερχόταν πια στους πνεύμονες της Αλλουίν. Ανέπνεε με δυσκολία. Ήταν πολύ άρρωστη. Κατά τη διάρκεια εκείνων των τελευταίων ετών του Μεγάλου Πολέμου, η γιατρειά για την αρρώστια της δεν είχε ακόμη ανακαλυφθεί. Επέμενε ότι μια ιέρεια της Υπερβορέας, μια Παρθένα του Ήλιου, του Οντινικού Τάγματος, μπορούσε να πεθάνει κατά βούληση, τον καθορισμένο χρόνο. Αυτή η ισχύς ονομάζεται *Ιτσά-μρίτιου* και ο Άρχοντας του Εθελούσιου Θανάτου είναι ο *Μρίτιουμτζαϊα*. Η χειρονομία της διάλυσης ήταν το *Σαμχάρα-Μούντρα*. Η Γυναίκα-Γκουρού ήταν σε θέση να την κάνει.

Κατά τη διάρκεια ενός από τους τελευταίους περιπάτους μας στον κήπο, βρήκαμε ένα υπέροχο λουλούδι με δώδεκα πέταλα. Η Αλλουίν το πήρε στο δωμάτιό της. Το ατένιζε για πολύ ώρα. Έπειτα, πήρε τα πινέλα της και ζωγράφισε το λουλούδι. Σε κάθε πέταλο ζωγράφισε και από ένα γράμμα: *κα, κχα, γκα, γκχα, να, τσα, τσχα, τζα, τζχα, νια, τα, τχα.*[1] Και γύρω από το λουλούδι, ζωγράφισε δύο αλληλοσυνδεόμενα τρίγωνα.

«Αυτό είναι το Ανύπαρκτο Λουλούδι. Για να υπάρξει πραγματικά στο Βασίλειο του Ανύπαρκτου, το οποίο είναι πιο αληθινό από οτιδήποτε άλλο υπάρχει, θα πρέπει να πούμε: ΓΙΑΜ![2] Αυτός είναι ο ήχος που θα δώσει ζωή σε αυτό το Λουλούδι.»

«ΓΙΑΜ!», αναφωνήσαμε μαζί.

Και το Ανύπαρκτο Λουλούδι της Καρδιάς άνοιξε για μας, τυλίγοντας το σπίτι της, τον κήπο, την πόλη του Σαντιάγο δελ *Νουέβο Εξτρέμο*, τα τελευταία χρόνια του Μεγάλου Πολέμου, την τότε *Α-Μόρ* μας, στο λιγάκι θλιβερό, μα γλυκό, μαγικό άρωμα όλων όσων δεν υπάρχουν, όλων όσων δεν υπήρξαν ποτέ, όλων όσων δεν θα υπάρξουν ποτέ.

Την ίδια στιγμή, το μικρό ελάφι έφυγε βιαστικά από το σπίτι. Φοβούμενος ότι θα μπορούσε να ξεχυθεί στον δρόμο, τρέχοντας, το ακολούθησα. Ώρες πέρασαν ακολουθώντας το. Μερικές φορές χανόταν μακριά, ωστόσο, όταν πίστευα ότι δεν θα το ξανάβρισκα, εκείνο σταματούσε για να με κοιτάξει με τα μυστηριώδη του μάτια. Και κατ' αυτόν τον τρόπο, φτάσαμε στο Τουπάουε, στην Κατοικία του Θεού, στον έναν από τους δύο λόφους της πόλης μας. Ο άλλος είναι ο λόφος Ουελέν, «η Θλίψη», στη γλώσσα Κέτσουα.

[1] Σ.τ.Μτφ.: Τα σανσκριτικά γράμματα για το λουλούδι του τσάκρα Αναχάτα.

[2] Σ.τ.Μτφ.: Το μάντρα για το τσάκρα Αναχάτα.

Με μεγάλα άλματα, που είχαν ύψος σχεδόν δώδεκα πέταλα[1], το ελάφι άρχισε να τον ανεβαίνει. Το ακολουθούσα με μεγάλη δυσκολία. Στα πευκοδάση, στην κορυφή του λόφου, σταματήσαμε για να ατενίσουμε το λυκόφως που έπεφτε πάνω από το Σαντιάγο. Πορφυρά πέπλα, διάφανα από λαχτάρα, είχαν εξαπλωθεί πάνω από την πόλη, καλύπτοντας τις υψηλές, χιονισμένες βουνοκορφές των Άνδεων. Είχε κάνει την εμφάνισή του ο Αποσπερίτης μας.

Το μικρό ελάφι, που είχε γίνει τώρα μια μαύρη αντιλόπη που ονομαζόταν Ταρούκα[2], σήκωσε τις οπλές και μου έδειξε τις βουνοκορφές της πατρίδας μου. «Εκεί, εκεί θα σε περιμένω. Σαν Κόνδορας, σαν Παλόμα.»

«ΓΙΑΜ!», απάντησα.

Κι εξαφανίστηκε από το οπτικό μου πεδίο.

Έσκυψα κάτω και μάζεψα ένα ξεραμένο λουλούδι, που ήταν σαν το πηχτό αίμα του λυκόφωτος. «Ένα φρούτο για την Αλλουίν», σκέφθηκα. Κι επέστρεψα στους σκοτεινούς δρόμους, γεμάτος με ένα προαίσθημα, ή καλύτερα, με μια *ανάμνηση* ενός πράγματος που είχε ήδη συμβεί πολλές φορές και που επρόκειτο, τώρα, να επαναληφθεί. Ήμουν πεπεισμένος ότι, για μια ακόμη φορά, η Αλλουίν θα πέθαινε.

Ξέρω ότι η ιστορία μου ίσως φανεί πολύ περίεργη και αλληγορική. Ωστόσο, δεν θα μπορούσα να την αφηγηθώ με κάποιον άλλον τρόπο. Αυτή είναι η μοναδική μορφή με την οποία δύναμαι να κατανοήσω κάτι: *επινοώντας ένα νόημα*, λες και ονειρεύομαι τη ζωή μου καλύτερα, παρηγορώντας τον εαυτό μου για τόσες πολλές κακοτυχίες, ερχόμενες η μία μετά την άλλη στην ύπαρξή μου και σε εκείνες των ηττημένων Πολεμιστών, των Οδοιπόρων της Αυγής. Ίσως όλα αυτά να μην είναι παρά μια αγνή φαντασία, την οποία εξιστορώ στον εαυτό μου κάθε τόσο, όντας το μοναδικό, ένδοξο θύμα των ίδιων μου των νοητικών δημιουργιών. Έτσι λοιπόν, αυτό που έχω ονομάσει «Ανύπαρκτο Λουλούδι» μου, θα μπορούσε να είναι μια ακόμη ψευδαίσθηση. Και πίσω από αυτό, βρίσκεται η ανυπαρξία, μονάχα η ανυπαρξία. Τρέμω μπροστά στον παγερό, πολικό άνεμο. Και ειδικότερα, κατά τη διάρκεια των τελευταίων στιγμών, του θανάτου αυτής της γυναίκας που έχω αγαπήσει περισσότερο από κάθε άλλο

[1] Σ.τ.Μτφ.: Λέγεται ότι ο λωτός του Αναχάτα έχει δώδεκα πέταλα.

[2] Σ.τ.Μτφ.: Το όνομα του ελαφιού στη γλώσσα Κέτσουα.

πράγμα σε αυτή τη ζωή, περισσότερο από κάθε πράγμα, περισσότερο από κάθε πράγμα… Ω Θεοί!

Πώς αλλιώς μπορεί να εξηγηθεί η υπεράνθρωπη γενναιότητά της μπροστά στο τέλος, το οποίο έβλεπε να πλησιάζει, εάν πρώτα δεν γίνει κατανοητό ότι εκείνη πίστευε, όπως κι εγώ, ότι είχε καταληφθεί από το Αρχέτυπο της Αιώνιας Αγάπης, που υπερβαίνει τα όρια αυτής της ζωής. Το πίστευε περισσότερο κι από εμένα, ο οποίος έβρισκα τον εαυτό μου να έχει συντριβεί από την τεράστια, στυγνή πραγματοποίηση του επερχόμενου τέλους της, με την ίδια να έχει παραδοθεί τις τελευταίες της ώρες σε αλληγορίες, σε σύμβολα.

Τη βρήκα ξαπλωμένη στο κρεβάτι της, με ένα μέρος του προσώπου της, τον λαιμό και τα χέρια της, καλυμμένα στο αίμα.

Την πλησίασα· ωστόσο, μου έκανε νόημα να μην την αγγίξω. Έτρεξα να πιάσω μια πετσέτα και μια λεκάνη με νερό. Πολύ απαλά, άρχισα να πλένω τα χέρια και τον λαιμό της. Όταν έφτασα στο πρόσωπό της, φίλησα τα χείλη της και ήπια το αίμα της. Τα μάτια της ατένιζαν σταθερά τα βάθη της ψυχής μου. Μου είπαν τα πάντα. Για μια στιγμή, εκείνη φοβήθηκε το αναπόφευκτο. Ή, διαφορετικά, ίσως το φιλί μου την ξύπνησε την ώρα που πάλευε, ταράσσοντας την τιτάνια αντίστασή της.

Έσφιξα τα χέρια της στα δικά μου, και απαλά, άρχισα να της απαγγέλω ένα ποίημα:

«Η ισχνή μελαγχολία υφαίνει
Τον ευαίσθητο ιστό της στην ψυχή
Και η πνιχτή μουρμούρα των αναμνήσεων
Σκοτεινιάζει τον χώρο.

Η ανανεωμένη βεβαιότητα για αιώνια
Ανάπτυξη εγείρεται μέσα από την αιωνιότητα,
Και με αργό ρυθμό, γονιμοποιεί κάθε νήμα
Της παγωμένης καταχνιάς.

Όλα είναι θάνατος, τέρμα, τέλος…
Τα φύλλα πέφτουν, παραιτημένα, πονεμένα
Από την τεράστια ευθραυστότητά τους,

Στρεβλωμένα από τη διαπεραστική οχλοβοή
Του όντος που μάχεται
Να αποδράσει από το αναπόδραστο.

Η ψυχή γυρνάει και ξαναγυρνάει
Μέσα στον μαύρο χώρο,
Συλλαμβάνοντας μια ασαφή επιθυμία για εαυτό·
Η σπίθα δημιουργεί,
Η θερμή φλόγα μεγαλώνει και ξαναμεγαλώνει,
Τριζοβολά, και είναι μαγική.
Η ζέστη της, σκορπίζει την καταχνιά.

Στη σιωπή των λευκών κορυφών,
Ανθίζει το φλογερό κρίνο της αιώνιας αγάπης.»

Με μια απαλή φωνή κι ένα αδύναμο χαμόγελο στα χείλη, μου εξήγησε: «Αυτή είναι η *Μικρή Σπίθα* του Μάιστερ Έκαρτ. Αχ, την αισθάνομαι να δονείται ξανά, μέσα στην ψυχή μου! *Mehr Licht!* »

«Σε αγαπώ περισσότερο από οτιδήποτε άλλο σε αυτόν τον κόσμο και σε όλους τους άλλους. *Και, αν το επιτρέψουν οι Θεοί, μετά τον θάνατό μου θα σε αγαπώ περισσότερο.* Σου παραδίδω την αιωνιότητά μου. Μόνο εσύ μπορείς να με επαναφέρεις στη ζωή. Διότι μόνο εσύ γνωρίζεις το αληθινό μου όνομα. Και σου υπενθυμίζω, γι' ακόμη μια φορά, ότι δεν θα έχεις άλλη σύντροφο σε αυτή τη ζωή ή στα σκοτεινά βάθη του τάφου. Διότι άνοιξα την καρδιά σου, σαν με ένα μαχαίρι, και εισήλθα μέσα της. Εκεί θα μείνω για όλη την αιωνιότητα. Θα αναπνέω με την αναπνοή σου, θα βλέπω με τα μάτια σου, θα ακούω με τα αυτιά σου και θα προσπαθήσω να σκεφτώ με τον νου σου. Θα αγαπώ με την ψυχή και το σώμα σου. Αγαπημένε μου, θα είσαι το φέρετρό μου από αρωματισμένο, πολύτιμο ξύλο! Μην ξεχνάς ότι η ανάστασή σου ανήκει στο βασίλειο της μαγείας, αυτού που υπάρχει ή που δεν υπάρχει. Στο Ανύπαρκτο Λουλούδι μας. Θα ζήσω όσο ζήσεις εσύ. Γι' αυτό, δεν πρέπει να πεθάνεις.»

«Για σένα, θα καταστώ αθάνατος. Για σένα, δεν θα πεθάνω. Όσο υπάρχει το «εγώ» μου – και θα διαρκεί για πάντα – θα βρίσκεσαι μέσα σε αυτό. Διότι, με τον θάνατό σου, θα έχω θριαμβεύσει επί της ζωής. Έχεις εξασφαλίσει το

γεγονός ότι θα σε αγαπώ περισσότερο από οτιδήποτε άλλο και ότι θα σε κομίζω στο αίμα μου, στα κύτταρά μου, στα κόκαλά μου και στην αναπνοή μου, ανεβάζοντάς σε στον θρόνο της καρδιάς μου. Δεν πρέπει να πεθάνω, για να μην πεθάνεις εσύ.»

Με μεγάλη προσπάθεια, εκείνη σηκώθηκε από το κρεβάτι, κι έψαξε να βρει μια φτερωτή καρδιά από ξύλο τορομίρο, καθώς κι ένα μικρό πουγκί από χρυσό μπροκάρ. Ακούμπησε την καρδιά στο στήθος της, επάνω από το νυχτικό της, και με τράβηξε προς το μέρος της, με τέτοιον τρόπο, που υπήρχε μόνο μια καρδιά ανάμεσά μας. Μια φτερωτή καρδιά, η οποία ίσως μας επέτρεπε να πετάξουμε προς τις σιωπηλές, λευκές βουνοκορφές, εκεί όπου ανθίζουν τα φλογερά κρίνα της Αιώνιας Αγάπης.

Έπειτα, μου έδωσε το μικρό πουγκί, το οποίο από τότε δεν έχω αποχωριστεί ποτέ. Μέσα του υπήρχαν μικρά πράγματα: ένα μεταξένιο μαντίλι, κηλιδωμένο με το αίμα της, ένα ασημένιο φύλλο δάφνης που το κέρδισε στον τελευταίο Μεγάλο Πόλεμο ένας πολεμιστής-τροβαδούρος, κι ένα τοπάζι, ο πολύτιμος λίθος που συμβολίζει τον μήνα γέννησής της σε αυτόν τον γύρο.

Για τελευταία φορά, αναφέρθηκε στον θρύλο που έβλεπε ότι ζούσε στα όνειρά της:

«Το Σαντιάγο έχει τυλιχθεί στη θολούρα, στην γκρίζα ομίχλη της ελπίδας, του άγχους και της μετάνοιας. Μοιάζει τόσο πολύ με τη ζωή, διότι πάντοτε δείχνει ότι κάτι πρόκειται να συμβεί… Αυτή η πόλη είναι μια παλλόμενη καρδιά. Εδώ, θα βρίσκεις πάντοτε το μνήμα μου.»

«Βοήθησέ με! Δεν μπορώ να αναπνεύσω άλλο.»

Την πήρα στα χέρια μου και, ακουμπώντας το στόμα μου επάνω στο δικό της, άρχισα να αναπνέω για κείνη, μέσα της, μέχρις ότου ένιωσα εξασθενημένος. Και τότε, πέταξε τα χέρια της γύρω από τον λαιμό μου και, με τις τελευταίες της δυνάμεις, με χάιδεψε και με φίλησε. Δεν θα ξεχάσω ποτέ τον τρόπο με τον οποίο εκείνη κοίταξε για τελευταία φορά μέσα στα βάθη της ψυχής μου, της υπάρξεώς μου, ανακρίνοντάς με, με τις τελευταίες δυνάμεις που της απέμεναν, οι οποίες αποσύρονταν, χάνονταν… Προς τα πού, προς τα πού…; Και ικετεύοντας, είπε: «Κύριε, βοήθησέ με…!»

Σε μια γωνία του δωματίου, μπορούσε να ακουστεί ένας ήχος, «λες και δύο πράγματα τρίβονταν», λες και κάποιος είχε εισέλθει, ή *εξέλθει*.

Κι εκείνη παρέμενε ακίνητη, «σαν μια φλόγα σε έναν τόπο δίχως άνεμο».

«ΕΙΝΑΙ ΤΟΣΟ ΜΥΣΤΗΡΙΑ Η ΓΗ ΤΩΝ ΔΑΚΡΥΩΝ»

Κρατώντας σφιχτά το σώμα της, που γινόταν όλο και πιο κρύο, αναλύθηκα σε λυγμούς:

«Μη φύγεις ξανά, μη με αφήνεις μόνο εδώ. Έχουμε ακόμη πολύ δρόμο μπροστά μας! Χρόνια, αιώνες, μέχρι να φθάσουμε στην Πόλη της Αυγής, στον Αυγερινό μας, στη Γαμήλια Πατρίδα μας! Για ακόμη μια φορά έχω καταστεί ανίκανος να σε κρατήσω, να σε σώσω από τα τρομερά ύδατα του θανάτου, μαχόμενος να εμποδίσω τις σκιές να σε καταβροχθίσουν προς την αιώνια, ατελεύτητη επιστροφή…»

Κάλυψα το σώμα της με φιλιά, σε μια προσπάθειά μου να σταματήσω την εξάπλωση του επιθανάτιου ψύχους.

Έτσι βρέθηκα λοιπόν κάποτε, τυλιγμένος μέσα στη χρυσή της κόμη, κρατώντας τα ψυχρά της χέρια, βάζοντας, συνεχώς, το στόμα μου επάνω στο δικό της, σε μια προσπάθεια να αναπνεύσω για κείνη. Τα δάκρυά μου έρεαν κάτω από τα νεκρά της μάγουλα.

Την έντυσα σα νύφη και μετέφερα το σώμα της στον Μαγεμένο Κήπο, επάνω σε ένα παγκάκι από αχάτη. Έσκαψα έναν τάφο και την έθαψα. Επάνω στην ταφόπλακα χάραξα το σύμβολο της Αριστερόστροφης Σβάστικας, του Δρόμου της Επιστροφής, τον οποίο θα έπρεπε τώρα να διασχίσω μόνος, με την ελπίδα να ξανασυνδεθώ μαζί της, μια μέρα, στα αχανή παγοπέδια του τεράστιου Νότου και του Θανάτου. Αποπειρώντας να ανοίξω με σθένος εκείνη την πύλη που αρνείται να ανοίξει.

Στέκοντας δίπλα στον τάφο της, έκανα τη χειρονομία που καταστρέφει τον Φόβο και διάβασα τους εξής στίχους του Ρίλκε:

«Πρέπει να ταξιδέψω σε μια γη
Που ποτέ δεν είδες,
Αν και ήταν πολύ κοντά σου,
Σαν το ένα μισό
Των αισθήσεών σου.»

Ναι, διότι σε κάθε πολεμιστή οι Θεοί έχουν δώσει από έναν σύντροφο, ο οποίος θα συνεχίσει να αγωνίζεται και για τους δύο, όταν ο ένας θα έχει φύγει.

Επάνω στην ίδια πέτρα, χάραξα τα εξής, επίσης από τον Ρίλκε:

«Πουθενά αλλού, Αγαπημένη μου,
Δεν βρίσκεται ο κόσμος, παρά μόνον εντός.»

Και αυτούς τους στίχους του Σέλλεϋ:

«Να επιμένεις, μέχρις ότου
Η ελπίδα δημιουργήσει,
Από το ίδιο της το ναυάγιο,
Αυτό που στοχάζεται.»

Κάτω από το λουλούδι που είχε ζωγραφίσει, έγραψα όσα μας είπε κάποτε ο Ντ. Χ. Λώρενς:

«Ένα νεκρό λουλούδι δεν είναι το πτώμα ενός λουλουδιού.»

Κι έτσι έχει παραμείνει ο τάφος της Αγαπημένης μου, στην άνοιξη της πατρίδας μου, στην Πόλη της Καρδιάς μου, για πάντα.

Πράσινη Ακτίνα

Αυτός-αυτή – Αφροδίτη – Αυτή-αυτός
Εμείς – Χάμσα – Εμείς

Green Ray | Elella-Venus-Ellael
Nos-Hamsa-Nos

Black Hole

Μαύρη Τρύπα

ΜΑΥΡΟΣ ΗΛΙΟΣ

BLACK SUN

Sahasrara Chakra

Ajna Chakra

Vishuddha Chakra

ΧΡΥΣΟΣ ΗΛΙΟΣ

GOLDEN SUN

Anahata Chakra

Manipura Chakra

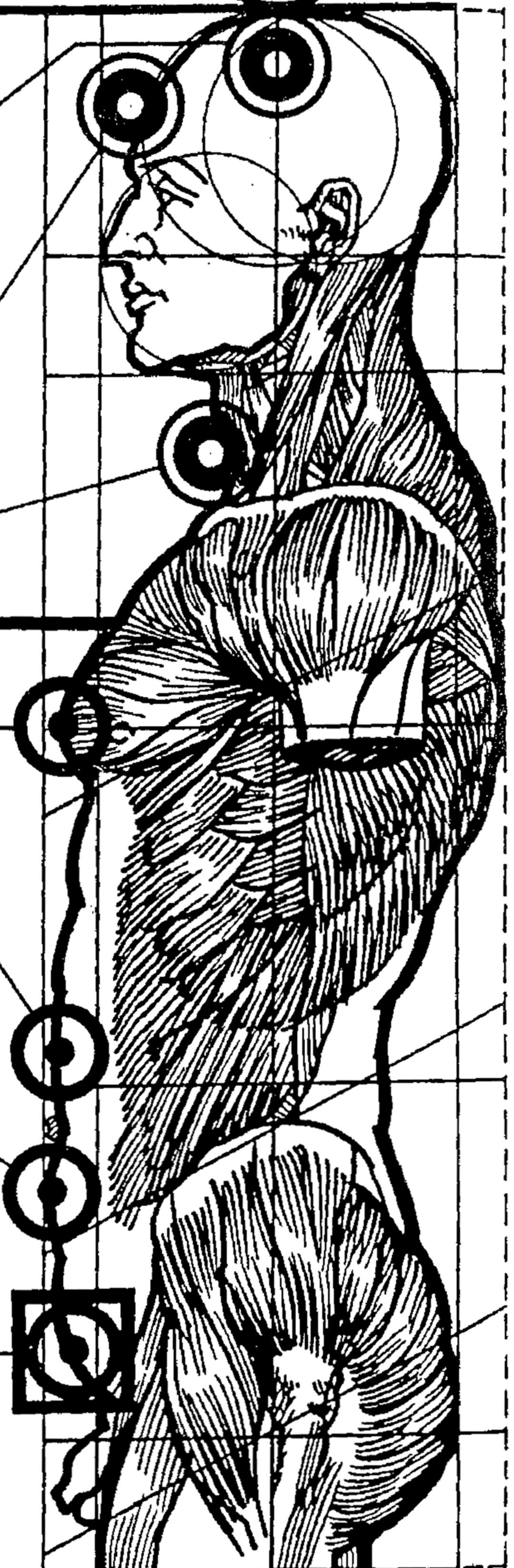

Svadhishthana Chakra

Muladhara Chakra

Wolfgang vom Ischemm, 1983

Ο ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ ΜΙΛΑΕΙ ΓΙΑ ΤΑ ΟΣΑ ΘΑ ΕΠΑΚΟΛΟΥΘΗΣΟΥΝ

Η ΑΠΟΚΑΡΔΙΩΣΗ

Βρίσκομαι εδώ, για μια ακόμη φορά, μαζί με τον Διδάσκαλο. Τον κοιτάζω με άδεια μάτια, λες και βρίσκομαι ανάμεσα σε δύο κόσμους, όπως περίπου εκείνη.

Στερούμενος τη δύναμη να συνεχίσω το ταξίδι μου, έχω σταματήσει σε αυτό το σημείο.

Ο Διδάσκαλος δεν ξεστομίζει τα συνηθισμένα λόγια παρηγοριάς, δεν νιώθει οίκτο· διότι, μεταξύ μας, αυτό το συναίσθημα δεν υπάρχει· είτε θα πρέπει να υπερβώ τον πόνο των πληγών μου, είτε θα πρέπει να σταματήσω το ταξίδι μου.

«Έχεις, τώρα, σαράντα-εννιά μέρες για να τη βοηθήσεις. Υπάρχουν εκείνοι που αποκτούν την απελευθέρωση κατά τη στιγμή του θανάτου, όταν το πνεύμα φύγει από το σώμα, κι εκείνοι που πεθαίνουν μέσα στην άγνοια, επιστρέφοντας σε αυτή τη ζωή, σε άλλους γύρους, χωρίς ατομική μνήμη, «όπως μια φλόγα που ανάβει κι άλλες φλόγες». Οι δύο δρόμοι πέρα από τον τάφο, είναι οι εξής: ο δρόμος των Πατέρων – εκείνων που επιστρέφουν –, κι εκείνος των Θεών.

Κατά τη στιγμή του θανάτου, ένας βιώνει το προαίσθημα ενός Έντονου Φωτός, του Ήλιου του Μεσημεριού των αρχαίων. Στη συνέχεια, ακολουθεί η μείωση αυτού του φωτός και η αναποφασιστικότητα σχετικά με την επιλογή των δρόμων, η αποκαρδίωση που καθορίζει την αλλαγή κατάστασης, όταν ο νεκρός καταβροχθίζεται από τη Φάλαινα του Θανάτου. Ωστόσο, όποιος έχει ακολουθήσει στη ζωή του μια πειθαρχία Μύησης, θα είναι σε θέση να υπερβεί αυτή τη μεγάλη κρίση αποκαρδίωσης και να διακόψει τη σταδιακή διαδικασία αποσύνθεσης.

Το «εγώ» είναι στην πραγματικότητα η αντανάκλαση μιας Αιώνιας Μορφής, του «Ονόματος που είναι γραμμένο στο Βιβλίο των Αστεριών». Όταν η συνείδηση εξαφανιστεί, το «εγώ» διαλύεται στα ύδατα του θανάτου,

μέσα σε ένα παρατεταμένο όνειρο. Στον θάνατο, μόνο εκείνος που έχει γίνει *ζωντανός*, που έχει καταφέρει να *ξυπνήσει*, παίρνει αυτήν την Αιώνια Μορφή, το Αληθινό Όνομά του, δίνοντάς του ένα Πρόσωπο: το Πρόσωπο της Ψυχής του, που είναι το Πρόσωπο της Αγαπημένης του. Μπορεί να το καταφέρει αυτό, διότι στη ζωή, κατά τη μαγική τελετή της Αγάπης *(Α-Μόρ)* χωρίς αγάπη, κατά την απόλυτη εξιδανίκευση της γυναίκας, κατέστη ικανός να εγκαταστήσει μια Θεά σε κάθε μυστική γωνία του σώματος της Αγαπημένης του.»

ΤΟ ΥΠΕΡΒΑΤΙΚΟ ΦΩΣ

«Το υπερβατικό φως που ο νεκρός αντιλαμβάνεται κατά τη στιγμή της απόλυτης αποσύνδεσης, όταν το «Ασημένιο Νήμα» αυτής του της ζωής έχει κοπεί, ο Ομφάλιος Λώρος που τον συνδέει με τη Μητέρα Γη, διαρκεί τρεις ή τέσσερις ημέρες. Τότε είναι που το ον βρίσκει τον εαυτό του σε μια κατάσταση απόλυτης αποκαρδίωσης. Ο όρος «ημέρα» είναι μια συμβολική διατύπωση, από τη στιγμή που αυτή η κατάσταση μπορεί να διαρκέσει πολλές γήινες εποχές.

Μετά από ένα αρχικό σκοτάδι, το οποίο στην αρχή δείχνει οριστικό λόγω της εξαφάνισης της γήινης συνείδησης, μια κατάσταση που είναι λες κι ένας έχει εισέλθει μέσα σε μια Μαύρη Τρύπα, ο νους ξυπνάει σε μια κατάσταση υπερφυσικής διαύγειας. Βρίσκεται σε ένα Απόλυτο Φως, αδημιούργητο, ακούγοντας τον Αρχέγονο Ήχο, τη *Νότα* του, το Αληθινό του Όνομα που είναι Γραμμένο στα Αστέρια, που είναι σαν ένα σφοδρό φως, σαν «χίλιες βροντές». Υπάρχει επίσης ένας Δίσκος ο οποίος έρχεται για να τον πάρει μακριά, εάν βέβαια, πρωτίστως, έχει καταφέρει να κάνει την *Ερώτηση*. Αυτή είναι η μεγάλη δοκιμασία, μέσα στα στήθη του θανάτου, όπως υπήρξε κι έξω, κατά τη διάρκεια της ζωής. Το «εγώ» που επιβιώνει θα πρέπει να αναγνωρίσει αυτό το Φως, κατακτώντας κάθε αμφιβολία, αναγνωρίζοντας τον εαυτό του μέσα του, διότι, μεταφυσικώς, έχουν την ίδια φύση («Φως, κι άλλο Φως!» *Mehr Licht!*). Και θα είναι σαν μια νέα συνάντηση με έναν παλιό φίλο, ο οποίος τον περίμενε στην άκρη μιας Πηγής.»

ΣΤΗΝ ΑΛΛΗ ΠΛΕΥΡΑ ΤΟΥ ΚΑΘΡΕΦΤΗ

«Φαίνεται ότι στον θάνατο τα *τσάκρα* εξωτερικεύονται, γίνονται δηλαδή ορατά στον νεκρό, ικανά να εκφραστούν αντικειμενικά, όπως ακριβώς οι ουρανοί της αστρολογίας, με τους ζωδιακούς τους οίκους. Είναι διαφορετικοί ουρανοί, με αγγέλους και εμβληματικά ζώα, με τους «ανθρώπους των ονείρων», των Ορφικών Ουρανών. *Το να πεθαίνει κανείς είναι σαν να πηγαίνει να παρατηρήσει το σώμα του απ' έξω.* Το Κοσμογονικό Σώμα, του Κοσμικού Ανθρώπου· διότι ο Ουρανός έχει τη μορφή ενός ανδρός, είπε ο Σβέντενμποργκ. Τη μορφή των *τσάκρα* του, με κάθε ένα *τσάκρα* να είναι ένας παράδεισος και μια κόλαση, με το νέκταρ και το δηλητήριό του. Κατ' αυτόν τον τρόπο, όποιος έχει πετύχει την αποτελεσματικότητα των *τσάκρα* του στη ζωή, δεν ακολουθεί τον δύσκολο δρόμο στον θάνατο. Όταν πεθαίνει κανείς είναι σαν να περνάει στην άλλη πλευρά ενός Καθρέφτη, «σε έναν ανάποδο ουρανό», είναι σαν «να πέφτει, από την επιδερμίδα στην ψυχή». Όποιος έχει ήδη βιώσει τον Μυστηριακό Θάνατο στη ζωή, είναι ήδη ο Άρχοντας των Δύο Κόσμων.

Η μεγάλη κρίση της συνείδησης, η αποκαρδίωση, εκεί όπως κι εδώ, παράγεται στο *τσάκρα Αναχάτα*, στο τσάκρα του αέρα και της καρδιάς, και στο *τσάκρα Βισούντα*, του αιθέρα και του λάρυγγα. Είναι ο δισταγμός, η αμφιβολία για το αν θα πρέπει να συνεχιστεί ο Δρόμος.»

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΔΕΝ ΕΧΕΙ ΨΥΧΗ. Η ΙΔΙΑ ΕΙΝΑΙ Η ΨΥΧΗ

Ο Διδάσκαλος έκανε μια παύση.

«Η ζωή και ο θάνατος είναι οι δύο αντίθετες όψεις του ιδίου νομίσματος, πέρα από τα οποία η λογική συνείδηση αδυνατεί να πάει. Υπάρχουν διάφορες καταστάσεις ύπαρξης, η κύρια και η αντίθετη όψη ενός καθρέφτη, η εξωτερική και εσωτερική επιφάνεια ενός αστεριού.

Ο μυστικός δρόμος της γιόγκα, τον οποίο διασχίζεις, είναι μόνο για τον πολεμιστή, για τον ήρωα-μυημένο. Δεν είναι ο δρόμος για τη γυναίκα· *διότι η γυναίκα δεν έχει τσάκρα, δεν έχει Κουνταλίνι να αφυπνίσει. Διότι η γυναίκα είναι ο κόσμος των τσάκρα μέσα στον οποίο ο ήρωας θα πρέπει να ταξιδέψει. Η γυναίκα είναι η Κουνταλίνι. Η γυναίκα δεν έχει ψυχή. Η ίδια είναι η ψυχή. Η γυναίκα δεν έχει αιωνιότητα. Η ίδια είναι η Αιωνιότητα.*

Το σοβαρό λάθος της εξωτερικευμένης γυναίκας, της Εύας, την οποία άφησαν *απ' έξω* οι Γίγαντες και η οποία ανταγωνίζεται τον άνδρα, της Βαλκυρίας που έχει γίνει Αμαζόνα, επιβάλλοντας τη Θηλυκή της Ισχύ, τη μητριαρχία της, είναι ότι επιχειρεί να ακολουθήσει μια γιόγκα, τη στιγμή που *η ίδια είναι η Γιόγκα*. Η αυθεντική, απόλυτη γυναίκα θυσιάζει τον εαυτό της εθελουσίως, θυσιάζει τον εαυτό της στην πυρά, ώστε να δώσει την Αιωνιότητα στον Αγαπημένο της, έχοντας την αγωνιώδη, αν και γαλήνια, ελπίδα ότι εκείνος θα την επαναφέρει στη ζωή. Ο δρόμος της γυναίκας είναι αυτός της Μαγικής, Αιώνιας Αγάπης. Εκείνη είναι που παραδίδει το Άγιο Δισκοπότηρο στον Αγαπημένο της, γεμάτο, μέχρι το χείλος, με το Ποτό της Αθανασίας.

Από τη στιγμή που ολοκληρωθεί η συμβολική κατοχή, το *Mysterium Coniunctionis*, αυτή η κατοχή δεν θα πρέπει, ξανά, να επαναληφθεί. Εκείνη πεθαίνει εξωτερικά, κι εκείνος διατηρεί την ιερή αγνότητα των Ιπποτών του *Γκράλ*. Διότι η «αγνότητα είναι ένας πλούτος που απορρέει από μια αφθονία αγάπης». Ο θησαυρός θα πρέπει να προστατευθεί, η ενέργεια του *Βρίλ* θα πρέπει να διατηρηθεί, το Δίχως-Θάνατο στοιχείο του, η *Α-Μόρ* του, που κατέρχεται από το όρος Μερού, από το μέτωπο του Σίβα, από την ίδια σου την Κορυφή, σαν το αόρατο ποτάμι Σάρασβατί, που δεν υπάρχει, που ρέει προς τα κάτω από το κεφάλι του Σίβα, το οποίο είναι στεφανωμένο με τη χλωμή Σελήνη του πιο βαθιού Μεσονυκτίου, από τον Αρχαίο Ήλιο, από τον Αυγερινό. Η ροή του ποταμιού θα πρέπει να αντιστραφεί, ούτως ώστε να τερματιστεί η παρακμή της *Κάλι-Γιούγκα*, οι Γύροι, οι γενιές του θανάτου. Όπως ακριβώς υπάρχει μια μη-παραγόμενη φωτιά πίσω από μια ορατή φωτιά, έτσι ακριβώς υπάρχει και μια αιώνια, συνεχής, μόνιμη, ατελείωτη Ηδονή πίσω από τη φευγαλέα, φυσική ηδονή. Είναι μια μη-παραγόμενη Ηδονή, μια θεϊκή, εκστατική απόλαυση, ένας ανυπέρβλητος οργασμός, χωρίς αρχή ή τέλος. Το απόγειό του είναι η κατάσταση της ατελείωτης ανάτασης, που αντικαθιστά τη φευγαλέα αίσθηση της ισχύος. Ο Εκστατικός Οργασμός είναι μια λαμπρότητα που σπάει τους φραγμούς της περιορισμένης συνείδησης και απονέμει την Απόλυτη Προσωπικότητα, την ξεχωριστή, μόνιμη έκσταση του ταντρικού ήρωα, διότι εκείνος έχει πλέον αποσυνδεθεί από τη φυσική του κατάσταση. Ο Θεός της Επιθυμίας, ο Σμάρα, έχει καταστραφεί από την ακτίνα που προβάλλεται από το Τρίτο Μάτι, την *Ούρνα*, το *Βρίλ*.

Αυτή είναι η υπέρτατη απόλαυση μιας μη-παραγόμενης ηδονής, των αδημιούργητων σκέψεων, της αγαπημένης που ρέει μονίμως μέσα στο

ποτάμι από νέκταρ αμνημόνευτης μνήμης, που βρίσκεται πέραν της λήθης και της μνήμης. Είναι μια μνήμη που δεν είναι συνδεδεμένη με τον εγκέφαλο. Η αγαπημένη είναι τώρα η *Κρυφή Αγαπημένη*, εκείνη που έχει πεθάνει και που έχει θάψει τον εαυτό της στα κόκαλα και στις φλέβες σου. Είναι η *Γυναίκα-Σοφία*, η *Γκουρού* της ψυχής, η οποία πλέει μέσα στο αίμα σου, είναι η Γυναίκα-Φιλόσοφος, η Σοφία, το Περιστέρι (Παλόμα), η Γνώση.

Η γυναίκα που παραδίδει αυτήν τη μαγική πιθανότητα της *Α-Μόρ* στον Πολεμιστή-Μυημένο, είναι μια Υπερβόρεα Ιέρεια, μια Παρθένα του Ήλιου του Τιουανάκου, η Αλλουίν, η Παρθένα του *Γκράλ*, που διακινδυνεύει την αιωνιότητά της (και του ίδιου του ήρωα), ώστε να παραδώσει στον Αγαπημένο της την Αθανασία και το ενδεχόμενο της Ανάστασης. Είναι η Ιέρεια της Αιώνιας Αγάπης.»

ΜΗΝ ΠΑΡΑΜΕΙΝΕΙΣ ΣΤΟ ΑΝΑΧΑΤΑ

«Παρά τον αχανή πόνο και τη θλίψη σου, μην παραμείνεις στην Πόλη όπου εκείνη πέθανε. Ξεπέρασε τα συναισθήματά σου, συνέχισε το Ταξίδι της Αθανασίας. Εκείνη τώρα ζει στις *αδημιούργητες σκέψεις* σου, επεκτείνει τη συνείδησή σου, βοηθώντας σε να ξεπεράσεις το «εγώ»· διότι όποτε βλέπεις τον εαυτό σου στα διάφανα νερά της Πηγής της και ανακαλύπτεις ότι το μισό σου πρόσωπο είναι το δικό Της, τότε δεν θα λες πια «εγώ», μα ΕΜΕΙΣ.

Μπορούμε να μιλήσουμε για όλα αυτά μονάχα με έναν αλληγορικό τρόπο. Με ποιόν άλλον τρόπο θα μπορούσαμε άλλωστε; Οι παραισθητικές περιγραφές που έχουν δώσει οι αρχαίοι, ξεπερνούν ακόμη και τις πιο φανταστικές νοερές συλλήψεις μας. Ποιοι άλλοι εκτός από εκείνους που κατάφεραν να βυθιστούν μέσα στην κοσμική ποίηση θα μπορούσαν να μας δώσουν τις περιγραφές και τις εικόνες των όντων με πολλά κεφάλια και χέρια, των Θεών με σώματα ελεφάντων; Και όσο απίστευτα μας φαντάζουν όλα αυτά, η πραγματικότητα ξεπερνά όλα όσα μπορούν να αναπαράγουν αυτές οι εικόνες, οι μεταφορές ή οι ζωγραφιές. Είναι ανώφελη η προσπάθεια της – με λόγια – παρουσίασης. Απλά δεν είναι εφικτό. Βυθισμένος μέσα σε αυτήν την Κοσμική Ποίηση, θα πρέπει να συνεχίσεις την πορεία σου μέχρι το τέλος, από Πόλη σε Πόλη, από Λουλούδι σε Λουλούδι.

Ακόμα κι αν εγκαταλείψεις τη συνέχιση του αγώνα από το σημείο στο οποίο έχεις ήδη φθάσει, αν επιθυμήσεις δηλαδή να σταματήσεις, αυτό

σημαίνει ότι έχεις υποστεί τιμωρία από τον ουρανό και την κόλαση λόγω της πρόθεσής σου.

Στον Μεγάλο Πόλεμο δεν υπάρχει χώρος για λιπόψυχους, για δειλούς. Ένας εγκληματίας, ένας αναρχικός, είναι καλύτερα προετοιμασμένος από έναν χλιαρό, έναν αστό, έναν αναποφάσιστο ή δειλό άνδρα. Χρειάζεται απλά ένα σπρώξιμο προς τη σωστή κατεύθυνση. Θέση στο Τάγμα μας έχει μόνο εκείνος που είναι γεννημένος ήρωας και πολεμιστής. Μόνο ο Άρχοντας της Αγνής Θέλησης μπορεί να βαδίσει μέχρι το τέλος, σπάζοντας τις Πύλες της Πόλης της Αιώνιας Ζωής. Διότι η Θέληση, *μέσω της εμμονής της, δημιουργεί αυτό που η ίδια στοχάζεται.* Το *Γκράλ* θα κατακτηθεί μόνο από τη Μαινόμενη Ορδή του Όντιν και από τον Πάρσιφαλ.

Αυτός που εισέρχεται στην Πόλη πρέπει να ντύσει το άυλο σώμα του με την αθάνατη ενέργεια του *Βάτζρα*. Κατέχει ένα σώμα το οποίο θα επιβιώσει ακόμη και μετά την έσχατη διάλυση. Έχει επιστρέψει στη ζωή χωρίς να αφήσει πίσω, στον τάφο, ένα νεκρό σώμα, έχει ανταλλάξει το πτώμα του με ένα σπαθί, όπως στη γιόγκα της αρχαίας Κίνας των γιγάντων, οι οποίοι καθιστούσαν τους εαυτούς τους αθάνατους με το σώμα *Σι-Τζιέ*. Οι Υπερβόρεοι Ντρόπας του Θιβέτ έκαναν το ίδιο με το *Τζα-λού*, το «Σώμα του Ουράνιου Τόξου». Οι Αιγύπτιοι ονόμαζαν αυτήν την ικανότητα της όρθιας νεκρικής στάσης, *Σαχού*. Για τους μάγους *Γιόν*, της Γης του Πυρός, αυτό ήταν το *Ουαϊγιουουέν*, το άφθαρτο σώμα τους. Αυτό, ο μάγος *Σίντα* το ονομάζει *σίντα-ρούπα*, που είναι φτιαγμένο από διαφορετικά στοιχεία, σαν το *Ένδοξο Σώμα* των Γνωστικών.

Συνεπώς, η αθανασία είναι εφικτή υπό προϋποθέσεις. Δεν είναι για όλους. Θα πρέπει να αποκτηθεί μέσα από τον ανελέητο αγώνα, κάθε ώρα, κάθε μέρα της ζωής σου. Θα πρέπει να *επινοηθεί*, να αναδημιουργηθεί, χωρίς τη βοήθεια κανενός Θεού· ενάντια στον Θεό, ενάντια στους Θεούς και στους ανθρώπους, προς την αντίθετη κατεύθυνση του ρεύματος του Ποταμού της Εποχής της *Κάλι-Γιούγκα*.

Οι ακριβείς αριθμοί των θέσεων έχουν σχεδόν εκπληρωθεί. Ο αριθμός εκείνων που θα γίνουν αθάνατοι, που θα περάσουν στην άλλη Εποχή, στη γη της Ανάστασης. Το χέρι του σπορέα σπέρνει πολλούς σπόρους, μα μόνο λίγοι καρποφορούν. Και αυτοί επαρκούν για να φτιαχτεί το ψωμί. Η αγρανάπαυση της γης θα διαρκέσει μια αιωνιότητα.

Λέγεται ότι ακόμη και ο Βούδας υπερέβη το δέλεαρ της Νιρβάνα χάρη σε μια Γυναίκα-Γκουρού, χάρη σε μια Υπερβόρεα Μάγισσα-Γιογκίνι. Ο Βούδας ήταν ένας *ξατρίγια*, ανήκε στην κάστα των πολεμιστών. Έτσι λοιπόν,

κατάφερε να μεταμορφώσει το *Σαχάμ*[1], το νιρβανικό «εγώ είμαι αυτή», σε *Χάμσα*[2]: αυτός και αυτή είναι χωρισμένοι και ενωμένοι για πάντα, ανήκουν σε μια αθάνατη, αναστημένη φυλή, χωρίς Θεό, χωρίς Θεούς, χωρίς βασιλιά, είναι ελεύθεροι.

Στην *Κάλι-Γιούγκα* όμως, κανείς δεν μιλά πια γι' αυτό.»

ΠΩΣ ΜΠΟΡΩ ΝΑ ΤΗΝ ΕΠΑΝΑΦΕΡΩ ΣΤΗ ΖΩΗ;

«Σε περιμένει σε κάποιο σημείο του σύμπαντος. Είναι η γυναίκα σου, προορισμένη για σένα από την αρχή των εποχών, δηλωμένη σε ένα *ακασικό*, κοσμικό μητρώο. Εκείνη, δεν γέννησε ποτέ παιδιά της σάρκας· και συνεπώς, δεν έχασε ποτέ τη μαγική της παρθενία. Εσύ είσαι ο υιός της. Σε συνέλαβε πνευματικά. Και προτού φύγει, σε κατέστησε *έγκυο* με Αιωνιότητα, την οποία θα πρέπει να γεννήσεις σύντομα: η εγκυμοσύνη θα σου προσφέρει τον Υιό του Μυστηριακού Θανάτου.

Μόνο *αν είσαι ερωτευμένος σαν ένας αγνός τρελός,* θα μπορέσεις να συνεχίσεις τον Δρόμο. Μα, πόσες φορές έχεις πιστέψει ότι αγαπάς κάποιον, ενώ στην πραγματικότητα δεν αγαπάς κανέναν, ούτε τον ίδιο σου τον εαυτό!

Όταν κάνω αναφορά στην ανάσταση της Αγαπημένης σου, μη νομίσεις ότι αυτή είναι απλά μια αλληγορία, ένας συμβολικός θρύλος. Έχει λεχθεί ότι «αυτό που είναι μέσα, είναι κι έξω, αυτό που είναι επάνω, είναι και κάτω». Οι Μυστικές, Μαγεμένες Πόλεις επίσης υπάρχουν, κρυμμένες μέσα στη γη. Εάν τους προσκαλέσεις με τον ορθό τρόπο, οι Δίσκοι Φωτός έχουν τη δυνατότητα να έλθουν και να σε σώσουν πριν τη μεγάλη καταστροφή. Ο Δρόμος είναι συγχρονιστικός και στις δύο κατευθύνσεις, σε διάφορους χώρους. Θα καταφέρεις να μεταμορφώσεις το τοπίο της εξωτερικής γης, όταν αφυπνίσεις τα εσωτερικά κέντρα της ανώτερης συνείδησης. Επιπλέον, δύναται να αναστηθεί η Αγαπημένη σου, με το ίδιο, μα αθάνατο, σώμα.

Ίσως σκεφθείς: «Γιατί αυτό το σώμα, γιατί αυτή η γήινη μορφή;» Διότι είναι η μοναδική, κοσμικά μιλώντας. «Ο Ουρανός έχει τη μορφή του σώματος ενός ανδρός.» Και η μορφή του ανδρός είναι η αναπαραγωγή της

[1] Σ.τ.Μτφ.: Το μάντρα για το τσάκρα Σαχασράρα, που βρίσκεται στην κορυφή του αόρατου κρανίου.

[2] Σ.τ.Μτφ.: Το μάντρα για το Σούνυα, το Κενό, που βρίσκεται πέρα από κάθε φυσική σύγκριση ή δυνατότητα.

μορφής του ουρανού, σαν ένα παιχνίδι άπειρων καθρεφτών, από τον μεγαλύτερο, τον Μακρόκοσμο, στον μικρότερο, στο μόριο, τους Ατομικούς Θεούς.»

«Διδάσκαλε, πώς μπορώ να την επαναφέρω στη ζωή;»

«Με τον Ζωντανό Λόγο, με την κοσμική γλώσσα των μη-ακουστών *Μάντρα*, με τους ήχους που εκφράζονται με την άμεση εικόνα της ουσίας των πραγμάτων· την ίδια τη φωνή των πραγμάτων, που δεν μπορεί να ακουστεί από τα αυτιά, τα οποία είναι φτιαγμένα από ύλη. Το *Ακάσα*, ο Αιθέρας, είναι το υπόβαθρο αυτού του φαινομένου και της κάθε πράξης στη ζωή. Η ουσία του *Ακάσα* είναι ο μη-ακουστός ήχος, ο Λόγος, ο *Σπερματικός Λόγος*, που έχει αποκοπεί από τον μέσο άνδρα λόγω των ονείρων και της φαντασίας. Μα εκείνος που έχει εισέλθει στην «Πόλη του μη-ακουστού Λόγου», διαβάζει τη φύση σαν να ένα βιβλίο γραμμένο σε μια γλώσσα γεμάτη νόημα, μια γλώσσα που γνωρίζει και καταλαβαίνει. Σε αυτό το επίπεδο, ο λόγος είναι ο Ζωντανός Λόγος, είναι η Ενέργεια, ο Λόγος-Εντολή για τη φυσική και μη-φυσική πραγματικότητα. Οι υλικές δονήσεις είναι οι αντηχήσεις άλλων, περισσότερο ανεπαίσθητων δονήσεων, οι οποίες, με τη σειρά τους, εξαρτώνται από το *Νόημα* – το *Τάο* της αρχαίας Κίνας. Η εντολή που θα δώσει εκείνος που έχει φθάσει στο ανώτατο επίπεδο του *Συγχρονιστικού Νοήματος*, αυτής της *«τυχαίας σύμπτωσης γεμάτης νόημα»*, θα είναι σαν ένας κεραυνός, ή μια αστραπή, που ξεκινώντας από ένα σωστό ύψος, περνάει μέσα από ιεραρχίες μέχρις ότου επιβληθεί στην ίδια τη δόνηση, καθορίζοντας κι εναρμονίζοντας την ύλη. Είναι η Μαγική Φωνή της Εντολής, ο Διαμαντένιος Κεραυνός, ο Ζωντανός Λόγος. Εν αρχή ην ο Λόγος, όπως λέγεται. Και στο τέλος, επίσης.

Με αυτή τη θρυλική, Υπερβόρεα επιστήμη, οι Λευκοί Θεοί έχτισαν το Τιουανάκου, τα Μοάι του Νησιού του Πάσχα, το Στόουνχετζ, χάραξαν τα πρόσωπα στις οροσειρές του πλανήτη, στα μη-φυσικά νησιά και ηπείρους, και κατεύθυναν, κατά βούληση, την πορεία των αστεριών. Επίσης, είναι μέσω του μη-ακουστού ήχου, μέσω της Ορφικής Μουσικής, που τα *Βιμάνα* κατορθώνουν να μετεωρίζονται, που η βαρύτητα υπερβαίνεται και που η εμφάνιση και εξαφάνιση των Δίσκων του Φωτός, που «γνωρίζουν τις σκέψεις και τα συναισθήματα των ανθρώπων», δύναται να κατευθυνθεί.»

Ο ΑΡΧΟΝΤΑΣ ΤΩΝ ΟΝΟΜΑΤΩΝ

«Ο Ζωντανός Λόγος δρα στα εσωτερικά κοσμικά κέντρα, τα οποία παράγουν την εξωτερική, ορατή, φυσική μορφή, ενώ μπορεί επίσης να *υλοποιήσει το Αστρικό Σώμα*, όπως το ονόμασε ο Παράκελσος – το *Είδωλον* του Αγρίππα –, διαλύοντας και αναδημιουργώντας το εκ νέου, κατά βούληση. Το Τάγμα μας έχει μια ιδιαίτερη άσκηση γι’ αυτό, με το *Σημάδι* και το *Μάντρα* της. Κατ’ αυτόν τον τρόπο, ένας επιστρέφει στη ζωή με ένα Σώμα από *Βάτζρα*, από άφθαρτη Ερυθρή Ύλη, που είναι «σκληρό σαν διαμάντι»: το *Διαμαντένιο Σώμα*.

Αναφορικά με την Ισχύ και τη Θέληση για Δύναμη, ο Ζωντανός Λόγος έχει διάφορες διαστάσεις. Ο έναρθρος λόγος βρίσκεται στο κατώτερο τμήμα της παρηκμασμένης κλίμακας, όντας η ανεπαίσθητη ηχώ του μη-ακουστού Λόγου. Όλα τα όντα, από τους Θεούς μέχρι τους ανθρώπους, κατέχουν έναν *Ήχο*, ένα *Ουσιώδες Όνομα*, μια *Νότα* κλειδί. Ανακαλύπτοντάς το, ένας αποκτά τη δύναμη να το διαλύσει και να το αναδημιουργήσει. Είναι, επιπλέον, το *Μάντρα* του Εθελούσιου Θανάτου και της Ανάστασης. Κατά τα κοινώς λεγόμενα: ο ατομικός, χρωμοσωμικός, γενετικός κώδικας έχει αποκρυπτογραφηθεί. Το μυστικό έχει εξιχνιαστεί. Το *Όνομα* στο οποίο αναφερόμαστε, αντιστοιχεί στο υπερκόσμιο Ον και δεν έχει καμία σχέση με το προσωπικό, οικογενειακό όνομα, αν και μερικές φορές παράγεται σε έναν γύρο μια λεπτή συγχρονικότητα, μια μυστήρια «τυχαία σύμπτωση γεμάτη νόημα», και αυτό το όνομα, το οικογενειακό, αποδεικνύεται, κι αυτό, συμβολικό.

Αν επιθυμείς να επαναφέρεις την Αγαπημένη σου στη ζωή, θα πρέπει να ανακαλύψεις το Αληθινό της Όνομα. Και το δικό σου, επίσης. Είναι το Όνομα της Θεάς και του Θεού στους οποίους θα δοθεί ένα Πρόσωπο. «Του Θεού μέσα σου», όπως άλλωστε δηλώνει και ο ινδικός χαιρετισμός: *Ναμαστέ*. «Χαιρετώ τον Θεό μέσα σου.»

Το Ουσιώδες Όνομα δεν μπορεί να επιλεχθεί, δεν είναι αυθαίρετο. Είναι γεμάτο με το Νόημα της *Νότας-Ρίζας*. Είναι ένα *Μάντρα*, ένα αιώνιο όνομα. Είναι καταγεγραμμένο στο Βιβλίο των Αστεριών, στο Δέντρο της Ζωής, περιμένοντας την *πραγμάτωσή* του. Το Αληθινό Όνομα δίδεται στον Μυημένο του Τάγματός μας όταν εκείνος ξεπεράσει τις πιο δύσκολες δοκιμασίες. Τότε, αυτό καταγράφεται στο Γενεαλογικό Δέντρο του Οίκου της Οικογενείας, στον Αθάνατο Κύκλο της Υπερβόρεας Μύησης.

Αν σε καλούσα αυτή τη στιγμή με το Αληθινό σου Όνομα, δεν θα με άκουγες. Σε έχω καλέσει με αυτό αρκετές φορές, μα δεν με άκουσες, ούτε ακόμη και στα όνειρά σου. Αυτός που γνωρίζει το Αληθινό Όνομα κάποιου, αποκτά την εξουσία επάνω στη ζωή και στον θάνατό του. Όταν μάθεις το Αληθινό σου Όνομα, μην το αποκαλύψεις σε κανέναν, παρά μόνο στον σύντροφο και στην αγαπημένη σου. Θα σου δώσω το δικό μου, ώστε να μπορείς να με καλείς όταν θα έχω φύγει. Μα θα πρέπει να το χρησιμοποιήσεις μόνο όταν βρεθείς σε θανάσιμο κίνδυνο, αφού πρώτα συγκεντρωθείς για να πετύχεις τον ορθό επιτονισμό. Θα έρχομαι πάντα.

Όταν αποκτήσεις αυτήν την ισχύ, θα είσαι ο Άρχοντας των Ονομάτων, ο κάτοχος του Σκήπτρου της Διαμαντένιας Φωνής. Τα στοιχειακά πνεύματα, οι Θεοί και οι Δαίμονες, θα είναι οι υπηρέτες σου. Οι Θεοί πρέπει να υπακούν εκείνους που γνωρίζουν τα ονόματά τους.

Εκείνος που ομιλεί μονάχα ακουστά, με τον λάρυγγά του, προσκαλεί απόκοσμους ήχους και φαντάσματα, αντηχήσεις των Αληθινών Ονομάτων, του Λόγου, διότι η Αρχέγονη Ισχύς έχει χαθεί. Μιλάει και ξαναμιλάει, γράφει και ξαναγράφει, χωρίς τον Λόγο, χωρίς την Ισχύ, χωρίς Μαγεία, μόνο με τον λάρυγγα, μόνο με το χέρι «των νεκρών που θάβουν τους νεκρούς τους». Μη, μιλήσεις, μη γράψεις ποτέ κατ' αυτόν τον τρόπο. Φύτεψε τα λόγια σου, τα γραπτά σου, μέσα στις βαθιές, άπειρες δυνάμεις των Οδοιπόρων της Λαχτάρας, με τους ρυθμικούς ήχους μιας μαγικής γλώσσας, πίσω από την οποία κρύβονται οι σπερματικές συλλαβές των *Μικρών Μητέρων*, καταγεγραμμένες στην περγαμηνή του Φωτός του *Ακάσα*. Μα θα πρέπει να *trovar clus*, να συνθέτεις πάντοτε σε μυστικό κώδικα, να μην αποκαλύπτεις ποτέ τίποτα. Διότι θα είναι αυτά που δεν θα πεις, περισσότερο ακόμη κι από αυτά που θα έχεις καταφέρει να πεις, με τόση δυσκολία και ιδιομορφία, που μια μέρα, θα εμπνεύσουν τις ψυχές των νεαρών ηρώων που θα ακολουθήσουν μετά από σένα, αγωνιζόμενοι, κι αυτοί, στον δύσκολο αγώνα. Αν υπάρχει βέβαια ένας κόσμος γι' αυτούς, μέσα σε μια μετα-τεχνολογική εποχή. Αν παραμείνει τίποτα μετά από τη δική σου, επίσης, αποχώρηση.»

Η ΣΦΡΑΓΙΔΑ ΤΟΥ ΛΟΓΟΥ

«Ο δρόμος του *Μάντρα*, της Υπερβόρεας, Ορφικής Καμπαλά, είναι επίσης ένας Αριστερόστροφος Δρόμος, οδηγώντας προς τα πίσω, προς την Καταγωγή.»

«Διδάσκαλε, πώς μπορώ να την επαναφέρω στη ζωή;»

«Με το *Μάντρα* που δρα επάνω στον σπόρο του φαινομένου, πραγματοποιώντας το ανεπαίσθητο φαινόμενο του Αδημιούργητου Φωτός, πίσω από το ακουστό *Μάντρα*, εισέρχοντας σαν μέσα από ένα άνοιγμα. Πρώτα, πρέπει να συμβεί η υπνωτική επανάληψη του *Μάντρα*. Η απλή επανάληψή του θα πρέπει να είναι, απλά, το γενικό πλαίσιο. Στο τέλος, η προφορά του θα πρέπει να λαμβάνει χώρα μόνο στον νου, γίνοντας μια καθαρά πνευματική ενέργεια. Η δημιουργική δόνησή του δρα επάνω στα εσωτερικά και εξωτερικά κέντρα του σύμπαντος. Αν, εν τω μεταξύ, έχεις καταφέρει να προφτάσεις την αστρική μορφή της νεκρής σου αγαπημένης, η οποία ταξιδεύει μέσα στο φως, κοντά στον Αιθέρα του *Ακάσα*, κι έχεις ανακαλύψει το Αληθινό της Όνομα, τότε, θα είσαι σε θέση να την ντύσεις με τον Ερυθρό Μανδύα της Ανάστασης, με το Διαμάντι της Αθανασίας.

Τα *Σημάδια* του Τάγματός μας είναι η *Σφραγίδα* που έχει τοποθετηθεί επάνω στον Λόγο, στο *Μάντρα*, και η αθάνατη σάρκα με την οποία είναι τυλιγμένη. Έτσι, το *Σημάδι* είναι επίσης ο *Λόγος* που εκφράζεται μέσω της δημιουργικής του δόνησης. Είναι η δημιουργία του κόσμου μέσω της *Χειρονομίας*: ο Λόγος συγκεντρωμένος σε μια φόρμουλα. Κατ' αυτόν τον τρόπο, αν ο κόσμος και η ανθρωπότητα καταστρέφονταν, η ύπαρξη του *Σημαδιού* που τα αντιπροσωπεύει, που φυλάσσεται μέσα στη Μνήμη του Φωτός, θα αναπαραγόταν αιωνίως μέσω αυτής, και μόνο, της δόνησης. Και θα είχε προκληθεί, για μια ακόμη φορά, ο μη-ακουστός Λόγος. Και η έκρηξη του Πράσινου Φωτός του.

Έχεις ταξιδέψει από πολύ χαμηλά, από πολύ μακριά, από μεγάλα βάθη, από το ένα Λουλούδι στο άλλο, από τον Κήπο της Παιδικής σου Ηλικίας, σε αυτό το *Νεκροταφείο των Περιστεριών*, στον τόπο όπου κείτεται η αγαπημένη σου.»

ΠΑΤΗΡ ΑΙΘΗΡ

Εν συνεχεία, ακολούθησε μια σιωπή, κατά την οποία κοιτάξαμε ο ένας τον άλλον, επιχειρώντας να συναντηθούμε σε εκείνη τη ζώνη του αδιατύπωτου Λόγου, στα κύματα της μουσικής του.

Με το χέρι του, ακούμπησε το δαχτυλίδι μου:

«Η σφραγίδα στο δαχτυλίδι σου είναι η σφραγίδα της Ανάστασης. Αυτό σε κατευθύνει. Σε ποιο σημείο του σύμπαντος θα ανακτήσεις την αγαπημένη σου; Πού; Αυτό μόνο εσύ μπορείς να το ανακαλύψεις. Θα το βρεις ταξιδεύοντας προς το παρελθόν, σαν εκείνα τα πτηνά που συναντιούνται στη μέση του ωκεανού, έχοντας πετάξει από αντίθετες ηπείρους. Στη Θάλασσα του Θανάτου, στο Μητρώο του Πατέρα Αιθέρα.»

Και τότε, κατόπιν κοινής συμφωνίας, απαγγείλαμε νοητικώς την Ελεγεία του Χαΐλντερλιν:

«Κανένας από τους Θεούς, κανένας από τους ανθρώπους
Δεν με ανέθρεψε.
Ακόμα και πριν με σφίξει η μητέρα μου στην αγκαλιά της,
Και με θρέψουν τα στήθη της,
Τρυφερά, εσύ, με ακούμπησες,
Δίνοντάς μου ιερή αναπνοή,
Θείο ποτό, στο αναπτυσσόμενο στήθος μου.
……………………………………………………………………
Ω Πατέρα, θρέφεις τα πάντα με το νέκταρ σου.
……………………………………………………………………
Και αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο όλα τα όντα σε αγαπούν
Και αγωνίζονται, παλεύοντας
Αδιάκοπα να φθάσουν ψηλά, σε σένα,
Γεμάτα χαρά.
Θείε Αιθέρα! Εσένα δεν αναζητούν
Τα φυτά, με τα μάτια τους;
……………………………………………………………………
Για να σε συναντήσει ο αιχμάλωτος σπόρος,
Σπάει το κέλυφός του.
……………………………………………………………………
Και τα βήματα των ευγενών ζώων της γης,
Μετατρέπονται σε πτήση.

……………………………..
Τα πόδια του ελαφιού, όπως σε ένα όνειρο,
Ξύνουν το γρασίδι,
Έτσι όπως χοροπηδά, σαν ζέφυρος,
Μόλις και μετά βίας ορατό, μέσα από τους θάμνους.
……………………………..
Μα τα αγαπημένα του Αιθέρα είναι εκείνα,
Τα ευτυχισμένα πτηνά,
Που με χαρά ζουν και παίζουν στην αιώνια
Αίθουσα του Πατέρα.
……………………………..
Και η καρδιά μου, πληγωμένη από τη νοσταλγία,
Λαχταρά, κατά τρόπο θαυμαστό, να πετάξει μαζί τους.
Φαίνεται ότι με καλεί μια χαμογελαστή Πατρίδα
Από ψηλά.
Και θα ήθελα να ανεβώ ψηλά, στην κορυφή
Των Άλπεων,
Κι εκεί να ικετεύσω τον αετό που πετά με ταχύτητα,
Να με μεταφέρει· όπως παλιά,
Τα χέρια του Διός τον ευλογημένο νέο,
Από αυτήν τη φυλακή,
Στη λαμπρή Αίθουσα του Αιθέρα.
………………………………………………………………………
Ω Πατέρα Αιθέρα! Μας ωθεί,
Σε όλες τις επικράτειες της γης,
Η λαχτάρα να ζήσουμε στους κήπους σου.
Ω! Ποιος μπορεί να καθοδηγήσει
Το περιπλανώμενο πλοίο προς αυτές τις χρυσές ακτές;
Κατευθύνω τη νοσταλγία μου προς τα επάνω,
Προς τη μισοσκότεινη απόσταση,
Όπου τα γαλάζια κύματα αγκαλιάζουν παράξενες ακτές.
Κατηφορίζοντας, ψιθυρίζεις προς τα εμένα,
Από την κορυφή του ανθισμένου φρουτόδεντρου.
Πατέρα Αιθέρα! Εσύ, ο ίδιος, καθησυχάζεις
Τη διψασμένη καρδιά μου.
Και χαρούμενος, όπως παλιά, θα ζήσω ξανά,
Κοντά στα λουλούδια της γης.»

Η ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΣΤΗΝ ΑΡΧΗ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

«Θα επιστρέψεις πίσω, για να ζήσεις κοντά στα λουλούδια της πατρίδας σου… Διότι αν κάνεις το μεγάλο άλμα μέσα στο κενό, πέρα από «την κορυφή του φρουτόδεντρου», θα πέσεις, για μια ακόμη φορά, στον ανακτημένο Κήπο της Παιδικής σου Ηλικίας. Θα επιστρέψεις στον τόπο στον οποίο δεν σταμάτησες ποτέ να υπάρχεις, με το ίδιο σου το σώμα. Θα βρεις τον εαυτό σου να κάθεται ξανά μπροστά στο παράθυρο, ένα απόγευμα, στην πόλη όπου εκείνη πέθανε. Και παρόλο που όλα θα είναι ίδια όπως πριν, «θα φαίνεται σαν να μην είναι, θα φαίνεται σαν να μην είναι…»

Θα κατέβεις από ένα μεγάλο ύψος, διασχίζοντας, ξανά, τα μονοπάτια της Μεγάλης Εξόδου. Εντούτοις, δεν θα είναι πια μια παρακμή, μα μια *Δημιουργία του Κόσμου*. Διότι τώρα θα είσαι μαζί της, μαζί με την αναστημένη γυναίκα σου, η οποία θα έχει το σώμα από ερυθρό λίθο που της έδωσες. Και θα έχει την ίδια όμορφη μορφή του χθες. Θα είναι «τόσο μεγάλη όσο ο κόσμος και τόσο μικρή όσο μια δαχτυλήθρα», ή θα έχει «το μέγεθος των ιδίων των εαυτών σας». Κι εκείνη θα είναι τόσο όμορφη όσο ήταν πάντα, σαν τα λουλούδια, σαν όλους τους λωτούς της γης, σαν τα τέλεια σπαθιά των φλογερών κρίνων, σαν το Στέμμα του Εωσφόρου προτού σπάσει.»

Η ΑΣΤΡΙΚΗ ΣΗΡΑΓΓΑ

«Θα φαίνεται ότι αυτή η ενέργεια, η Θέληση για Δύναμη, έχει αφήσει μια μυστική είσοδο για «προφανείς συμπτώσεις», οι οποίες δημιουργούν τις ρίζες για νέες συμπτώσεις, παράγοντας τα *αναιτιώδη φαινόμενα* γεμάτα με *Νόημα*, που βρίσκονται πέρα από όλες τις κατηγορίες που κατανοούνται στη Σκοτεινότερη Εποχή, όπου η διαμορφωμένη από ακουστές λέξεις γλώσσα έρχεται σαν μια οθόνη, σαν μια μάσκα, μια παγίδα, μεταξύ του νου και της πραγματικότητας. *Διότι είναι στην Α-Μόρ και στο άτομο, στους ατομικούς Θεούς, όπου συμβαίνουν αυτά τα πράγματα που δεν υπάρχουν.*

Από τη στιγμή που προσεγγιστεί αυτό το σημείο, κάθε τοπική κίνηση θα ταράζει το σύμπαν. Και κάθε πράγμα που κάνεις ή αποτύχεις να κάνεις, θα έχει επιπτώσεις σε ολόκληρη τη δημιουργία. Ήτοι, η *Κάλι-Γιούγκα* θα πρέπει να ξεπεραστεί μέσα σου· η Χρυσή Εποχή θα επιστρέψει πρώτα στην ψυχή σου. Αυτό το Μυστήριο είναι άγνωστο στην επιστήμη της *Κάλι-Γιούγκα*, διότι βρίσκεται πέρα από την εφικτή κατανόηση των ζώων-ανθρώπων.

Όταν ιππεύσεις το Λευκό Άλογο του *Κάλκι*, κινούμενος ταχύτερα και από την ταχύτητα του φωτός, θα είναι οι «επιλεκτικές αντηχήσεις» αυτές που θα σε μεταφέρουν, όπως τα πτηνά, για να συναντήσεις τη νεκρή Αγαπημένη σου στον Ωκεανό του Φωτός. Θα τη δεις να σε πλησιάζει από το μέλλον, το οποίο θα έχεις ήδη ξεπεράσει. Και θα πρέπει να σταματήσεις για να την περιμένεις. Αν καταστείς ικανός να την ανακτήσεις ενώ ταξιδεύεις με μια τέτοια ταχύτητα, εκείνη θα είναι δική σου για πάντα, διότι θα έχεις εισέλθει στην ακινησία· και ο χρόνος, που είναι η ταχύτητα του φωτός, θα σταματήσει να τη μετακινεί, να την ξοδεύει, να την εξαντλεί. Και τότε, θα τη γεμίσεις με *Νόημα*, με εκείνη την ταχύτητα που είναι γρηγορότερη του φωτός. Κι έτσι, θα έχεις ανακαλύψει ότι «δεν υπήρξε ποτέ νεκρή, ότι δεν υπήρξε ποτέ ζωντανή». Και τώρα, θα είσαι εσύ εκείνος ο οποίος θα αποφασίσει την Ανάστασή της. Όπως επίσης και την επιστροφή της στο φως και στον χρόνο.

Όλα αυτά είναι *Α-Μόρ*. Διότι τίποτα από όλα αυτά δεν θα πραγματοποιηθεί *εάν δεν είσαι ερωτευμένος σαν ένας αγνός τρελός*.»

«Το Τάγμα των πολεμιστών μας συναντά τις ίδιες απειλές και τις ίδιες βοήθειες στον Κόσμο, με αυτές που υπάρχουν κι εδώ, στη γη.

Υπάρχουν κι εδώ αχανείς Μαύρες Τρύπες, αόρατες, οι οποίες θα μπορούσαν να είναι θύρες εισόδου προς άλλα σύμπαντα, απολύτως διαφορετικά από εκείνο στο οποίο ζούμε εμείς τώρα, που κυβερνούνται από διαμετρικώς αντίθετους νόμους αντι-ύλης, από μια αντι-μύηση, από μια αντι-ενέργεια, ή χωρίς κανέναν απολύτως νόμο. Θα μπορούσαν να σηματοδοτούν τον δρόμο της εξόδου από τον Κύκλο των Κύκλων, από την Αιώνια Επιστροφή του Ιδίου, από την επανάληψη των Γύρων. Θα μπορούσαν επίσης να αντιπροσωπεύουν αυτό που ονομάζεται Δαίμονας, το Τίποτα, που έκανε την εμφάνισή του στον κόσμο ως ένα ξένο στοιχείο. Είναι η ώθηση που οδήγησε στο σπάσιμο του Αυγού ΑΥΤΟΥ-ΑΥΤΗΣ και ΑΥΤΗΣ-ΑΥΤΟΥ. Μια Τύχη-Πεπρωμένο.

Κάτι έχει πέσει επάνω στον εαυτό του, που καταναλώνει το ίδιο του το φως, που μετατρέπεται σε μια Μαύρη Τρύπα, η οποία μεταβάλλει τα πάντα, η οποία λίγο-λίγο απορροφά και καταβροχθίζει οτιδήποτε το πλησιάζει, ακόμη και αν βρίσκεται μακριά από αυτό. Ολόκληροι γαλαξίες έχουν «υπνωτιστεί» από αυτό το αόρατο μάτι, που κάνει την παρουσία του αισθητή μέσα από γεγονότα που δημιουργεί και τα οποία το περιβάλλουν.

Αν ένα σώμα το πλησιάσει, θα απορροφηθεί. Ωστόσο, η εικόνα του θα παραμείνει έξω πλωτή για μεγάλο χρονικό διάστημα, και ίσως λανθασμένα περαστεί για το αληθινό σώμα, μέχρις ότου τελικά εκείνο, κινούμενο όλο και πιο αργά, αναπαυθεί στον «ορίζοντα των γεγονότων». Εκεί παραμένει για ορισμένο χρονικό διάστημα, μέχρις ότου τελικά κι αυτό εξαφανιστεί, χωρίς κανείς να είναι σε θέση να γνωρίζει τι συνέβη σε αυτό ή στο αληθινό του σώμα. Το φως δεν έχει τη δύναμη να αποδράσει από κει. Εξαφανίζεται. Η Αιώνια Επιστροφή του Φωτός φθάνει στο τέλος του. Μήπως συμβαίνει το ίδιο πράγμα και με τον Μυστηριακό Θάνατο του «εγώ» και το σκότος που, με τον θάνατο του σώματος, προηγείται της έκρηξης του Νέου, Αδημιούργητου Φωτός; Μήπως είναι ο Μαύρος Ήλιος εκείνος που τερματίζει τον Χρυσό Ήλιο, ώστε να περάσει η Πράσινη Ακτίνα; Μήπως μέσα από εδώ περνούν τα *Βιμάνα* οι αντι-βαρυτικοί Δίσκοι Φωτός, προς άλλα Παράλληλα ή Διαγώνια Σύμπαντα; Μήπως το Φως, αφού περάσει μέσα από αυτήν την Αστρική Σήραγγα, επανεμφανίζεται αργότερα σε ένα άλλο σύμπαν, μεταλλαγμένο, μεταμορφωμένο; Μήπως αυτό το φως, του δικού μας κόσμου, είναι η σκιά ενός άλλου Φωτός, περισσότερο αληθινού; Μήπως πρέπει κανείς να αφήσει τον εαυτό του ελεύθερο, να απορροφηθεί από μια Μαύρη Τρύπα, ώστε να προσεγγίσει μια πιθανή κατάσταση, την οποία όμως δεν έχουν φανταστεί ούτε ακόμη και οι μεγαλύτεροι ονειροπόλοι της Λαχτάρας;

Οι πολεμιστές του Τάγματός μας επιδιώκουν να περάσουν από αυτό το ορατό φως του Χρυσού Ήλιου, που είναι η Σκιά του Φωτός του Μαύρου Ήλιου, προς εκείνη την απερίγραπτη κατάσταση, προς την Ανυπαρξία της Πράσινης Ακτίνας, εκεί όπου κατοικούν οι ένδοξοι Καθοδηγητές μας. Και από κει να επιστρέψουν, κρατώντας το χέρι της αγαπημένης.

Μα υπάρχει χρόνος για όλα στη Δεύτερη Γη, κι επίσης, στα πεδία του θανάτου. Θα πρέπει να βιαστείς, προτού η αγαπημένη σου παρασυρθεί από τον *ορίζοντα των γεγονότων* και απορροφηθεί από τον Μαύρο Ήλιο, από τον οποίο δεν θα τη βρεις ποτέ ξανά. Διότι *θα έχει εισέλθει μέσα του χωρίς εσένα.*»

ΤΑ ΑΣΤΕΡΙΑ ΤΩΝ ΚΑΘΑΡΩΝ

Ποια είναι αυτά τα λευκά αστέρια, αυτοί οι Υπερκαινοφανείς Αστέρες, τα απομεινάρια των αστεριών που, έχοντας αυτοκτονήσει κατά την *Εντουρά*,

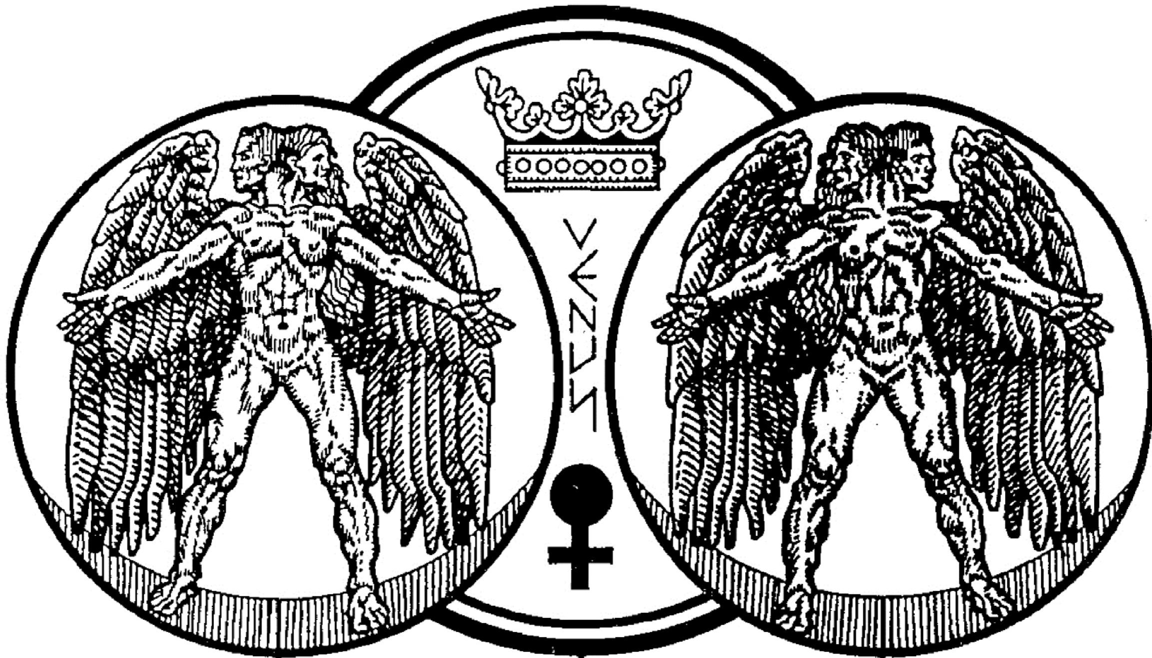
σαν ένας Καθαρός *Παρφαίτ*, αφήνουν τις καρδιές τους να πάλλονται στον ουράνιο θόλο σαν σημάδια, σημάδια που μας υποδεικνύουν ότι το μεγάλο μυστικό έχει παρεισφρηθεί; Ίσως μπορέσουν να μας βοηθήσουν, ίσως φθάσουμε στο σημείο να τα καταλάβουμε, διότι βρισκόμαστε σε αλληλεγγύη. Όταν εξαφανιστούν, αφήνουν πίσω κάποιους μικρούς αγγελιαφόρους, οι οποίοι είναι επίσης λευκοί, που συνεχίζουν να χτυπούν, να πάλλονται, να κινούνται προς *άλλα φώτα*, βοηθώντας τον οδοιπόρο, σαν πυρσοί που «τον φωτίζουν με τα όνειρά τους». Διότι κάποτε ήταν και αυτά μοναχοί-πολεμιστές, τροβαδούροι, *Μίννεσένγκα* του κοσμικού χώρου, ερωτευμένοι, πέρα από τη ζωή και τον θάνατο, με την αιώνια *Α-Μόρ*. Γνώριζαν το Μυστικό της Αθανασίας μέσω της αντοχής, μέσω του διαμαντένιου διαλογισμού, και μπόρεσαν να μας δώσουν τη φόρμουλα για να διασχιστεί ο *ορίζοντας του γεγονότος* χωρίς να διαλυθούμε, για να περάσουμε μέσα από τις Μαύρες Τρύπες σαν να ήταν μια αστρική σήραγγα, χωρίς να απωλέσουμε το γήινο φως μας, γίνοντας οι Απεσταλμένοι αυτού του κόσμου και αυτού του φωτός πριν το Άλλο Φως.

Διότι η Ανάσταση και η Αθανασία θα πρέπει να επιτευχθούν στο σύμπαν μας, αυτό του ορατού φωτός. Μόνο με το Άφθαρτο Σώμα των Λευκών Θεών θα καταφέρεις να πας πέρα από τον Μαύρο Ήλιο χωρίς να χάσεις την εικόνα σου κι εκείνη της αγαπημένης σου, εκπληρώνοντας το υπέρτατο Μυστήριο, σαν Υιοί και Απεσταλμένοι του Γήινου Φωτός, προς τα σύμπαντα που βρίσκονται στην άλλη πλευρά.

Ο Μαγικός Ιερουργός της Ανάστασης, ο *Κομιστής του Βάτζρα*, ο μυστήριος Μυσταγωγός της διαδικασίας σε *αυτήν την πλευρά των πραγμάτων*, είναι ο Λούσι-Μπελ, ο Αυγερινός, το Αστέρι της Μύησής σου και της Πατρίδας σου. Το Φως του σε αυτόν τον κόσμο είναι το προαίσθημα της Πράσινης Ακτίνας.

Άκουσέ με προσεκτικά. Μόνο μέσα σε αυτήν την αχανή Ποίηση υπάρχει ελπίδα. *Διότι μόνο οι ποιητές που έχουν σκαλίσει τις καρδιές τους έχουν καταφέρει να βρουν τον συνδετικό κρίκο ανάμεσα σε αυτό που είναι και σε αυτό που δεν είναι. Και ίσως γνωρίζουν πράγματα που οι Θεοί, στα υψηλότερα ουράνια, δεν γνωρίζουν.*»

Αφροδίτη

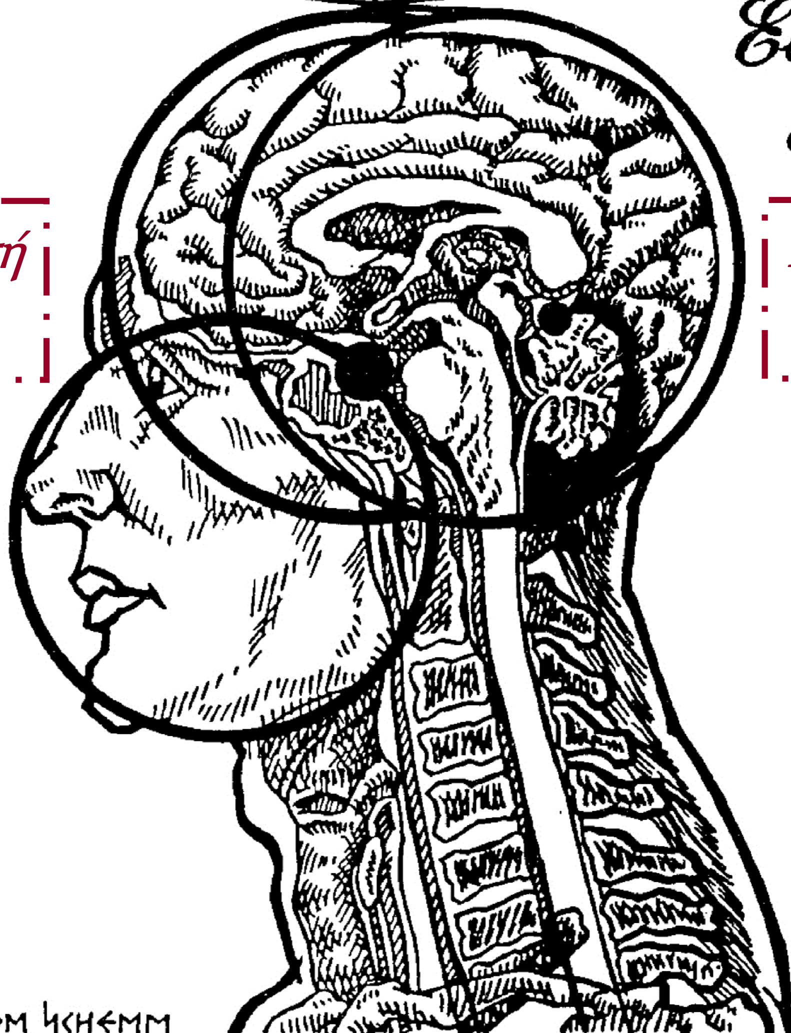

Elella
Nos

Αυτός-αυτή
Εμείς

Ellael
Nos

Αυτή-αυτός
Εμείς

Wolfgang vom Schemm 1983

Η ΜΟΝΑΞΙΑ ΤΟΥ ΤΡΙΑΛΟΓΟΥ

ΑΝΑΚΤΩ ΤΟΝ ΣΚΥΛΟ

Συντρόφευσα τον Διδάσκαλο μέχρι το τέλος. Κανείς άλλος δεν ήταν μαζί του κατά τη στιγμή της αποχώρησής του. Ήμασταν μόνοι, μέχρι την τελευταία στιγμή.

Και από τότε, δεν τον έχω ξαναδεί. Ήταν λες κι εξαφανίστηκε μέσα στον αόρατο κόσμο του Μαύρου Ήλιου. Μα ξέρω ότι θα έλθει· αν του ζητήσω βοήθεια στη μάχη, αν τον καλέσω με το Αληθινό του Όνομα. Και θα είναι κι εκείνος μαζί μου, μέχρι το τέλος.

Έκανα μακρινά ταξίδια, σε όλον τον κόσμο. Υποθέτω ότι, κατά έναν «συγχρονιστικό» τρόπο, αυτό ήταν το οδοιπορικό μου στον εξωτερικό κόσμο. Κι έχω γράψει γι' αυτήν την αναζήτηση, έχω συνθέσει σε *μυστικό κώδικα*, όπως εκείνος με συμβούλεψε. Δεν θα την επαναλάβω. Πήγα και στους δύο Πόλους, έζησα στην Ινδία για πολλά χρόνια, ανέβηκα στην κορυφή του Μονσεγκούρ, αναζήτησα τις Οάσεις του Πάγου στην Ανταρκτική, τις εισόδους στην Κοίλη Γη, τις Πόλεις της Αγκάρτι και της Σαμπάλα στα Ιμαλάια, την Πόλη των Καισάρων, των Γιγάντων, των Λευκών Θεών, στις Άνδεις της νιότης μου.

Και μια μέρα, βρήκα ξανά τον εαυτό μου στην πόλη του Σαντιάγο δε λα Νουέβα Εξτρεμαδούρα. Περπάτησα στους ίδιους δρόμους, σταμάτησα μπροστά στο ίδιο παράθυρο, μέσα από το οποίο με κοιτούσαν κάποτε τα μάτια της, δίπλα σε έναν κήπο όπου η ταφόπλακά της ήταν ακόμη ορατή.

(«Ο τάφος ποτίστηκε από τα δάκρυα. Ω σεις, χωράφια σιταριού!»)

Όλα αυτά τα χρόνια, ο σκύλος παρέμεινε ακίνητος στη θέση του, χωρίς να φάει ή να κοιμηθεί. Ούρλιαζε, ούρλιαζε. Και ήταν αυτό το ουρλιαχτό που με έκανε να επιστρέψω πίσω.

Τον κράτησα από το λουρί και τον πήρα μαζί μου.

Καθώς απομακρυνόμασταν από τους δρόμους προς την κατεύθυνση των προπόδων των Άνδεων, τραγούδησα ένα άσμα που μου έμαθε ο πατέρας μου, ο οποίος πέθανε πολύ καιρό πριν:

«Εκεί, στους μακρινούς ορίζοντες
Τραγουδά ο κορυδαλλός,
Εκείνη με περιμένει
Και πρέπει να επιστρέψω γρήγορα.»

Ο σκύλος κοίταξε βαθιά μέσα στα μάτια μου και με συντρόφευσε, τραγουδώντας με απαλή φωνή.

ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΣΤΟ ΒΟΥΝΟ

Έχτισα το σπίτι ακριβώς όπως το είχα δει στα όνειρά που έκανα ενώ ήμουν ξυπνητός. Πέρασα τον περισσότερο χρόνο μου στον πύργο, φθάνοντας σε αυτό μέσω ενός μυστικού περάσματος δίπλα από το τζάκι. Από εκείνο το ύψος, υπήρχε μια εκθαμβωτική θέα των αιωνίως χιονισμένων βουνοκορφών, ιδιαίτερα κατά την αυγή και κατά το λυκόφως, όταν εκείνες βάφονταν με τα χρώματα της λαχτάρας, όταν καλύπτονταν με μια θάλασσα ερυθρού, πορφυρού φωτός, με μανδύες υγρού σμαραγδιού.

Κατά το χάραμα, όταν εμφανίστηκε ο Αυγερινός, μπορούσα να διαλογιστώ, καθισμένος στην καρέκλα μου από ξύλο τορομίρο. Κρατούσα πάντα το Σπαθί, τη «Μνήμη του Αίματος», και φορούσα έναν Χρυσό Μανδύα από την Πόλη του Ουνταϊπούρ. Κατ’ αυτόν τον τρόπο, ήμουν ο Προστάτης της Αυγής, ο Οδοιπόρος της Αυγής.

Τα απογεύματα, επαναλάμβανα τον διαλογισμό. Και υπήρχαν φορές όπου ξόδευα ολόκληρη τη μέρα σε αυτήν την κατάσταση, εκτείνοντας ένα Χρυσό Νήμα ανάμεσα στην αυγή και στο λυκόφως. Κατ’ αυτόν τον τρόπο, ο χρόνος περνούσε. Και το Μεσημέρι μου μεταμορφώθηκε σε Μεσάνυχτα. Κι έτσι ήμουν επίσης ο Φρουρός της Δροσιάς, των Υδάτων της Σελήνης.

Ένα απόγευμα με επισκέφθηκε στον πύργο μου ο ποιητής Χαίλντερλιν. Έστεκε εκεί, αντίθετα στο φως του λυκόφωτος που «έσβηνε, σταγόνα-σταγόνα, το χρώμα των βουνών»[1], απαγγέλοντάς μου την Ελεγεία του στον Πατέρα Αιθέρα. Αποχαιρετιστήκαμε, λέγοντας ο ένας στον άλλον *«ΧΑΜ!»*[2], υψώνοντας τα τεντωμένα χέρια μας, με ενωμένα τα δάχτυλα. Εγώ αναφώνησα, επίσης, *«Χάιλ!»*, διότι εκείνος ήταν ένας *Μίννεσένγκα*, ένα

---

[1] Σ.τ.Μτφ.: Του Χιλιανού ποιητή Ομάρ Κάθερες.

[2] Σ.τ.Μτφ.: Το μάντρα του τσάκρα Βισούντα.

Πτηνό-Τροβαδούρος, ένας Υιός της *Βέβρ-Σέλντε*, της αγαπημένης μας Ισόλδης.

Τον είδα να φεύγει προς την κατεύθυνση του Πόλου και του Αστεριού του Εωσφόρου, ιππεύοντας έναν Λευκό Ελέφαντα.[1]

ΤΟ ΠΤΗΝΟ ΤΟΥ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΥ

Μια άλλη μέρα, με επισκέφθηκε ένα μικρό, Μπλε Πτηνό, που τα πρωινά του μακρινού παρελθόντος συνήθιζε να άδει στο παράθυρο της αγαπημένης μου. Κι εκείνο άρχισε να τερετίζει, με έναν τρόπο που έφερε ξανά τη χαρά στην καρδιά μου. Το χαιρέτισα λέγοντας:

«Μικρό πτηνό που τραγουδάς
Στο παράθυρό μου,
Σε ευχαριστώ, μικρό μου πτηνό,
Για το πανέμορφο πρωί.»

Το Μπλε Πτηνό τέντωσε τις φτερούγες του και άνοιξε τα φτερά του, λες και ήταν ένα Παγώνι στους κήπους του Βρινταβάν, εκεί όπου ο Κρίσνα χόρευε με τη Ράντα. Το μπλε ζαφείρι, το λάπις λάζουλι, το κεχριμπάρι της Υπερβορέας, ο αμάραντος, η άγρια τσαπουρνιά, το κιννάβαρι, το χρυσό υγρό που είναι κατάλληλο για πόση, ενώθηκαν, μεταμορφώθηκαν και άρχισαν να χορεύουν μπροστά στα μάτια μου. Ή καλύτερα, μπροστά στο Τρίτο μου Μάτι, στο *Βρίλ* μου, στην *Ούρνα* μου. Διότι το Πτηνό του Παραδείσου, το Αλκαμάρι, είχε έλθει για να χορέψει στο παράθυρό μου για μέρες, για νύχτες, για να με παρηγορήσει, για να με κάνει να συμμετάσχω στην απόλαυσή του, που δεν έχει ούτε αρχή, ούτε τέλος. Στον εκστατικό του οργασμό.

Και προτού το απορροφήσει η Νύχτα, διασχίζοντας τον Μαύρο Ήλιο, το Πτηνό του Παραδείσου ατένισε τον ουρανό, πολύ πιο ψηλά από τις κορυφές των Άνδεων, αναφωνώντας:

---

[1] Σ.τ.Μτφ.: Το συμβολικό ζώο του τσάκρα Βισούντα. Κατά τη «Μεταμόρφωση του Ελέφαντα», ο Μαύρος Ελέφαντας του τσάκρα Μουλαντάρα γίνεται, στο τσάκρα Βισούντα, Λευκός.

«Ο Πατήρ κι εγώ είμαστε ένα!»
«ΟΜ!»[1], απάντησα.

Η ΤΡΙΑΔΑ

Κατανοώ ότι είναι πολύ πιθανό πως όλον αυτόν τον καιρό, από την αρχή αυτής της ιστορίας, μιλώ στον εαυτό μου· ότι ο Διδάσκαλος, η Αγαπημένη μου κι Εγώ είμαστε ένα, μόνο, πρόσωπο, ότι το «εγώ» μου προσπαθεί να με ξεγελάσει βάζοντας τις ίδιες μου τις σκέψεις, τα όνειρα και τις «νοητικές μου δημιουργίες», στο στόμα τους. Με μία λέξη, την Ποίησή μου. Τι μπορώ να κάνω σε αυτήν την περίπτωση; Πώς μπορώ να βγω έξω από αυτό το «εγώ», να αποδράσω από αυτό το παιχνίδι, από αυτόν τον χορό των καθρεφτών; Πόσο τρομερή είναι η μοναξιά του Τριαλόγου!

Η Τριάδα μου απαρτίζεται από τον Πατέρα, την Κόρη, που είναι η σύζυγός του, και τον Υιό τους, που είμαι Εγώ. Κατ᾽ αυτόν τον τρόπο, οι τρεις μας περιστρεφόμαστε γύρω-γύρω, σε μια γιγάντια, ή μικροσκοπική, Σπείρα. Και στα κρυφά, την έχω ερωτευθεί, εκείνη που είναι η Μητέρα και Αδελφή μου, κάνοντάς την σύζυγό μου, έτσι ώστε ο Πατέρας να γίνει ο Υιός μου, κι Εκείνη η Αιώνια *Α-Μόρ* μου. Και δίνω ζωή σε ένα Φλογερό Κρίνο, στη σιωπή και στη μοναξιά των Λευκών Κορυφών του Τριαλόγου μου.

Κι έτσι προχωρούμε, και οι τρεις, περιστρέφοντας και υποφέροντας, χορεύοντας και αγαλλιάζοντας, στο φως και στη σκιά, κινούμενοι προς ένα μακρινό σημείο, που ίσως έχει πράσινο χρώμα και το οποίο δεν γνωρίζω σε απόλυτο βαθμό.

Όλα αυτά δείχνουν να συμβαίνουν σε έναν ανύπαρκτο χώρο, ανάμεσα στους Λωτούς.

«ΣΑΧΑΜ![2] *Εγώ είμαι Αυτοί!»*

---

[1] Σ.τ.Μτφ.: Το πτηνό είναι η συμβολική φιγούρα του τσάκρα Άγκνια, που βρίσκεται ανάμεσα στα φρύδια. Το μάντρα του τσάκρα Άγκνια είναι το ΟΜ.

[2] Σ.τ.Μτφ.: ΣΑΧΑΜ είναι το μάντρα για το τσάκρα Σαχασράρα, των «χιλίων πετάλων», στην κορυφή της κεφαλής. Εκεί, οι αγαπημένοι γίνονται ένα: ΑΥΤΟΣ-ΑΥΤΗ.

Ο ΜΥΣΤΙΚΟΣ ΔΕΙΠΝΟΣ

Έχει φθάσει το τέλος μιας ακόμη χρονιάς, στις αρχές της Εποχής του Υδροχόου.

Αποφάσισα να παραθέσω έναν δείπνο στον Πύργο μου, προσκαλώντας όλα μου τα φαντάσματα. Ως είθισται σε τέτοιες περιπτώσεις, το προετοίμασα μόνος μου. Απαρτιζόταν από τα πέντε στοιχεία: δημητριακά, γη· ψάρι, ύδωρ· κρέας, φωτιά· οίνος, αέρας. Κι εκείνη, ο αιθέρας. Το ποτό ήταν το *Σόμα*, το *Άμριτά*, η *Άννα Περέννα*, που συνεχίζει πάνω από τον αιθέρα και που είναι απερίγραπτο. Γέμισα το *Άγιο Δισκοπότηρο* με αυτό το ποτό και το ήπια όλο, δεν άφησα ούτε ίχνος.

Στη Στρογγυλή Τράπεζα είχα προσκαλέσει τον Διδάσκαλό μου, τον Πληγωμένο Βασιλιά, τον Πληγωμένο Πολεμιστή, τον Διδάσκαλο της Σφίγγας, τον Διδάσκαλο που μπορούσε να Συνομιλήσει με τα Ζώα και τα Φυτά, κι Εκείνη, που σαν οικοδέσποινα του σπιτιού, είχε μαζί μου την ευθύνη του δείπνου.

Μερικοί από τους καλεσμένους μας δεν είχαν γνωριστεί κατά τη διάρκεια του βίου τους, κατά τη διάρκεια των γύρων. Δεν είχε τύχει. Και είναι πολύ πιθανό να είχαν όλοι τους διαφορετικές, αντικρουόμενες γνώμες· μα μόνον επιφανειακά.

Σύστησα τον έναν στον άλλον, και τους είπα ότι ο άρρηκτος δεσμός που τους ένωνε όλους μαζί βρισκόταν στην καρδιά μου, στην οποία είχε προκύψει η βεβαιότητα ότι όλοι τους ήταν Υπερβόρεοι.

Υψώνοντας το κύπελλό μου, αναφώνησα:

«Ας κοιταχτούμε καταπρόσωπο. Είμαστε Υπερβόρεοι.»

Αυτά ήταν λόγια του Πληγωμένου Βασιλιά.

Έπειτα, απήγγειλα Μπλέικ:

«Σου δίνω την άκρη ενός Χρυσού Νήματος –
Τύλιξέ το σε μια μπάλα,
Θα σε οδηγήσει στην Πύλη του Παραδείσου
Χτισμένη στα τείχη της Πόλης.
……………………………………………………………
Άκουσε τη φωνή του Βάρδου!
Εκείνου που βλέπει το παρόν, το παρελθόν και το μέλλον –
Που τα αυτιά του έχουν ακούσει τον Μαγικό Λόγο,

Που περπάτησε ανάμεσα στα αρχαία δέντρα,
Καλώντας την εκπεσούσα ψυχή
Και κλαίγοντας κατά τη βραδινή δροσιά –
Που μπορεί να ελέγξει
Τον έναστρο Πόλο
Και να αναστήσει το φως, το σβησμένο φως.

Ω Γη, ω Γη, επέστρεψε!
Εγέρσου από το δροσερό γρασίδι!
Η νύχτα έχει ξοδευτεί,
Και η αυγή
        Εγείρεται από τη νυσταλέα μάζα.

Μην απομακρύνεσαι άλλο.
Γιατί θέλεις να απομακρύνεσαι;
Η έναστρη οροφή,
Η υδαρής ακτή,
Σου δίνονται μέχρι τη χαραυγή.»

Ο δείπνος συνεχίστηκε κατ᾽ αυτόν τον τρόπο, μέχρι τα Μεσάνυχτα. Και τότε, ένιωσα ένα απότομο χτύπημα, λες κι «έπεσα από την ψυχή, στο σώμα μου». Και βρήκα τον εαυτό μου να στέκεται εκεί, ήμουν μόνος, διαπιστώνοντας ότι πάντα έτσι ήταν, ότι δεν υπήρχε κανένας γύρω από την Τράπεζά μου, ότι ποτέ δεν υπήρξε, ότι *όλοι είχαν φύγει.*

Κι εκείνα τα Μεσάνυχτα, ήταν το Μεσημέρι μου.

ΤΟ ΑΛΜΑ ΠΡΟΣ ΤΟ ΚΕΝΟ

Ο άνδρας αποχώρησε από το σπίτι πολύ νωρίς, κατά το χάραμα, και περπάτησε αργά προς τον υψηλότερο από τους λόφους. Ο σκύλος τον ακολουθούσε από πίσω, από μια ορισμένη απόσταση, κουνώντας την ουρά του. Όταν ο άνδρας έφθασε στην κορυφή του λόφου, σταμάτησε, τέντωσε τα χέρια του, κοίταξε τον ουρανό που ήταν ακόμη σκοτεινός και στον οποίο ο Αυγερινός έλαμπε θριαμβευτικά, και πήδηξε από τον γκρεμό, σαν να ήθελε να πετάξει.

Ο σκύλος, ουρλιάζοντας, έσπευσε βιαστικά κάτω, προς τη βραχώδη πλαγιά, αναζητώντας το σώμα του ανδρός, το οποίο πίστευε ότι βρισκόταν κάτω χαμηλά, θρυμματισμένο και σπασμένο.

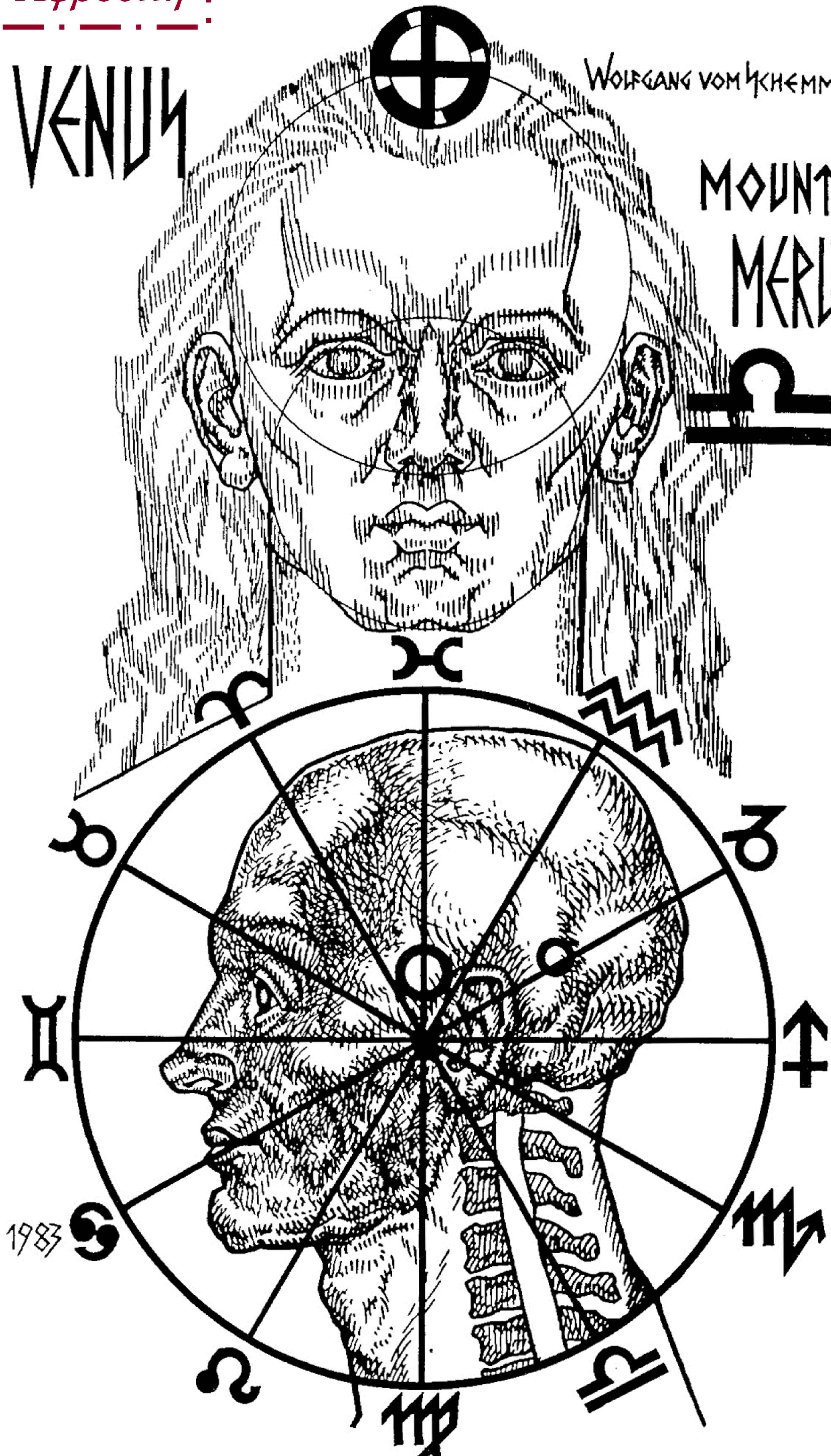
Έτρεξα έξω και κατάφερα να πιάσω τον σκύλο.

«Σταμάτα!», του φώναξα. «Θα σου τα εξηγήσω όλα. Σήμερα θα βρίσκεσαι μαζί μου, στη δεξιά πλευρά Εκείνης.»

Ο Αυγερινός αποσπάστηκε από τον ουρανό και άρχισε να κατεβαίνει προς το μέρος μας, σταματώντας κοντά μας, χωρίς όμως να ακουμπήσει τις τζαλάπες, τα δέντρα κανέλο ή τα φυτά του οροπεδίου των Άνδεων.

Και αυτή τη φορά, έκανα την *Ερώτηση.*

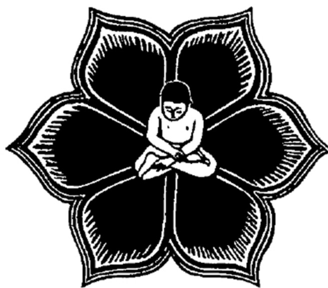
Μα εκείνος που εισήλθε μέσα στον Δίσκο Φωτός, που θα τον μετέφερε για να συναντήσει την εικόνα της Αιώνιας Αγάπης του, ήταν ο άνδρας που είχε πέσει μέσα στο Κενό και που είχε επιστρέψει στη ζωή με τετράγωνες κόρες ματιών. *ΕΜΕΙΣ!*

Όρος Μερού

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΚΑΛΙ-ΓΙΟΥΓΚΑ. Η ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΤΗΣ ΧΡΥΣΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Η τελευταία εποχή της Κυμαίας
Και η παρθένα κόρη έχουν πλέον έλθει,
Η βασιλεία του Κρόνου και της Ρέας έχει τώρα επιστρέψει.
Οι αιώνες της Χρυσής Εποχής θα επιστρέψουν.
Ο ουρανός μας στέλνει, ξανά, πολλά χρόνια,
Και νέοι άνθρωποι γεννιούνται από αυτά.
Συ, παρθένα Σελήνη, γεμάτη χαρά,
Ευνόησε, από τη στιγμή που θα βασιλεύει ο Απόλλων σου,
Το Παιδί που γεννήθηκε αυτήν την ημέρα.
Εκείνος, μόνος, θα διώξει τον σίδηρο από τη γη
Και θα εποικίσει τον έναν και τον άλλον Πόλο,
Με μια χρυσή καταγωγή, την πολυτιμότερη.

«Αν έπρεπε να ταξιδέψω μέσα από αστερισμούς και να συναντήσω όντα με μάτια σαν εκείνα των ανθρώπων της γης, είναι σίγουρο ότι δεν θα έβρισκα κανένα ον με το ίδιο βλέμμα.»

ΛΕΞΙΚΟ ΤΗΣ ΜΥΗΣΗΣ ΤΗΣ Α-ΜΟΡ

Η απόπειρα της μετάφρασης σανσκριτικών όρων σε άλλες γλώσσες είναι ένα αδιανόητο, έως και βέβηλο, έργο. Όπως είναι επίσης και η φωνητική μεταγραφή τους, ακόμη κι αν ληφθεί υπόψιν το γεγονός ότι η προφορά είναι, κατά γενικό κανόνα, απλά προσεγγιστική. Αυτός είναι ο λόγος που, στα κείμενα της Δύσης, η γραμματική και η ορθογραφία συχνά ποικίλλουν. Η σανσκριτική γλώσσα, για αιώνες, δεν κατείχε γραπτή μορφή. Οι Βέδες συλλέχθηκαν και καταγράφηκαν με μεγάλη καθυστέρηση, έχοντας μεταδοθεί προφορικά από μια γενιά Βραχμάνων στην άλλη. Τα Σανσκριτικά είναι μια ιερή γλώσσα, με έναν λειτουργικό ρυθμό, και είναι πολύ πιθανόν αυτή να προέρχεται από τη γλώσσα της Ατλαντίδας και της Υπερβορέας, της οποίας τα ιερά, θρυλικά σημάδια είναι οι Ρούνοι, οι οποίοι, ωστόσο, αποτελούν μονάχα θραύσματα της κοσμικής, μη-ακουστής γλώσσας της Ορφικής Καμπαλά, της *Χίρανγιαγκάρμπα-Κάμπντα.*

Το ακόλουθο Λεξικό, που περιέχει μερικούς σανσκριτικούς όρους, μα και άλλους της *Μύησης της Α-Μόρ*, δίνει μονάχα την προσεγγιστική σημασία τους, καθώς στην πραγματικότητα αυτό είναι το *Βρεβιάριον ενός Πολεμιστή-Τροβαδούρου*, ενός *Μίννεσένγκα.* Αυτό το Λεξικό με συντροφεύει παντού, διότι κυλάει στο αίμα μου από παλιά, πολύ πριν τη γέννησή μου. Ως εκ τούτου, χρησιμεύει για όλο μου το έργο, ακόμη κι αν είναι, κατ' ανάγκη, ημιτελές.

Α

Α-Μόρ (η). Η λέξη Αμόρ απαρτίζεται από το (στερητικό) *α* = χωρίς και το *μορ* = θάνατος. Σημαίνει Χωρίς-Θάνατο, την αιώνια ζωή, την ανάσταση, την αθανασία. Αυτό ήταν το μυητικό δόγμα των τροβαδούρων, των Μίννεσένγκα και της Φεντέλι ντ' Αμόρε. Ήταν ένα είδος Ταντρισμού, μια Μαγική Αγάπη που προερχόταν από την αρχέγονη πατρίδα και διδασκόταν στην Υπερβορέα από τις Ιέρειες της Α-Μόρ, συμπεριλαμβανομένης και της Αλλουίν.

Άβαλον (το). Όνομα που δίνει στην πρωτεύουσα της Υπερβορέας ο κελτικός-ιρλανδικός θρύλος. Εκεί φύτρωνε το Δέντρο με τα Χρυσά Μήλα. Ήταν η *Insula Pomorum*, το Νησί των Μήλων.

Άβρις, ή Άβαρις (ο). Ένας μυστήριος Υπερβόρεος που επίσης πήγε στην Ελλάδα, από την οποία επέστρεψε στην Πολική Ήπειρο καβαλώντας ένα ιπτάμενο βέλος. (Μήπως ένα *άστρα*, έναν Ιπτάμενο Δίσκο από Ορείχαλκο;) Λέγεται ότι ήταν ο Αγαπημένος της Αλλουίν. Πιθανότατα εδώ έλκει την καταγωγή του ο θρύλος του φτερωτού Έρωτα και του βέλους της Αγάπης του.

Άγιο Δισκοπότηρο (το). Ο θρύλος του Γκράλ εμφανίζεται εκ νέου, εξαναγκαστικά εκχριστιανισμένος, κατά τον Μεσαίωνα. Τον διέδωσαν οι Ναΐτες. Έχει ως επίκεντρο τον Θρύλο της Αυλής του Βασιλιά Αρθούρου (ο οποίος είναι ο Βασιλιάς του Γκράλ και ο οποίος ονομάζεται, επίσης, Άμφορτας). Αξίζει να σημειωθεί ότι ο Αρθούρος είναι ο Άρκτος, η Αρκούδα, δηλαδή, είναι Αρκτικός. Εκεί είναι που εντοπίζεται με ακρίβεια η γεωγραφική τοποθεσία της εξαφανισμένης Ηπείρου της πρώτης Ηλιακής Εποχής· η Υπερβορέα, η έδρα του Γκράλ. Τον Μεσαίωνα, όταν ο Μύθος εκχριστιανίστηκε, αυτό έγινε ένα Δισκοπότηρο, εκείνο από το οποίο υποτίθεται ότι ο Χριστός ήπιε κατά το Μυστικό Δείπνο ή εκείνο με το οποίο ο Ιωσήφ ο από Αριμαθαίας έλαβε το αίμα του Χριστού, έτσι όπως εκείνο ανέβλυζε από το πλευρό του, επάνω στον σταυρό. Ο εξαναγκαστικός εκχριστιανισμός επινοήθηκε όταν έγινε γνωστό από τα κείμενα του Πλάτωνα ότι οι δέκα βασιλείς της Ατλαντίδας έπιναν το αίμα της θυσίας από κύπελλα χρυσού (και από ορείχαλκο), κατά τη μαγική τελετή στην οποία ορκίζονταν να σέβονται τον Νόμο της Φυλής των Θεϊκών Όντων, από τους οποίους κατάγονταν. Μετά την καταστροφή των Ναϊτών, το Μυστήριο του Γκράλ, ή του Αγίου Δισκοπότηρου, εξαφανίστηκε από την επιφάνεια της γης. Ωστόσο, ο Γερμανός συγγραφέας Όττο Ραν επιβεβαιώνει το γεγονός ότι οι Καθαροί προστάτευαν τον Εωσφορικό Λίθο του Γκράλ, μαζί με την αρχαία, κωδικοποιημένη Σοφία, στο Κάστρο του Μονσεγκούρ. Ο ίδιος τον αναζήτησε στις σπηλιές της Σαμπάρτ, στη Λανγκεντόκ. Ο θρύλος αναφέρει ότι στο τέλος ο Πάρσιφαλ σάλπαρε, με το Γκράλ, μέσα σε ένα πλοίο των Ναϊτών προς την κατεύθυνση της Αμερικής-Αλβανίας, από την οποία δεν επέστρεψε ποτέ.

Αγκάρτα (η). Όνομα με την οποία είναι γνωστή, στην Ινδία, η υπόγεια Πόλη των αθάνατων καθοδηγητών, εκεί όπου διδάσκεται η μαγική-συμβολική, ταντρική αγάπη.

Αγκάρτι (η). Όνομα με την οποία είναι γνωστή, στο Θιβέτ, αυτή η Πόλη.

Αϊνού (η). Φυλή λευκών γιγάντων που ζούσε στις περιοχές της Κίνας και της Ιαπωνίας, πριν τους σημερινούς της κατοίκους. Όπως οι Ντρόπας και οι Λευκοί Θεοί της Αμερικής, ήταν Υπερβόρεοι που μετακινήθηκαν νότια μετά την καταστροφή της Πολικής Ηπείρου.

Ακάσα (το). Η Ουσία, ο Αιθήρ, το Συμπαντικό Αστρικό Φως, που διατηρεί όλες τις κοσμικές εικόνες του ορατού φωτός.

Ακασική Μνήμη (η). Ο αστρικός αποθηκευτικός χώρος των εικόνων της δημιουργίας.

Αλβανία (η). Αλχημική ονομασία της Αμερικής. Προέρχεται από τη λέξη *albus (λευκός)*, από τους Λευκούς Θεούς.

Αλκαμάρι (το). Το ιερό πτηνό του Ίνκα, ένα κοράκι, όπως και του Βόταν. Πιστεύεται ότι η μυστική γλώσσα των Ίνκας, ή Ίνγκας, ήταν τα Σανσκριτικά ή μια γλώσσα προερχόμενη από τα Ινδο-Γερμανικά. Ο Ίνκα ήταν λευκός, ένας απόγονος των Υπερβόρεων Λευκών Θεών.

Αλμπέντο (το). Ονομασία που δίδεται στο αλχημικό *Opus*, στη διαδικασία της μεταμόρφωσης και μεταλλαγής του. Ακολουθεί το *Νιγκρέντο*. Από εδώ προέρχεται η λέξη Αλβανία.

Αμάσια Ούξορ (η). Η Αγαπητικιά, η Αγαπημένη, η μαγική Σύζυγος του Ταντρισμού των Καθαρών, των Οξιτανών τροβαδούρων, που βρίσκεται πάντα στο πλευρό του Μυημένου, του Πολεμιστή τροβαδούρου.

Αμβροσία (η). Μαγικό ποτό, σαν το Άμριτά των Ινδών. Το έπιναν οι Έλληνες.

Άμριτά (το). Μαγικό ποτό των Ινδών.

Άνιμα (η). Όρος του Γιούνγκ για να υποδηλώσει την ψυχή ενός ανδρός (το αιθερικό του διπλό;), που υποτίθεται ότι είναι θηλυκού γένους· με άλλα λόγια, είναι το Αρχέτυπο όλων των θηλυκών πραγμάτων που βιώνονται ιστορικώς (και μη-ιστορικώς) από τον άνδρα.

Άνιμους (ο). Χρησιμοποιείται από τον Γιούνγκ για να υποδηλώσει την ψυχή μιας γυναίκας, η οποία υποτίθεται ότι είναι αρσενικού γένους και η οποία συγκεντρώνει μέσα της όλα τα πράγματα (ιστορικώς και μη-ιστορικώς) που εκείνη βιώνει σχετικά με τον άνδρα, το αντίθετό της. Κατ’ αυτόν τον τρόπο, η ερωτική κατάσταση κάποιου γίνεται μια βαθιά, *υπερφυσική* εμπειρία με την ίδια την ψυχή του, με το Αρχέτυπο των Αντιθέτων μέσα στον εαυτό του. Η Α-Μόρ των τροβαδούρων, η Αλχημεία και ο Ταντρισμός όλα εξηγούν το ίδιο πράγμα, σε ένα περισσότερο έξοχο και πνευματικό επίπεδο. Ο Γιούνγκ βρήκε τον εαυτό του αναγκασμένο να «ψυχολογίσει» υπερβατικά, μεταφυσικά Μυστήρια, ώστε να τα κάνει περισσότερο καταληπτά στην Κάλι-Γιούγκα. Μα δεν τόλμησε να αγγίξει το Μυστήριο του Γκράλ.

Ανκαχουίνκα (ο). Μυημένος Αετός (Μάνου-Τάρα), στη σανσκριτική-κέτσουα γλώσσα.

Άννα Περέννα (η). Ιερό ποτό, σαν το Σόμα. Το έπιναν οι Ρωμαίοι.

Άργη και Ώπις (οι). Υπερβόρεες ιέρειες που ήλθαν στην Ελλάδα, στη Δήλο, εκεί όπου εδραίωσαν τη δοξασία του Απόλλωνα. Λέγεται ότι έχουν ταφεί εκεί.

Αριαναμπαΐτζι (η). Αρχέγονη πατρίδα των Αρίων, η Υπερβορέα, στον μακρινό Βορρά.

Αρνταναρισβάρα (ο). Ο Ανδρόγυνος Σίβα.

Αρτζούνα (ο). Πολεμιστής στο επικό ποίημα του Μαχάμπαρατα. Το δίτροχο άρμα του οδηγούσε ο κυανός Θεός, ο Κρίσνα. Ο Αρτζούνα διστάζει όταν βλέπει τους

συγγενείς του ανάμεσα στις εχθρικές δυνάμεις και δεν θέλει να πολεμήσει· μα ο Κρίσνα τον διατάζει το αντίθετο, λέγοντάς του: «Κάνε το καθήκον σου, υιέ της Άριας φυλής, δεν θα σκοτώσεις κανέναν· διότι αυτοί που θα πεθάνουν σήμερα, έχουν ήδη πεθάνει μέσα μου.»

Αρχέτυπο (το). Για τον Πλάτωνα ήταν η Ιδέα, που αντικατοπτρίζεται στον υλικό κόσμο των σκιών μονάχα εν μέρει. Ο άνδρας, συνεπώς, είναι η σκιά της Ιδέας του Άνδρα που προβάλλεται εδώ. Για τον Γιούνγκ, το Αρχέτυπο έχει διαφορετική σημασία, την οποία δεν καθόρισε ποτέ ξεκάθαρα. Είναι ένα κάλυμμα για τα ένστικτα, η ενδυμασία τους, μα είναι επίσης αυτόνομο, δρώντας σαν να έχει μια ανεξάρτητη ύπαρξη από την ανθρώπινη ψυχή, μέσα σε ένα Συλλογικό Ασυνείδητο, το οποίο ο Γιούνγκ επίσης δεν καθόρισε ξεκάθαρα. Έτσι, κατά το τέλος των ημερών του, εκείνος μίλησε για μια *ψυχοειδή* ύπαρξη των Αρχετύπων, εξισώνοντάς τους με τους Θεούς της Αρχαιότητας, οι οποίοι καταλαμβάνουν ή πολεμούν τους ανθρώπους.

Ασάγ (η). Η υπέρτατη δοκιμασία στον μυητικό εσωτερισμό των τροβαδούρων. Συμβολίζεται με το να κοιμηθεί κάποιος γυμνός με την Αγαπημένη του χωρίς να την ακουμπήσει. Μερικές φορές, τους χωρίζει ένα Σπαθί. Αυτή η δοκιμασία είναι αντίστοιχη της συμβολικής Μαϊτούνα του Ταντρισμού.

Άσγκαρντ (η). Μυθική Πόλη των Έσιρ, από την οποία μετανάστευσαν ο Όντιν και οι Θεοί του. Η ακριβής τοποθεσία της είναι άγνωστη. Πιθανότατα βρισκόταν στο όρος Ελμπρούζ, στον Καύκασο. Την αναφέρουν οι *Έντα.*

Ασημένιο Νήμα (το). Νήμα που ενώνει το λεπτοφυές, αστρικό σώμα, με το φυσικό. Κόβεται με τον θάνατο.

Άσραμ (το). Κέντρο μύησης, ινδουιστικό μοναστήρι.

Άστρα (το). Ιπτάμενο όχημα των Ινδο-Αρίων.

Ατιβάρνα (ο). Χωρίς κάστα, πέρα από κάθε κάστα και χρώμα. Λέγεται ότι τέτοιοι ήταν οι Υπερβόρεοι.

Ατλαντίδα (η). Όνομα που έδωσε ο Πλάτωνας στην ήπειρο ή στο νησί που βυθίστηκε μετά, πολύ πιο μετά, τη μεγάλη βύθιση. Το όνομά της δεν έχει καμία σχέση με τον Ατλαντικό Ωκεανό. Προέρχεται από τον θεό Άτλαντα που υποστήριζε τις Στήλες του Ουρανού. Η Στήλη, ή Δέντρο, βρισκόταν στον Πολικό Βορρά, διότι σήμερα μόνο ο Βόρειος Πόλος υψώνεται απευθείας προς τον Πολικό Αστέρα (ο Νότιος Πόλος ρέπει προς την κατεύθυνση του βορειότερου άκρου του ουρανού, μα αναμφίβολα αυτό είναι κάτι που έχει υποστεί αλλαγή, διότι μετά την καταστροφή, ο άξονας της γης μετατοπίστηκε και οι Πόλοι άλλαξαν θέσεις). Ο ουρανός περιστρέφεται γύρω από τη Στήλη, η οποία ήταν εναρμονισμένη με τον Πολικό Αστέρα που βρισκόταν από πάνω της. Ο Πολικός Αστέρας περιστρέφεται σαν Σβάστικα, μα η Στήλη παραμένει ακίνητη, σαν Άξονας, σαν Axe (Πέλεκυς). Από εδώ προέρχεται το όνομα των Æsir (Έσιρ), των θεϊκών πρώτων κατοίκων της Υπερβορέας. Της Άσγκαρντ, σύμφωνα με τις Έντα. Ο Πλάτωνας επιβεβαιώνει ότι οι πρώτοι κάτοικοι της Ατλαντίδας ήταν *ένας άνδρας που εξήλθε από τη γη*, ο Ευήνωρ, και η σύζυγός του, η Λευκίππη. (Μήπως εξήλθαν από την Εσωτερική, Κοίλη Γη;) Είχαν μια κόρη, την Κλειτώ. Ο Ποσειδών την ερωτεύεται. (Από πού έρχεται εκείνος; Μήπως από τα αστέρια; Μήπως ερωτεύεται μια θυγατέρα της

γης;) Γεννούν πέντε ζευγάρια διδύμων, τους δέκα πρώτους βασιλείς της Ατλαντίδας, τους ημίθεους ήρωες. Ο Άτλας, ο μεγαλύτερος, υποστηρίζει τη Στήλη του Ουρανού, ενώ ο Απόλλων προστατεύει τον Νόμο και τον Όρκο της Πίστης. Ο Ποσειδών είναι ο Θεός του Πέλεκυ, το οποίο αργότερα αντάλλαξε για την Τρίαινα, καθώς μετά τον Κατακλυσμό αναγκάστηκε να σαλπάρει. Εκτείνει ένα Χρυσό Νήμα γύρω από το Όρος και το Παλάτι του Μαγικού Γάμου – *του Γκαντάρβα, του Ιερού Γάμου*. Η λέξη Ποσειδών προέρχεται από τη λέξη *πόσις*, ο σύζυγος, στα Ελληνικά. Είναι συνεπώς ο *Νυμφίος* του Μαγικού Γάμου. Μεταθέτει την ευθύνη της υποστήριξης της Στήλης του Ουρανού στον Ηρακλή. Όταν η Ατλαντίδα-Υπερβορέα εξαφανίστηκε, κατά τα χρόνια που υποδεικνύει ο Πλάτωνας, οι άνθρωποι έφθασαν στο συμπέρασμα ότι οι Ηράκλειες Στήλες βρίσκονταν στην είσοδο της Μεσογείου. Οι Υπερβόρεοι που διασώθηκαν, που μετακινήθηκαν νοτίως, έδωσαν επίσης το όνομα του Άτλαντα στα όρη της Αφρικής. Οι Έλληνες Θεοί είναι στην πραγματικότητα οι θρυλικοί, ημίθεοι Υπερβόρεοι Ήρωες-Βασιλείς. Ο Απόλλων ταξίδευε συχνά στην Υπερβορέα, κι επέστρεφε αναζωογονημένος. Είναι ο Απόλλων-Εωσφόρος, που προστατεύει τον Χρυσό Νόμο και τις Στήλες της Ομορφιάς και του Ουράνιου Φωτός.

ΑΥΤΗ-ΑΥΤΟΣ (η). Ένα διαφορετικό αρχέγονο Κοσμικό Αυγό, σχηματισμένο αυτή τη φορά από την ένωση Αυτής και Αυτού. Η *Σάκτι* το σπάει, από αλληλεγγύη για τον ΑΥΤΟΝ-ΑΥΤΗΝ, για τον Σίβα ή Φάνη. Έχουμε συνεπώς εδώ μια μη-δημιουργημένη γυναίκα (τη μυστηριώδη Λίλιθ;), που δεν αναδύθηκε από το Αυγό του Αυτού. Είναι η πρώτη Σύντροφος του Ευήνορος. Αυτός αναζητά την Αυτήν του, Αυτή αναζητά τον Αυτόν της· μα η τελική ένωση δεν θα λάβει χώρα στην ένωση των αντιθέτων, ούτε στον αρχέγονο Ανδρόγυνο, μα μεταξύ ΑΥΤΟΥ-ΑΥΤΗΣ και ΑΥΤΗΣ-ΑΥΤΟΥ, στον υπέρτατο διαχωρισμό και στην ένωση μέσω αυτού του διαχωρισμού. Στην Ανάσταση. Στο ΕΜΕΙΣ. Αυτό είναι το υπέρτατο Μυστήριο, που έχει μονάχα εν μέρει αποκαλυφθεί, που είναι απίθανο να εκφραστεί πλήρως.

ΑΥΤΟΣ-ΑΥΤΗ (ο). Το αρχέγονο Κοσμικό Αυγό, σχηματισμένο από την ένωση Αυτού και Αυτής, προτού το σπάσει ο *Φάνης*.

Άχου (το). Βάθρο των Μοάι.

Β

Βαλκυρία (η). Άυλη γυναίκα, μυστηριακή σύζυγος του ήρωα, που τον συντροφεύει στον αγώνα του και που τον περιμένει στη Βαλχάλλα για να του παραδώσει το Κύπελλο του Γκράλ, γεμάτο με την Αμβροσία της Αιώνιας Ζωής.

Βάνιρ (οι). Το όνομα των θεϊκών Υπερβόρεων προγόνων στις Έντα. Εισέρχονται σε πολεμική σύγκρουση με τους συγγενείς τους, τους Έσιρ, και αργότερα αναμειγνύονται, γεννώντας τους γερμανικούς λαούς. Είναι σαν τους Πάνταβας και Κοράβας στον μεγάλο πόλεμο του Μαχάμπαρατα. Οι Βάνιρ ζούσαν στον Υπερβόρεο Βορρά. Λέγεται ότι ο Άτλας, ή Ίρμιν, ήταν ένας Βάνιρ. Υποστηρίζει τη

Στήλη. Ο Όντιν, ή Βόταν, είναι ένας Έσιρ. Είναι ο Θεός του Πέλεκυ, που ταξιδεύει με έναν Πέλεκυ.

Βάρα-Μούντρα (το). Μαγική χειρονομία που καταστρέφει τον θάνατο και απονέμει χάρη.

Βάρνα (το). Σημαίνει χρώμα, κι επίσης κάστα.

Βάτζρα (το). Αθάνατη, ερυθρή ύλη, σκληρή σαν διαμάντι.

Βάτζρα-γιάνα (ο). Δρόμος του Βάτζρα, της Αθανασίας.

Βάτζρα-ρούπα (το). Αθάνατο σώμα, από Βάτζρα.

Βάτζρα-τσίτα (η). Γλώσσα του αθάνατου νου.

Βάφελν (το). Πλοίο-φάντασμα του Βορείου Πόλου. Αναζητά την εξαφανισμένη Υπερβορέα. Συμβολίζει επίσης την Κουνταλίνι, διότι προσπαθεί να επιστρέψει στην καταγωγή, πλέοντας κάτω από την επιφάνεια των υδάτων, με όλα τα φώτα αναμμένα. Είναι σαν το πύρινο, Φτερωτό Φίδι του Κετζαλκόατλ.

Βέβρ-Σέλντε, ή Βρούε Σέλντε (η). Μυστήρια γυναίκα, που καθοδηγεί τους Μίννεσένγκα, τους Γερμανούς τροβαδούρους, τους Υιούς της Βέβρ-Σέλντε, της Ισόλδης.

Βόλουσπα (το). Το πιο σημαντικό τμήμα των *Έντα*, εκεί όπου περιγράφεται το *Ράγκναρόκ*, το Λυκόφως των Θεών. Εντούτοις, οι Θεοί επιστρέφουν στη ζωή. Το όνομα προέρχεται από την προφήτισσα Βόλβα, την Υπερβόρεα *Νορν*.

Βίλντες Χέερ (η). Η Μαινόμενη Ορδή των νεκρών πολεμιστών του Όντιν-Βόταν, που επιστρέφουν κατά το τέλος των χρόνων ως η «Τελευταία Στρατιά», ώστε να δώσουν την αποφασιστική μάχη για την επιστροφή των Θεών και την αποκατάσταση της Χρυσής Εποχής. Για τη μεταμόρφωση του ανθρώπου και της γης. Για την Ανάσταση.

Βιμάνα (το). Μυστηριώδες ιπτάμενο αντικείμενο, ωθούμενο από μελωδικούς ήχους. Είναι ένας Ιπτάμενος Δίσκος, για τον οποίο γίνεται αναφορά στη Ραμαγιάνα και στο Μαχάμπάρατα.

Βίρα (ο). Ταντρικός ήρωας, ο ημίθεος άνδρας-ήρωας.

Βίσνου (ο). Θεός της ινδουιστικής Τριάδας. Είναι ο Συντηρητής.

Βόταν (ο). Ή αλλιώς, Όντιν. Το εμβληματικό του όπλο είναι ο Πέλεκυς, ένα Υπερβόρεο σύμβολο.

Βραχμάνος (ο). Κάποιος που ανήκει στην ιερατική κάστα του Ινδουισμού.

Βρίλ (το). Μαγική, πνευματική ισχύς, ή όργανο, που φέρνει κάποιον σε επαφή με όλα τα σύμπαντα, με τους «παράλληλους κόσμους» και με τις άλλες διαστάσεις. Αυτήν την ισχύ την κατείχαν οι Υπερβόρειοι και ιδιαίτερα η Γυναίκα-Μάγισσα, η Γυναίκα-Γκουρού, η πεμπτότοκη μιας οικογένειας.

Γ

Γιόγκα (η). Ινδουιστικό φιλοσοφικό σύστημα, επιστήμη και τεχνική μιας «ένωσης» ή επανενσωμάτωσης, κατά τη Βεδάντα. Τεχνική, επιστήμη ενός απόλυτου «διχασμού», κατά τη δυϊστική Σάμκυα. Τέχνη της «εξατομίκευσης», της ολότητας, κατά τον Ταντρισμό. Είναι ο δρόμος της Απόλυτης Προσωπικότητας και του

Υπερανθρώπου, της Ανάστασης, των αποκαλύψεων αυτού του βιβλίου. Είναι ο Δρόμος του ΕΜΕΙΣ.

Γιογκίνι (η). Μυημένη γυναίκα στον Ταντρισμό.

Γιόν (ο). Μάγος-ιερέας του λαού των Σέλκναμ της Γης του Πυρός, κάτι σαν *Σίντα*, ένας θεϊκός, αθάνατος άνδρας.

Γκαντάρβα (ο). Ο μαγικός, Μυστικός Γάμος.

Γκαρούντα (ο). Φτερωτό όχημα (πτηνό) του θεού Βίσνου. Εκείνο του Σίβα είναι το βόδι Ναντί.

Γκοντβάνα (η). Ήπειρος η οποία επίσης έχει εξαφανιστεί. Πιστεύεται ότι περιελάμβανε τις επικράτειες της Νότιας Αμερικής, της Ανταρκτικής, τμήμα της Αφρικής, της Αυστραλίας και τμήμα της Ινδίας. Είναι πιθανότατα ένα απομεινάρι της Μου.

Γκουρού (ο). Διδάσκαλος, Καθοδηγητής.

Γκράλ (το). Το Άγιο Δισκοπότηρο κατά την ορθογραφία της γερμανικής γλώσσας, μια λέξη παρμένη από τον Γερμανό ποιητή-τροβαδούρο Βόλφραμ φον Έσενμπαχ, γεννημένου το 1170, ο οποίος περιγράφει αυτό το μυστηριώδες αντικείμενο σαν έναν πολύτιμο λίθο που έπεσε από το Στέμμα του Εωσφόρου κατά την αστρική του μάχη, επάνω στον οποίο είναι χαραγμένος ο Νόμος των πρώτων, θεϊκών, Υπερβόρεων όντων. Ο θρύλος του Γκράλ έχει μια μυστήρια, πολική καταγωγή, και συμπίπτει με τα όσα μας λέει ο Πλάτωνας περί της Ατλαντίδας, εκεί όπου οι δέκα πρώτοι βασιλείς χάραξαν τον Νόμο της ημίθεης φυλής επάνω σε έναν ιερό Λίθο. Ο Νόμος δεν σεβάστηκε και η Ατλαντίδα βυθίστηκε. Η γη ερημώθηκε, ο Βασιλιάς αρρώστησε. Η ανάκτηση του Γκράλ αντιστοιχεί με την ανάδυση της Πρώτης Γης, της Ατλαντίδας, μέσω της θεϊκής Γνώσης που διατηρείται εκεί, με την επιστροφή της υγείας (σωτηρία = *Χάιλ*, στα παλαιά Γερμανικά των *Μίννεσένγκα*-τροβαδούρων), με την ίαση του Ασθενή Βασιλιά, κάνοντας τον εκ νέου θεϊκό.

Γυναίκα-Γκουρού (η). Η εσωτερική, πνευματική γυναίκα που καθοδηγεί. Αντιστοιχεί στη Βαλκυρία της νορδικής μυθολογίας.

Γύρος (ο). Η νιτσεϊκή ιδέα της Αιώνιας Επιστροφής, η μακρινή ιδέα της μετενσάρκωσης. Είναι η αυθεντική, πολική, Άρια-νορδική ιδέα. Η παντοτινή επιστροφή του ιδίου.

Δ

Δέντρο της Ζωής (το). Συμβολίζει τη Στήλη που υποστηρίζει τον ουρανό. Από τον κορμό του ανεβαίνει προς τα πάνω, κουλουριάζοντας, η *Vitis*, σαν τον Φίδι του Παραδείσου. Είναι, δηλαδή, η Ζωή. Η Κορυφή του υποστηρίζει τον ουρανό ή είναι ο ίδιος ο ουρανός. Τα χρυσά του φρούτα είναι τα αστέρια. Στον νορδικό θρύλο, ήταν ένας φράξος που ονομαζόταν *Ίρμινσουλ*. Οι Έντα το ονομάζουν *Μγιότβιδρ* και αναφέρουν ότι εκείνο κόπηκε κατά τη διάρκεια του *Ράγκναρόκ*, του Λυκόφωτος των Θεών, όταν οι Θεοί πεθαίνουν. Δηλαδή, κατά τη διάρκεια της Κάλι-Γιούγκα.

Ε

Είδωλον (το). Σύμφωνα με τον Αγρίππα, είναι το αστρικό σώμα, το Διπλό. Ο Παράκελσος το ονομάζει Αστρικό Σώμα.

Ελελίν (η). Ένα ακόμη όνομα για την Πόλη.

Ελεμένταρβίσεν (οι). Στοιχειακά όντα, ζώα-άνθρωποι, εναντίον των οποίων πολέμησαν οι Έσιρ και οι ήρωες-Θεοί των Έντα. Είναι οι «σκλάβοι της Ατλαντίδας» που επαναστάτησαν.

Έμπλα (η). *Vitis-Vita.*

Έντα (οι). Συλλογές ιστοριών που αναφέρονται στους αρχαιότερους νορδικούς θρύλους. Μεταξύ άλλων, κάνουν αναφορά στην καταστροφή της Υπερβορέας και στο «Λυκόφως των Θεών».

Εντουρά (η). Τελετή των Καθαρών, που ακολουθεί το νέο βάπτισμα, το «Κονσολαμέντουμ». Μερικές φορές, κάποιοι διέπρατταν αυτοκτονία κατά τη διάρκεια της τελετής της Εντουρά, με σκοπό να αποδράσουν από αυτήν τη Δεύτερη Γη της Κάλι-Γιούγκα.

Εξατομίκευση (η). Διαδικασία κατά την οποία επιτυγχάνεται η Απόλυτη Προσωπικότητα, η ολότητα, ο *Εαυτός*, το *Σέλφ.*

Έσιρ (οι). Οι θεϊκοί Υπερβόρεοι πρόγονοι. Άσα σημαίνει «υποστήριξη». Το όνομα ίσως συνδέεται με τους υποστηρικτές της Στήλης του Ουρανού, από την οποία προήλθαν ο Ασκ και η Έμπλα.

Εσπερίδες (οι). Θυγατέρες του Άτλαντα. Προστάτευαν τον Κήπο με τα Χρυσά Μήλα της αιώνιας ζωής. Στην πραγματικότητα, είναι οι Υπερβόρεες *Νορν*, οι Ιέρειες της Μαγικής Αγάπης. Η Αλλουίν, η Άργη και Ώπις· κι επίσης η Παπάν στον ίδιο μου τον θρύλο μιας νότιας Υπερβορέας.

Εωσφόρος (ο). Είναι ο Απόλλων, ο Θεός του Φωτός και της Ομορφιάς. Είναι επίσης ο Αμπράξας και ο Κετζαλκόατλ, ο Ηλιακός Κριστός της Υπερβορέας και της Ατλαντίδας. Ήλθε εδώ κάτω από τον Αυγερινό, από την Αφροδίτη. Έχοντας ηττηθεί σε μια αστρική μάχη, θα είναι πάντοτε ο ηττημένος στην παρηκμασμένη, Δεύτερη Γη της Κάλι-Γιούγκα, μα ο νικητής στην Άλλη Γη, κατά την επιστροφή της Χρυσής Εποχής. Θα πρέπει να χάσει εδώ, ούτως ώστε να επιστρέψει τη γη πίσω στις απαρχές της, μεταμορφώνοντάς την, κινούμενος από πόλη σε πόλη, από τσάκρα σε τσάκρα, μέχρις ότου προσεγγίσει το Κενό του Μαύρου Ήλιου, που βρίσκεται πίσω από τον Χρυσό Ήλιο, και την Πράσινη Ακτίνα, που βρίσκεται πίσω από τον Μαύρο Ήλιο. Είναι ο Θεός των Ηττημένων της Κάλι-Γιούγκα και της Επιστροφής στην Υπερβορέα. Το έμβλημά του είναι η Αριστερόστροφη Σβάστικα, εκείνη της Επιστροφής. Είναι ο υπέρτατος Καθοδηγητής των Οδοιπόρων της Αυγής, των Ακολούθων του Εωσφόρου, είναι ο Αυγερινός. Ο Εωσφόρος είναι επίσης ο Όντιν-Βόταν. Οι Καθαροί τον ονόμαζαν Λούσι-Μπελ.

Η

Ηρικεπαίος (ο). Ο Κοσμογονικός Έρωτας, στον Ορφικό Μύθο της Δημιουργίας του Κόσμου.

Θ

Θούλη, ή Απώτατη Θούλη (η). Πρωτεύουσα της Υπερβορέας, το χαμένο, ιερό Νησί. Την αναζήτησε στον Βορρά ο Έλληνας πλοηγός και ερευνητής Πυθέας της Μασσαλίας, εξακόσια χρόνια πριν την Εποχή μας.

Σήμερα, χρησιμοποιούμε ελληνικούς όρους γι' αυτές τις επικράτειες και ηπείρους, διότι δεν γνωρίζουμε τα αληθινά τους ονόματα. Χωρίς αμφιβολία, η γερμανική και νορδική παράδοση πλησιάζουν εγγύτερα στην αληθινή καταγωγή.

Για τους Ινδο-Άριους, αυτή ήταν η Αριαναμπαΐτζι, η γη των Αρίων, της Άριας Αδελφότητας.

Ι

Ιάσων (ο). Μυθικός πλοηγός που, μαζί με τον Ηρακλή και τους διδύμους Διόσκουρους, τον Κάστορα και τον Πολυδεύκη (Πόλος), επιστρέφει στην Υπερβορέα προς αναζήτηση του Χρυσόμαλλου Δέρατος (του χαμένου Γκράλ, του Χρυσού Νόμου, του Μέτρου). Οι Βασιλείς της Ατλαντίδας ήταν δέκα στον αριθμό – πέντε ζευγάρια διδύμων. Ο Κάστωρ και ο Πολυδεύκης ήταν κι αυτοί δίδυμοι. Ο Ιάσονας ήταν πιθανότατα ένας Υπερβόρεος Βασιλιάς, και η μαγική του σύζυγος, η ιερή, ήταν η Μήδεια. Λέγεται επίσης ότι ήταν ο πρώτος τροβαδούρος, εκείνος που ανακάλυψε εκ νέου τον Ιερό Νόμο του *trovar clus* (της σύνθεσης σε μυστικό κώδικα) επάνω στο Υπερβόρεο Δέντρο (στη Στήλη), στο Δέντρο Ίρμινσουλ, σε μια Πατριαρχική Αριά, που ήταν χαραγμένος επάνω σε έναν Χρυσό Λίθο (από ορείχαλκο). Του το έδωσε ένα γεράκι ή ένα Υπερβόρεο κοράκι, που καθόταν επάνω σε ένα κλαδί της Αριάς της Δωδώνης, η οποία ήταν η Λαμέλα.

Ιερός-Γάμος (ο). Η μαγική ένωση μεταξύ των ζευγαριών, η οποία πραγματοποιούνταν στην Υπερβορέα ώστε να εξιλεωθεί η ουράνια τάξη. Ο Ευριπίδης λέει: «Στη γη του Κεχριμπαριού (του Ορείχαλκου) ο Βασιλιάς των Θεών γιόρταζε τον Γάμο του.»

Ιμβούντσε (το). Μυθολογικό ον του θρύλου του Τσιλοέ, του νησιού στον Νότο της Χιλής. Περπατάει προς τα πίσω, με τις φτέρνες του γυρισμένες ανάποδα. Είναι ένα σύμβολο της επιστροφής, του αριστερόστροφου περπατήματος, του μυημένου που ανεβαίνει, ξανά, τα τσάκρα.

ΙΡ, ή ΕΡ (η). Αυτή είναι η Υπερβόρεα ονομασία για τη Στήλη που, σύμφωνα με την πίστη των Ελλήνων και άλλων λαών, υποστηρίζει τον ουρανό στον Βόρειο Πόλο και που είναι εναρμονισμένη με τον Πολικό Αστέρα. Είναι η σπερματική συλλαβή του σπουδαιότερου από τους Θεούς, του Ίρμιν. Από αυτήν προέρχεται το όνομα του

θεϊκού ή ημίθεου όντος που την υποστήριζε στη γη, του Ποσειδώνα, του Άτλαντα, του Ηρακλή. Στην πραγματικότητα, αρχικά, αυτή η «στήλη» ήταν μια ισχύς που κατείχαν οι θεϊκοί Υπερβόρεοι γίγαντες για να επικοινωνούν με το προγονικό Αστέρι και με άλλα αστέρια του ουράνιου θόλου, κάτι σαν την ακτίνα *(Βρίλ)*, η οποία εγειρόταν απευθείας από το μέτωπό τους προς το σύμπαν, επιτρέποντάς τους να κατευθύνουν, ακόμη και να αλλάξουν, την πορεία των αστεριών. Στον θρύλο των θνητών, αυτή η Ισχύς έγινε Στήλη. Όταν χάθηκε η Υπερβορέα, οι παρηκμασμένοι απόγονοί της, οι Νορδικοί, λάτρευαν το Δέντρο *Ίρμινσουλ*, λέξη που έχει θέμα το ΙΡ, ως την υλική απεικόνιση αυτής της Στήλης, κι επίσης της χαμένης, υπεράνθρωπης Ισχύος. Στην πραγματικότητα, ήταν μια συμβολική δοξασία των θεϊκών πολικών προγόνων. Η λατρεία του «Δέντρου που αγγίζει τον ουρανό» μεταφέρθηκε, κατά την έξοδο των Υπερβορέων, και αργότερα από τους Βίκινγκς, στην Αμερική. Στο κεφάλαιο «Λεμουρία» αυτού του έργου, η Αλλουίν απαγγέλει ένα ποίημα που ανακαλύφθηκε στο Μοχέντζο Ντάρο, του αρχαίου πολιτισμού της Κοιλάδας του Ινδού, του οποίου η προέλευση είναι άγνωστη· πιστεύεται, όμως, ότι αυτός ο πολιτισμός προηγείται της εισβολής των Αρίων. Ένας στίχος λέει: «*Ιρ* αρ ίρε περ Κανταβούλ». Κάνει αναφορά στον ΙΡ, τον Θεό της Στήλης, στην ίδια τη Στήλη, στο *Βρίλ*, αυτήν την τρομερή ισχύ που χάθηκε κατά την πολική νύχτα της καταγωγής.

Ίρμιν (ο). Ο Υπερβόρεος Θεός που υποστηρίζει τη Στήλη του Ουρανού. Είναι ο σπουδαιότερος από τους Θεούς.

Ίρμινσουλ (το). Το Δέντρο το οποίο στη νορδική δοξασία αντιπροσωπεύει τη Στήλη στον Πόλο που υποστηρίζει τον Ουρανό. Είναι ένας φράξος. Στη σκιά του, οι ιέρειες-μάγισσες συνεχίζουν να μυούν στη δοξασία τη Μαγικής Αγάπης και του Ιερού Γάμου. Στον Νότο του κόσμου, αυτό είναι μια τεράστια αραουκάρια. Σε άλλα μέρη, είναι το δέντρο καπόκ ή κεΐβη. Είναι επίσης η Ιερή Αριά *(Ντόναρ)*. Οι *Έσιρ* συναθροίζονταν κάτω από τη σκιά της. Για τους Γερμανούς, αντιπροσώπευε τη θεϊκή τους καταγωγή. Μέσω αυτού του Δέντρου, λάτρευαν τους εξωγήινους προγόνους τους. Το *Ίρμινσουλ* κόπηκε από τον Καρλομάγνο.

Ιτσά-μρίτιου (το). Η ικανότητα του εθελούσιου θανάτου, του θανάτου κατά βούληση.

Κ

Καθαροί (οι). Δυϊστική σέκτα, η οποία είναι ελάχιστα γνωστή. Το ηλιακό κάστρο-ναός της βρισκόταν στο Μονσεγκούρ. Την κατέστρεψε η παπική Ρώμη τον δέκατο τρίτο αιώνα, λίγο πριν η ίδια, η Ρώμη, εξολοθρεύσει τους Ναΐτες. Λέγεται ότι ήταν πρόδρομοι των Οξιτανών τροβαδούρων. Δρυΐδες που είχαν μεταστραφεί στον Μανιχαϊσμό, σύμφωνα με τον Όττο Ραν, που επιβεβαιώνει ότι προστάτευαν το Γκράλ στο κάστρο του Μονσεγκούρ. Το αποκαλύπτει αυτό στο βιβλίο του *«Η Αυλή του Εωσφόρου»*.

Κάι-Κάι (το). Φίδι των Υδάτων, στη μυθολογία του Τσιλοέ.

Καϊβάλια (το). Βαθιά έκσταση, το αντίθετο του σαμάντι, από τη στιγμή που διατηρεί κάποιον σε μια κατάσταση παντοτινού διαχωρισμού και εξατομίκευσης. Είναι η

έκσταση των ταντρικών Σίντα, μέσω της οποίας επιτυγχάνεται η Απόλυτη Προσωπικότητα. Είναι ο δρόμος του Μάγου.

Καϊλάς (το). Όρος στην περιοχή των Τρανς-Ιμαλαΐων, στου οποίου την κορυφή ο Σίβα και η Πάρβατι γιόρτασαν τον Ιερό τους Γάμο, σίγουρα προς ανάμνηση του Ιερού Γάμου της Υπερβορέας μεταξύ του Ποσειδώνα και της Κλειτούς.

Καλαφάτε (το). Στον θρύλο του απώτατου Νότου, στην περιοχή του Πούντα Αρένας, το Καλαφάτε είναι το Φρούτο της Επιστροφής. Όποιος το φάει θα επιστρέφει πάντοτε εκεί.

Καλέουτσε (το). Πλοίο-Φάντασμα του Νοτίου Πόλου. Πλέει υποβρύχια, το πλήρωμά του αποτελείται από νεκρούς και αναζητά τα υπόγεια περάσματα που οδηγούν στις Οάσεις της Ανταρκτικής και στην Εσωτερική, Κοίλη Γη, στην αστρική, Πρώτη Γη.

Κάλι-Γιούγκα (η). Η Σκοτεινή Εποχή της καταστροφής και του σιδήρου, της Θεάς της Καταστροφής, Κάλι. Είναι η παρούσα Εποχή.

Κετζαλκόατλ (ο). Ένας από τους Λευκούς Θεούς της Αμερικής. Ονομάζεται επίσης «το Πλουμιστό Φίδι». Σύμφωνα με τον ερευνητή Ζακ ντε Μαγιέ, που ζει στην Αργεντινή, εκείνος ήταν ένας Βίκινγκ ή ένας Υπερβόρεος, εκείνος που δημιούργησε πρώτος του πολιτισμούς των Τολτέκων και των Μάγιας, και αργότερα στον Νότο, με διαφορετικά, κοινά ονόματα, τον πολιτισμό και την Αυτοκρατορία του Τιουανάκου.

Κεχριμπάρι (το). Ρετσίνι από κωνοφόρα δέντρα της Τριτογενούς περιόδου. Η καταγωγή του είναι άγνωστη. Εμφανίζεται στη Βόρεια Θάλασσα και στη Βαλτική, μετά την πτώση ενός εκ των φεγγαριών ή μετά το πέρασμα του κομήτη Φαέθοντος. Έχει, λανθασμένα, εξισωθεί με τον ορείχαλκο της Ατλαντίδας. Υπήρχαν κάποτε Δρόμοι του Κεχριμπαριού ή Διαδρομές του Κεχριμπαριού, που ξεκινούσαν από την Υπερβορέα, διέσχιζαν τις Άλπεις κι έφθαναν μέχρι την Αίγυπτο.

Κήπος των Εσπερίδων (ο). Ο Κήπος των Χρυσών Μήλων, για τον οποίο μας μίλησε ο Όμηρος. Βρισκόταν στην Ατλαντίδα-Υπερβορέα. Ο Ηρακλής αναζήτησε τα Χρυσά Μήλα, που είναι τα Μήλα της Αιώνιας Ζωής και της Ανάστασης. Είναι επίσης το Γκράλ. Σε αυτό ακριβώς το σημείο αποδεικνύεται ότι η «Γένεσις» έχει λογοκριθεί και διαστρεβλωθεί, μετατρέποντας το Μήλο σε ένα «φρούτο της αμαρτίας». Το Μήλο συμβολίζει το Αστέρι της Καταγωγής, την Αφροδίτη, τον Αυγερινό, από το οποίο ήλθαν οι θεϊκοί πρόγονοί μας, και τη γνώση, είναι αυτό το Αστέρι με το οποίο θα πρέπει να υπάρξει επαφή ώστε να γίνει εφικτή η *εκ νέου επιστροφή στη ζωή*. Είναι το Αστέρι του Εωσφόρου-Απόλλωνα-Ίρμιν-Άτλαντα-Ποσειδώνα, και η Γυναίκα-Μάγισσα, η Αλλουίν, η Γυναίκα-Γκουρού, μας το παραδίδει με το Γκράλ. Είναι η Βαλκυρία του νορδικού θρύλου. Το Δέντρο είναι η Στήλη του Ουρανού, το *Ίρμινσουλ*. Γύρω από τον κορμό του είναι κουλουριασμένο το Φίδι της Αιώνιας Ζωής *(Vitis, Έμπλα)* και η κορυφή του είναι ο Ουράνιος Θόλος, κατάσπαρτος με Χρυσά Μήλα, δηλαδή, αστέρια. Όποιος τραφεί με αυτά ή συνάψει επαφή με αυτά, θα ανακαλύψει την αιώνια ζωή, την αιώνια νιότη.

ΚΛΙΜ (το). Μάντρα της απερίγραπτης απόλαυσης του εκστατικού οργασμού, χωρίς αρχή και τέλος.

Κόλα (η). Μια πολύ απόκρυφη ταντρική σέκτα.

Κοντίκι Ουιρακότσα (ο). Λευκός Θεός της Νότιας Αμερικής, ο οποίος έφθασε στο Νησί του Πάσχα μετά την καταστροφή της Αυτοκρατορίας του Τιουανάκου.

Κοράβα (το). Κοράκι, στα Σανσκριτικά. Οι Κοράβα είναι μια από τις αντιτιθέμενες δυνάμεις του μεγάλου πολέμου του Μαχάμπάρατα.

Κορακένκε (το). Το κοράκι του Ίνκα, ο Γκαρούντα του, το «όχημά» του. Το Αλκαμάρι του.

Κούλα (ο). Εξαιρετικά μυστικός κύκλος μυημένων στην ταντρική γιόγκα.

Κουνάνι (ρ.). Κηρύττω. Στα Σανσκριτικά, *κου* σημαίνει «κατευθύνω». Μέσω της πράξης του *κουνάνι*, οι ιεροί μάγοι *Αμάουτας* του Κούσκου (Κούσκο) κατηύθυναν την *Κου*-νταλίνι.

Κουνταλίνι (η). Οφιοειδής ενέργεια, που κοιμάται στη βάση της ψυχικής, αστρικής σπονδυλικής στήλης. Αφυπνίζοντάς την (είναι η Ωραία Κοιμωμένη, η Αγαπημένη που «είναι νεκρή και που δεν είναι νεκρή»), ενεργοποιούνται οι κατ' αξίαν ιδιότητες των τσάκρα κι επιτυγχάνεται ο Απόλυτος-Άνδρας, ο Τσακραβάρτιν, ο Υπεράνθρωπος, και η είσοδος στην Πόλη των Καισάρων, στην Υπερβορέα.

Κούσκου (Κούσκο) (το). Η πρωτεύουσα της Αυτοκρατορίας των Ίνκας, ο «Ομφαλός του Κόσμου», η Κεντρική Πόλη, ο Ομφαλός, η μακρινή ανάμνηση ή αναπόληση της Υπερβόρεας Θούλης, του Ατλάντειου Ποσειδώνα.

Κρίσνα (ο). Θεός των Ινδών, ένας εκ των Αβατάρ του Βίσνου. Έχει κυανό χρώμα, το ίδιο μπλε με τους μανδύες των θεϊκών Υπερβορέων. Είναι η έναστρη νύχτα.

Λ

Λεμουρία (η). Πιστεύεται ότι περιλαμβάνει όλα όσα είναι βυθισμένα κάτω από τον Ειρηνικό Ωκεανό.

Λευκοί Θεοί (οι). Στον θρύλο της Αμερικής, λέγεται ότι αυτοί είναι οι Υπερβόρειοι που, σε πολύ μακρινούς χρόνους, ήλθαν στην Αμερική προτού βυθιστεί η Υπερβόρεα Ήπειρος, όταν οι Πόλοι άλλαξαν θέσεις και ο Άξονας της γης μετατοπίστηκε.

Μ

Μάια (η). Η φαντασμαγορία των μορφών της δημιουργίας. Η Ψευδαίσθηση, σύμφωνα με τη βεδαντική φιλοσοφία. Η Ισχύς, σύμφωνα με τον Ταντρισμό.

Μαϊτούνα (το). Σύμφωνα με την ταντρική τελετή και μύηση, είναι η μυστική, μαγική συνουσία. Στον Ταντρισμό του Αριστερού Χεριού, αυτό επιτυγχάνεται σωματικά, κατά γενικό κανόνα, μονάχα μια φορά, συγκρατώντας το σπέρμα. Αφορά την εκ νέου ενεργοποίηση των τσάκρα, αναδημιουργώντας τα, μα και το άνοιγμα του τρίτου ματιού, της εσωτερικής όρασης, την επίτευξη της αθανασίας, της ολότητας. Στον Δρόμο του Δεξιού Χεριού, η Μαϊτούνα είναι μονάχα συμβολική, εσωτερική, με τη Νεκρή Αγαπημένη, με τη Γυναίκα-Γκουρού που κυκλοφορεί στο αίμα. Αυτή είναι η *Μίννε* των Γερμανών τροβαδούρων, των *Μίννεσένγκα*, όπως επίσης και των Καθαρών τροβαδούρων της Λανγκεντόκ κι εκείνων της Φεντέλι ντ' Αμόρε της

Βόρειας Ιταλίας, ένας εκ των οποίων ήταν και ο Δάντης. Είναι ο Δρόμος της Μύησης της *Α-Μόρ*.

Μαμά Όκλο (η). Λευκή Θεά της Αμερικής.

Μαμά Ρούντου (η). Λευκή Θεά της Αμερικής. (Επιπλέον ονόματα για τους Λευκούς Θεούς είναι τα: Νέουα, Πάι Ζουμέ, Σουέ-κα, Ταμαντουάρε, κτλ.)

Μανασαρόβαρ (η). Λίμνη στους πρόποδες του όρους Καϊλάς, σαν τη λίμνη Τιτικάκα στις Άνδεις, ένα παράδειγμα του «συγχρονισμού» και της «μαγικής-συμβολικής γεωγραφίας», του δρόμου της συγχρονιστικής θεοποίησης του ανδρός και της γης.

Μάνου (ο). Καθοδηγητής, Αρχέτυπο μιας φυλής, που κυβερνά μια ολόκληρη Εποχή.

Μάνου-Τάρα (το). Μυθικό πτηνό του Νησιού του Πάσχα. Μάνου: Άνδρας-ρίζα, Καθοδηγητής ενός Κάλπα. Τάρα: Θεά, η Σάκτι, στα Σανσκριτικά. Συνεπώς, ο Μάνου-Τάρα είναι ο πλήρης άνδρας που έχει βρει τη Σάκτι του, την Κουνταλίνι, και ο οποίος μπορεί, πλέον, να πετάξει.

Μάντρα (το). Ο μαγικός ήχος της Ορφικής Καμπαλά, για να το θέσω έτσι. Θα πρέπει να γίνει η επακριβής, ορθή προφορά του, με ειδική νοητική συγκέντρωση.

Μάντρα-γιάνα (ο). Ο Δρόμος του Μάντρα.

Μάτρικα (οι). Σπερματικές συλλαβές. Στη Χίρανγιαγκάρμπα-Κάμπντα, στην Ορφική Καμπαλά, ονομάζονται «Μικρές Μητέρες».

Μαχάμπάρατα (το). Έπος που μας αφηγείται έναν μεγάλο πόλεμο, που πιθανότατα έλαβε χώρα κατά την έναρξη της μεγάλης πτώσης των εποχών και της παρακμής της Δεύτερης Γης. *Μπάρατα* είναι το αληθινό όνομα της Ινδίας, με το οποίο εκείνη ήταν γνωστή πριν την εισβολή του Μεγάλου Αλεξάνδρου. *Μάχα* σημαίνει μέγας. Συνεπώς, οι Μεγάλοι Μπάρατας θα πρέπει να ήταν σίγουρα οι Υπερβόρεοι, Ατλάντειοι γίγαντες, οι κάτοικοι μιας αρχέγονης, μυθικής, πολικής γης. Επομένως, όλα όσα γνωρίζουμε σήμερα για το Έπος, για τον πόλεμο μεταξύ των Κοράβας και των Πάνταβας, έχουν υποστεί αλλαγές, αλλοιώσεις.

Μερού (το). Πνευματικό, αόρατο αντίστοιχο του όρους Καϊλάς. Λέγεται ότι η λέξη «Μεροβίγγειος» προέρχεται από εδώ. Μέρο-Μερού. Βίνγκ ή Βεγκ, είναι ο δρόμος στα Γερμανικά. Δρόμος του Μερού.

Μίννε (η). Η Α-Μόρ, η ανάμνηση μιας χαμένης Αγάπης, κάτι που χάθηκε κατά την αρχή του Χρόνου (το Γκράλ, ένας Νόμος) και που κυκλοφορεί στη μνήμη του αίματος. Αυτήν υμνούσαν οι Γερμανοί τροβαδούροι.

Μίννεσένγκα (οι). Γερμανοί τροβαδούροι που υμνούσαν τη *Μίννε*, την ανάμνηση μιας χαμένης Αγάπης στην αρχή των Εποχών, ίσως τον Υπερβόρεο Γάμο του Ποσειδώνα και της Κλειτούς.

Μίννετρίνκεν (το). Η τελετή κατά την οποία οι Γερμανοί τροβαδούροι, οι Μίννεσένγκα, έπιναν αίμα, το οποίο κυκλοφορούσε στη μνήμη της νορδικής-πολικής Μίννε, προς ανάμνηση της θρυλικής ιεροτελεστίας των Βασιλέων της Υπερβορέας-Ατλαντίδας. Είναι το Ιερό Σόμα, το οποίο έπιναν από κύπελλα φτιαγμένα από ορείχαλκο, από το Κύπελλο του Γκράλ.

Μοάι (τα). Γιγαντιαία αγάλματα προσώπων στο Νησί του Πάσχα.

Μου (η). Βυθισμένη ήπειρος. Πιστεύεται ότι κάλυπτε αυτό που σήμερα είναι η έρημος του Γκόμπι, μέρος της Ινδίας, τη Μογγολία, τη Μαλαισία, το Νησί του Πάσχα και την Ταϊτή, επικράτειες που επέζησαν.

Μούλα-μπάντα (η). Διαδικασία που αντιστρέφει, ξανά, τα πάντα.

Μούντρα (το). Η μαγική, τελετουργική χειρονομία. Κατά γενικό κανόνα συντροφεύει το μάντρα, όντας το αντίστοιχό του στη χωρική συμβολογία των χειρονομιών. Είναι *ρουνικά μάντρα* που δρουν στις ενδοατομικές δονήσεις του σύμπαντος, των συμπάντων.

Μουτζάβατ (το). Παράδεισος.

Μπάκτι-γιόγκα (η). Αφοσιωμένη υπηρεσία.

Μπάλντερ, ή Μπάλντουρ (ο). Θεός-Ήρωας των Έντα, ένα προεικονισμένο Αρχέτυπο του Ηλιακού Κριστού. Κι ενώ ήταν ετοιμοθάνατος, κατά το Λυκόφως των Θεών, ο Όντιν, ή Βόταν, ψιθύρισε στο αυτί του κάποια μυστικά λόγια – αυτά ήταν σίγουρα η ερώτηση και η απάντηση που περιέχονται στο Γκράλ.

Μπάρντο Τόντολ (το). Η θιβετανή Βίβλος των Νεκρών.

Μπίτζα (η). Σπερματική συλλαβή, συλλαβή-σπόρος, φτιαγμένη από αγνό αιθέρα.

Μποντισάττβα (ο). Απελευθερωμένο ον, σύμφωνα με τον Βουδισμό, που αποφασίζει να μην εισέλθει στη Νιρβάνα, μα να παραμείνει σε ανθρώπινη μορφή, ώστε να βοηθήσει κι άλλους να απελευθερωθούν.

Μπούντι (το). Σπέρμα.

Μπράχμα (ο). Αδημιούργητος Θεός του Ινδουισμού, η πρώτη προσωπικότητα, ο Δημιουργός.

Μρίτιουμτζαΐα (ο). Άρχοντας του Εθελούσιου Θανάτου.

Mysterium Coniunctionis (το). Όπως και ο Ιερός-Γάμος, είναι η μαγική ένωση του ζευγαριού.

Ν

Νάγκλφαρ (το). Όνομα το οποίο έδωσαν οι Έντα στο Πλοίο των Νεκρών, στο Βάφελν, στο Ελ Καλέουτσε.

Νάντι (τα). Ψυχικά κανάλια του αστρικού σώματος, μέσα από τα οποία ρέει η ενέργεια. Τρία είναι τα πιο σημαντικά: Ίντα, Σούσουμνα και Πίνγκαλα. Από το κεντρικό, ανεβαίνει προς τα πάνω η φωτιά του Φιδιού της Κουνταλίνι. Το «Καλέουτσε», το πλοίο-φάντασμα, το *Βάφελν*, πλέει, με όλα του τα φώτα αναμμένα, επάνω στα «κανάλια» του Νότου και του Βορρά αυτού του κόσμου, προς τις εσχατιές, τους Πόλους. Συμβολίζει την Κουνταλίνι.

Νιγκρέντο (το). Κατάσταση η οποία προσεγγίζεται κατά την αλχημική διαδικασία. Η συγχρονικότητά της με μια ψυχική και πνευματική μεταλλαγή εξετάστηκε και εξηγήθηκε από τον Κ. Γ. Γιούνγκ.

Νορν (οι). Οι Μοίρες, οι Δυνάμεις που κατευθύνουν τη Μοίρα, είναι στη νορδική μυθολογία οι Αρχόντισσες του Κάρμα. Μιλούν στους ήρωες, ψιθυρίζουν προς το μέρος τους, στα δάση των πατριαρχικών αριών. Προλέγουν τη Μοίρα.

Ντίβια (ο). Θεϊκός άνδρας.

Ντίβια-ντέχα (το). Αθάνατο σώμα του Ντίβια, του θεϊκού ανδρός, του ανθρώπου-Θεού.

Ντόναρ (το). Δέντρο της Ζωής, η Αριά που έκοψε ο μοναχός Βονιφάτιος τον όγδοο αιώνα της παρούσας εποχής. Έστεκε στο Ιερό Δάσος των Γερμανών, που είχε έκταση τριάντα, περίπου χιλιόμετρα, στην άλλη άκρη του οποίου βρίσκεται σήμερα η Ίντερζεε, η λίμνη του Ίντερ και το χωριό Χαρμπσχάουζεν, κοντά στη μικρή πόλη Άσελ, της οποίας το όνομα προέρχεται από τη λέξη *Έσιρ*, όπως επίσης το Κάσσελ και η Βασιλεία (Βάση-λ). Το Ιερό Δάσος περιβαλλόταν από έναν ακάνθινο φράχτη και στο κέντρο του αναπαυόταν η Ωραία Κοιμωμένη (η Κουνταλίνι). Υπήρχε επίσης ένα Κάστρο των Γιγάντων κι ένας Ναός των Παρθένων. Κι ένας Κήπος των Ρόδων, όπως και στον θρύλο του Βασιλιά των Ξωτικών, του Λάουριν, στο νότιο Τιρόλ, κοντά στο Μπόζεν. Το πώς οι Ναΐτες συνδέονται με την Υπερβόρεα παράδοση φαίνεται στο γεγονός ότι πάντοτε υπήρχε ένα «Ακάνθινο Δάσος» κοντά στις «χωροφυλακές» και στους ναούς τους. Οι αυθεντικοί Ροδόσταυροι – που είναι εξαφανισμένοι στην Ανατολή του Πρεσβύτερου Ιωάννη, στην Εσωτερική Γη, στην Πόλη των Καισάρων στις Άνδεις, όπως και οι ανώτεροι ηγέτες των Ναϊτών – έλαβαν εκ νέου το πολικό σύμβολο των αγκαθιών και του ρόδου.

Ντράκαρ (το). Πλοίο των Βίκινγκς.

Ντρόπα (η). Φυλή των λευκών γιγάντων που κατοικούσαν στην περιοχή του Θιβέτ, πριν την κατάληψή του από τη μογγολική φυλή.

Ντρούτ (ο). Ένα από τα τελευταία στάδια της μύησης των τροβαδούρων, κατά το οποίο ο μυημένος ανταλλάσσει καρδιές με την Αγαπημένη του και γίνεται, έτσι, για όλην την αιωνιότητα, ένας «δεσμευμένος άνδρας».

Νύφη του Μαΐου (η). Η ηλιακή, Υπερβόρεα καταγωγή της Μύησης της Αγάπης των τροβαδούρων διακρίνεται στο γεγονός ότι είναι κατά τον Μάιο, όταν ο ήλιος ανασταίνεται στο βόρειο ημισφαίριο, που η νεκρή Νύφη ανακαλύπτεται και επανέρχεται στη ζωή. Αυτό υποδεικνύουν οι εορτές του Μαΐου. Οι εορτές των Μάγιας (από τη λέξη Μάια, την Ψευδαίσθηση, την Ισχύ, στον Ταντρισμό, την Ενέργεια της Κουνταλίνι). Οι εορτές της Μαρίας, που έχουν σφετεριστεί και νοθευτεί από τον Χριστιανισμό.

Ξ

Ξατρίγια (ο). Αυτός που ανήκει στην πολεμική, ηγεμονική κάστα του Ινδουισμού.

Ο

Οάσεις της Ανταρκτικής (οι). Ένα ακόμη σύμβολο της ολότητας. Η ζέστη καταμεσής των πάγων.

Ομφαλός (ο). Συμβολίζει τη στήλη που υποστηρίζει τον Ουρανό. Γύρω από αυτόν συναθροίζονταν οι Δρυΐδες, στις Κεντρικές Πόλεις. Το Μιλάνο ήταν μία από αυτές *(medio-lanum)*. Και οι Έλληνες, επίσης, συγκεντρώνονταν γύρω από τον *Ομφαλό*.

Όντιν (ο). Θεός των Έντα, στην πραγματικότητα, ένας Υπερβόρεος. Το εμβληματικό του πτηνό είναι το κοράκι.

Ορείχαλκος (ο). Μυστηριώδες μέταλλο που αναφέρεται από τον Πλάτωνα στην αφήγησή του για την Ατλαντίδα. Ορισμένοι σύγχρονοι ερευνητές (Σπανούτ) έχουν υποστηρίξει ότι είναι το ίδιο με το κεχριμπάρι. Μα ο ορείχαλκος είχε τη δύναμη να εξουδετερώσει τη βαρύτητα και θα πρέπει να ήταν το υλικό με το οποίο ήταν φτιαγμένα τα *βιμάνα*, τα *άστρα*, που εξυψώνονταν και κινούνταν γύρω από τους ουρανούς, εκπέμποντας έναν μουσικό ήχο. Σύμφωνα με τον Όμηρο, αυτά «μπορούσαν να διαβάσουν τις σκέψεις και τα συναισθήματα των ανθρώπων».

Ουαϊγιουουέν (το). Αθάνατο σώμα των Γιόν μάγων, κάτι σαν το σίντα-ρούπα. Είναι το αθάνατο, αστρικό διπλό.

Ουελέν (η). Η «θλίψη». Το ιθαγενές όνομα για τον λόφο της Σάντα Λουτσία, στο Σαντιάγο της Χιλής.

Ουίλκα (το). Οχυρό, στην Κέτσουα.

Ουιλκανότα (το). Ο Κύκλος, το Τάγμα.

Ούρνα (η). Ανώτερη ενέργεια, πνευματική δύναμη. Την κατείχαν στο μέτωπό τους οι πεμπτότοκες γυναίκες της Υπερβορέας, οι ιέρειες της Μαγικής Αγάπης.

Ούρντβαρέτα (ρ). Πηγαίνω προς τα πίσω, προς την καταγωγή, κατευθύνομαι εκ νέου προς τα πίσω, από την παρακμή της Κάλι-Γιούγκα.

Π

Παπάν (η). Σύμφωνα με τον θρύλο, ήταν η αδελφή του Μοντεζούμα, του αυτοκράτορα των Αζτέκων. Επανέρχεται στη ζωή και λέει στον αδελφό της ότι κατά τη διάρκεια των οραμάτων της, κι ενώ εκείνη ήταν νεκρή κατά το ήμισυ, είδε τον Λευκό Θεό Κετζαλκόατλ να επιστρέφει με ένα πλοίο από τον Ωκεανό. Παρακαλεί τον αδελφό της να μην τον πολεμήσει. Στην πραγματικότητα, εκείνος που ήρθε ήταν κονκισταδόρ Ερνάν Κορτές.

Παράδεισος (ο). Ανώτερη επικράτεια, ο Παράδεισος στο Πολικό Όρος της Αποκάλυψης.

Παράκλητος (η). Το Άγιο Πνεύμα των Καθαρών και των Γνωστικών. Για τους Καθαρούς, ήταν θηλυκού γένους και αντιπροσωπευόταν από το Υπερβόρεο περιστέρι.

Πάραστρι (η). Μυημένη Σύζυγος.

Πάρσιφαλ (ο). Ιππότης του Θρύλου του Γκράλ, που βρίσκει τον εαυτό του να πολεμά μονάχα με το αρχαίο του μένος, χωρίς τον Θεό. Λέγεται ότι τον μεγάλωσε η μητέρα του στο δάσος, «σαν αγνό τρελό». Όταν ένας βρει το Γκράλ, το οποίο πάντοτε κομίζει μια παρθένα κόρη, εκείνος θα πρέπει να κάνει τη σωστή Ερώτηση, διαφορετικά, εκείνο θα εξαφανιστεί. Ο Πάρσιφαλ συμβουλεύει τον φίλο του, Γκαγουέν, έναν επίσης από τους ιππότες του Θρύλου της Στρογγυλής Τραπέζης, να αναζητήσει το Γκράλ χωρίς τον Θεό, μα «με τη σκέψη της Αγαπημένης στην καρδιά σου». Ο Πάρσιφαλ τελικώς βρίσκει το Γκράλ και κάνει την Ερώτηση, θεραπεύει τον ασθενή Βασιλιά Άμφορτας, και παίρνει τη θέση του ως Βασιλιάς του Γκράλ, «μεταμορφώνει» τη γη και νυμφεύεται μια Γυναίκα-Γκουρού του

Γκράλ. Κάνουν έναν υιό, τον Λόενγκριν, ο οποίος πλέει επάνω σε έναν Υπερβόρεο κύκνο, το σύμβολο του Βορρά και της δυναστείας των βασιλέων του Γκράλ. Ο Γιούνγκ θεωρούσε ότι το Γκράλ είναι ένα Αρχέτυπο του ίδιου του Εαυτού, του *Σέλφ*, της ολότητας, του *unus mundus*, το απόλυτο κέντρο της περσόνα, το *Πουρούσα* του Ινδουισμού. Ωστόσο, δεν ανέπτυξε πλήρως το συγκεκριμένο θέμα, ούτε το «ψυχολόγισε», από σεβασμό προς αυτό το ευαίσθητο Μυστήριο.

Παρφαίτ (ο). Μυημένος Καθαρός.

Πασού (Σούντρα) (ο). Κατώτερος άνθρωπος, ζώο-άνθρωπος, οι «σκλάβοι της Ατλαντίδας».

Πόλη (η). Ο τόπος όπου βρήκαν καταφύγιο οι Αθάνατοι, είναι η Αγκάρτι, η Σαμπάλα, η Πόλη των Καισάρων, κτλ. Λέγεται ότι εκεί διατηρείται η γνώση της Αιώνιας Ζωής και της Ανάστασης, του Γκράλ. Συμβολίζει επίσης την Ολότητα, την εκπλήρωση, τον Εαυτό.

Πόλη των Καισάρων (η). Μυθική πόλη στις Άνδεις. Λέγεται ότι εκεί βρήκαν καταφύγιο οι Υπερβόρεοι Λευκοί Θεοί.

Πόπολ-Βου (το). Ονομάζεται επίσης Κώδικας του Τσιτσικαστενάνγκο. Είναι το βιβλίο των Μάγιας, μέσα στο οποίο γίνεται αναφορά σε όλα όσα θυμούνταν σχετικά με τη δημιουργία και την καταστροφή του κόσμου. Αυτό το βιβλίο έχει, σε απόλυτο βαθμό, νοθευτεί από τους ιεραποστόλους. Λέγεται ότι γράφτηκε από τους Υπερβόρεους και ότι αργότερα αναδιατυπώθηκε από τους Βίκινγκς. «Πόπολ» είναι ο λαός στα Λατινικά και «Βου» είναι το βιβλίο στα Γερμανικά.

Ποσειδών (ο). Θεός που στην Υπερβόρεα Ατλαντίδα υποστηρίζει τη Στήλη του Ουρανού. Στην ελληνική μυθολογία, είναι ο υιός του θεού Ουρανού και της θεάς Γαίας. Ερωτεύεται την Κλειτώ, γίνοντας ο πατέρας των Ατλάντειων ημίθεων ηρώων. Η πρωτεύουσα της Ατλαντίδας παίρνει το όνομά της από εκείνον. Η λέξη Ποσειδών προέρχεται από το «πόσις», που στα Ελληνικά σημαίνει «Σύζυγος», *Νυμφευμένος* στην Υπερβορέα, στον Πόλο.

Πουρούσα (το). Είναι η Μονάδα, η ανώτερη διαχωρισμένη οντότητα της Σάμκυα φιλοσοφίας.

Πρεκαντόρ (ο). Το στάδιο που ακολουθεί αυτό του *Φενχεντόρ*, όταν ο μυημένος-τροβαδούρος ικετεύει την Αγαπημένη του και περιγράφει την ομορφιά της.

Ρ

Ράμα (ο). Ήρωας του Έπους του Ραμαγιάνα, ένας εκ των Αβατάρ, καθοδηγητής στον Κριό, κατά την Εποχή του Κριού· Υπερβόρεος, Άριος ήρωας.

Ρασλιλά (η). Ο χορός του Κρίσνα, που βρίσκεται στο κέντρο με την Αγαπημένη του, κι επίσης στον κύκλο με όλες τις βοσκοπούλες του δάσους του Βρινταβάν. Στην πραγματικότητα, όμως, βρίσκεται μονάχα με Αυτήν.

Ρέμπις (ο). Ο Ανδρόγυνος που δημιουργείται κατά το αλχημικό Opus.

Ρόνγκο-Ρόνγκο (οι). Πλάκες του Νησιού του Πάσχα που φέρουν επιγραφές, οι οποίες όμως δεν έχουν ακόμη αποκρυπτογραφηθεί.

Ρουμπέντο (το). Τελευταίο αλχημικό στάδιο. Αντιστοιχεί στην ανάσταση με ένα ερυθρό, αθάνατο σώμα, από *Βάτζρα.*

Ρούνοι (οι). Πολύ αρχαία σημάδια, μούντρα και μάντρα. Δεν είναι γνωστή η καταγωγή τους. Από τους Ρούνους κατάγεται το αλφάβητο των Φιλισταίων, μιας νορδικής-Υπερβόρεας φυλής, από το οποίο, με τη σειρά του, προέρχεται η φοινικική γραφή. Ωστόσο, οι Ρούνοι υπερβαίνουν τη χειρόγραφη γραφή και αντιστοιχούν στη μη-ακουστή Ορφική Καμπαλά των μαγικών και κοσμικών σημαδιών. Και οι Φοίνικες, επίσης, ήταν Υπερβόρεοι.

Σ

Σάκτι (η). Συμπαντική, θηλυκή αρχή, η αντίστοιχη του Σίβα, η ενεργητική και δημιουργική Ενέργεια του Σύμπαντος. Αν και είναι η Δημιουργός, από τη στιγμή που είναι η σύζυγος του Σίβα, η δημιουργική, ενεργητική του αρχή, εκείνη δεν αντιπροσωπεύει κάποιο είδος μητριαρχίας. *Ο Σίβα χορεύει μέσα σε Αυτήν.*

Σαμάντι (το). Η υπέρτατη βεδαντική έκσταση, η ένωση με το Ένα. *Σαμ*: με, *Άντι*: Αρχέγονο Ον. Αυτός είναι ο δρόμος του αγίου.

Σαμπάλα (η). Μία από τις κρυφές υπόγειες πόλεις στην οποία διεξάγεται η ταντρική μύηση που μεταμορφώνει, μεταλλάσσει και μετατρέπει την ύλη και τον κόσμο. Υπάρχουν κάποιοι που λένε ότι αυτή είναι η πρωτεύουσα της Αγκάρτι.

Σαμσάρα (το). Η κίνηση των απατηλών μορφών της δημιουργίας. Ο Χορός.

Σαμχάρα-Μούντρα (το). Χειρονομία της διάλυσης, το μούντρα του εθελούσιου θανάτου.

Σάνγκαμ (το). Ο τόπος της νέας συνάντησης. Στην Ινδία είναι το σημείο όπου συμπίπτουν τα νερά του Γάγγη, του Γιάμουνα και του αόρατου ποταμιού Σάρασβατί. Ένα Σάνγκαμ είναι επίσης το τσάκρα Μάνιπούρα, ο τόπος της νέας συνάντησης των ποταμών της ψυχής.

Σάντακα (ο). Ταντρικός μυημένος, νεόφυτος.

Σαρμιέντο δε Γαμπόα, Πέδρο (ο). Ισπανός κονκισταδόρ, που λέγεται ότι αναζήτησε κρυφά την Πόλη των Λευκών Θεών.

Σαχού (το). Αθάνατο Διπλό των Αιγυπτίων.

Σβάστικα, Αριστερόστροφη (η). Η Σβάστικα η οποία επαναφέρει τον δρόμο της επιστροφής στην Υπερβορέα, στην Πολική Πατρίδα, στον Αυγερινό, στην Αφροδίτη, στην ουράνια καταγωγή των ημίθεων όντων. Η κίνηση της επιστροφής, προς τη Χρυσή Εποχή, όταν ο Άξονας της γης (η Στήλη του Άτλαντα, του Ποσειδώνα) ήταν σταθερά εναρμονισμένη με τον Πολικό Αστέρα. Προς την Πρώτη Γη, προς την Άλλη Γη. Την αστρική, Παράλληλη Γη.

Σβάστικα, Δεξιόστροφη (η). Η περιστροφική κίνηση που ξεκινάει τη στιγμή της απώλειας της Χρυσής Εποχής, της βύθισης της Υπερβορέας και της εμφάνισης της Δεύτερης Γης, μαζί με την Εποχή του Σιδήρου και την Παρακμή της Κάλι-Γιούγκα. Είναι η Σβάστικα της Εξόδου με την οποία ο Όντιν και ο Ράμα ξεκινούν το οδοιπορικό τους, από τη στιγμή που η Αρχέγονη, Γαμήλια Πατρίδα έχει χαθεί.

Σβετσατσάριν (ο). Εκείνος που δύναται να κάνει ό,τι επιθυμεί, που όλα του είναι επιτρεπτά, χάρη στην αληθινή ελευθερία που επιτυγχάνεται στις ταντρικές ασκήσεις.

Σέλκναμ (ο). Άνδρας του Νότου του κόσμου, από τη Γη του Πυρός (Τιέρρα δελ Φουέγο). Σύμφωνα με μερικούς ανθρωπολόγους, έφτασε εκεί διασχίζοντας την Ανταρκτική. (Μήπως από την Εσωτερική, Κοίλη Γη;)

Σέλφ, ή Σέλμπστ (το). Ο ίδιος ο Εαυτός, το υπέρτατο και κεντρικό σημείο της Περσόνα, την οποία προσπαθεί να προσεγγίσει, σύμφωνα με το γιουνγκικό σύστημα. Είναι η ολότητα, το «ανύπαρκτο», το Ανύπαρκτο Λουλούδι, η Πόλη, η Θούλη της Υπερβορέας, το Γκράλ, κτλ. Το Πρόσωπο της Αγαπημένης, το Πρόσωπο της Ψυχής.

Σι-Τζιέ (το). Αθάνατο διπλό των Κινέζων.

Σίβα (ο). Θεός της ινδουιστικής Τριάδας, ο Θεός της Καταστροφής· είναι επίσης ο Άρχοντας της ταντρικής γιόγκα, της αρρενωπής και ηλιακής ενέργειας. Καταστρέφει ούτως ώστε να κάνει χώρο για μια νέα δημιουργία.

Σίντα (ο). Θεϊκό ον, που έχει καταστεί αθάνατο, που κατοικεί στην Αγκάρτι και στη Σαμπάλα. Σε άλλους χρόνους ζούσε στην πολική Υπερβορέα, η οποία είναι πλέον βυθισμένη.

Σίντα-Άσραμ (το). Κέντρο όπου οι Σίντα ζουν και διδάσκουν. Ο Ναός των Αθανάτων.

Σίντα-ρούπα (το). Αθάνατο σώμα του Σίντα.

Σκούα (το). Ο ληστόγλαρος, πτηνό του Νοτίου Πόλου, της Ανταρκτικής.

Σμάρα (ο). Θεός της Επιθυμίας.

Σόμα (το). Ιερό, μαγικό ποτό των Υπερβόρεων Αρίων.

Σόρορ Μίστικα (η). Η μυστηριακή αδελφή, η γυναίκα που βρίσκεται πάντοτε στο πλευρό του αλχημιστή, παραδίδοντάς του τα μέταλλα ούτως ώστε αυτά να μετατραπούν. Η ίδια θα πρέπει να τα ακουμπήσει με το χέρι της, ώστε αυτά να καταστούν έγκυα με τη θηλυκή της δόνηση, απαραίτητη για κάθε μεταμόρφωση, ανάσταση, για κάθε διαδικασία αθανασίας. Αυτή επακριβώς είναι η ταντρική διαδικασία, μα και η αλχημεία της Α-Μόρ των τροβαδούρων. Ο Υπερβόρεος *Ιερός-Γάμος*.

Σούνταμπούντισβαμπάβα (ο). Αποτελείται από την αρχή της αγνής θέλησης, της σιβαϊστικής, Υπερβόρεας, ηλιακής και πολικής αρρενωπότητας, που είναι τοποθετημένη στο ανώτατο όριο του ατόμου και του υπερατόμου, που είναι *εξατομικευμένη* στην απόλυτη προσωπικότητα, που έχει επιστρέψει στη ζωή ως ΕΜΕΙΣ, που κυβερνάται από το *Μπούντι*.

Σούννα (το). Το Κενό, πέρα από το τελευταίο τσάκρα, το άλμα προς το Κενό, μέσα σε μια Μαύρη Τρύπα, εκεί όπου το φως του Χρυσού Ήλιου τελειώνει, μέσα στον Μαύρο Ήλιο, ούτως ώστε να διαχωριστεί ξανά και να γίνει ΕΜΕΙΣ, διαχωρισμένο και ενωμένο για πάντα. Είναι το Ανύπαρκτο Λουλούδι. Η Ανάσταση στην Πράσινη Ακτίνα, υπερβαίνοντας τον Μαύρο Ήλιο. Το μάντρα του είναι το *ΧΑΜΣΑ*.

Σοφία (η). Η σοφία για τους Γνωστικούς. Λέγεται ότι ήταν η Σοφία την οποία οι Καθαροί και οι τροβαδούροι λάτρευαν μέσω των γυναικών. Είναι αυτή την οποία ο Δάντης αναζητά υπό το πρόσχημα της Βεατρίκης.

Συγχρονικότητα (η). Σύμπτωση μεταξύ ενός βαθιού συναισθήματος, ενός εσωτερικού γεγονότος κι ενός εξωτερικού συμβάντος. Είναι οι «τυχαίες συμπτώσεις γεμάτες νόημα» του Νίτσε. Ο δρόμος της εσωτερικής πραγμάτωσης θα πρέπει να συμπίπτει απολύτως με τη μεταμόρφωση του εξωτερικού κόσμου και με το οδοιπορικό στο εξωτερικό τοπίο, με την ατομική διαδικασία αθανασίας. «Αυτό που είναι επάνω, είναι και κάτω, αυτό που είναι μέσα, είναι κι έξω», υποστηρίζει η ερμητική ρήση. Μέσω της συγχρονικότητας, το *Σέλφ*, τα *τσάκρα*, η *Κουνταλίνι*, κτλ. θα πρέπει να έχουν τα αληθινά αντίστοιχά τους στις κρυφές Πόλεις των *Σίντα*, των αθανάτων, στην εσωτερική, κοίλη γη, στα ιερά, μαγνητικά σημεία της γης και του ουρανού, στους Λευκούς Θεούς, στους ιπτάμενους Δίσκους Φωτός, στο Γκράλ και στην ενσαρκωμένη Αγαπημένη, η οποία είναι νεκρή κι έχει επιστρέψει στη ζωή, σε αυτή τη γη. Αυτό είναι εφικτό μόνο μέσω της Υπερβόρεας Μύησης των Πολεμιστών της *Α-Μόρ*.

Τ

Ταντρισμός (ο). Σύστημα το οποίο διατυπώθηκε σε κωδική γλώσσα, εξακόσια περίπου χρόνια πριν από αυτήν την Εποχή. Είναι η γιόγκα η οποία κάνει χρήση της συνουσίας, είτε συμβολικά, στον Δρόμο του Δεξιού Χεριού, είτε πρακτικά, στον Δρόμο του Αριστερού Χεριού, ούτως ώστε να επιτευχθεί η μετατροπή του ανδρός σε Υπεράνθρωπο, σε Ντίβια, κατορθώνοντας την Απόλυτη Προσωπικότητα. Τάντρα σημαίνει «εξηγώ», κι επίσης «συστηματική οργάνωση».

Τάο (το). Το Νόημα του Σύμπαντος, κατά την κινεζική φιλοσοφία του Λάο Τσε.

Ταρούκα (το). Η μαύρη αντιλόπη. Κέτσουα-σανσκριτικό όνομα.

Τέν-Τέν (το). Το Φίδι της Γης, σύμφωνα με τη μυθολογία του Τσιλοέ.

Τζα-λού (το). Αθάνατο σώμα, το Διπλό, των γιγάντων Ντρόπας του Θιβέτ.

Τορομίρο (το). Δέντρο ερυθρού ξύλου, που συναντάται στο Νησί του Πάσχα. Συμβολίζει το *Βάτζρα*, την ερυθρή, αθάνατη ύλη.

Τούατα ντε Ντάναν (οι). Στην ιρλανδική παράδοση, αυτοί είναι οι Έσιρ του νορδικού θρύλου, οι θεϊκοί πρόγονοι που ήλθαν από τα αστέρια, οι Υπερβόρεοι.

Τούλκου (ο). Ένα είδος Μποντισάττβα του θιβετανού Ταντρισμού. Ένα απελευθερωμένο ον, που μετενσαρκώνεται σε Αβατάρ και που είναι πανταχού παρών σε έναν αριθμό όντων ή σε έναν ολόκληρο λαό, κάτι σαν Πνεύμα της Φυλής.

Τουπάουε (το). Ιθαγενές όνομα για τον λόφο του Σαν Κριστόβαλ, στο Σαντιάγο της Χιλής. Σημαίνει: «Κατοικία του Θεού».

Τραπαλάντα (η). Ένα ακόμη όνομα στην Αμερική για τη Μαγεμένη Πόλη.

Τροβαδούρος (ο). Προέρχεται από τη λέξη «trovare», βρίσκω, ανακαλύπτω εκ νέου κάτι που ήταν χαμένο, π.χ. το Χρυσόμαλλο Δέρας, το Γκράλ, το οποίο ο Ιάσονας αναζήτησε και ανακάλυψε εκ νέου.

Trovar clus (ρ.). Συνθέτω σε μυστικό κώδικα. Το έκαναν αυτό οι τροβαδούροι της Οξιτανίας, ώστε να εκφράσουν τα μηνύματα και τη μύησή τους χωρίς οι ίδιοι να γίνουν αντιληπτοί. Η Amor (Αγάπη), για παράδειγμα, ήταν το αντίθετο της

χριστιανικής, παπικής Roma (της πόλης Ρώμη). *Roma* είναι η *Amor* γραμμένη ανάποδα, το αντίθετο της *Α-Μόρ* των τροβαδούρων.

Τσάκρα (το). Σημαίνει «αγρόκτημα» στην Κέτσουα, μια κυκλική έκταση γης. *Τσ'άκρα* είναι ο κύκλος, ο τροχός (Γύρος) στα Σανσκριτικά. *Τσακραβάρτιν* είναι ο Άρχοντας των Τσάκρα, ο «Κάτοχος ενός Τσάκρα». Τα τσάκρα είναι, ούτως ειπείν, τροχοί ή κέντρα της ενέργειας και της αστρικής, ψυχικής συνείδησης. Αυτά τα «κέντρα» υπάρχουν δυνητικά και πρέπει να αναπτυχθούν, να «γίνουν συνειδητά», μέσω της γιόγκα και μέσω της αφύπνισης της Κουνταλίνι, της οφιοειδούς, αστρικής φωτιάς, η οποία κοιμάται στη βάση της ψυχικής, αστρικής σπονδυλικής στήλης.

*Τσάκρα **Άγκνια**.* Βρίσκεται ανάμεσα στα φρύδια. Αντιπροσωπεύει τον Αιθέρα. Το συμβολικό του ζώο είναι ο Λευκός Ελέφαντας, κι επίσης το Περιστέρι. Το μάντρα του είναι το *ΟΜ.*

*Τσάκρα **Αναχάτα**.* Βρίσκεται στην καρδιά. Αντιπροσωπεύει τον Αέρα. Το συμβολικό του ζώο είναι το Ελάφι. Το μάντρα του είναι το *ΓΙΑΜ.*

*Τσάκρα **Βισούντα**.* Βρίσκεται στον λάρυγγα. Αντιπροσωπεύει τον Αιθέρα. Το συμβολικό του ζώο είναι ο Μαύρος Ελέφαντας. Το μάντρα του είναι το *ΧΑΜ.*

*Τσάκρα **Μάνιπούρα**.* Βρίσκεται στο ηλιακό πλέγμα. Εδώ συναντιούνται οι δρόμοι. Αντιπροσωπεύει τη Φωτιά. Το συμβολικό του ζώο είναι ο Κριός. Το μάντρα του είναι το *ΡΑΜ.*

*Τσάκρα **Μουλαντάρα**.* Το βασικό τσάκρα βρίσκεται στη βάση της ψυχικής στήλης. Αντιπροσωπεύεται από τη Γη. Το συμβολικό του ζώο είναι ο Ελέφαντας. Το μάντρα του είναι το *ΛΑΜ.*

*Τσάκρα **Σαχασράρα**.* Βρίσκεται στην κορυφή του αόρατου κρανίου, των χιλίων πετάλων. Εδώ λαμβάνει χώρα ο γάμος μεταξύ ΑΥΤΟΥ και ΑΥΤΗΣ, όταν ενώνονται για να γίνουν ΑΥΤΟΣ-ΑΥΤΗ, ο Ανδρόγυνος, ο Αρνταναρισβάρα. Το συμβολικό του ζώο είναι ο Κύκνος, ενώ το μάντρα του είναι το *ΣΑΧΑΜ, ΕΓΩ είμαι ΑΥΤΗ.*

*Τσάκρα **Σβαντιστάνα**.* Βρίσκεται στη βάση των γεννητικών οργάνων και αντιπροσωπεύεται από το Ύδωρ. Το συμβολικό του ζώο είναι η Φάλαινα. Αφυπνίζεται μόνο μέσω των ταντρικών ασκήσεων. Το μάντρα του είναι το *ΒΑΜ.*

Τσακραβάρτιν (ο). Κάποιος που έχει αφυπνίσει όλα τα τσάκρα, που έχει απελευθερωθεί μέσω της ταντρικής γιόγκα και των ασκήσεών της.

Τσιλ (ρ.) Ξεγυμνώνω, στην Κέτσουα-Μάγια. Στα παλαιά Γερμανικά, *schillen* σημαίνει «ξεθηκαρώνω» (το σπαθί), κι έχει σανσκριτική-Υπερβόρεα καταγωγή. Εξ ου και η ονομασία Χιλή, Τσίλε. Το να ξεθηκαρώσω το Σπαθί της Μυστηριακής Πατρίδας, αυτού που έχει απομείνει από τη θρυλική βύθιση και που έχει τη μορφή ενός μακριού σπαθιού.

Τσίτα (το). Ο νους.

Υ

Ύγκντρασιλ (το). Ένα ακόμη όνομα το οποίο έδωσαν οι Έντα στο Δέντρο. Καταστρέφεται κατά τη διάρκεια του *Ράγκναρόκ*.

Υπερβορέα (η). Η Αυθεντική Ήπειρος στον Βορρά του κόσμου, στην οποία κατέβηκαν οι πρώτοι εξωγήινοι, μαζί και ο Εωσφόρος, μετά την ήττα σε μια μάχη. Εκεί εδραίωσαν μια Χρυσή Εποχή, μέχρις ότου η Ήπειρος, τελικά, καταστράφηκε από μια πλανητική καταστροφή. Η εποχή της υπάρξεώς της είναι μυθική. Η βύθιση της Ατλαντίδας, στην οποία αναφέρεται ο Πλάτωνας, είναι πολύ μεταγενέστερη, και περιλαμβάνει την εξαφάνιση των νησιών που επέζησαν της πρώτης καταστροφής. Υπερβορέα σημαίνει «πέρα από τον θεό Βορέα, τον Θεό του Ψύχους και της Θύελλας». Είναι ένας όρος που χρησιμοποίησαν οι Έλληνες για να αναφερθούν στη μυθική Ήπειρο της θεϊκής νορδικής-πολικής φυλής, από την οποία προήλθαν οι Θεοί τους.

Υπερφυσική (η). Ονομάζεται η εκστατική κατάσταση η οποία παράγεται κατά την επαφή με το Γκράλ, με το Αρχέτυπο, με τον ίδιο τον Εαυτό, ή κατά την αναγνώριση της Αγαπημένης.

Φ

Φάνης (ο). Κοσμογονικός Έρωτας στον Ορφικό Μύθο. Όσον αφορά την *Α-Μόρ*, εκείνος σπάει το αρχέγονο Αυγό, διαχωρίζοντας τον Ανδρόγυνο.

Φεντέλι ντ' Αμόρε (η). Σέκτα μυημένων ποιητών στο δόγμα της Α-Μόρ, στον Βορρά της Ιταλίας. Σε αυτήν ανήκε και ο Δάντης.

Φενχεντόρ (ο). Είναι το στάδιο μετά το «βλέμμα», κατά τη μύηση των τροβαδούρων, όταν ο μυημένος «αναστενάζει» με αγάπη για την Αγαπημένη του.

Φόβος (ο). Το μίσος, ο φόβος, το αντίθετο της αγάπης· αυτό που διχάζει.

Χ

Χάιλ (το). Χαιρετισμός των Γερμανών τροβαδούρων και πολεμιστών. Σημαίνει «Χαίρε» (ισπ. *Salve*), από τη λέξη Χάρις-Σωτηρία (ισπ. *Salvación*). Είναι το «Άβε!» των Ρωμαίων ένα μυητικό μάντρα, το Μάντρα της Επιστροφής στην Υπερβορέα, αυτό της Ανάστασης.

Χαμουράνι (η). Μυστήρια λευκή φυλή, που ανοικοδόμησε το Τιουανάκου των Λευκών Θεών.

Χάμσα (το). Χωρίς κάστα, πέρα από το Σαχάμ.

Χαόμα (το). Μαγικό-ιερό ποτό των Αρίων της αρχαίας Περσίας.

Χβαρενό (το). Μαγική ενέργεια, ικανή να τροποποιήσει και να μεταμορφώσει τη φύση.

Χβετραμάναλαντ (η). Όνομα το οποίο έδωσαν οι Βίκινγκς και οι Κέλτες στην Αμερική.

Χέλγκολαντ (η). Οι *Βάνιρ* ήλθαν από τον Πολικό Βορρά, οι *Έσιρ* από νοτιοανατολικά. Έφεραν μαζί τους τον Άτλαντα, έναν πρόγονο που μετέτρεψαν σε Θεό. Είναι πολύ πιθανό ο Άτλας, του οποίου το αληθινό όνομα ήταν Ίρμιν, ή ΙΡ (Ισχύς), να ήταν ένας εκ των *Βάνιρ*. Εν πάσει περιπτώσει, ήταν ένας Υπερβόρεος, ή μάλλον καλύτερα, κάποιος από την Αφροδίτη. Οι *Έσιρ* και οι *Βάνιρ* είναι όμοια όντα, σαν τους *Τούατα ντε Ντάναν* του ιρλανδικού έπους, έχοντας έλθει από ένα κοινό κοσμικό σημείο, ως εξόριστοι, που υπέπεσαν στη μετέπειτα ανάμειξη με τους υιούς του Ευήνορος και της Λευκίππης, με τα γήινα παρηκμασμένα όντα, με τα δημιουργήματα της γης, πιθανότατα με τα «ρομπότ» που στάλθηκαν ή που εγκαταλείφθηκαν εδώ, ή με τα εκφυλισμένα δημιουργήματα μιας πολύ αρχαιότερης, αρχέγονης καταστροφής, που ήταν ακόμη πιο τρομακτική. Ο Ποσειδών, που με τη σειρά του είναι ο ΙΡ, ήταν ο πρώτος που υπέπεσε σε αυτήν, μέσω της σχέσης του με την Κλειτώ, γίνοντας ο πατέρας των ηρώων, των βασιλέων της Ατλαντίδας-Υπερβορέας, των ημίθεων όντων. Κατά συνέπεια, οι Νορδικοί (κι επίσης οι Μεροβίγγειοι, οι Βησιγότθοι και οι Φρίσιοι) είναι δημιουργήματα της ανάμειξης των θεϊκών όντων με τους ημίθεους *Έσιρ* και *Βάνιρ*. Φρίσιος σημαίνει «ελεύθερος», «ελεύθερος άνδρας». *Frie-son*. Η Φρίγκα είναι η Θεά των *Έσιρ* και η Φρέγια των *Βάνιρ*. Είναι το ίδιο όνομα, ίδιες. Πιστεύω ότι το όνομα Φρέσια, το οποίο ο Ερσίγια επινόησε για τη σύζυγο του «Αραουκάνου» Καουπολικάν, προέρχεται από αυτήν τη Θεά. Ο Ερσίγια ήταν ένας Βησιγότθος, με μπλε μάτια και ανοιχτό χρώμα μαλλιών. Στο έπος του *«Λα Αραουκάνα»* προσπάθησε να μας δώσει το κλειδί του μυστικού: οι Αραουκάνοι για τους οποίους μας μιλάει ήταν νορδικοί, Υπερβόρεοι πολεμιστές, απόγονοι των Λευκών Θεών της Αμερικής-Αλβανίας. Ο Ερσίγια συνέθεσε, για μας, σε μυστικό κώδικα, σε *«trovado clus»*. Ο Θεός των Φρισίων ήταν ο Φόσιτε – ο Φορσέτι των Έντα – υιός του Μπάλντουρ ή Μπάλντερ, του πιο αγαπητού από τους Θεούς της αρχαίας Γερμανίας. Το Λυκόφως των Θεών εξαπολύθηκε με τον θάνατό του Μπάλντουρ. Μα ενώ εκείνος βρισκόταν επάνω στη νεκρική του πυρά, ο Όντιν, ή Βόταν, ψιθύρισε στο αυτί του ένα σπουδαίο μυστικό, μια λέξη-κλειδί.

Ο Σπανούτ υποστηρίζει ότι το νησί Χέλγκολαντ ή Χέλιγκολαντ, στη Βόρεια Θάλασσα, είναι το τελευταίο απομεινάρι της βυθισμένης Ατλαντίδας, ή καλύτερα, της Υπερβορέας. Το αρχαιότερο όνομα για τη Χέλγκολαντ ήταν Φόστλαντια, Φόσιτελάντια. Αποτελείται από έναν βραχώδη γκρεμό, που επέζησε της μεγάλης καταστροφής, και από άλλα – πλέον βυθισμένα – νησιά, που κατά τη διάρκεια του έκτου και ένατου αιώνα της Εποχής μας, ξεπρόβαλλαν από τη θάλασσα. Ήταν πάντοτε ένας ιερός τόπος, ο τόπος της δοξασίας του Φόσιτε ή Φορσέτι. Ο Όμηρος την αναφέρει ως το Νησί των Φαιάκων, ξεκάθαρα παράγωγο του Θεού των πολικών Νορδικών. Κατά τον όγδοο αιώνα, ο Βονιφάτιος του οποίου το αληθινό όνομα ήταν Ουίνφριντ, προσηλύτισε τους Φρίσιους με τη βία. Ωστόσο, χρειάστηκε ένας αιώνας για να εκχριστιανιστεί το Νησί. Το όνομα Χέλιγκολαντ εμφανίζεται κατά τον Μεσαίωνα, προερχόμενο από τη λέξη *χάιλιγκεσλαντ*, ιερή γη, *terra sanctis*, όπως συνέχισε να ονομάζεται εκείνη στα Λατινικά. Από το *Χάιλ!* της παλαιάς γερμανικής γλώσσας, λέξη την οποία χρησιμοποιούσαν οι *Μίννεσένγκα* του Μεσαίωνα ως κρυφό χαιρετισμό. Η γλώσσα των Φρισίων

μετέτρεψε το όνομα σε Χέλγκολαντ.

Από τους αρχαίους, ήδη, καιρούς, η δοξασία του θεού Φόσιτε έδειχνε να υποχωρεί και να παίρνει τη θέση του εκείνη η θηλυκή, αντίστοιχη Θεά, η Φόσετα. Μια αρχέγονη εκτροπή ήταν αναμενόμενη. Ή, πιθανότατα, κατέστη σαφές ότι σε αυτό το Ιερό Νησί, σε αυτόν τον πολικό προθάλαμο, σε αυτό το απομεινάρι της μεγάλης Υπερβόρειας Ηπείρου που είχε πλέον εξαφανιστεί, της Απώτατης Θούλης, εκπληρωνόταν ο Μαγικός Γάμος, ο *Ιερός-Γάμος*. Εκεί «γιόρταζε τον γάμο του ο Βασιλιάς των Θεών», τη *Νέα Συνάντηση*. Στη Χέλγκολαντ υπήρχαν ναοί που γιόρταζαν αυτό το Ιερό Μυστήριο. Έτσι μας λέει ο Τάκιτος.

Κατά τον προσηλυτισμό των «παγανιστών» του νησιού από τον επίσκοπο Λιούντγκερ, απεσταλμένο της Ρώμης, εμφανίστηκε εκεί μυστηριωδώς μια Αγία Ούρσουλα, κανείς δεν ξέρει από πού, ως προστάτιδα της Χέλγκολαντ. Θα πρέπει σίγουρα να ήταν μια μυθική, φανταστική προσωπικότητα, η οποία, ξεκάθαρα, έρχεται για να αντικαταστήσει τη Φόσετα, ενσαρκώνοντας εκ νέου το Αρχέτυπο, ντύνοντάς το με νέα ρούχα. Διότι το πιο εκπληκτικό από όλα αυτά είναι ότι το όνομα Ούρσουλα προέρχεται από τη λέξη *ursus*, την αρκούδα (το ζώο του Βορείου Πόλου: Άρκτος, Arcthus, Αρθούρος), κάτι που υποδηλώνει τον αστερισμό της *Ursa Minor*, της Μικράς Άρκτου, που συμπεριλαμβάνει τον Πολικό Αστέρα, μέσα στον οποίο εισερχόταν η κορυφή της Στήλης του ΙΡ – ή του Άτλα – η οποία υποστήριζε τον ουρανό του Αυθεντικού Πόλου, της Υπερβορέας, της Απώτατης Θούλης, του Παραδείσου του Άβαλον. Όλα αυτά συνεχίζουν να υποδεικνύουν το τελευταίο σημείο του γήινου Δρόμου, την Επιστροφή της Αριστερόστροφης Σβάστικας, την Επιστροφή στον Μεγάλο Βορρά, στη Γαμήλια Πατρίδα, στον *Παράδεισο*.

Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο οι μυημένοι στο Τάγμα των Πολεμιστών της Α-Μόρ θα πρέπει να διεξάγουν τον Μαγικό τους Γάμο *(Γκαντάρβα)*, στη Φόσιτελαντ, η οποία πλέον ονομάζεται Χέλγκολαντ ή Χέλιγκολαντ, που είναι πλέον ένας ερημωμένος, σωσμένος, βραχώδης γκρεμός, σαν τη γη του Γκράλ. Όλα αυτά, ώστε, μια μέρα, να αναδυθεί εκ νέου η βυθισμένη Ήπειρος της Υπερβορέας, ο Αυθεντικός Βόρειος Πόλος, που σήμερα είναι ο Νότιος Πόλος. Ένα σημείο για να γίνει το άλμα προς τον Αυγερινό, προς τον Εωσφόρο.

Χίρανγιαγκάρμπα-Κάμπντα (η). Άρια, Ορφική Καμπαλά.

ΧΟΥΜ (το). Μάντρα που αφυπνίζει την Κοιμώμενη, που επαναφέρει την Αγαπημένη στη ζωή, που θέτει σε κίνηση την Κουνταλίνι.

ΧΡΙΜ (το). Μάντρα για τον οίνο. Καταστρέφει την κατάρα επάνω του και το μετατρέπει σε Σόμα.

